

**МАЙК
ЛОСЬЕН**

**ДВОЙНИ
ИГРИ**

О Б С И Д И А Н

МАЙК ЛОСЪН ДВОЙНИ ИГРИ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Три неуспешни опита за терористични атаки във Вашингтон предизвикват масова паника. Америка е обхваната от антиислямски настроения. Джо Демарко, харизматичният юрист детектив и „момче за всичко“ на председателя на Камарата на представителите от „Вътрешният кръг“ и „Вторият периметър“, се оказва намесен в общата истерия, когато неговият шеф, колоритният Джон Махоуни, му възлага непосилната задача да установи кой се крие зад всичко това.

Много бързо на радар на Джо Демарко изплува твърде краен законопроект, внесен от младши сенатор от Вирджиния. Той е насочен срещу гражданските права на мюсюлманите в САЩ и настоява за насилственото им депортиране. Опитът да се забие самолет в Белия дом налива вода в мелницата на консерваторите, но председателят Махоуни е убеден, че страната няма нужда от такива крайни мерки. Нужно е успокоение и отрезвяване, което само истината може да донесе. А до нея може да достигне единствено напористият Джо Демарко, подкрепян от бившата — или все още действаща — агентка от разузнаването Ема и търгуващ с поверителни сведения високопоставен правителствен служител.

Пълен с достоверна вътрешна информация от коридорите на властта във Вашингтон, третият роман на Майк Лосън уверено го поставя в първата редица на майсторите на политическия трилър днес.

*На Кийт — най-хубавия подарък за рожден ден.
Гордеем се с теб.*

ПРОЛОГ

Нямаха никаква представа каква ще бъде силата на експлозията. Техниците — безполезни както обикновено — обявиха, че бомбата може да срине само гаража, само съседните къщи или всичко в радиус от половин километър. Това зависи от много неща, компетентно се произнесоха те. От конструкцията на бомбата, от формата, която би определила посоката на взрива, и така нататък. Очевидно зависеше и от количеството амониев нитрат, с което са разполагали бомбаджиите. Всичко е относително.

Без майтан! — беше реакцията на Мърчант. — *Благодаря за помощта.*

Беше ясно като бял ден, че независимо от големината на бомбата той няма да успее да опразни близките домове. Започнеше ли евакуация, двамата мъже в гаража вероятно щяха да забележат включеното в три през нощта осветление и панически бягащите по пижами хора. Или, при известна доза късмет, някой от добросъвестните граждани щеше да се обади в местното радио и бомбаджиите щяха да научат, че са обкръжени от петдесет агенти на ФБР. След което най-вероятно щяха да задействат взривното устройство, а Мърчант и хората му, скрити на десетина метра от гаража, щяха да бъдат изпепелени. В буквалния смисъл на думата.

Ако бомбата избухнеше и убиеше неколцина цивилни, медийните кресльовци и политиците несъмнено щяха да подложат на унищожителна критика решението му да не евакуира застрашените мирни граждани. Щяха да го нарекат лекомислен и безотговорен, а шефовете му щяха да хвърлят цялата вина върху него, за да си спасят бюрокраличните задници. Но какво от това? Той щеше да е мъртъв! Единственият разумен ход беше да забрави за евакуацията и да влезе в гаража. А дали да не се опита да преговаря с мъжете вътре? Не, не. Дори онези с костюмите в Хувър Билдинг бяха на мнение, че това е безполезно. Не се преговаря с хора, които са готови да убият себе си, за да ти видят сметката.

Какъв Ден на труда, Господи!

— Алфа до Браво — изрече той в радиостанцията. — Някакви следи от трети човек?

— Не, сър.

Двамата бомбаджии се намираха в гаража на двайсетина метра от двуетажна къща. Освен че ръководеше цялата операция, Мърчант командваше пряко и петимата от екип „Алфа“. Друг агент командваше екип „Браво“ от другата страна на гаража. Районът беше отцепен от отряд „Чарли“, наброяващ близо четирийсет души. Сред тях имаше и снайперисти, готови да ликвидират всеки, който им се стори подозрителен. Мъже с точен мерник, които със сигурност нямаше да пропуснат.

Мърчант и хората му носеха традиционната екипировка на отрядите за бързо реагиране: бойни каски с лицеви маски, черни маскировъчни гащеризони с бронезилетки, портативни радиостанции за връзка с Мърчант, прибори за нощно виждане, автоматично оръжие, карабини и пистолети 40-и калибър. Бяха облечени като за война, която всеки миг щяха да започнат.

— Алфа до Чарли. Вашето мнение? Засякохте ли трети човек?

— Не, сър.

Мамка му! Според предварителната информация терористите бяха трима, но до този момент никой не беше забелязал третия. Сведенията бяха оскъдни. Той може да спи в къщата, а можеше и да е излязъл да купи нещо. Но това вече беше без значение. Трябваше да действат преди зазоряване. Колкото повече отлагаха, толкова по-голяма ставаше опасността хората му да бъдат засечени. Или, не дай, боже, онези в гаража да решат да изкарат камиона. Тогава вече щяха да си имат работа с *мобилна* бомба и нещата ставаха сериозни.

— Алфа до всички! Влизаме! Браво, готови ли сте?

— Да, сър.

— Чарли, готови ли сте?

— Да, сър.

Мърчант кимна, въпреки че никой не беше в състояние да го види. Не можеше да разчита нито на предварителната информация, нито на сапъорите. Но в замяна на това можеше да разчита на своите момчета, при това стопроцентово.

Отново придърпа микрофона към устата си.

— Помнете, че ги искаме живи, но това не означава, че някой от вас трябва да умре.

Той напълни дробовете си с въздух, свали предпазителя и усети адреналина във вените си.

— Влизаме на три! — обяви той. — Едно, две...

Гаражът имаше две врати: едната нормална, като на къща, а другата, плъзгаща се, управлявана дистанционно. Отстрани се виждаха две прозорчета. Изпълнявайки заповедта, двата екипа запълзяха по корем. След броени секунди всичките десет души се залепиха за стените на гаража. Мърчант потупа по рамото един от хората си, който сърчно постави четири малки заряда С-4 по ъглите на голямата врата. Между тях се образува нещо като квадрат два на два, в центъра на който бе залепен петият заряд. Мърчант си пое дъх и отново включи микрофона.

— Пак на три! Едно, две...

Три неща се случиха едновременно: през прозорците влетяха зашеметяващи гранати, които произведоха ужасен трясък, придружен с ослепителни светкавици; парче дебела тръба с дръжки и с плоча, заварена в единия ѝ край, изкърти малката врата на гаража; петте заряда бяха задействани дистанционно и пробиха огромна дупка в средата на голямата врата. В рамките на две-три секунди момчетата на Мърчант нахлуха в гаража с фенерчета и насочени оръжия, крещейки като луди.

Операцията беше проведена перфектно като на учение в Куонтико. Дватамата в гаража бяха повалени на пода от взривната вълна. Заслепени от зашеметяващите гранати, те притискаха ушите си с длани и вероятно се чудеха защо не чуват нищо. За по-малко от минута хората на Мърчант им щракнаха белезниците.

Господи, та те са почти деца! — помисли си Мърчант, след което отиде да надникне в камиона. Мамка му! Вътре имаше цял тон изкуствен тор, а може би и два!

— Мърчант до Чарли. Гаражът обезвреден, нарушителите са арестувани. Някой от сапърите да дойде веднага, за да провери дали тази гадост няма да гръмне! — Обърна се към агента, отговарящ за „Браво“, и добави: — Харис, вземи хората си и бързо огледай къщата. Третият може би е още там. Клемънс, заведи тези негодници в колата и чакай заповеди. Аз ще остана тук, докато дойдат сапърите.

Той отново надникна в камиона. Това вътре наистина беше голяма бомба! Какво — или кого — са планирали да взривят онези двамата? — запита се той.

Той зърна синьо-червените лампи на около две пресечки от мястото на събитието. Спря колата и извади бинокъла от жабката. Колите с мигащи лампи бяха толкова много, че наоколо бе светло като ден. Пожарна, две линейки, повече от десет маркирани и немаркирани полицейски коли. Плюс два бронирани автомобили, единият от които приличаше на специалната машина, използвана от отряда за обезвреждане на експлозиви. На покрива на другия имаше сателитни чинии, а във вътрешността му най-вероятно се помещаваше командно комуникационният център. Между колите се суетяха униформени, сред които имаше и мъже с якета, наметнати върху бели ризи и вратовръзки. Трябва да са от ФБР, помисли си той. Малко встрани от сцената се виждаше групичка хора с черни дрехи и каски на главите. Те се тупаха по раменете и стискаха ръцете си — като отбор, току-що спечелил важен мач. Хората от околните къщи бяха изскочили навън, облекли кой каквото му падне. Повечето от тях объркано се питаха какво става в техния спокоен американски квартал.

Какво са объркали тези глупаци?!

Трябваше да изчезва, при това веднага. В момента беше абсолютно незащитен. Надяваше се, че не е оставил нещо, по което да бъде идентифициран — нито в къщата, нито в гаража. Но и да беше оставил, вече беше късно да направи каквото и да било. По улиците сигурно вече обикаляха патрулни коли. С този външен вид положително щяха да го арестуват, ако го спрат за проверка. Вкара колата в близката алея, даде на заден и потегли в посоката, от която беше дошъл. Караше бавно, макар и с цената на доста усилия.

Десният му крак гореше. След продължително седене болката винаги беше непоносима. Можеше да я укроти само ако се поразтъпче, но в момента това беше изключено. Ще се наложи да я изтърпи, както често го беше правил. Не биваше да спира, преди да се измъкне от опасния район.

Насочи се към магистралата. С Божията помощ щеше да стигне до Филадельфия най-много след два часа. Там го чакаше сигурно,

предварително подготвено скривалище. Където може би щеше да бъде в безопасност.

Какво са направили онези глупаци?

* * *

Майрън Кларк беше добър в работата си, защото беше умен и търпелив, но най-вече защото беше неуморим. Абсолютно неуморим.

По време на разпитите винаги изглеждаше свеж — с изгладена риза и стегнат възел на вратовръзката, сресан и гладко избръснат. Приличаше на човек, който току-що е излязъл изпод душа след здрав осемчасов сън. Всъщност обаче оцеляваше благодарение на способността си да подремне за десетина минути, но този факт винаги оставаше тайна за арестантите. За тях той беше човекът, който никога не спира.

В момента Кларк прилагаше уменията си върху двамата, които бяха заловени в гаража в Балтимор. След двацет и шест часа непрекъснат разпит единият от тях, на име Омар ал-Асад, беше на път да се пречупи. Всъщност това щеше да стане още при следващата поредица от въпроси.

Кларк беше доста над трийсет, съвсем обикновен на вид, с оредяла коса, метър и седемдесет и седем висок, с десетина килограма наднормено тегло. Видът му не излъчваше заплаха и той прекрасно го знаеше. Затова си бе взел за помощник Уорън Нокс — висок метър и деветдесет як мъжага с напompани мускули, късо подстригана коса и ниско чело. Лицето му беше зло като на онези закоравели престъпници, чиито тела са покрити с татуировки. Изражението му винаги изглеждаше така, сякаш *току-що* е успял да потисне кипящата си ярост с цената на огромни усилия. Всъщност Уорън Нокс изобщо не беше агресивен. Кларк беше убил много повече хора от него.

В началото на разпита Омар поиска адвокат. Това предизвика лекото кимане на Кларк. В отговор Нокс сграбчи арестанта за гърлото и го блъсна в стената на килията. Борейки се за глътка въздух, Омар изпита неприятното усещане, че краката му не докосват пода.

— Ако още веднъж чуя думата *адвокат*, ще си събираш зъбите по пода! — яростно просъска Нокс.

Именно тогава Омар си бе дал сметка за истинското състояние на нещата. А то нямаше нищо общо с това, което беше гледал по телевизията. Нищо общо със сериала „Закон и ред“, в който ченгетата не докосваха арестуваните и спираха да крещят в мига, в който те отказваха да отговарят на въпросите им без присъствието на адвокат. О, не, тук нещата стояха различно. Кларк и Нокс му дадоха да разбере, че няма никакви права. Няма да му позволят да се срещне с никого — нито с адвокат, нито с партньора си, нито с майка си. Тук Омар беше абсолютно сам.

Ако изправеха тези клоуни пред съда, въпросът с потъпканите им граждански права без съмнение щеше да усложни нещата. Правителствените адвокати щяха да избълват купища юридически безсмислици, за да омаловажат вредите, но поне на този етап осъждането на обвиняемите изобщо не беше приоритет. При терористичните нападения в Лондон, Испания и Индия бяха използвани по няколко бомби, избухнали *едновременно* в различни вагони на метрото. Кларк искаше да знае дали Омар и приятелят му имат съучастници. Ако за целта се наложеше да причини на Омар известен физически дискомфорт, толкова по-зле за Омар.

Омар не беше мигнал вече двайсет и шест часа. Оставяха го *почти* да заспи, но в мига, в който главата му клюмваше на гърдите, Нокс влизаше с трясък в килията, плясваше го по темето и му заповядваше да застане прав в ъгъла, като провинило се хлапе.

Не му дадоха никаква храна, но за сметка на това го наливаха с кафе. С *много* кафе. Кофеинът не само го държеше буден, но и опъваше допълнително нервите му, тъй като го вземаше на празен стомах. Да, Омар беше готов. Партньорът му щеше да издържи малко по-дълго, просто защото беше по-тъп от Омар и не притежаваше неговото въображение. Но скоро и той щеше да бъде готов.

Кларк провери външния си вид в огледалото до килията, после отвори вратата и влезе. Настани се срещу арестанта и кротко погледна кървясалите очи и разкривеното от ужас лице.

— Признавам, че ти победи, Омар — промълви той и поклати глава в престорено отчаяние. — Шефът ми е на мнение, че трябва да те изпратим на друго място, където ще бъдеш предаден в ръцете на други, по-добри от мен. До скоро такива като теб ги изпращахме в Гитмо — в Гуантанамо, Куба. Но това място се превърна в нещо като

аквариум, Омар. Твърде много псевдолиберали ни дишаха във врата и ни учеха да играем по правилата. *Техните* правила. Но ние поумняхме, приятелю. Вече никой не отива в Гитмо. Сега такива като теб ги изпращаме на един остров край щата Мейн.

Усмивката на Кларк беше тъжна, сякаш наистина съжаляваше горкия Омар.

— До скоро военните използваха този остров за опити с биологично оръжие. Построили са сграда, в която има и килии. Малки килии, без никакво жизнено пространство, тъй като в тях са държали маймуни. Да, Омар, маймуните, върху които са изпробвали отровите си. Всички те отдавна са мъртви, но клетките са там. Най-хубавото обаче не са клетките, а фактът, че никой не подозира какво става на този остров.

Омар ал-Асад го гледаше втренчено, сякаш търсеше милост. Но той вече беше разбрал, че на Майрън Кларк това чувство му беше чуждо.

— Трябваше да взривим бомбата в тунела към пристанището на Балтимор — глухо обяви той.

След час Кларк знаеше цялата история. Омар ал-Асад и приятелят му Башар Харири бяха мюсюлмани, родени в САЩ. Осемнайсетгодишни, от семейства с ниски доходи, незавършили гимназия, безработни. Не бяха особено религиозни и не се отличаваха от повечето американци на тяхната възраст.

Една съботна вечер отишли на проповед в местната джамия. Причината била студеното време навън, както и фактът, че в джамията предлагали храна и кафе. Лекцията, точното наименование на която никой от двамата младежи не си спомняше точно, била за въздействието на американския империализъм върху мюсюлманския свят.

Лекторът се представил като Мохамед — име, толкова безлично, колкото и Джон Смит. Бил имам от Йемен, който обикалял Америка, за да проповядва на правоверните. Той бързо се превърнал в най-близкия приятел на двамата младежи. Прекарвал с тях дълги часове, водел ги на вечеря по ресторанти и търпеливо насаждал омарата в примитивното им съзнание. Месец по-късно ги убедил да взривят

тунела към Балтиморското пристанище — акт, при който щели да загинат няколкостотин души, но в замяна на това щял да бъде прекъснат търговският път към и от Източното крайбрежие. Една достойна и благородна задача, след изпълнението на която двамата щели да получат по десет хиляди долара.

Мохамед им дал пари да купят пикапа и компонентите за бомбата. Участвал лично в направата ѝ и излязъл малко преди Омар и Башар да бъдат арестувани. След три часа изтощителен разпит Майрън Кларк се убеди, че Омар казва истината: Мохамед напуснал гаража, за да се обади на някого, но Омар нямал представа на кого.

Една подробност от разказа на Омар се оказва особено важна: Мохамед бил с изкуствен крак. Благодарение на този детайл ФБР разрови секретните си архиви и успя да установи истинската му самоличност. Оказа се, че той е един от най-фанатичните оперативни агенти на Ал Кайда.

— Как успяхте да ни откриете? — попита изтощеният до крайност Омар.

Кларк отказа да задоволи любопитството му, но на практика нещата бяха прости: търговец на изкуствени торове не беше харесал физиономиите им.

Два били основните компоненти за направата на бомбата: амониев нитрат (изкуствен тор) и гориво за състезателни автомобили с основна съставка нитрометан. Продавачът на изкуствени торове попитал момчетата за какво им трябва стоката, а Омар обяснил, че се занимават с озеленяване. Но клиенти на магазина били предимно червендалести фермери с бял цвят на кожата, които нямали нищо общо с двете мургави момчета, очевидно с блискоизточен произход, които били прекалено млади да се занимават с подобен бизнес и очевидно нервни. По тази причина мъжът набрал ФБР в момента, в който пикапът на клиентите напуснал паркинга.

Вместо да отговори на младежа, Кларк му зададе въпрос:

— Защо вие с Башар решихте да се превърнете в мъченици? Наистина ли вярвате в онези дивотии за девствениците, които ви очакват в рая?

— Мъченици ли? — учудено го погледна Омар. — Ние нямахме намерение да се превръщаме в мъченици.

Планът бил да проникнат в тунела с две превозни средства: пикапа с бомбата и колата, с която бе избягал Мохамед. Трябвало да продупчат гумите на пикапа, за да не може да бъде преместен лесно, а после да избягат с другата кола. Бомбата щяла да експлодира, когато те трябвало да бъдат на километри от тунела.

Дойде ред на Кларк да разкрие една малка подробност, убягнала от вниманието на младежа.

— Омар — въздъхна той. — Приятелят ти Мохамед бе нагласил таймера така, че бомбата да избухне две секунди след като бъде задействана.

Младши сенаторът републиканец Уилям Дейвис Бродрик с нетърпение очакваше да дойде редът за неговото изказване.

През двете седмици след опита на двамата млади мюсюлмани да взривят тунела на балтиморското пристанище той търпеливо бе изслушвал познати и очаквани аргументи в изказвания на свои колеги. Част от сенаторите продължаваха да ръмжат срещу липсата на контрол върху амониевия нитрат, от който могат да се правят бомби. Ала-бала, раздразнено въздъхна Бродрик. Други се оплакваха от още слабия граничен контрол, позволяващ на терористите от Ал Кайда свободно да влизат и излизат от страната. Обещаваха спешни и сериозни промени в Министерството на вътрешната сигурност. Предупреждаваха за скорошни изслушвания в Конгреса.

Като че ли това щеше да помогне!

Бродрик беше доволен от сенаторката, която говореше в момента, тъй като именно нейната реч щеше да послужи като основа за изказването му. Това беше Пати Морън, старши сенатор от Орегон, която току-що обяви, че федералното правителство продължава да плаща недостатъчно на горките ченгета и на медицинския персонал, които ще бъдат първи на следващото местопрестъпление, организирано от Ал Кайда. После тя произнесе и магическите думички, сякаш пред нея имаше копие от речта на Бродрик:

— Ние *трябва* да финансираме тези, които винаги са първи на местопрестъплението. Защото, уважаеми сенатори, всички вие добре знаете, че не става въпрос дали ще има следващо нападение, а по-скоро кога ще се случи то.

О, Пати, ако беше демократка, положително щях да те разцелувам!

Най-после дойде неговият ред. Произнесе обичайните встъпителни изречения, после измъкна речта от страничния джоб на сакото си, макар да беше сигурен, че няма да я погледне.

— Приятели — започна той. — Току-що изслушахме речта на уважаваната представителка на великия щат Орегон. Чували сме тези думи толкова често, че лично на мен вече ми призлява от тях. Тя каза, че въпросът не е дали ще има следващо терористично нападение, а кога ще се случи то. Но аз, дами и господа, поддържам едно по друго становище: всичко е въпрос на време, нищо не се промени.

Речта беше написана от сътрудника му Ник Файн, който откровено го ненавиждаше, но този път беше вложил цялото си сърце в работата.

— Госпожи и господа сенатори, днес аз искам да ви предложа промени. Истински промени, които ще укрепят сигурността на тази велика страна. Време е да забравим политическата коректност, да не се боим да кажем истината, защото някой може да се обиди. Време е най-после някой от нас тук, които сме избрани, за да представляваме и защитаваме народа, да изрече на глас това, което мислят мнозина от нас. Аз съм готов да го направя.

Първата промяна, която предлагам, е да спрем да наричаме това „Война срещу тероризма“. Ние не водим война с терористите. Ние водим война с ислямските терористи. Крайно време е да престанем да караме червенкосите ученици и техните баби да се събуват по летищата, след като всички знаем, че най-вероятните терористи са млади мюсюлмани.

Бродрик направи кратка пауза и едва ли не чу аплодисментите на червенкосите.

— Както показва избягнатата на косъм трагедия в Балтимор, заплахата идва не само от чужденци, пристигащи отвъд океана. Приятели, макар че не ни се иска да го кажем гласно, фактите категорично сочат, че заплахата идва и от американски граждани — надявам се да са малко на брой, които са по-силно привързани към исляма, отколкото към родината си.

Бродрик направи нова пауза и огледа заседателната зала. Тя беше полупразна, а сенаторите, които бяха по местата си, разговаряха със

своите сътрудници, четяха или изпращаха имейли по своите блекберита. Винаги ставаше така. Политиците не произнасяха речи, за да променят мнението на колегите си, а за да се видят във вестниците и по телевизията. А името на Бродрик със сигурност щеше да се появи във вестниците. Докато той говореше, Ник Файн разпращаше текста на речта му по имейла както на приятели, така и на врагове. А Бродрик беше убеден, че в този случай щеше да получи подкрепата и на голяма част от политическите си противници.

— Драги сънародници! Аз ще внеса проектозакон с няколко разпоредби, които със сигурност ще укрепят сигурността на тази страна. Някои от вас ще бъдат шокирани, други — разгневени, но, както вече казах, крайно време е да започнем да действваме, а не само да се молим да не ни сполети втори единайсети септември. Да, крайно време е някой в Американския сенат да направи нещо различно от досадните изслушвания, след като сме били принудени да избършем кръвта от поредния мюсюлмански атентат.

Той премина към същността на законопроекта си. Забеляза, че част от сенаторите започнаха да слушат, или — ако трябваше да бъде прецизен — да се смеят и да клатят глави. Но те нямаха представа кой щеше да се смее последен.

Първото му предложение беше да елиминират голяма част от заплахата, като депортират всички мюсюлмани, които нямат американско гражданство. Да, говоря сериозно, увери слушателите си той. Студенти, туристи, имигранти със зелени карти... На тези хора ще им кажем „адиос“ или както там се казва на арабски. Отбеляза, че министър-председателят Тони Блеър е реагирал по подобен начин веднага след бомбардировките в лондонското метро. Но Блеър бе предложил да депортират само агитаторите и подстрекателите, докато Бродрик отиваше по-далеч.

Второто му предложение беше рязко ограничаване на достъпа на граждани от ислямските държави до територията на САЩ. Онези, които идват тук, трябва да бъдат контролирани непрекъснато и да бъдат допускани само по бизнес. Като републиканец той оценяваше значението на бизнеса, но отстояваше мнението, че мюсюлманите могат да изпращат децата си да учат в Европа и да прекарват ваканциите си на Фиджи, или където им харесва. Разбира се, някой

можеше да възрази, че обучението и туризмът също са форми на бизнес, но все някъде трябваше да се тегли чертата, нали?

Мюсюлманите, които желаят да посетят страната, трябва отрано да подават документи за входна виза, за да бъдат проучени в детайли. При пристигането си в САЩ ще им бъдат правени снимки, ще им се вземат отпечатъци и ДНК проби. И задължително трябва да имат американски спонсор, който да носи отговорност за поведението им. Естествено, по време на престоя им в страната те ще бъдат обект на непрекъснат контрол от страна на властите.

Бродрик беше сигурен, че последната точка от неговия законопроект ще привлече най-силно внимание. Тя предвиждаше задълбочена проверка на всички мюсюлмани с американско гражданство — връзки с радикални групи, поддръжка на радикални каузи и — най-важното — контакти с радикални групировки в чужбина.

— Избягнатото на косъм взривяване на балтиморския тунел (един Господ знае колко щяха да бъдат жертвите) ясно показва, че в тази страна има радикални мюсюлмани с американско гражданство, които могат да бъдат превърнати в оръжие за масово унищожение. И ние сме длъжни да вземем мерки срещу тази съвсем реална заплаха.

Според идеята му издържалите проверките мюсюлмани трябва да бъдат включени в специален регистър, което между другото щеше да улесни пътуването им. Разбира се, това не означава, че ще избегнат металните детектори, но щеше да намали риска да бъдат дръпнати встрани и старателно обискирани. После той побърза да отбележи, че идеята за специална идентификация с цел ускоряване на проверките по летищата съвсем не е нова.

— Това, което искам да кажа, е, че трябва да започнем с мюсюлманите — заключи Бродрик.

Джо Демарко видя Махоуни на трибуната, заобиколен от пет чернокожи дами и две току-що проходили деца. Футболистите, чиято игра наблюдаваха, бяха десет-единайсетгодишни, с прекалено големи шлемове на главите. Отборът в далечния край на терена беше „Тигрите“, облечени в избелели оранжеви фланелки, а противниците им — в не по-малко износени сини екипи, бяха „Пумите“. В момента,

в който Демарко се насочи към трибуната, куотърбекът на „Пумите“ хвърли една отлична десет ярдова спирала към дребно хлапе, което моментално беше затрупано от оранжеви фланелки.

— Дръж здраво, синко! — ревна Махоуни. — С две ръце! Не им давай топката!

Демарко нямаше представа защо Махоуни го прави — вероятно заради стреса в службата и нуждата да остане сам, но фактът си беше факт: той периодично се измъкваше от кабинета си и отскачаше до югоизточната част на областта, за да погледа децата. Настаняваше се между майките и изобщо не се притесняваше, че е като бяла врана в това населено предимно с чернокожи предградие — едър бял мъж с буйна посребрена коса, облечен в костюм и палто. Странното беше, че почти никога не го разпознаваха, въпреки че Джон Фицпатрик Махоуни беше председател на Камарата на представителите. Изглежда, обитателите на тази част от града отдавна бяха изгубили вяра в политиците и още по-отдавна бяха престанали да им обръщат внимание.

Демарко се отпусна на скамейката до Махоуни, който му хвърли раздражен поглед и отново насочи вниманието си към терена.

— В Бостън се видях с Мартин Борн — уведоми го с равен глас Демарко, извади един плик от вътрешния джоб на сакото си и му го подаде. — Помоли ме да Ви предам това.

Борн беше бостънски предприемач, един от най-богатите избиратели на Махоуни, вторачил алчен поглед в блатиста местност, защитена от закона поради присъствието на рядък вид диви патици. Поне за момента Махоуни беше на страната на патиците.

Той започна да разпечатва плика, но в същия момент куотърбекът на „Пумите“ беше съборен от необичайно едър хлапак, който, въпреки че беше на десет години, изглеждаше готов да играе за отбора на университета „Нотр Дам“.

— Момчета, хвърлете двама срещу него! — изкрещя Махоуни. — Трябва да пазите своя защитник!

— Тоя трябва да го пазят трима! — възрази една от майките в съседство, едра почти колкото Махоуни. — Като нищо ще се окаже, че тежи осемдесет килограма!

— Така е — кимна Махоуни. — Но момчето срещу него играе десен защитник и почти през цялото време е принудено да го спира

сам, без чужда помощ. Слава богу, че е добър играч.

— Познахте — доволно кимна жената. — Казва се Джамал и е мой племенник.

„Пумите“ взеха таймаут и Махоуни распечата плика. Вътре имаше десетина 100-доларови банкноти.

— Хей, какво е това? Може би подкуп?

Демарко поклати глава. Той беше дипломиран юрист, но без практика в правото. Беше част от екипа на Махоуни, който му възлагаше специални задачи. Ако някой го попиташе за същността на работата му, той вероятно щеше да се представи като „личен помощник“ на Махоуни. Задълженията му включваха и предаването на пликове — точно като този, който в момента се намираще в ръцете на шефа му. Имаше моменти, в които Демарко никак не харесваше работата си.

— Мейвис ми каза къде да Ви открия — каза той. Мейвис беше личната секретарка на Махоуни. Пропусна да добави това, което мислеше в момента: *Ако беше включил проклетия си мобилен телефон, щеше да ми спестиш разкарването!* Преглътна и добави: — Чакалнята е пълна с хора, които искат да обсъдят с вас законопроекта на Бродрик.

— Чиста загуба на време — поклати глава Махоуни. — Този законопроект никога няма да мине, а Бродрик е негодник.

— Не знам — сви рамене Демарко. — Хората са уплашени.

— И какво от това? Само защото... — Махоуни скочи на крака и размаха ръце: — Засада! Номер осем беше в засада!

— Хей, Лайънъл! — ревна жената до него. — Защо не видя тази засада? С лупите, дете ги носиш, би трябвало да виждаш дори на Луната!

Махоуни се изкиска.

Лайънъл — мъж, надхвърлил шейсет, който бе съдия на мача на доброволни начала, мрачно се втренчи в жената и в ухиления Махоуни.

— Какво ме зяпаш, бе? — изкрещя жената. — Ако не зяпаш жените по трибуните, сигурно щеше да видиш, че онзи играч беше в засада!

Махоуни доволно се отпусна на мястото си. Много обичаше да подклажда скандали.

— Мейвис твърди, че заседанието трябвало да започне преди половин час — обади се Демарко.

— Уф! — сбърчи нос Махоуни, но все пак се изправи и неохотно тръгна към изхода. На половината път спря и се обърна към едрата жена: — Хей, имате ли някакъв фонд за екипи на малките?

— Имаме — кимна жената и подозрително го изгледа. Явно не беше сигурна какво ще последва.

— Тогава вземете това — рече Махоуни и тикна в ръцете ѝ плика на мистър Борн. — Купете им нови фланелки и футболни обувки — от онези, с гумените бутони, за да не се пързаят по терена.

1

Двата Ф-16 „Фолкълънд“ стремително набираха скорост по пистата за излитане на военновъздушната база „Андрюс“.

Пит Долтън, или по-скоро подполковник Долтън, живееше за тези мигове. Да управлява въоръжен до зъби изстребител на Американските военновъздушни сили беше най-страхотното преживяване на света.

До Деня на благодарността оставаше само една седмица. Долтън и пилотът на втория изстребител седяха в караваната за дежурните пилоти и псуваха лошия си късмет да дават наряд по време на празника. Всъщност на Долтън не му пукаше от този факт. После прозвуча аларменият сигнал, двамата изскочиха от караваната и пет минути по-късно вече форсираха двигателите.

Запознаха ги със задачата, докато набираха височина над Вашингтон. Някакъв идиот току-що беше излетял с малка и бавна машина от летището в Стафорд, щата Вирджиния. В момента бил на височина хиляда метра и поддържал скорост от осемдесет и шест възела, или около сто и шейсет километра в час. Известно време летял на юг, след което обърнал на североизток и навлязъл във външната зона, без да отговаря на въздушния контрол на летище „Дълес“.

Въздушното пространство над американската столица се охранява от две зони — външна и вътрешна. Външната представлява неправилна елипса, простираща се на петдесет до осемдесет километра от паметника на Джордж Уошингтън. Тя носи наименованието ИЗПО, или „Идентификационна зона на противовъздушната отбрана“. При навлизането в нея всеки пилот е длъжен да се идентифицира с помощта на действащ транспондер, който автоматично изпраща данните за самолета, като в същото време трябва да поддържа постоянна двустранна връзка с Федералното управление на авиацията. Втората зона, наречена вътрешна, е абсолютно забранена за полети. Тя представлява идеален кръг, простиращ се на трийсет километра от паметника на Уошингтън. В нея

могат да влизат само самолети със специално разрешение плюс самолети на гражданските авиокомпании, излитащи или кацащи на летище „Роналд Рейгън“.

Въпросният глупак не се идентифицирал, транспондерът му бил дефектен или изключен, а самият той не отговарял на сигналите на ФУА. Иначе казано, поведението му било абсолютно погрешно. Дълга поредица от събития започват да се случват в момента, в който неидентифициран самолет навлезе на повече от три километра в ИЗПО — тоест на петдесет и пет километра или двайсет минути от правителствените сгради в окръг Колумбия.

Полковник от военновъздушните сили в Рим, щата Ню Йорк, командир от Обединеното командване за аерокосмическа отбрана на Северна Америка (НОРАД), моментално вдигна под тревога двойката Ф-16 от базата „Андрюс“; отряд хеликоптери „Блекхоук“ под командата на Министерството на вътрешната сигурност излетяха от летище „Роналд Рейгън“; алармирани бяха Сикрет Сървис и градската полиция на Вашингтон, чиято задача беше да подготвят евакуацията на Белия дом, Капитолия и Върховния съд; под тревога бяха вдигнати и специалните части, въоръжени с ракети земя-въздух, разпръснати на различни места в града.

В същото време лично бяха алармирани четирима високопоставени държавни служители: министърът на отбраната и неговият заместник; командващият НОРАД — адмирал от военноморските сили със седалище военновъздушната база „Питърсън“ в щата Колорадо; и накрая, един генерал-майор от военновъздушната база „Тиндал“ във Флорида, отговарящ за операциите на НОРАД над континенталната част на Съединените щати. Четиримата мъже бяха алармирани, тъй като са специално упълномощени от президента на САЩ да свалят всеки самолет, навлязъл в забранената за полети зона над столицата.

Пит Долтън беше почти сигурен, че няма да се стигне дотам. Никога досега не се беше случвало. Очакваше, че в рамките на следващите 2–3 минути онзи тъпак от Стафорд ще включи радиостанцията си, ще повтори десетина пъти „Мамка му, извинете ме“ и ще побърза да поеме по правилния курс. А Долтън ще получи заповед да се прибере в базата, преди да се е позабавлявал.

Нарушения на ИЗПО се случваха най-малко два-три пъти в седмицата, а Долтън имаше три случая в рамките на едно-единствено дежурство. Тъпаците, които не можеха да разчетат картите и компаса и летяха с изключени радиостанции, обикновено изпадаха в ужас, когато двойката Ф-16 пресичаше пътя им с 1000 километра в час.

— Ловджийката вика Ястребите. Нарушителят все още не отговаря. Поемете по вектор 320/30. Прихванете и идентифицирайте. „Студени носове“.

Ловджийката беше кодовото име на полковника, отговарящ за североизточния сектор на противовъздушната отбрана, който командваше и двойката патрулиращи изстребители. Пит Долтън беше Ястреб-1, а Ястреб-2 беше колегата му майор Джеф Фийлдс.

Вектор 320/30 означаваше, че нарушителят се намира на 320 градуса и на 48 километра от тях, а зад фразата „студени носове“ се криеше заповедта за прихващане без заредени оръжия. Кое то си беше чист късмет за онзи идиот.

— Ястреб-1 до Ловджийката. Разбрано. Преминаваме към прихващане.

Неидентифицираният летателен апарат се намираше на трийсет и осем километра и четиринайсет минути от Вашингтон.

Долтън го хвана на радара, а минута по-късно и го видя — малка точица в небето. Двамата с Фийлдс се насочиха право към него. На километър от целта, която би трябвало да ги види, Долтън се отклони надясно, а Фийлдс — наляво. Профучаха от двете страни на малкия самолет, на стотина метра от крилата му. Долтън погледна през рамо и видя как малката машина се разтърси от въздушната вълна на изстребителите. Онзи, който го управлява, положително се е напикал от страх, помисли си той.

Направиха високи лупинги и се върнаха обратно, намалявайки скоростта.

Нарушителят се намираше на трийсет и два километра и дванайсет минути от Вашингтон.

— Ястреб-1 до Ловджийката. Нарушителят е „Чесна 150“, номер на корпуса N3459J. Повтарям: N3459J.

— Разбрано, Ястреб-1. Опитайте контакт.

— Разбрано, да опитаме контакт.

Долтън превключи честотите на радиостанцията си.

— Чесна 3459, Чесна 3459. Тук е Въздушната национална гвардия. Отговорете! Наближавате забранена за полети зона! Отговорете!

Никакъв отговор. По дяволите!

— Чесна 3459, отговорете! В противен случай ще открием огън! Отговорете! Вече навлизате в забранената зона!

Нищо. Беше възможно радиостанцията на частния самолет да е повредена. Пилотът можеше да е в безсъзнание и машината да лети без управление. Това се беше случвало и преди, но не толкова близо до столицата.

— Тук Ястреб-1 до Ловджийката. Чесна 3459 не отговаря. Преминавам на визуално наблюдение.

— Прието, Ястреб-1. Потвърждавам маневрата.

Партньорът му остана зад малкия самолет, а Долтън се изравни с него. Върхът на крилото му беше на петнайсетина метра от другата машина. Размаха дясната си ръка, но пилотът гледаше напред, без да му обръща внимание. Приличаше на човек, изпаднал в транс.

Пресвети Боже, тоя тип прилича на арабин! — стресна се Долтън.

Нарушителят беше на двайсет и седем километра и на десет минути от Вашингтон.

— Тук Ястреб-1. Чесна 3459 не отговаря. Пилотът избягва визуален контакт.

— Екипът да изстреля сигнални ракети! — долетя отговорът на Ловджийката.

Долтън и колегата му се стрелнаха напред, направиха остро преобръщане и се понесоха срещу нарушителя. Тази маневра я тренираха по десет пъти месечно. Всеки от тях изстреля по две сигнални ракети, които профучаха на два-три метра от кабината на малкия самолет. Изключено беше пилотът да не ги види, да не говорим за двата Ф-16, които се носеха право срещу него.

Но той продължаваше напред, без да променя курса си.

До Вашингтон оставаха шестнайсет километра, или шест минути полет.

Долтън направи завой и отново се изравни с чесната. Разклати криле и махна с ръка, за да привлече вниманието на пилота. Никакъв отговор. Мръсникът си седеше зад щурвала, сякаш издялан от камък.

Долтън посегна към арматурното табло, после рязко отдръпна ръката си. Мамка му! Носът на малкия самолет изведнъж се наведе надолу, поемайки курс към един от подходите за кацане на летище „Роналд Рейгън“. Намерението му беше да го пресече по диагонал и да прелети над Потомак. А после... Долтън прехапа устни.

Мръсникът се насочваше право към Белия дом, който бавно изплува на хоризонта.

По-малко от осем километра или три минути полет.

Опасността от сблъсък с излитащ или кацащ самолет от гражданското летище нарастваше с всяка секунда. Но Долтън знаеше, че на този етап всеки самолет в радиус от сто и шейсет километра от Вашингтон вече беше отклонен към друго летище или го задържаха на земята. Знаеше и друго — в същия този миг течеше евакуацията на Белия дом. Охраната крещи своите заповеди, хората се препъват и бягат към убежищата, а в главите им се въртят ужасните картини от 11 септември. Не беше наясно дали в момента президентът се намира в кабинета си, но ако е така, двама яки агенти на Сикрет Сървис със сигурност го влачат към скривалището, а краката му едва ли докосват пода.

Чесната се намираще на шест километра от Белия дом — разстояние, което щеше да преодолее за около две минути и половина.

— Тук Ястреб-1 — включи радиостанцията си той. — Нарушителят продължава да не реагира. Повтарям: нарушителят игнорира всички опити за контакт.

Знаеше, че гласът му звучи спокойно, защото се беше обучавал на това. Но сърцето му блъскаше с такава сила, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гръдния кош. Съзнаваше, че е излишно да обявява накъде се е насочил онзи тип в малкия самолет.

Ловджийката не отговори веднага. *Мамка му! Моля те, Господи, не позволявай на радиовръзката да се разпадне точно сега!*

— Ловджийката до Ястреб-1 — изпраща най-последна радиостанцията. — Нарушителят обявен за враг. Заредете оръжията. Имате разрешение за стрелба. Повтарям: заредете оръжията, имате разрешение за стрелба!

Долтън разбра на какво се дължи паузата. Ситуацията е била докладвана най-горе по каналния ред. Един от четиримата упълномощени генерали беше издал своята заповед.

Това беше мисията на живота му. За нея държавата беше харчила стотици хиляди, а може би и милиони. За да бъде готов в случай на нужда. Да овладее всички тънкости в управлението на изстребителя Ф-16 „Фолкън“, да използва огромните му възможности. Но дори през ум не му беше минавало, че именно той ще изпълни заповедта, която току-що прозвуча в слушалките.

Долтън се поколеба. Достатъчно дълго, за да съсипе кариерата си завинаги.

— Ястреб-1, тук Ловджийката. Разбрахте ли заповедта?

— Тъй вярно. Да заредим оръжията, имаме разрешение за стрелба.

След което подполковник Питър Долтън направи това, за което беше обучаван. Включи бутона за зареждане на ракетите, който светна в червено, после намали скоростта, за да увеличи разстоянието до целта. Изстреля ракетата в мига, в който малкият самолет прелиташе над река Потомак, на по-малко от три километра от Белия дом.

НОРАД и Въздушната национална гвардия отказаха да споделят с медиите какво оръжие е било използвано. Всички оръжия и мунитии, предназначени за защита на Белия дом, бяха държавна тайна. Но това, което изстреля Долтън, превърна малката чесна в огнено кълбо с диаметър петдесетина метра, издигнало се високо над Потомак. В продължение на цяла минута отломките от малкия самолет се сипеха в реката.

2

Дани пропусна Винс нагоре по стълбите. Чарли Логан живееше на петия етаж в стара жилищна сграда във Флъшинг, недалеч от стадион „Шеа“. Мястото беше занемарено и мрачно. Въздухът вонеше, асансьорът не работеше, стълбището беше зле осветено, а изтривалката пред входа беше толкова износена, че не ѝ личеше цветът. Спряха пред апартамента на Чарли и Винс измъкна от джоба на якето си револвер 38-и калибър с рязана цев. Мамка му, помисли си Дани.

Винс почука на вратата с ръкохватката на револвера. Изчака една минута, след което буквално *заби* оръжието в нея. Веднъж, два пъти, три пъти. Трясъците огласиха цялото стълбище. Съседите на Чарли отсреща *със сигурност* ги бяха чули. Но шибания Винс изобщо не го беше грижа за такива подробности. Той по принцип не обръщаше внимание на каквото и да било.

На външен вид Винс Мерлино изобщо не приличаше на гангстер. Метър и седемдесет, жилав и слаб, без набиваща се в очи мускулатура. Наближаваше четирийсет и пет, на темето му вече се очертаваше светло кръгче. Гледан отзад, Винс изобщо не изглеждаше заплашителен. Просто един дребен тип, облечен в евтино кожено яке, дънки и маратонки „Найки“ с двойни подметки. Но ако го погледнете отпред, със сигурност ще се сепнете. Лицето му беше от онези, които не познават усмивката, а устните му бяха толкова тънки, че приличаха на небрежно драсната черта. Най-стряскащи бяха очите му — кръгли и безизразни, които сякаш казваха: „Изобщо не ми пука кой си и какъв си, защото ей сега ще ти видя сметката“.

Ръкохватката за пореден път се стовари върху вратата. Ударът беше толкова силен, че се разлетяха трески.

— Престани, за бога! — простена Дани. — Ще събудиш цялата шибана сграда! Може би не си е у дома...

— У дома си е — поклати глава Винс и отново вдигна пистолета.

В същия миг отвътре долетя някакво мучене, издрънча верига и вратата рязко се отвори.

— Какво, по дяволите... — гневно извика Чарли, после разпозна посетителите си и отстъпи крачка назад. — А, вие ли сте...

Чарли Логан беше дебелак, висок метър и деветдесет и тежеше най-малко сто и четирийсет килограма. Вероятно поради този факт мистър Б. беше наредил на Дани да придружи Винс. По принцип Дани не се занимаваше с подобни неща, но просто се оказа в кабинета на мистър Б., когато обсъждаха операцията. Опита се да възрази, изтъквайки, че Чарли едва ли ще тръгне да се бори с Винс, но мистър Б. му каза да си затваря устата и да изпълнява.

Чарли беше облечен в бяла фланелка без ръкави и бели боксерки на сини райета. Фланелката беше дълбоко впита в масивното му тяло. Раменете му бяха окосмени, а ръцете му огромни, но с видимо отпуснати мускули. Краката му изглеждаха изненадващо тънки на фона на огромното туловище, а стъпалата му... Каква грозотия, господи! Жълти напукани нокти, огромни мазоли на повечето пръсти, гадни синкави венички. Дани съжали, че изобщо беше погледнал надолу.

— Хей, ще пиете ли кафе? — попита Чарли. — Нямам готово, но мога да направя. Имам и бира...

После очите му се спряха върху револвера в ръката на Винс.

— Хей! — за пореден път подвикна той. — Какво е това, момчета?

Винс замълча за миг, фиксирайки го със змийския си поглед.

— Дължиш дванайсет бона! — изсъска той. — Още преди две седмици те предупредих, че трябва да ги върнеш. Или ще платиш веднага, още в този миг, или ще ми дадеш ключовете за линкълна!

— Не мога да ти дам колата — поклати глава Чарли. — С какво ще отида на работа?

— Хич не ми пука с какво ще отидеш на работа! — отсече Винс. — Или парите, или колата!

— Нека я задържа до събота вечер — примоли си Чарли. — Тогавя е мачът „Оклахома — Небраска“, който ще ми донесе куп мангизи!

В друга ситуация Дани би се изсмял, но сега трябваше да изглежда страшен. Проклети комарджии! Чарли беше взел заем от друг

лихвар, надявайки се да спечели и да върне борча си на първия. Тези тъпаци би трябвало да си пръснат главите, без никой да ги моли!

— Донеси ключовете! — заповяда Винс.

— Стига де, нека го отложим за събота!

Срещнал безизразните очи на Винс, Чарли умолително се обърна към Дани.

После Винс го фрасна с револвера. Ударът попадна в лявата му скула, малко под окото. Дани беше сигурен, че Чарли ще се строполи на пода, ще вдигне ръце пред лицето си и ще започне да стене. Но вместо това дебелакът нададе дрезгав вик и сграбчи Винс за гърлото.

Лудо копеле. Абсолютна откачалка! Без да обръща внимание на револвера, Чарли стисна с огромните си лапи шията на Винс и започна да го души. Явно това беше причината за заповедта на мистър Б. да дойда тук, помисли си в един момент Дани. Той очевидно е очаквал безумната реакция на тоя тъпак.

Винс заби револвера в черепа на Чарли, но без никакъв видим ефект. Маниакът явно не усещаше болка. Дани направи безуспешен опит да откъсне пръстите му от гърлото на Винс, после се метна на гърба му и започна да го души, успял да промуши ръка под дебелия му врат. В резултат лицето на Чарли се наля с кръв и започна да посинява, също като лицето на Винс.

После изстреля изстрел.

Първата му мисъл беше, че е извадил късмет, защото куршумът заседна в дебелото туловище на Чарли и не стигна до него. Втората беше, че Винс едва ли е искал да го застреля. Длъжниците не се убиват. Не, Винс решително не искаше да го убие. Вероятно беше изпаднал в паника, че Чарли ще го удуши. Или не беше изпаднал в паника, а просто беше бесен на смахнатия дебелак, който си беше позволил да го унижи. И пръстът му беше натиснал спусъка...

— Какво направи, да те вземат мътните?! — изкрещя Дани, забил поглед в проснатия на пода Чарли, чиято бяла фланелка бързо почервеняваше.

Винс не отговори. Просто стоеше и разтриваше гърлото си. Очите му гледаха револвера, сякаш той беше виновен за случилото се.

После Дани видя как Чарли се разтърсва в конвулсии и умира.

Винс не го беше прострелял в корема, а в сърцето.

— Да се махаме оттук! — изръмжа Винс.

— Пресвети боже! — прошепна Дани, неспособен да отдели очи от тялото на Чарли.

— Хайде! — нетърпеливо извика Винс, обърна се и хукна навън.

Когато Дани излезе на площадката, Винс вече беше един етаж по-долу. Понечи да го последва, но после — един господ знае защо! — извади носната си кърпа и посегна да затвори вратата с внезапно появилото се намерение да не оставя отпечатьци. Това беше голямата му грешка.

Вратата на съседния апартамент се отвори в мига, в който приключи операцията и се обърна. Озова се очи в очи с ниска дебела жена със сплескан нос и сива коса, вдигната на кок. Полякиня или германка, машинално си помисли той. Яка и жилава като слон. Гледаха се в продължение на две безкрайно дълги секунди, после отдолу прозвуча ядосаният вик на Винс:

— Хайде, Дани!

Само това липсваше — да ме повикаш и по име!

Дани отмести поглед от лицето на полякинята и хукна надолу по стълбите. Но Винс не беше свършил.

— Демарко! — изрева той. — Размърдай си задника!

Жената беше излязла на площадката и гледаше след него.

3

Телефонът иззвъня в момента, в който Джо Демарко протягаше ръка към топката на бравата.

Преди двадесетина минути секретарката на Махоуни го събуди с новината, че трябва веднага да се яви при шефа. Той взе бърз душ, прескочи бръсненето и облече бяла риза с тъмен костюм. Вратовръзката можеше да върже в таксито на път за Капитолия, пак там щеше да влезе в действие и електрическата самобръсначка.

Отначало реши да не отговаря на повторното звънене, но после му хрумна, че секретарката може би се обажда, за да отмени срещата. Поне половината от досегашните му срещи с Махоуни бяха отменяни по подобен начин.

— Ало? — вдигна слушалката той.

— Джо, аз съм.

Демарко загуби дар слово. Дишането му изведнъж се затрудни. Гласът принадлежеше на бившата му съпруга. Не беше я чувал почти две години, а не беше мислил за нея... Колко? Може би цяла седмица.

— Какво искаш, Мари? — успя да се овладее той. Зададе въпроса равнодушно, надявайки се в него да проличи и необходимата доза омраза. Но някъде дълбоко в душата му трепна надеждата, че тя се обажда, за да се върне при него. Това, разбира се, беше абсурдна мисъл. Два пъти по-абсурдна, защото изобщо я беше допуснал в главата си.

— Имам нужда от помощта ти, Джо.

— От помощта ми ли? За какво?

— Заради Дани, Джо. Изпаднал е в беда, голяма беда. Не знаех към кого друг да се обърна.

Е, това вече беше прекалено! Бившата му съпруга действително беше най-суетното и егоистично същество, което познаваше! И не беше особено умна, ако трябваше да бъде откровен. Но въпреки това не можеше да повярва, че поиска помощта му точно за Дани!

За братовчед му Дани Демарко. Същият, с когото Мари беше имала връзка и за когото се омъжи веднага след развода. Дори не се наложи да сменя фамилното си име, мръсницата!

— Ти майтап ли си правиш с мен?! — изръмжа той и понечи да затръшне слушалката.

Но не го направи.

Демарко седеше в кабинета на Махоуни и зяпаше фотографиите по стените, за да прикрие нетърпението си. На тях шефът му се пъчеше в компанията на известни хора, предимно политици. Всички се бяха ухилили, сякаш умираха от удоволствие, че са в компанията на Махоуни.

Човекът, когото чакаха, закъсняваше вече петнайсет минути. Това беше нечувано. Махоуни караше хората да го чакат, просто защото беше груб и небрежен — а, да, понякога и зает, — но никой не си позволяваше да закъснява за среща с него. Махоуни беше висок метър и осемдесет — почти колкото Демарко, — но изглеждаше някак по-внушителен от него. Може би заради далеч по-голямата си маса, а може би и заради авторитета, който излъчваше. Председателят имаше твърдо и добре очертано шкембе, широк гръб и масивен задник. Гъстата му коса беше снежнобяла, чертите на широкото му лице бяха правилни, а сините му очи бяха воднисти, прорязани от червеникави жилчици. Очи на алкохолик, какъвто всъщност си беше. Подобно на бившата съпруга на Демарко, той също беше суетен и егоцентричен, майстор на заблудите и манипулациите. Но за разлика от Мари той беше умен. Изключително умен.

Мислите на Демарко машинално се връщаха към неотдавнашния телефонен разговор. Не знаеше как да постъпи. *Не, това не е вярно. Това е пълна заблуда.* Той прекрасно знаеше какво трябваше да направи. Абсолютно нищо!

Докато тези мрачни мисли пронизваха съзнанието на Демарко, председателят, запълнил креслото зад огромното писалище, водеше поредица от телефонни разговори. В момента на линията беше някой си Боб. Поне така го беше нарекъл в началото на разговора. После „Боб“ се превърна в „конгресмен“, а накрая стигна и до „мальк алчен негодник“.

— Слушай какво ще ти кажа, малък алчен негоднико! В законопроекта са включени четири твои инициативи на стойност над шейсет милиона, включително някакъв шибан мост, който не води доникъде, но ще носи твоето име! Мисля, че това е напълно достатъчно!

Демарко постепенно разбра, че става въпрос за така наречения транспортен законопроект, след приемането на който трябваше да се асфалтират осеяните с дупки пътища и да се укрепят рушащите се мостове. Постепенно обаче предложенията в него набъбнаха до пет хиляди страници. Всеки член на Камарата се почувства длъжен да включи в закона максимален брой свои проекти, които имаха далечна или откровено никаква връзка с транспорта. Едно от най-абсурдните предложения беше за строителството на велодрум — стадион за състезания със спортни велосипеди. То беше включено в законопроекта с мотива, че подобно съоръжение ще стимулира раждането на легиони велосипедисти, което от своя страна ще се отрази благоприятно на националните магистрали, които щяха да бъдат много по-малко натоварени и нямаше да се ремонтират толкова често. Според Демарко това предложение наистина беше най-абсурдното нещо, което чу, откакто Махоуни започна разговора с конгресмена Боб.

— Вече шест седмици правя опити да приключа с всичко това — ръмжеше в слушалката Махоуни. — Бюджетът е с цели двайсет милиарда по-голям от предвиденото! Но натискът продължава, с всеки шибан... Какво?! Какво му е на езика ми?! Слушай какво ще ти кажа, гадно и лицемерно копеле: пет пари не давам какъв език използвам с теб! Писна ми вече! Достатъчно ми е, че не мога да укротя противниковата страна, но съм принуден да слушам глупостите и на хора от собствената си партия! Точно така, Боб, глупости! Я да те попитам защо, по дяволите, данъкоплатците трябва да плащат за изход от магистралата, който ги отвежда право в шибания мебелен магазин на зет ти?!

Председателят замълча за момент, лицето му придоби цвета на варено цвекло. През това време Боб му обясняваше как лесният достъп до магазините в родния му щат щял да допринесе за разцветата на търговията и услугите в цяла Америка.

— Окей, Боб, предавам се! — тежко въздъхна Махоуни. — Ще оставя този изход в законопроекта, а след това ще свикам пресконференция в родния ти щат и ще обясня на репортерите къде точно се намира. Длъжен съм да го направя, защото никой нормален човек не би могъл да открие тази пращинка в купчината от пет хиляди страници. Така че ти печелиш, Боб. Сега няма да е зле да се подготвиш за малко обяснения, защото хората извън твоя кръг със сигурност ще ги поискат.

След тези думи Махоуни тресна слушалката.

— Мамка им на тези негодници от Дженкинс Хил! — изруга той.

— Дженкинс Хил? — вдигна глава Демарко.

— Така се е казвал Капитолийският хълм, преди да построят тази сграда и да я напълнят с идиоти — мрачно поясни председателят.

Седна зад бюрото, помълча известно време, докато му мине ядът, и погледна часовника си.

— Я иди да видиш дали нашият човек няма проблеми с охраната — разпореди се той. — Бас държа, че точно това е станало. Досега със сигурност щях да се досетя, ако проклетият Боб Мичъм не беше ми пълнил главата с глупости!

Демарко излезе от кабинета и се насочи към входа за външни посетители, които бяха допускани в Капитолия само с предварително уговорена среща. Обикновено това отнемаше не повече от две минути, стига името на посетителя да фигурираше в съответния списък. Но Демарко подозираше, че специализираната полицейска охрана на Капитолия отново се е престарала, особено по отношение на този посетител.

Човекът, който караше Махоуни да чака, се казваше Хасан Зариф. Джо Демарко не го познаваше лично, но предположи, че това е мъжът с арабски черти и разперени ръце, когото един от полицаите старателно претърсваше. На малка масичка до него бяха подредени личните му вещи: портфейл, ключове, дребни монети и химикалка. В момента друг полицаи разглобяваше химикалката — обикновена на вид — с такова внимание, сякаш очакваше да открие вътре някоя ракета земя-въздух. На масичката лежеше и опразнено куфарче с отворен капак, а до него се мъдреха коланът, вратовръзката и обувките на Хасан.

Хасан Зариф беше нисък, но строен и хубав мъж. Черна коса, орлов нос, очи с цвят на карамел — едновременно странни и привлекателни. Явно разгневен от отношението на охраната, той правеше всичко възможно да се въздържа, но всеки момент можеше да избухне.

— Какво става тук, момчета? — попита Демарко.

Полицаят, който обискираше посетителя, извърна глава и погледна към джобчето на сакото му, на което беше окачен пропуск за свободен достъп до сградата. Демарко работеше в Капитолия от доста години, но това ченге му беше непознато. По всичко личеше, че и полицаят не беше наясно със самоличността му.

— Какво обичате, сър? — попита той.

На ризата му беше окачена табелка с името му: Макгуайър.

— Мистър Макгуайър, може ли да разменим две думи насаме? — учтиво попита Демарко.

— Съжалявам, но в момента...

— Макгуайър! — прекъсна го с леден тон Демарко. — В тази сграда работят хора с голяма власт, но вие не сте сред тях. В момента се опитвам да ви спестя някои неприятности. Елате тук веднага!

Макгуайър се обърна към колежата си, който разглюбяваше химикалката.

— Наблюдавай го! — махна той към Хасан, а после неохотно се приближи към Демарко. — Е, какво има?

— Човекът, когото разиграваш, е тук по лична покана на Джон Махоуни, председател на Камарата на представителите — хладно го осведоми Демарко. — И трябваше да бъде в кабинета му още преди петнайсет минути.

— Аз просто следвам инструкциите...

— Температурата навън е под нулата, Макгуайър — безцеремонно го прекъсна Демарко. — Но ти работиш на закрито, което не е зле за това време на годината. Мислиш ли, че на Махоуни ще му бъде трудно да ти намери друго, не толкова приятно работно място? В момента председателят очаква този човек, а ти си разполагал с достатъчно време, за да го провериш. Искам веднага да прекратиш претърсването, да прибереш вещите му в куфарчето и да му се извиниш! Ясно?

Лицето на Макгуайър бавно почервения. Не толкова, колкото на Махоуни преди пет минути, но достатъчно. Той преглътна ругатните, които очевидно напиреха в твърдата му ирландска глава, обърна се към Хасан и отчетливо каза:

— Можете да влезете в сградата, сър. Моля ви да приемете, хм, нашите извинения за неудобството, което ви причинихме с настоящите процедури за сигурност...

Хасан мълчаливо си сложи колана и започна да прибира личните си вещи. Обу обувките си и понечи да завърже вратовръзката си, но после поклати глава и я тикна в джоба си.

— Моля, последвайте ме, мистър Зариф — учтиво рече Демарко. — Ще ви отведе в кабинета на мистър Махоуни.

— Благодаря — кимна Зариф, без да го погледне, и го последва към стълбището. Гледаше право пред себе си, все още разгневен от отношението на охраната, но очевидно твърде горд, за да се оплаква.

Махоуни напусна мястото си зад писалището и тръгна срещу госта. Демарко очакваше любезно ръкостискане, но председателят разтвори ръце и стисна Зариф в мечешката си прегръдка.

Демарко накратко обясни причината за забавянето.

— По дяволите, Хаси — въздъхна Махоуни. — Много съжалявам. Трябваше да изпратя някой да те вземе.

Очите му заплашително се извърнаха към Демарко, сякаш пропускът беше негов.

— Все пак не беше толкова зле, колкото на летището — отвърна с измъчена усмивка Зариф. — Очаквах проблеми и затова тръгнах от Бостън още вчера сутринта. Изпуснах самолета, защото прегледът на багажа ми продължи прекалено дълго, след което буквално ме съблякоха гол. За пръв път ми се случва такова нещо.

— Много съжалявам — повтори Махоуни. — Питие?

Хасан отмести очи, брадичката му затрепери. Демарко имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче, но той тръсна глава и си пое въздух.

— Благодаря, мистър Махоуни. Бих приел чаша бърбън, ако ви се намира.

Хасан Зариф очевидно не е от най-ревностните мюсюлмани, помисли си Демарко. Както самият той и Махоуни не бяха от най-ревностните католици.

Махоуни напълни две чаши, после, очевидно съобразил, че не е поканил Демарко, небрежно подхвърли:

— Ти искаш ли, Джо?

— Не, благодаря — отказа Демарко. Махоуни очакваше точно такъв отговор, а на всичкото отгоре беше едва десет сутринта, по дяволите!

— Как е баща ти? — попита председателят.

— Не е добре, сър. Лежи в интензивното. Това му е вторият инфаркт. Не сме сигурни, че ще се оправи.

— Добре ли се грижат за него?

— О, да. Сестрите в болницата наистина са сърдечни. Слава богу, че там пресата не може да стигне до него.

Махоуни направи продължителна пауза, после вдигна глава.

— И тъй, какво мога да направя за теб? По телефона спомена, че...

— Извинете, мистър Махоуни — прекъсна го Хасан и стрелна с поглед Демарко. — Предполагам, че този господин е сред вашите сътрудници...

Въпросът беше зададен с точно определена цел: гостът искаше да е наясно с функциите на Демарко, преди да започне да говори. А вероятно и заради външния му вид. Демарко имаше тъмна, сресана назад коса, добре очертан нос и квадратна челюст с трапчинка по средата. Широки плещи и мускулести ръце. Беше хубав мъж, но излъчваше първична сила и твърдост, които не бяха много характерни за обикновен сътрудник в Капитолия.

Повечето асистенти в Конгреса бяха млади и енергични хора, наскоро излезли от колежа. Останалите имаха вид на врели и кипели лобисти, които прекарваха голяма част от времето си в затъмнени барове, преговаряйки по условията, които превръщаха обикновените предложения в закони. Но Демарко не се вписваше в нито една от двете групи. Той по-скоро приличаше на доверено лице на шеф на казино, което се оправя с мошениците около масите. А може би и на събирач на просрочени дългове от членовете на синдиката на шофьорите на тежкотоварни камиони. Казано иначе, той беше копие на баща си, който беше работил за италианската мафия.

В отговор на въпроса Махоуни направи странен жест с глава — нещо средно между кимване и укорително поклащане, което можеше

да означава всичко.

— Нещо такова — промърмори той. — След твоето обаждане реших, че Джо трябва да присъства на нашия разговор. Той е човекът, който оправя голяма част от възникналите проблеми.

Ясен отговор, прозрачен като кална локва, помисли си Демарко. От поведението на Хасан личеше, че и той е на същото мнение.

— Питам, защото...

— Джо е наред, Хасан. А сега ми кажи защо си тук. Може би ФБР притиска семейството ти?

— Не. Всъщност те непрекъснато ни притискат — разпитваха мен и сестра ми, претърсваха къщите ни. Но с това мога да се оправя и сам.

— В такъв случай какво има, синко?

— Искам отговори! — леко повиши тон гостът. — Това нещо убива баща ми и аз искам да знам какво всъщност е станало.

— Отговори ли? — вдигна вежди Махоуни, после с изненадващо мек тон добави: — Реза е управлявал онзи самолет, синко. В това няма никакво съмнение.

— Знам, сър. Но останалото няма никакъв смисъл. От ФБР твърдят, че са открили връзките на Реза с Ад Кайда, но отказват всякакви подробности. Информацията била поверителна. Внушават, че Реза е работил с Ал Кайда, но едновременно с това твърдят, че той е превъртял поради голямото напрежение, на което е бил подложен. Напрежението действително е било голямо, но той не е човек, който ще насочи самолета си в Белия дом за пари, или защото е загубил едно-две дела в съда. И независимо от напрежението, той никога не би ликвидирал собственото си семейство. Вие добре познавате Реза, мистър Махоуни. Нима допускате, че брат ми ще убие собствените си деца?

— Може би не. Но ФБР твърди, че е затънал твърде дълбоко...

Значи този човек е брат на онзи пилот?! — удивено си помисли Демарко.

— Разговарях с Реза три дни, преди... преди да загине — поклати глава Хасан. — Беше много ядосан от това, което става. Законопроектът на Бродрик и предаването „Среща с пресата“. Но това не означава, че е изпаднал в нервна криза. Пет пари не давам за приказките на ФБР.

Махоуни замълча за момент, очевидно объркан.

— Какво искаш от мен, Хаси? — попита най-сетне той. — Знаеш какво е отношението ми към баща ти, но не мога да променя това, което се случи. Може да не харесваш заключенията на ФБР, но тези момчета носят глави на раменете си. А когато става въпрос за нещо толкова важно... Можеш да бъдеш сигурен, че са провели максимално задълбочено разследване.

— Бюрото греша! — отсече Хасан. После, изпреварвайки реакцията на председателя, добави: — Мистър Махоуни, не искам нищо повече от няколко смислени отговора. Искам да знам защо го е направил Реза. Искам да знам за тъй наречените му връзки с Ал Кайда. Искам да знам защо брат ми е убил жена си и децата си. ФБР със сигурност няма да разговаря с мен на тази тема, но на вас няма да откаже.

Няколко минути по-късно Хасан Зариф напусна кабинета на Махоуни, успял да изтръгне обещание да се проучат подробностите около смъртта на брат му. На раздяла председателят правеше отчаяни усилия да измисли нещо успокоително. В резултат се роди следната фраза:

— Непременно ми се обади, ако в болницата не се грижат добре за баща ти.

— Лекарите не могат да му помогнат, сър — беше отговорът. — Той няма желание да живее. Единствено вие можете да му помогнете.

Демарко изчака затварянето на вратата след посетителя и попита:

— Какво искате да направя?

— Проклет да съм, ако знам — изпъшка Махоуни, допълни чашата си с бърбън и отпи голяма глътка. — Но момчето е право за някои неща.

— За кои неща?

— Реза винаги си е бил луда глава, но не мога да си го представя в комбина с терористи. По тази причина ми е любопитно да разбера за какви връзки между него и Ал Кайда става въпрос. А и избиването на семейството... Искам да кажа, че непрекъснато четем за някой откачалник, решил да сложи точка на всичко. Но вместо да се гръмне и нещата да приключат, той решава да ликвидира семейството си или да

изтреби колкото може повече непознати. Като онзи шантав тип в Техническият университет на Вирджиния. Такива хора обикновено страдат от психически заболявания или просто са самотни несретници, изгубили връзка с живота. Реза обаче не беше от тях.

Демарко имаше известни резерви относно психическото здраве на Реза Зариф, но предпочете да ги запази за себе си.

— Все пак е избил близките си, шефе — рече с въздишка той. — А вие правилно отбелязахте, че във ФБР не работят идиоти. Доколкото съм запознат, разследването наистина е било...

— Знам, знам — уморено го прекъсна Махоуни.

— И тъй, какво искате да направя? — повтори въпроса си Демарко. — Може би да разговарям с някого от Бюрото?

— Може би — сви рамене председателят. — Пъхни си носа тук-там, но без да споменаваш името ми.

— Не става — спокойно отвърна Демарко. — Вие прекрасно знаете, че ФБР няма да разговаря с мен, ако не ги притиснете.

Махоуни мрачно поклати голямата си глава.

— С бащата на Хасан сме стари приятели, но пресата все още не знае това — въздъхна той. — А аз искам нещата да си останат така. Нямам никакво желание да се боря с банда нахални репортери, които ще поискат да разберат как така съм толкова добър приятел с човек, чийто син решава да паркира самолета си на бюрото на президента. А ако се свържа с Бюрото, пресата моментално ще надуши. Затова ти казвам: иди да поразровиш, но без да намесваш името ми.

— Но как да...

Председателят вече не го слушаше, зает да набира някакъв телефонен номер. Явно беше дошло времето да вгорчи живота на някой друг.

4

Махоуни направи безуспешен опит да се съсредоточи върху работата по проклетия транспортен законопроект, но мислите му упорито се връщаха към Хасан Зариф. Особено се тревожеше за последиците от акцията на Реза Зариф върху дебатите по нелепия законопроект за сигурността на Бил Бродрик. В крайна сметка реши, че трябва да излезе, за да прочисти главата си.

Облече си палтото, промърмори нещо на секретарката, която изобщо не го чу, и напусна Капитолия. Отначало мислеше да се разходи до парка, но времето се оказа твърде студено за разходки и дебелият му задник със сигурност щеше да премръзне. После видя една полицейска кола, зад волана на която седеше ченге с картонена чаша кафе в ръце и разгърнат вестник „Поуст“.

Пристъпи към нея и почука на страничното стъкло. Ченгето подскочи от изненада и за малко не се поля с кафето. А когато видя Махоуни, устните му се оформиха в едно безгласно „мамка му“.

Стъклото се плъзна надолу.

— Моля, сър. На ваше разположение, господин председател.

— Ще ме закараш ли до едно място? — директно попита Махоуни.

Подобно нещо изобщо не влизаше в служебните задължения на полицаия, а Махоуни прекрасно знаеше, че не бива да го иска от него. Но горкият човек се страхуваше да откаже, а Махоуни изобщо не се страхуваше да се налага.

— Ами... разбира се — смотолеви ченгето, изчака председателят да се настани до него и добави: — Къде, сър?

— Виж какво, имам нужда да се проветря малко — откровено си призна Махоуни. — Какво ще кажеш да направим една обиколка? Главата ми ще се пръсне от проклетите политици!

— Няма проблем, сър.

Махоуни запали пура, смъкна леко стъклото, за да не трови човека, след което се облегна в седалката и се замисли за политическия

феномен Уилям Бродрик.

Само преди една година никой извън щата Вирджиния не беше чувал за този проклетник. А допреди три месеца едва двацет и три процента от жителите на Вирджиния знаеха името на новоизбрания си представител в Американския сенат. Но преди шейсет дни, когато Бродрик внесе идиотския си законопроект в пленарната зала, името му стана известно на всеки пълнолетен американец, който чете вестници и гледа телевизия.

Фактически този човек беше попаднал в Сената по една щастлива случайност. Предшественикът му Джон Уингейт беше абсолютен его манияк, на когото Махоуни понякога се беше възхищавал, но в повечето случаи ненавиждаше. След четирийсет и една години непрекъснато присъствие в Сената Уингейт почина внезапно, само шест седмици преди последните избори. По същото време Бродрик се бореше за място в Камарата на представителите, но шансовете му бяха доста съмнителни. Но Господ беше решил да освободи място в Сената, а лидерите на Републиканската партия, лишени от друг избор и притиснати от времето, включиха Бродрик в листата. Той пък взе, че спечели — главно защото избирателите във Вирджиния предпочитаха да гласуват за който и да е републиканец вместо за демократ.

Махоуни погледна през страничното стъкло. Пред сградата на Върховния съд бяха монтирани две телевизионни камери, насочени към някакъв тип с костюм. Течеше поредната пресконференция. Някой адвокат, прокурор или обвиняем засипваше обществеността със своите лъжи.

Махоуни така и не успя да си изясни истинските причини за избора на Бродрик от неговата партия. Известно време той беше служил като помощник на шантавия Уингейт, а преди това беше заемал някакъв пост в законодателния орган на Вирджиния. В продължение на осем години беше заемал почти синекурната длъжност помощник-губернатор. Това беше горе-долу всичко, което знаеше Махоуни. Присъствието му на политическата сцена трудно можеше да се нарече впечатляващо.

Но Бродрик беше богат, много богат. Дядо му беше притежавал няколко каменовъглени мини, при това във време, когато зараждащите се профсъюзи са били твърде слаби, за да извоюват достойно

заплащане на своите членове. След смъртта му парите отишли при единствения му син. Бащата на Бродрик починал рано, а богатството му било разделено между него и двамата му братя.

Колата се плъзна покрай сградата на Държавния архив. Махоуни си представи статуята на една дама, седнала на стол, която се намираше от другата страна. Върху каменния постамент бяха издълбани думите: *което е минало, е пролог* — цитат от „Бурята“ на Шекспир. Председателят не знаеше каква е връзката им с пиесата, но те със сигурност бяха подходящи за една правителствена сграда.

Преди два месеца, след като името на Бродрик нашумя, той си направи труда да проучи семейството му.

Бил се оказа черната овца, средният брат. Най-големият бил известен неврохирург, а най-малкият — един от най-преуспяващите търговци на недвижими имоти по Западното крайбрежие, чието състояние скоро щяло да надмине това на любимия дядо. В сравнение с тях Бил беше дребен неудачник, с не особено убедителни опити да направи политическа кариера. До скоро хората изобщо не бяха забелязали, че той е в кръга на политиците.

По всичко личеше, че парите му са били факторът, повлиял на решението на Републиканската партия да го вкара в Сената. Но циниците на Капитолийския хълм, към които се числеше и Махоуни, бяха убедени, че има и нещо друго. Те поддържаха мнението, че Бродрик е бил избран заради своята податливост — тоест готовността му да играе по свирката на своите партийни кукловоди. Е, по всичко личеше, че са допуснали грешка.

Полицаят зад волана наближи далечния край на парка и се готвеше да завие покрай Мемориала на Линкълн. Миг преди това Махоуни зърна статуята на Айнщайн, издигаща се пред входа на Националната академия на науките. Четириметровият бронзов Айнщайн в измачкан костюм кротко седеше на бронзовата си пейка. Децата обичаха да се катерят по чичо Албърт и да седат в скута му. И тук, както при повечето снимки на Айнщайн, които беше виждал Махоуни, гениалният учен изглеждаше ведър и спокоен — като човек, който знае всички отговори. Председателят искрено му завиждаше, ако наистина е било така.

Обществото изпитваше панически страх от радикалните мюсюлмани — Ал Кайда и всички останали. Очевидно държавата не

беше в състояние да ги спре и те непрекъснато напомняха за себе си с атентати, при които загиваха деца и възрастни хора. По тази причина хората вземаха присърце законопроекта на Бродрик, въпреки неговата едностранчивост и многобройни пропуски. Те просто мечтаеха за по-голяма сигурност. Още повече че появата му беше отлично преценена във времето — непосредствено след опита на онези двама малоумници да взривят тунела.

Реакцията по отношение на законопроекта беше предвидима като смъртта. Представителите на крайната десница го намираха за разумен и навременен. Радикалните мюсюлмани бяха реална заплаха, истинският враг. А те — хората с друго вероизповедание, бяха уморени и отвратени от политическите пируети на правителството. Либералите бяха другата крайност. Различните дружества и организации за защита на гражданските права скочиха като един срещу Бродрик. За тях Бродрик се превърна в най-ободряващата субстанция след откриването на кофеина.

Реакцията на политиците също беше предвидима. Махоуни и колегите му от Демократическата партия обявиха Бродрик за превъплъщение на дявола, сравняваха го с Хитлер, Маккарти и други, по-малко известни демагози. Републиканците бяха принудени да демонстрират повече деликатност просто защото нямаше как да обявят своя съпартиец за напълно луд. Вместо това те изтъкваха, че неговите предложения съдържат много рационални елементи. Било крайно време риториката да отстъпи място на конкретни действия. Разбира се, младият Бил малко прекалява, може би е разгорещен и изнервен (като всички останали) от последните събития. Всички тези политици — както републиканци, така и демократи — бяха останали изненадани от лавината имейли на своите избиратели, в които се настояваше да обърнат гръб на политическите игри и да се обединят около законопроекта на Бродрик.

Разбира се, шумът около противоречивите предложения на Бродрик бързо го превърнаха в радио и телевизионна звезда. Махоуни скоро откри, че сенаторът предпочита предавания, в които само говори — без да е принуден да защитава своето становище — за разлика от продуцентите, които държаха да го изправят срещу опонент с либерални виждания. Подобни сблъсъци привличаха далеч повече от

скандалите на двете дебелани в шоуто на Мори Пович, които се борят за вниманието на някакъв грозник.

Един от опонентите на Бродрик в подобно предаване беше Реза Зариф — известен адвокат мюсюлманин, а в момента — най-прочутият терорист в Америка.

Но Махоуни беше убеден, че *въпреки всичко това* шибаният законопроект на Бродрик беше обречен да потъне в някоя от сенатските комисии. Хората щяха да се успокоят и да се вразумят, защото в крайна сметка той беше не само демонстрация на ужасна ксенофобия, но и едно задръстено от недомислия недоносче. Бродрик предлагаше не само да се изритат всички желаещи да посетят Америка мюсюлмани, но и да бъде проучено миналото на американските мюсюлмани. При това без да предложи дефиниция на това, което се нарича „американски мюсюлманин“. Какво ще стане с онези от тях, които вече не се придържат към вярата? С хората, които имат брак с мюсюлмани? Или с християните, приели исляма? Повечето от тях са известни публични личности, обикновено афроамериканци — като великия Мохамед Али например. Бродрик не само подминаваше тези незначителни само на пръв поглед проблеми, но и не предлагаше задоволително обяснение за икономическите последици от подобен акт — главно върху университетите, туризма и вероятната ответна реакция на страните, които продават петрол на САЩ. Нищо подобно. Според него това бяха подробности — едно твърдение, с което Махоуни беше склонен да се съгласи, защото ако концепцията като цяло бъдеше приета, всички тези неща щяха да бъдат изчистени с помощта на юристи, икономисти и счетоводители.

Излязоха на Индипендънс авеню и поеха по обратния път към Капитолия. Отдясно се появи Тайдъл Бейсин. Когато очите му попадаха на лагуната пред Мемориала на Джеферсън, Махоуни неизменно си спомняше за конгресмена от Охайо Уилбър Милс, който, след един хубав запой през 1974-та, беше скочил там в компанията на някаква стриптийзърка на име Фани Фокс. На младини самият Махоуни беше вършил доста щуротии, но такова нещо не му беше хрумвало никога.

Да, Бродрик и неговият законопроект би трябвало да потънат в забвение, но по стечение на обстоятелствата две неща се оказаха на негова страна. Първо, този човек имаше своите поддръжници и

техният брой непрекъснато растеше. По телевизията се въртяха клипове, наподобяващи предизборни лозунги. Най-популярният от тях показваше Бродрик в пленарната зала, изричащ своето вече прочуто пророчество: *Всичко е въпрос на време, ако нищо не се промени.* Демарко трябва да проучи кой плаща за тези реклами, напомни си Махоуни.

Второто обстоятелство в полза на Бродрик представляваше един наистина сериозен проблем. В момента, в който Реза Зариф — син на стария му приятел — насочи самолета си към Белия дом, Бродрик се превърна в пророк. Той беше човекът, предупредил обществеността за реалната заплаха от страна на всички мюсюлмани, включително и американските граждани. А Реза беше доказал, че е прав.

— Господин председател, сър... Ние, хм, вече сме почти пред Капитолия...

Ченгето спря до тротоара, а Махоуни положи тежката си лапа на рамото му.

— Как се казваш, синко?

— Долън, господин председател.

— Искаш ли да гледаш как на „Редскинс“ им наричват задниците, Долън?

— Не, сър. Всъщност да, сър.

— В такъв случай отскочи до кабинета ми по-късно през деня. Два билета за мача ще те чакат при една приятна дама на име Мейвис. Като фен на „Пейтриътс“ аз съм свикнал на мачове от по-висока класа, но на теб може би ще ти е приятно да изгледаш този мач от ложата на собственика, в компанията на жена си.

След като прекара във Филадельфия повече от два месеца, той най-сетне реши да тръгне за Кливланд, където се намираше следващият обект. Но точно тогава онзи побъркан насочи самолета си към Белия дом. На път за автогарата мина покрай малка тълпа, струпала се пред витрината на магазин за електронни стоки.

— О, боже, пак ли?! — простена някаква жена.

Той спря, въпреки че не биваше да го прави. Огромният телевизор на витрината показваше малък самолет, който изведнъж се превърна в огнено кълбо. Над него профуча изстребител, после екранът се изпълни с черен дим, а под него се появи надпис: „Кати, този път нямаме представа кой пилотира чесната. Според високопоставен служител в Пентагона става въпрос за известен адвокат мюсюлманин, но информацията все още не е потвърдена. Това, което знаем със сигурност, е, че този човек се е опитал да разбие самолета си в сградата на Белия дом и е бил свален от изстребител Ф-16 на военновъздушните сили. Президентът е бил евакуиран броени минути преди свалянето на чесната“.

Исправен неподвижно пред огромния екран, той изведнъж усети, че хората се обръщат и го гледат. Сгуши глава между раменете си и побърза да се отдалечи, опитвайки се да запази спокойствие. Някой извика след него, но той не се обърна.

Само няколко секунди му бяха достатъчни да прецени, че точно днес едва ли е разумно да се приближава до автогарата, защото хората ще бъдат нащрек. Върна се в жилището, което беше обитавал през цялото време след проваленото взривяване на балтиморския тунел. Включи телевизора и изгледа всички новинарски емисии. Беше ясно, че заради случилото се ще трябва да отложи пътуването за Кливланд поне за няколко дни.

Можеше да благодари единствено на Бога, че в момента си стои на топло, а не е подложен на мъчения в някоя затворническа килия. През онази нощ в Балтимор беше излязъл да проведе разговор от

уличен автомат, но доста се забави, преди да открие работещ телефон — просто защото се намираше в страна, обитавана от животни. А след това се загуби, тъй като познаваше града съвсем бегло. Ако не беше пропуснал завоя, щеше да се окаже в гаража миг преди атаката на ФБР. Но Бог го спаси. Бог е велик!

От подробните репортажи по телевизията разбра как са спипали двамата глупаци. Той им беше заповядал да купуват амониевия нитрат на малки количества, от различни места. Но по неизвестни причини — най-вероятно мързел, небрежност или най-обикновена глупост — нещастниците бяха купили огромно количество тор, което неизбежно беше предизвикало подозрение. Но още по-лошото беше, че самият той беше идентифициран.

От Балтимор замина за Филадельфия, при семейство верни привърженици. Първоначалните му намерения бяха да остане там седмица, най-много две, докато отmine шумотевицата. Но онези глупаци изпяха на полицията за протезата му и ден по-късно всички вестници публикуваха негова снимка — с лошо качество, но достатъчно ясна. Принуди се да обръсне брадата си и да се подстриже, а следващите два месеца прекара в някакво мазе. Принудителният затвор все пак му донесе известна полза, тъй като успя да събере достатъчно информация за едно момче в Кливланд и за едно друго — в Санта Фе. Най-хубавото беше, че научи всички подробности, свързани със следващия обект.

Благодарение на интернет светът действително ставаше свободен.

Най-смайващото нещо след инцидента в Балтимор беше реакцията на сенатор Уилям Бродрик. Те се бяха надявали именно на такава реакция, но не я очакваха след проваленото взривяване на тунела. А днес, след опита на онзи юрист мюсюлманин, всички очакваха приемането на закон, който рязко щеше да усили недоволството на правоверните в САЩ.

Бог да ги благослови.

Нямаше представа дали някой от техните сподвижници не беше помагал на адвоката. Беше наясно, че в страната действат множество клетки, и беше напълно възможно човекът да е бил ангажиран от някоя от тях. Лично той не би избрал точно този адвокат. Той беше твърде възрастен, твърде добре образован, прекалено вписан в американския

начин на живот, далеч от представата за усърден мюсюлманин. Може би тяхното ФБР беше право в твърдението си, че човекът просто е превъртял от струпалите се върху главата му неприятности. Но и това не му се струваше особено убедително.

Както и да е. Адвокатът беше подпомогнал тяхната кауза, а и този сенатор им помагаше още повече.

6

Демарко отдавна беше разбрал, че не е лесно да се работи за Джон Махоуни.

В случая председателят можеше просто да се обади във ФБР, да зададе въпросите си за Реза Зариф, след което да им забрани да споменават името му пред представителите на печата. Но това би било прекалено лесно. И директно.

През целия си живот Махоуни не беше правил нищо директно.

Но ако беше различен, той едва ли щеше да ползва услугите на Демарко, осигурявайки му кабинет в приземието на Капитолия — безкрайно далеч от собствения му офис във всяко отношение. Биографията на Демарко и най-вече фактът, че баща му беше работил за мафията, не беше нещо, което политиците искат да видят в резюмето на своите служители. Но то не беше единствената причина да заема сегашната си длъжност. Махоуни просто обичаше да разполага с хора, които на практика не се водеха част от екипа му.

Никакви документи не сочеха, че председателят е пряк работодател на Демарко. Това му даваше огромното политическо предимство, наречено възможност за отричане. Пример в това отношение бяха пликовете с пари, които му носеше Демарко. В случай на нужда Махоуни можеше с чиста съвест да отрече, че се е срещал с онзи, който ги е напълнил, просто защото това отговаряше на истината. Казано иначе, Демарко беше човекът, който изпълняваше желанията на председателя в онези случаи, при които политикът не желаше да оставя своите отпечатъци — в буквалния или преносния смисъл на думата. А ако станеше така, че Демарко бъде заловен в някаква незаконна дейност, Джон Махоуни със сигурност щеше да отрече, че този човек работи за него.

Естествено, Демарко знаеше защо Махоуни не желае да се тръби за отношенията му със семейството на Зариф, или — според определението на председателя — „за сина на мой приятел от детинство, който решава да паркира самолета си на бюрото на

президента“. Репортерите трябваше да се разровят много надълбоко, за да открият връзката между Махоуни и Али Зариф.

Семейството на Али се беше преселило в САЩ отдавна, когато той бил едва десетгодишен. С Махоуни станали близки още като тийнейджъри — Махоуни играел кетчър в гимназиалния отбор по бейзбол, а Али Зариф бил питчър. Фактът, че един ирански младеж овладявал изкуството да хвърля точни пасове, бил поредното доказателство за адаптирането на хората от различни страни към американския начин на живот.

Скоро след като навършил двайсет, Али наел малко магазинче близо до бостънския пазар Куинси и започнал да продава килими, красиви и скъпи килими — персийски, китайски и индийски. Четирийсет години по-късно той вече бил собственик на два големи магазина в района. Когато приятелят му Джон Махоуни направил първия си опит да влезе в Конгреса, Али активно подпомогнал неговата кампания, убеждавайки мюсюлманите в района да гласуват за него. И те действително го направили — всички до един. В същото време Али си останал преуспяващ бизнесмен, който не желал да бъде в светлината на прожекторите и да изтъква своето спонсорство. Махоуни имал всички основания да вярва, че приятелството му с Али ще остане тайна — разбира се, ако пресата не узнаеше за посещението на Хасан Зариф в кабинета му или за килимите на Али, които покриваха подовете на бостънското му жилище.

Демарко стигна до заключението, че преди да влезе в контакт с ФБР, трябва да направи предварително проучване за Реза Зариф. На първо място това означаваше да се наведе към купчината вестници, струпани на пода до бюрото му, и да извади броевете на „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ от последните два дни. Разбира се, той вече беше изчел материалите за Реза, но го беше сторил като всеки шокиран гражданин, а не като експерт, получил задачата да открие мотивите зад един терористичен акт.

Не обичаше да работи в своя офис без прозорци и реши, че може да проучи Реза в друга, далеч по-приятна обстановка — близкия бар „Ястребът и гълъбът“, който съществуваше почти от времето на първите подкупи, вземани от политици. Зае едно от високите столчета на бара, поздрави бармана и си поръча мартини. Беше открил, че първото за деня мартини се отразява благоприятно на мисловните

процеси — за разлика от следващите, които имаха обратния ефект. Пое чашата и разгърна вестниците пред себе си с намерението да провери какво мислят за Реза носителите на куп награди „Пулицър“.

Нямаше никакво съмнение, че именно Реза е управлявал самолета, свален преди два дни от Въздушната национална гвардия. Машината била обща собственост на Реза и още трима адвокати — всичките християни с бял цвят на кожата. Сутринта преди нападението срещу Белия дом Реза бил забелязан от двама служители на летище „Стафорд“, които го познавали съответно от пет и седем години. Единият от тях го бе видял да се качва в пилотската кабина на чесната.

Десет минути след като пилотът на единия Ф-16 идентифицирал контролния номер на частния самолет, агенти на ФБР били изпратени в семейното жилище в Арлингтън. В къщата намерили мъртви съпругата на Реза и две деца — момче на осем и момиче на единайсет години. Били убити с по един изстрел в главата от 9-милиметров автоматичен пистолет, положен в центъра на масата за хранене като някаква грозна и смъртоносна украса. По него били открити отпечатъците на Реза.

С едно изречение в статията се споменаваше, че в къщата бил открит документ, свързващ собственика ѝ с Ал Кайда, но ФБР щеше да го запази в тайна от медиите. Според Бюрото в него се съдържала класифицирана информация, чието публикуване щяло да застраши други текущи операции. Това беше стандартното обяснение при всички случаи, в които ФБР не желаше да споделя действията си с обществеността, но въпросът за неговата автентичност беше съвсем друга работа.

Ако Реза Зариф беше ирански гражданин, проникнал в САЩ с фалшиви документи, действията му вероятно биха имали някакъв смисъл — може би поредният радикален мюсюлманин, решил да пожертва себе си и семейството си във великия джихад. Но случаят категорично не беше такъв.

Реза и брат му Хасан бяха американци, родени и израснали в Бостън. Бяха учили в тамошните училища, след което Реза бе постъпил в Бостънския университет и бе учил право. След дипломирането си бе заминал за Вашингтон, където за кратко време работил в Министерството на правосъдието, а после отворил малка частна кантора в Арлингтън, щата Вирджиния, близо до дома си. Голяма част от клиентите му били с блискоизточен произход.

Занимавал се бе главно с наследства, завещания, данъци и такси. Бизнесът му процъфтявал.

След 11 септември нещата се променили и Реза се превърнал в пламенен защитник на американските мюсюлмани. Той се опасявал, че след терористичния акт мюсюлманите с американско гражданство ще бъдат подложени на гонения и репресии и ще имат съдбата на натурализираните японци след Пърл Харбър. Той публично изразявал несъгласието си с Патриотичния закон и поел защитата на няколко американски мюсюлмани, арестувани по подозрения за връзки с терористични организации.

Реза бе привлекателен мъж и много добър оратор. Той бе чест гост на популярни телевизионни предавания като „СЕГА“ и „Часът на Джим Лерър“, а след прословутата реч на сенатора Уилям Бродрик се бе превърнал в един от най-яроствните му опоненти. Две седмици преди смъртта си Реза бе участвал в публичен дебат със сенатор Бродрик в шоуто „Среща с пресата“, който бе загубил по категоричен начин.

Сутринта в деня на шоуто той бе пристигнал със самолет от Ню Йорк, където бе имал дело. Охраната на летището му бе обърнала прекалено много внимание и той се бе появил в телевизията доста ядосан. Известно време се бе държал прилично, но в един момент Бродрик бе заявил, че роенето в миналото на американските мюсюлмани е добра идея, тъй като повечето от тях вероятно поддържат връзки с терористите. Тези думи били достатъчно нагли, но особено нагъл бил начинът, по който били изречени — сякаш това било най-естественото нещо на света. И Реза полудял. Скочил, насочил показалец в пребледнелия Бродрик и крещял в продължение на няколко минути. Водещият Ръсърт пуснал реклами с надеждата, че канонадата ще отmine, но когато шоуто било възобновено, Реза вече бил напуснал студиото. Сериозна грешка, тъй като Бродрик получил възможност да запълни времето с обичайните си речи.

За нещастие едно от нещата, които Реза крещял в лицето на сенатора, се оказало фатално. А именно че трагедията на 11 септември се била случила заради хора като Бродрик, които не правели никакви усилия да разберат за какво се борят мюсюлманите по света. И че може би трябва да се случи нова подобна трагедия, за да се събудят хората като Бродрик.

Използвайки език, доста по-разбираем от обикновено, ФБР стигнали до заключението, че Реза Зариф просто бил превъртял. През последните седем години той изпаднал в дълбока финансова криза, защото занемарил адвокатската си практика, а държавните обвинители редовно го мачкали в съда. Отслабнал, косата му посивяла, губел самоконтрол и бил готов да избухне дори при най-леката провокация. В услуга на ФБР „Ню Йорк Таймс“ публикувал снимка на Реза от скандала в телевизионното шоу: изскочили от орбитите очи, разкривено от ярост лице. Пациент, избягал от лудницата. „Просто е превъртял“, спокойно обявяваше говорителят на ФБР.

Но на кого да повярва Демарко? На Хасан Зариф, който твърдеше, че брат му е бил напълно нормален и на всичкото отгоре патриот, или на висококвалифицираните агенти на ФБР, включително и на хора с докторати по психология, събрали планини от доказателства в подкрепа на своите твърдения?

В крайна сметка Демарко реши, че отговорът на въпроса може да почака до утре.

Вдигна глава и си поръча още едно мартини.

Таксито се носеше по Мейн стрийт с точно петдесет километра в час. Джеръми Потър гледаше спретнатите магазинчета, старомодните улични лампи и солидната сграда на съда, която Норман Рокуел беше използвал за корица на „Сатърдей Ивнинг Поуст“. Сърцето му веднага се отпусна. Последните два месеца бяха тежки за него. Беше доволен, че се завръща у дома.

В продължение на два месеца беше работил като роб. Безкрайни часове в интернет, чести пътувания до Вашингтон, Ню Йорк, Филадельфия и Трентън, за да наблюдава обитатели от кварталите на малцинствата, където самият той се чувстваше беззащитен като всеки бял мъж на петдесет и три. Провеждаше чести срещи с двамата държавни служители — обикновено кратки, но силно стресиращи, тъй като бяха най-рисковата част от задачата. Но всичко това вече приключи. Той се справи добре и мистър Линкълн беше доволен.

Не знаеше защо мистър Линкълн избра именно него, но това си беше в реда на нещата. Често получаваше задачи — обикновено проучване, понякога наблюдение, а в много случаи и ролята на куриер, но никога не знаеше какво място заема в генералния план на мистър Линкълн. По всичко личеше, че този път научи повече от нормалното, главно защото между неговото проучване и дейността на държавните служители се забелязваха много общи неща... Всъщност за да може да ги подкупва — макар че това не беше най-точната дума, той беше принуден да бъде много конкретен, за да отговори на очакванията на мистър Линкълн.

Да, този път планът на мистър Линкълн се очерта в главата му съвсем ясно. Той беше в състояние да види всяка подробност — не като начин на изпълнение, нито пък кога и от кого, но достатъчно, за да се почувства притеснен.

В много отношения мистър Линкълн беше идеален работодател. Плащаше добре, държеше се любезно, а указанията му винаги бяха кристално ясни. Но Джеръми винаги имаше усещането, че

прекаленото навлизане в неговите планове е опасно. Смъртно опасно. В момента подсъзнанието отново сякаш му нашепваше: ами ако... Ако просто така, изведнъж...

О, старче, я престани с тези нерви! — рече си той. Работеше за мистър Линкълн от години. Беше доверен и ценен служител. На когото плащаха добре. Потупа гърдите си и усети успокояващата тежест на плика, тикнат във вътрешния джоб на самото му. Ако имаше намерения да му причини зло, мистър Линкълн едва ли щеше да му даде тези пари. Това би било нелогично, а мистър Линкълн не беше нелогичен човек.

Таксито спря пред дома му. Плати на шофьора, добавяйки точно петнайсет процента бакшиш. За момент остана на тротоара и с възхищение огледа къщата. Вътре в себе си я окачествяваше като вила, но обичаше малката, старателно подстригана тревна площ, пълзящия по комина бръшлян и маргаритките пред вратата. Изобщо не допускаше, че боядисаната в бяло ограда може да бъде възприета като банална.

Отключи входната врата, пусна куфара на пода в антрето и изключи алармата. Колко е хубаво да се прибереш у дома! Липсваше му единствено Мейбъл, но по-късно щеше да я прибере от котешкия пансион, където я беше оставил. След това, благодарение на добре натъпкания плик в джоба му, двамата щяха да изкарат една приятна седмица в четене, почивка и готвене. А можеха и да отскочат до Мартас Винярд, където не бяха стъпвали от години.

Отвори вратата на всекидневната и първото нещо, което видя, беше пистолетът със заглушител в ръцете на жената, разположила се в любимото му кресло. Как е влязла, без да задейства алармата? — объркано се запита той. После въпросът престана да има значение.

Последната му мисъл беше, че мистър Линкълн бе изпратил да го убие една изключително красива жена.

8

Демарко прецени, че най-сигурният начин да бъде приет от министъра на вътрешната сигурност бе да стане в пет без петнайсет и да заеме позиция пред министерството най-късно в пет и половина.

По принцип не обичаше да става рано. Ако се наложеше да отвори очи преди седем сутринта — независимо кога си е легнал, — той го правеше с неприятното усещане, че главата му е натъпкана със слама. Мозъкът му не работеше, пръстите му не успяваха да закопчат ризата, налагаше се да търси всички вещи от първа необходимост — портфейл, ключове, часовник. А при всяка мисъл за храна стомахът му се свиваше на топка.

Но въпреки всичко стана рано, защото беше наясно, че министърът на вътрешната сигурност генерал Андрю Банкс се появява на работното си място изключително рано — обикновено още преди шест сутринта. А след този час достъпът до него ставаше напълно невъзможен заради плътно запълнената му дневна програма. Знаеше и друго: генерал Банкс нямаше да го приеме без намесата на Махоуни, но председателят му даде да разбере, че не желае да се обвързва с мисията на Демарко.

И така, той подкара колата си към ведомството на Банкс, където с цената на доста усилия успя да убеди охраната, че се явява като специален пратеник на Конгреса. За целта показа пропуска си за Капитолия, а поведението му беше скромно и смирено — като на обикновен емисар. В ръката си държеше жълт плик, върху който бяха изписани магическите думи „Лично за генерал Банкс“, като „лично“ беше подчертано с две дебели линии. Охраната го прекара през металните детектори, преснима личните му документи и едва след тези процедури му позволи да чака пред кабинета на Банкс.

Генералът се появи в коридора точно в шест без четвърт. От походката и изражението на лицето му личеше, че изгаря от нетърпение да се залови за работа, което в неговия случай означаваше поредното сритване на задници. Косата му беше подстригана късо, на

върха на масивния му нос бяха кацнали очила с телени рамки, зад които надничаха враждебни сиви очи. Беше висок и строен, със стегнат и плосък корем, въпреки че беше надхвърлил шейсет. Демарко подозираше, че този маниак все още става посред нощ, за да изпълнява мазохистични упражнения, с които беше свикнал още като юнкер в Анаполис. Думите, с които приветства Демарко, не се отличаваха с особена дружелюбност.

— Какво търсиш тук, по дяволите?

Демарко не знаеше причините, поради които този човек не го харесваше. Най-вероятно, защото беше прекарал живота си в морската пехота, достигайки до чин генерал-лейтенант — един недостъпен за простосмъртните като Демарко ранг. А може би и защото преди време Демарко беше изпълнил задача, възложена му лично от Банкс. Случаят беше изключително сложен — опит за покушение срещу президента, в който бяха замесени агенти на Сикрет Сървис. В резултат Банкс, Махоуни и Демарко узнаха някои тайни, които би трябвало да споделят с обществеността, но не го направиха. От което произтекоха определени предимства за Демарко в отношенията му с генерала и затова той реши да разговаря с него, а не с представителите на ФБР.

— Искам да ви помоля за една услуга — каза той.

— Каква услуга? — попита Банкс и очите му подозрително се присвиха. Същата подозрителност би проявил и ако Демарко го беше попитал колко е часът.

— Искам да говоря с един от вашите хора по случая „Реза Зариф“.

— Защо?

— Не мога да ви кажа.

— Абе ти да не си полудял?! — избухна Банкс. — Знаеш ли на какъв натиск съм подложен заради всичко случило се напоследък?

— Мисля, че знам — кимна Демарко.

— И въпреки това си въобразяваш, че ще те пусна да се ровиш, без да знам защо?

— Господин генерал, заклевам се, че няма да направя нищо, което да ви създаде проблеми. Искам само да...

— Забрави! — отсече Банкс и се зае да отключва вратата на кабинета си. Демарко отчаяно се нуждаеше от помощта на Банкс.

Надяваше се, че генералът няма да се разприказва пред медиите, просто защото ги ненавиждаше.

— Е, хубаво — колебливо подхвърли той. — Махоуни е приятел от детинство с бащата на Реза Зариф, а момчето познава още от раждането му. По тази причина иска да разбере какво всъщност се е случило, какво е подтикнало Реза към подобна постъпка. Не търси услугите на ФБР, тъй като те дрънкат прекалено много...

Банкс се замисли, ключът престана да се превърта в бравата. Той не харесваше особено и Махоуни, но не забравяше услугите, които беше получавал от него.

— Заклевам се и в още нещо, господин генерал — тихо подхвърли Демарко. — Ако попадна на нещо, което представя в лоша светлина Министерството на вътрешната сигурност, ще го споделя само с вас и с никой друг!

— Мамка му! — изръмжа Банкс. — Напоследък всичко представя в лоша светлина министерството! Последниците от торнадото в Канзас, онези хлапаци, които се опитаха да взривят тунела в Балтимор, еднокракият от Ал Кайда, който най-спокойно се измъкна от страната! Няма край, по дяволите! Благодаря на бога, че вече съм пенсионер от флота, защото едва ли ще се задържа още дълго в това министерство!

Самосъжалението продължи точно две секунди, след което Банкс рязко кимна.

— Добре. Джери Хансън е човекът, който ти трябва. Той осъществява връзката между мен и Бюрото при случаи като този. Още не е дошъл на работа, тук никой не си прави труда да идва рано. Но аз ще му оставя съобщение, че ще се отбиеш.

— Благодаря.

— Внимавай, Демарко! — спря тежък поглед върху лицето му Банкс. — Прецакаш ли ме, със сигурност ще те прегази кола, която най-вероятно ще шофирам лично!

Въпросният служител от Министерството на вътрешната сигурност едва ли щеше да се появи на работа преди осем. За да убие времето, Демарко се отби в близкото кафе, за да закуси и да прочете

сутрешния вестник. Както винаги започна от спортната страница. Мрачните заглавия на първа можеха да почакаат.

„Редскинс“ бяха загубили поредния си мач в лигата, пораженията им нараснаха на пет. Демарко с недоумение поклати глава. Този отбор разполагаше с цели трима рисивъри, които тичаха по-бързо от пума, имаха куотърбек с ръка като ракетна установка плюс отлична защитна линия и рънинг бек, който бе в състояние да разбие цяла танкова рота. Но въпреки това не бележеха точки. Спортните коментатори на „Поуст“ вече правеха сметки за плейофите: ако „Редскинс“ спечелят всички оставащи мачове; ако отборите А, В и С спечелят пет мача поред, а отборите D, E и F ги загубят, „червенокожите“ биха могли да се доберат до „уайлд кард“ за финалите. Да, от математическа гледна точка представителите на Вашингтон биха могли да стигнат до плейофите, но шансовете им едва ли бяха математически по-големи от директно попадение от начален удар при голфа или от кош зад централната линия при баскетбола.

След като изконсумира и анализира спортните новини, Демарко се прехвърли на първа страница, но само след няколко минути отмени вестника. Не беше в състояние да се концентрира, вероятно защото продължаваше да мисли за бившата си жена и вчерашното ѝ обаждане.

Мари Демарко беше първата му любов. Запознаха се, когато той беше на шестнайсет, а тя на четиринайсет. Тя беше първото момиче, което целуна, първата жена, която люби. През гимназиалните години бяха непрекъснато заедно, разделиха се за кратко, когато Демарко постъпи в колеж, а след това отново се събраха. Ожениха се веднага след като той завърши юридическия факултет.

Той искаше деца, тя не.

Без никакво съмнение Мари беше най-сексапилната жена, която познаваше. Красива, разбира се. И направо страхотна, когато се облече както трябва. Имаше големи изразителни очи, разкошен бюст, стегнато и безупречно оформено дупе и издължени бедра. Всичко това беше прекрасно, но съблазънта се криеше другаде. Някои жени просто излъчват сексуална съблазън. Например Елизабет Тейлър и Шарън Стоун на млади години. В Холивуд има десетки актриси, които не им отстъпват по красота, но никога не са толкова секси. Защо? Бог знае. А може би бог няма нищо общо с тази работа.

Но извън сексуалното привличане, Мари Демарко имаше доста пороци: беше суетна, лекомислена, егоистична и невярна. Демарко подозираше, че братовчед му далеч не е единственият мъж, с когото му беше изневерявала, но от връзката ѝ с Дани най-много го заболя, може би защото в детството ги свързваше близко приятелство. Изневярата ѝ разби самочувствието и сърцето му, а финансово почти го разори. А сега изведнъж дяволската жена го молеше за помощ! Не, това наистина беше невероятно!

Разбира се, тя му разказа какво се беше случило. Дани и Винс Мерлино — един от биячите на Тони Бенедето, получили нареждане да притиснат някакъв нещастен комарджия, който не си връщал дълговете. В хода на операцията Винс го убил. При оттеглянето Дани бил разпознат от очевидец и в момента се намирал в затвора в Райкърс Айланд. Полицията знаела, че Дани не е убил онзи нещастник, но отказвала да го признае. По принцип той продавал крадени вещи. По-скоро очарователен търговец на дребно, отколкото бандит. Ченгетата знаели, че той не носи оръжие, а в досието му липсват предишни случаи на насилие. Но Дани отказал да издаде партньора си и ченгетата нямали друг избор, освен да му лепнат предумишлено убийство.

— Но защо не им е казал, че онзи Винс е свършил работата? — попита Демарко.

— Защото ще го обявят за къртица — отговори бившата му съпруга.

— Той си е къртица — отбеляза Демарко.

— И защото Винс е племенник на мистър Бенедето — добави Мари.

Е, това наистина променяше нещата.

— Но какво, по дяволите, искаш от мен, Мари? — попита той. — Нима очакваш да му наема адвокат или да му платя гаранцията?

— Нищо подобно не очаквам. Те няма да го пуснат под гаранция, а мистър Бенедето вече се е погрижил за адвокат.

— За какво тогава става въпрос?

— Проблемът е там, че мистър Бенедето очаква Дани да си излежи присъдата. Това е гадният проблем. Адвокатът ще му издейства максимално благоприятна присъда, но ако Дани издаде Винс или някой друг от групата, Тони ще го убие.

Това беше моментът, в който се разплака.

— Ще го осъдят най-малко на петнайсет, Джо!

— Но какво мога да направя аз, Мари?

— Да накараш мистър Махоуни да го помилва.

Демарко почти се изсмя.

— Мари — започна той и прехапа език, за да не добави едно „тъпа кучко“. — Първо, председателят на Камарата на представителите няма право да помилва осъдени престъпници в щата Ню Йорк. Второ, той в никакъв случай не може да помоли президента да направи подобно нещо.

— Но...

— Виж какво, Мари! Аз мразя теб, мразя и Дани! Но трябва да повярваш, че дори да не ви мразех, пак няма начин той да бъде помилван от когото и да било. А аз не бих могъл да направя абсолютно нищо.

Миг преди да затвори, в слушалката прозвучаха риданията ѝ. По неизвестни причини това го накара да се почувства зле. О, я да върви по дяволите тази кучка! — тръсна глава той. Фраза, която си беше повтарял хиляди пъти след раздялата.

В осем и половина, леко оригвайки се от бърканите яйца с телешко филе — майната им на калориите и холестерола — Демарко бавно влезе в Министерството на вътрешната сигурност. Пет минути по-късно вече седеше в кабинета на Джери Хансън, който физически много приличаше на Анди Банкс: късо подстригана посивяла коса, очила с телени рамки, стегната фигура. Вероятно бивш морски пехотинец, също като шефа си. Може би дясната му ръка по време на службата.

Демарко реши да провери верността на догадките си.

— Служили ли сте в морската пехота с генерал Банкс, мистър Хансън? — попита той.

— Не, по дяволите — отвърна мъжът зад бюрото. — Викай ми Джери. Никога не съм служил в армията и никога не съм имал подобно желание. При създаването на това министерство просто обединиха няколко различни агенции. Аз бях инспектор в Службата за имиграционен и митнически контрол, но на сегашната си длъжност

съм нещо като статистик. В тъй наречената „борба с тероризма“ вземат участие ФБР, местната полиция, а понякога и ЦРУ, АНС, АВР. В рамките на Министерството на вътрешната сигурност действат СМИ, Управлението за транспортна сигурност (УТС), Бреговата охрана, а може би и Сикрет Сървис. За да имаш поглед върху нещата, трябва да разполагаш с цяла схема — мога да ти покажа какво представлява — просто за да бъдеш в течение кой какво прави. Това ми е работата. Опитвам се да следя действията на различните играчи и да информирам генерала. Нямах представа какъв звяр е той.

— Разбрах — кимна Демарко.

— Тази сутрин Банкс ми е оставил съобщение да те информирам по случая „Реза Зариф“, представяйки те като човек на Конгреса.

„Човек на Конгреса“ звучи добре, помисли си Демарко. И му осигуряваше възможност да прави каквото си иска.

— И така, какво искаш да знаеш? — погледна го Хансън. — Почти цялата информация по случая е в пресата, като този път репортерите са свършили добра работа.

— Любопитен съм по отношение на връзките с Ал Кайда, за които споменава ФБР.

— А, това е класифицирана информация — поклати глава Хансън.

— Не се прави на ударен, Хансън. Аз съм представител на Конгреса и имам съответните пълномощия. А ти имаш благословията на шефа си да разговаряш с мен.

Хансън се намръщи, обзет от колебание. Явно не беше сигурен дали трябва да споделя държавни тайни с някакъв непознат. В крайна сметка неохотно отстъпи.

— В дома на Зариф са намерили писмо от някаква джамия в Атланта. Благодарят му за направено дарение.

— И?

— Ами... Това е класифицираната част. Въпросната джамия прехвърля средства на Ал Кайда, а ФБР проследява пътя на парите. Не искат в пресата да се споменава за нея, защото лошите ще разгадаят намеренията им. Ако вече не са го направили.

— А от едно благодарствено писмо ФБР стига до заключението, че Зариф поддържа връзки с Ал Кайда?

— Вероятни връзки, както обявиха в медиите.

— ФБР разполага ли с доказателства, че Зариф наистина е изпратил пари на тези хора?

— Не са открили нито анулиран чек, нито спрян електронен трансфер. Но би могъл да го стори и по пощата.

— Това едва ли прилича на димящ пищов.

— Хей, ако видиш какво е останало от тялото му в сваления самолет, едва ли ще ти трябва димящ пищов!

Демарко беше принуден да се съгласи.

— Интересува ме и още нещо — подхвърли той. — Има ли доказателства, че Зариф е ползвал помощта на психиатри или е вземал антидепресанти? Валиум, прозак — такива неща...

— Защо питаш? — любопитно го погледна Хансън.

— Защото Бюрото твърди, че човекът просто е превъртял. Това повдига въпроса дали не са забелязани някакви предварителни симптоми за психическа неуравновесеност.

— Ти гледа ли го в „Среща с пресата“? — засмя се Хансън.

— Не, четох за него във вестниците.

— В такъв случай трябва да изискаш запис. Реза Зариф се държи наистина неадекватно. Не ти трябва да познаваш творчеството на шибания Зигмунд Фройд, за да оцениш маниакалното му поведение към Бродрик. Да не забравяме и дребната подробност, че преди да се опълчи на двата изстребителя Ф-16 с малката си чесна, той е избил цялото си семейство.

Демарко беше принуден да се съгласи и с този аргумент.

— Добре — кимна той. — Но да се върнем на връзката с Ал Кайда. Имал ли е съучастници?

— Бюрото все още работи по този въпрос. Половината от клиентите на Зариф са били под тяхно наблюдение, но до този момент няма доказателства, че някой му е помагал. За управлението на самолета не се е нуждал от помощ, няма следи от чуждо присъствие в дома му във въпросната сутрин. Съседите не са забелязали нито непознати близо до дома му, нито подозрителни автомобили. Проблемът е там, че къщата на Зариф се намира непосредствено до магистралата и е отделена от нея с шумоизолираща стена. На теория е възможно някой нинджа да е спрял на магистралата и да е прескочил стената. Но на практика това е малко вероятно.

— В къщата не са открити неидентифицирани отпечатъци, така ли?

— Напротив, била е пълна с такива — поклати глава Хансън. — Доказано е, че осемдесет процента от тях принадлежат на членовете на семейството му, на приятели и клиенти. Но има още много, които остават неидентифицирани. До този момент нито един не съвпада с електронните архиви, в които се съхраняват отпечатъци на радикални ислямисти или членове на Ал Кайда.

— Те са около двайсет процента, така ли?

— Да, но все още е рано да правим някакви заключения.

— Кажете нещо за оръжието, с което Реза е избил семейството си. Чух, че... — Нямахте как да кажете, че го е чул от брата на Реза, затова преглътна и добави: — Чух, че Реза Зариф никога не е имал лично оръжие.

— Според показанията на един от приятелите му преди около два месеца той е споменал, че иска да си купи пистолет. Къщата му редовно била обект на вандализъм — най-често напръскани със спрей обидни лозунги по вратата, но след неуспешния опит на онези нещастници да взривят тунела в Балтимор семейството му започнало да получава и телефонни заплахи. Това наистина разстроило Зариф. Но както и да е. Приятелят, с когото са използвали частния самолет, потвърди, че Реза е имал намерение да си купи пистолет.

— На негово име ли е регистриран този, който е открит в къщата?

— Не. Но ФБР успя да открие доставчика: някакъв подозрителен тип на име Дони Крей.

— Хей, какво говориш?

— Експертите са намерили отпечатък върху кутия с патрони в къщата на Реза. По-точно върху лепенката, с която се запечатва кутията. Проверката доказала, че той принадлежи на Крей — дребен мошеник, който се занимава с доставка на наркотици и незаконно оръжие. Има досие както в Агенцията за борба с наркотиците, така и във федералното бюро за борба с алкохола, тютюнопушенето и огнестрелните оръжия. Занимавал се с кражби на оръжие, а също така и с препродажбата или размяната на такова. ФБР има всички основания да вярва, че Реза е получил пистолета именно от него. Според тях човек като Реза, стопроцентов арабин на външен вид, не би

си купил оръжие от магазин, просто защото собственикът положително би го докладвал като потенциален терорист.

— А откъде са сигурни, че този Крей не е замесен по някакъв начин?

— Причините са две. Първо, единственият отпечатък на Крей в къщата се намира върху кутията с патрони, докато по пистолета има многобройни отпечатъци на Реза. Същото важи и за патроните в пълнителя и използваните гилзи. Ясно е, че Реза лично е заредил оръжието.

Втората причина е липсата на мотив. Дони Крей се занимава с дрога и незаконно оръжие, но няма нищо общо с радикалните ислямисти. Не виждаме причини, които биха накарали дребен мошеник като него да помогне на Зариф в опита му да взриви самолета си в Белия дом.

— Крей признал ли е, че е продал оръжие на Зариф?

— Още не. Бюрото не може да го открие.

— Не може да го открие?

— Тоя тип живее в каравана. От време на време просто я закача на пикапа си и отправва в неизвестна посока. Прави го най-често през зимата. Обича да ходи във Флорида, където има приятели. Очаква се федералните да го спипат именно там.

— Но защо това го няма във вестниците? — вдигна вежди Демарко. — Имам предвид отпечатъка на Крей върху кутията с патрони.

— Защото Бюрото не желае да подхранва шантави конспиративни теории, само защото е открит частичен отпечатък от човек, който продава оръжие. А тъпият въпрос, който току-що ми зададе, доказва, че са прави.

9

Чувстваше се неудобно. Преди жената да седне до него, десният му крак беше протегнат встрани и напред. Но след това беше принуден да го прибере и да притисне колене в облегалката пред себе си. Жената беше едра, с вид на мексиканка. Преди да седне, тя любезно му се усмихна, но беше ясно, че очаква той да прибере краката си. В неговата страна тя щеше да стои права на пътеката, докато той не я поканеше да седне.

На всичко отгоре дори не беше американка, но като повечето жени в тази страна, тоест — като жените, повлияни от тази страна, от нея се излъчваше самоувереност, която го вбесяваше. Тукашните мъже бяха мекушави и незаслужено арогантни, културата като цяло бе упадъчна, но жените бяха по-голямото зло. Излизаха навън без забрадки, не покриваха лицата си, по-младите се обличаха като уличници, но липсата на скромност бе нищо в сравнение с предположението... не, с убеждението им, че са равни с мъжете. И това поведение съвсем не бе характерно само за богатите жени. Жената до него вероятно си изкарваше хляба като чистачка на тоалетни, но въпреки това не се съмняваше, че има право да разговаря с него, да седи до него и да нарушава личното му пространство.

Беше влязъл в САЩ през границата с Мексико, а на път към Източното крайбрежие се беше отбил в един тексаски ресторант. Поръча кафе, а сервитьорката му донесе някаква хладка мътилка, явно останала от предишния ден. Той й направи забележка и поиска горещо кафе.

— Пропусна да кажеш *моля*, скъпи — отвърна му тя. Каза го с усмивка, но личеше, че действително държи да коригира маниерите му.

— Повтарям това, което казах — донеси ми чаша горещо кафе — отвърна той.

На което тя реагира така:

— Знаеш ли какво, скъпи? Можеш да вървиш на майната си. — След което се присъедини към колегите си, подхвърли нещо, кимайки към масата му, и всички избухнаха в смях.

Десет минути по-късно той напусна ресторанта с пламнало от гняв лице. В един момент се запита дали да не я причака след работа и да ѝ отреже гадните устни, но после се отказа. Беше твърде дисциплиниран, за да си позволява подобни волности.

Зърна крайпътна табела, на която пишеше, че до Кливланд остават само сто и шейсет километра. Още сто и шейсет километра, притиснат от едрата жена до себе си и с пламнал от болки крак. Много по-лесно беше да вземе самолета от Филадельфия, но не искаше да се излага на допълнителен риск. Затова се придвижваше с кола и влак, но най-често с автобус. След Лондон и Мадрид мерките за сигурност по влаковете бяха засилени, а кола не използваше поради опасението, че цветът на кожата му ще привлече вниманието на всички ченгета по пътищата.

Проблемът с полетите не се изчерпваше единствено с факта, че е арабин. Протезата му беше направена от пластмаса и метал, който задействаше детекторите по летищата. А благодарение на двамата тъпаци в Балтимор американските сили за сигурност знаеха за изкуствения му крак. Вероятно вече беше издадена заповед за задържането на всеки чужденец с протеза, чиято самоличност трябваше да бъде старателно проверена. Нямаше значение дали ще си обръсне главата, дали ще сложи подплънки в бузите си, или ще надене перука и контактни лещи. Нямаше значение дали прилича на брадатия тип от некачествена снимка, с която разполагаха. Щеше да бъде задържан и ФБР щеше да го подложи на разпит, докато установи истинската му самоличност.

По тази причина в момента се друсаше в автобуса в компанията на чистачки. И щеше да го прави цели седем часа без прекъсване, вместо да приключи пътуването за час и половина. Но това не го притесняваше. За изпълнението на мисията си разполагаше с всичкото време на света.

Махоуни беше бесен.

Сутрешното издание на „Уошингтън Поуст“ съобщаваше новината, че е бил посетен от Хасан Зариф, брат на печално известния терорист Реза Зариф. Репортерът, естествено, беше успял да разкрие и останалото: а именно че Махоуни и бащата на Реза са приятели от детството си, прекарано в Бостън. Мръсникът дори беше успял да изрови някакъв стар училищен годишник, в който имаше снимка на Махоуни и Али Зариф, облечени в бейзболни екипи. Дебелата лапа на Махоуни беше приятелски праметната през раменете на Али.

— Как са разбрали за посещението? — ревна Махоуни, обръщайки се към Демарко. — Той изобщо не беше включен в списъка на моите посетители!

Демарко знаеше отговора на въпроса: Макгуайър, ченгето от охраната на Капитолия. Грешката беше лично негова, когато го заплаши с някое по-неприятливо място за изпълнение на служебните задължения, той се изпусна да каже, че Хасан Зариф е очакван лично от председателя. Вероятно Макгуайър беше запомнил името и бе решил да си го върне, изпращайки анонимно съобщение до „Поуст“, че човек с фамилията на терориста е бил на посещение при Махоуни. Предостатъчно за онези хиени.

— Нямам представа — отвърна Демарко.

— Цяла сутрин звънят, мръсниците му с мръсници! — изпъшка Махоуни. — Включително и от телевизията. Искат да знаят какво е търсил тук Хаси.

— А вие какво им казахте?

— Нещо, което се доближава до истината. Че познавам Реза от малък, а с баща му сме стари приятели. А Хасан се е отбил да ме види, просто защото минавал през града, а и защото бил сигурен, че ще проявя интерес към здравето на баща му, който неотдавна е прекарал инфаркт. Казах им още, че Хасан и семейството му са били подложени

на продължителни разпити от полицията — нещо, което е напълно разбираемо, но все пак не бива да разбиваме живота им.

— Но не им казахте, че версията на ФБР е съшита с бели конци, а той ви е задал конкретни въпроси — отбеляза Демарко.

— Не, по дяволите!

Махоуни замълча за момент, представяйки си политическите последици от появата на снимката му с бащата на убития терорист в един от най-авторитетните вестници на Америка.

— А ти какво откри? — попита най-сетне той.

Демарко му разказа.

— Мислиш ли, че отпечатъкът на онзи гадняр върху кутията за патрони означава нещо?

— Не знам — сви рамене Демарко. — Но ако трябва да залагам пари, положително бих избрал версията на ФБР. Най-вероятно Реза наистина е купил пистолета от този Крей, а когато федералните го издирят, той ще го потвърди.

— Значи мислиш, че Реза се събужда един ден, решава да избие семейството си, а после скача в самолета с намерението да го взриви в Белия дом?

— Може би. Нищо от това, което научих в Министерството на вътрешната сигурност, не ми навява други мисли.

— Не мога да се съглася! — отсече Махоуни и упоритата му брадичка решително се вирна. — След срещата с брат му непрекъснато мисля за това. Хасан е прав — случило се е нещо по-различно от това, което допуска ФБР.

Демарко обаче знаеше, че председателят едва ли би направил същото изявление пред представителите на печата или на ФБР.

— Какво още искате да направя? — попита той. — Другата седмица излизам в отпуск и...

— Засега се послушвай. Дръж връзка с Вътрешната сигурност и проверявай дали Бюрото продължава да издирва онзи Крей.

Демарко нямаше правомощия да проверява каквито и да било действия на ФБР, но само кимна. Нямаше никакви съмнения относно усърдието на федералните в издирването на Дони Крей, защото при такава мащабна операция те положително бяха пуснали подире му стотина-двеста агенти. Съмненията му бяха в съвсем друга посока, тъй

като планираният още преди три месеца отпуск видимо се отдалечаваше във времето.

По принцип беше трудно да планира почивките си, защото Махоуни постоянно му възлагаше нетърпящи отлагане задачи. На практика изобщо не му пукаше за плановете на сътрудника му. Демарко предварително му съобщаваше датите, а председателят кимаше с голямата си глава, но никога не си правеше труда да запише времето, през което щеше да бъде лишен от услугите на сътрудника си. За него датите нямаша значение. А после, след като беше дал съгласието си и Демарко беше купил самолетните билети и беше направил хотелски резервации, беше поел ангажименти към приятели и любовници, Махоуни изведнъж му заповядваше да отмени ваканцията си, дълбоко убеден, че проблемите на Джон Махоуни са далеч по-важни от проблемите на неговия подчинен.

Поради всичко това Демарко винаги правеше пълна застраховка на своите резервации.

Тази година възнамеряваше да прекара една седмица в Кий Уест, да се пече на слънце с чаша ром в ръка и да зяпа мацките с миниатюрни бикини. Но сега тези плановете бяха поставени под заплаха. Махоуни не му заповяда да отложи ваканцията, а му нареди да се ослушва — дейност, която той можеше да извършва и по телефона от плажа във Флорида. Но сега по-важно беше да смени темата.

— Докъде стигна законопроектът на Бродрик? — попита той.

— Още е в комисията — въздъхна Махоуни и отвратено поклати глава. — Но след тази глупост на Реза има всички шансове да бъде гласуван в пленарна зала. Пощата ми е задръстена от писма в подкрепа на идеята. Готов съм да се обзаложа, че всички в сенатската комисия са на същото мнение.

При периодичните си срещи с гимназисти Махоуни обичаше да ги пита дали знаят как се правят законите. Обичайният отговор беше „не“ просто защото образователната система е такава. А това му даваше възможност да им изнесе поредната популярна лекция за законотворческия процес.

Всеки от двата органа на Конгреса — Камарата на представителите и Сенатът — имаше право на законодателна дейност, а именно да внася законопроекти. В конкретния случай сенатор Уилям Бродрик щеше да реши дали нацията се нуждае от нов закон. Той

щеше да оформи предложението си като законопроект и да го изпрати за обсъждане в съответната сенатска комисия. Там документът щеше да се разглежда, обсъжда и променя, а ако бъдеше одобрен, щеше да бъде гласуван в Сената. В случай че сенаторите го приемеха с обикновено мнозинство, той щеше да отиде в Камарата на представителите. Ако минеше и там, пътят му бе към Белия дом. Подписът на президента бе достатъчен, за да го превърне в закон — разбира се, ако държавният глава не му наложеше вето, което се случваше изключително рядко.

Това в общи линии беше опростената версия на законотворчеството, предлагана на гимназистите и обществото като цяло.

Но истинският процес бе далеч по-сложен. Той включваше потупване по гърба и смушкване в ребрата, безкрайни компромиси и пазарлъци. Специални мозъчни тръстове изкривяваха фактите „за“ или „против“ даден законопроект в зависимост кой и за какво им плащаше. Лобистите правеха специални голф екскурзии за избрани законотворци, осигуряваха им пиене, жени и пари. Партийните лидери извиваха ръце, давайки да се разбере, че партизанщината е единственият правилен подход; специалните групи по интереси танцуваха около бойния огън и заливаха законодателния орган с порой от заплашителни писма. После политиците отчитаха тези фактори, прибавяха към тях подправката, наречена „наближаващи избори“, вземаха предвид резултатите от социологическите проучвания и накрая отчитаха как тяхното „да“ или „не“ ще се отрази на шансовете им за преизбиране. Едва тогава се стигаше и до самото гласуване.

Всъщност законите приличат на хотдога — никой не иска да знае от какво точно са направени.

— Как ще реагирате, ако законопроектът бъде приет в Сената? — попита Демарко.

— Това няма да стане! — отсече Махоуни.

Той почти никога не грешеше в прогнозите си за поведението на Конгреса по конкретен закон, но в случая пропускаше фактор на име Юсеф Ибрахим Халид.

11

Юсеф Ибрахим Халид беше толкова уплашен, че едва ходеше. Вече беше повърнал веднъж, непосредствено след пристигането си на летище „Ла Гуардия“, но ако в стомаха му беше останало нещо, със сигурност щеше да го направи отново. Крачейки към пункта за проверка, той усети как ризата му подгизва, а по челото му избиват ситни капчици пот. Знаеше, че трябва да изглежда спокоен, но беше безсилен да се овладее. Не можеше да спре нито треперенето на краката си, нито потта, която се стичаше по лицето му.

Беше убеден, че служителите от Управлението за транспортна сигурност ще забележат състоянието му и ще го спрат за проверка. Но съдбата беше решила друго: силна снежна буря в Средния запад беше предизвикала закъснението или отмяната на много полети, въпреки че самолетът на Юсеф не беше сред тях. Тази сутрин летището беше необичайно претъпкано — навсякъде се виждаха дълги опашки от изнервени и нетърпеливи пътници, а силите за сигурност извършваха проверките си през пръсти, за да избегнат допълнителни задръствания. Такава беше Божията воля.

Юсеф остави сака си на гумената лента и бавно се насочи към рамката на металния детектор. Вече беше изпразнил джобовете си от всичко, което би могло да го задейства. Свали дори колана си, който остана в кошчето за боклук до вратата на тоалетната. Всичките му вещи бяха в сака. Очакваше да ги прегледат внимателно, а след това, прочитайки името му, да го дръпнат встрани за по-подробно претърсване. Но това не се случи. Той просто мина през рамката, взе сака си и започна да си обува обувките. Такава беше Божията воля.

Малкият реактивен самолет, който извършваше полети между Ню Йорк и Вашингтон, разполагаше с дванайсет реда седалки — двойни от едната страна на пътеката и единични от другата. Неговото място беше номер осем, единично. На същия ред, но от другата страна на пътеката, седяха жена и русокосо момиченце, което не беше на повече от седем. Той извърна глава, защото не можеше да го гледа.

Докато самолетът се готвеше за излитане, Юсеф затвори очи и се замисли за семейството си. За жена си, за прекрасните си деца. Дали жена му щеше да страда за него? Вероятно не, защото през последните две години се беше държал ужасно с нея.

Самолетът излетя и започна да набира височина над Ню Йорк. Стюардесата включи микрофона и събщи, че полетът до вашингтонското летище „Роналд Рейгън“ ще продължи по-малко от час.

Докато чакаше лампичката за коланите да изгасне, Юсеф направи безуспешен опит да си спомни някоя молитва от детството. После се изправи, издърпа сака си от багажника над седалките и се насочи към тоалетната в задната част. В самолета имаше още деца. Сякаш нарочно го бяха напълнили с деца!

Заклучи след себе си и извади частите на пистолета. Бяха направени от твърди полимери и имаха съвсем невинен външен вид. Цевта представляваше дръжка на четка за коса, спусъкът беше във формата на рамка за очила, а трите пластмасови патрона и пружината бяха скрити в обикновена химикалка. Сглоби пистолета с треперещи ръце, зареди го и се погледна в огледалото. Лицето му беше небръснато, сплъстената му коса стърчеше, а изцъклените му очи сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си. Приличаше на луд.

Времето течеше. Трябваше да направи това, което беше решил. После всичко щеше да свърши.

Излезе от тоалетната и тръгна по пътеката. Пистолетът беше в джоба на самото му. Хвърли сака на седалката и продължи напред. Стюардесата стоеше на крачка от пилотската кабина до работната масичка, върху която се виждаха чаши за кафе. Той се приближи към нея с любопитна физиономия, сякаш искаше да попита нещо. После я сграбчи, изви ръката ѝ зад гърба и опря дулото в слепоочието ѝ. Зад него се разнесоха уплашени викове. Рязко извърнал глава, Юсеф изкрещя никой да не мърда. Или си помисли, че е изкрещял. Не беше сигурен, защото в главата му бучеше.

Започна да влачи стюардесата към блиндираната врата на кабината. Нанесе ѝ силен ритник и извика на пилота да отвори. Размаха пистолета срещу пътниците, за да ги задържи по местата им, после отново опря дулото в слепоочието на стюардесата. Иззад вратата

долетя някакъв глас и той извърна глава, за да чуе по-добре. После отново изкрещя, че ако не отворят, ще пръсне главата на стюардесата.

Юсеф Халид изобщо не беше обърнал внимание на един мъж с обикновени дрехи, който седеше на петия ред седалки, на не повече от три метра от него. И това се оказа фатално, защото този човек беше въздушен шериф. Не видя пистолета в ръката му, нито пък усети куршума, който проби черепа му и пръсна мозъка му върху вратата на пилотската кабина.

Махоуни нямаше желание да присъства на приема по случай шейсет и петия рожден ден на вицепрезидента. Отиде единствено заради жена си Мери Пат, която беше близка приятелка със съпругата на вицепрезидента. Положението стана още по-тежко, тъй като заради нея нямаше как да флиртува с по-привлекателните гостенки на купона. Например с новоназначената заместник-министърка на външните работи, която в момента разговаряше с шефа на президентската канцелария.

Освен че беше привлекателна, Махоуни бе чул, че новата държавна служителка е някакъв гений и владее около половин дузина чужди езици. Но той беше дълбоко убеден, че господ е допуснал грешка, съчетавайки хубавото дупе на тази представителка на слабия пол с прекомерно много ум. В момента тя се смееше на някаква шега на шефа на президентската канцелария. Познавайки чувството за хумор на този сухар, Махоуни светкавично прецени, че освен умна, дамата бе и добре възпитана.

Извърна се към човека зад бара и поиска още едно питие. До този момент беше разговарял предимно с него. Хвърли още един поглед към заместник-министърката, след което потърси жена си. Оказа се, че тя разговаря със самия рожденик. Вицепрезидентът кимаше в знак на съгласие, а върху лицето му, както обикновено, беше изписано блаженото изражение на човек, погълнал цяла опаковка успокоителни.

Томас Маршъл, служил като вицепрезидент на Удро Уилсън, бе казал: „Вицепрезидентът на Съединените щати е като човек в каталептично състояние — не може да говори, не може да се движи и не изпитва болка, но въпреки това напълно осъзнава онова, което става около него“. Махоуни беше напълно съгласен с това определение, което отлично прилягаше на сегашния заместник на държавния глава.

Хвърли поглед на часовника си. Вечерята беше приключила преди половин час. Прииска му се да се махне оттук, да се прибере у

дома и да си легне. Но по всичко личеше, че Мери Пат се забавлява добре. Убеден в нейната ангажираност, той за миг си помисли, че все пак може да се представи на новата дама от Държавния департамент. Оттласна се от бара и направи крачка в нейна посока, но в същия момент до него прозвуча любезен мъжки глас:

— Добър вечер, господин председател.

Махоуни се обърна. По дяволите, Бродрик! Цяла вечер беше правил опити да стои далеч от него, но в момента той му препречваше пътя. Нямаше представа защо вицепрезидентът беше поканил цял куп републиканци, но присъствието на Бродрик между тях беше вече прекалено.

— Здравсти, Бил, как си? — отвърна той.

Отдавна беше убеден, че заклетият антикомунист Джо Маккарти — политикът, с когото най-често сравняваха Бродрик — наистина приличаше на престъпник. Мрачна, излъчваща заплаха физиономия. Физиономия на бандит. Бил Бродрик обаче не изглеждаше така.

Наскоро прехвърлил четирийсет, Бил Бродрик беше висок, строен и широкоплещест. Гъстата му коса имаше златистокафяв цвят, усмивката му беше заразителна, а големите му сини очи излъчваха честност и искреност. Лицето му беше лишено от недостатъците, които най-често се набиваха в очите на политическите карикатуристи — щръкнали уши, нос като на Джими Дюранте, брадичка като на Джей Лено или нещо друго от тоя сорт. Когато карикатуристите правеха портрет на самия Махоуни, те неизменно наблягаха на бялата коса и шкембето му.

— Много добре, господин председател — отвърна на въпроса Бродрик. — Давам си сметка, че се срещаме на едно социално събитие, но...

Защо тогава не се социализираш, да те вземат мътните?!

— ... но все пак реших да се възползвам от шанса да разменя няколко думи с вас. Както вероятно знаете, днес моят законопроект беше одобрен в комисията.

Според предварителния доклад на ФБР, Юсеф Халид бе планирал да разбие самолета от Ню Йорк за Вашингтон някъде на територията на столицата. Още не беше ясно защо са стигнали до това заключение, но след като неколцина сенатори се запознаха с него,

проклетият проектозакон на Бродрик бе приет мигновено от комисията.

— Не, не знам — отсече Махоуни.

— Това е факт, сър. В рамките на две седмици ще бъде внесен за гласуване в Сената. А може би и по-скоро, защото след днешните събития обществеността настоява за бързи действия.

Спести ми тези речи, моля те!

— Аз съм убеден, че Сенатът ще го гласува, сър — каза Бродрик. Като нищо, мрачно си помисли Махоуни.

— Така ли? — подхвърли на глас той.

— Да, сър. Причината да се обърна към вас е да ускорите приемането му и от Камарата, когато бъде внесен там.

Махоуни отпи една глътка и насочи поглед към новата заместник-министърка. Господи, каква фигура! Потърси с очи жена си, но не я видя наоколо.

— Е, в момента сме доста натоварени, но аз ще...

— Натоварени ли, сър? Тази страна е обект на нападение от част от собствените си граждани! Заговорът в Балтимор, две терористични атаки в рамките на месец! Господин председател, вие без съмнение...

Махоуни не беше много сигурен какво означава обект на нападение, но нещата явно вървяха натам. Въръжени с автомати войници от Националната гвардия патрулираха по границите и летищата, полицаи с мрачни лица охраняваха станциите на метрото, въздушният транспорт беше на път да блокира от продължителните проверки на пътниците. Но той нямаше никакво намерение да обсъжда всичко това с Бродрик.

— Моля да ме извиниш за момент, Бил — промърмори Махоуни. — Искам да разменя две думи с една дама от Държавния департамент, която е назначена току-що и очевидно се нуждае от опитна ръка, за да се ориентира. Бих предложил същото и на теб, но ти отдавна си в час, нали?

Докато крачеше към дамата от Държавния департамент, Махоуни изведнъж се сети за Демарко и се запита къде, по дяволите, бе изчезнал. Утре ще го потърси, просто за да бъде сигурен, че не се крие.

Той стоеше на уличката, недалеч от дома на момчето. Никой не му обръщаше внимание, тъй като тази част на Кливланд беше населена предимно с мургани и чернокожи граждани. В този ранен час малцина от тях бяха навън и дори не поглеждаха към него. Беше заел позиция още в шест, въпреки че момчето нямаше да излезе толкова рано. В момента приближаваше осем.

Странно, но когато стоеше прав, болките в крака му бяха съвсем поносими. Не знаеше защо, но беше в състояние да стои прав с часове. Болките се появяваха, когато седнеше или легнеше. Според лекарите това се дължало на начина, по който бе зараснало чуканчето, и на нарушеното кръвообращение. Най-зле беше през нощта. Без хапчета можеше да спи най-много час. Отдавна беше станал зависим от тях, но в момента това беше второстепенен проблем.

Крака си изгуби в Афганистан. Нямаше представа дали мината бе останала от руснаците през осемдесетте, или е била заложена от американците по-късно. Това не беше важно. При всички случаи тя беше вражеска мина, която уби най-добрия му приятел и още един човек, когото не познаваше. А на него му откъсна крака малко под коляното.

Докторите обявиха, че е извадил късмет, защото при ампутация над коляното щял да проходи далеч по-трудно. После го снабдиха с една хубава френска протеза — лека и здрава. Е, не можеше да тича с нея, но можеше да ходи и да стои прав, което му беше напълно достатъчно. А в едно друго отношение той наистина беше извадил късмет, защото благодарение на ампутацията привлече вниманието на шейх Осама — по-точно казано, не заради осакатяването, а поради факта че беше отказал да се прибере у дома.

И той, като Осама бин Ладен, беше от Саудитска Арабия. Отиде в Афганистан след нахлуването на американците, решили да ликвидират талибаните. Със същата цел, с която го бяха направили още мнозина саудитци — да служи на каузата, да се жертва за нея, да

убива неверниците и ако е необходимо, да умре. Подобно на Осама, и той имаше добро образование. Говореше английски, френски и малко немски, произхождаше от богато семейство. Нищо не го принуждаваше да замине за Афганистан. Спокойно можеше да си остане в Саудитска Арабия, да си мълчи и да си живее живота — също като корумпираните принцове от кралската фамилия. След загубата на крака си също би могъл да се прибере у дома, при баща си, който положително щеше да го приеме, независимо че му се сърдеше. Но той не го направи.

След като раната му зарасна и беше в състояние да ходи, той тръгна към планините на границата между Афганистан и Пакистан, за да търси шейх Осама. Разбира се, не успя да го открие. Би трябвало да е твърде наивен и арогантен, за да си въобразява подобно нещо. Но стана така, че Осама сам го откри. Една нощ завързаха очите му и го отведоха в къщата, в която ноцуваше шейхът. Следващата нощ той със сигурност щеше да е на друго място — къща, палатка или пещера. Но през онази нощ двамата пиха чай и разговаряха. Остана смаян от външния вид на Осама — слаб, изпит, с болезнено изражение на лицето. Оттогава насам често се беше питал дали този човек още е жив, но никога не го беше изразявал гласно. Прекара с него само един час, но той беше достатъчен за шейх Осама, който оцени по достойнство пламенната му вяра и готовността му на саможертва. След като му даде подробни инструкции за бъдещата дейност, Осама го прегърна, а той с изненада установи колко гореща е бузата му. И до ден-днешен кожата му гореше от това докосване. Беше сигурен, че ще го усеща до края на живота си.

След срещата с шейх Осама той напусна Пакистан и установи контакт с друг саудитец — малко по-възрастен от него и с репутацията на човек, който един ден щеше да наследи Осама. Този човек го снабди с пари, документи и специално оборудване, помогна му да прекосява границите. За последен път се видяха преди три години в Лондон, но той продължаваше да му помага, макар и от хиляди километри. Именно от него получи името и адреса на семейството във Филадельфия, където се укриваше в продължение на два месеца, пак той се погрижи двойката да не споменава за него пред никого.

А, момчето най-после се появи. Излезе от къщата и спря пред вратата, сякаш не му се тръгваше. В дясната си ръка държеше две-три

книги. Вестниците писаха, че момчето било на четиринайсет, но то изглеждаше доста по-малко. Действително беше дребничко — под метър и шейсет, с тегло около четирийсет и пет килограма. Но външният му вид нямаше значение, възрастта — също. Той вече беше работил с невръстни, ненавършили десет години мъченици. Надяваше се, че това момче е готово. Че омразата е разяла душата му.

Изтегнал се в леглото, Демарко слушаше пляска на водата и доволното тананикане на жената под душа.

Животът бе прекрасен!

Това беше петият му ден в Кий Уест. За пръв път в живота си получаваше всичко, което беше написано в рекламните брошури. Дневните температури се задържаха около двайсет и седем градуса, духаше прохладен ветреца, не беше капнала дори капка дъжд, а морето беше топло като чай. На втората вечер влезе в един бар на Дювал стрийт, от който се разкриваше великолепна гледка към океана. За вечеря си поръча риба. Малко след като барманът прибра празната му чиния, през няколко столчета от него се настани жена, надхвърлила трийсет.

Един поглед беше достатъчен, за да пробуди артистичните му способности, колкото и ограничени да бяха те. Страхотно, помисли си той. Явно Бог те праща. Заби поглед в чашата си и направи отчаян опит да измисли някаква умна фраза, по-различна от обичайните *харесва ли ви Кий Уест, времето е прекрасно или вижте каква гледка*. Но, както обикновено, мозъкът му изведнъж реши да блокира. Не беше в състояние да роди нищо, дори най-баналната фраза. Точно тогава жената се обърна към него и подхвърли:

— Здравсти, казвам се Ели. Тук времето е прекрасно, нали?

В устата ѝ тези думи съвсем не прозвучаха банално.

Ели Майърс се оказа прекрасна жена, умна и забавна. Имаше тъмна коса, яркосини очи и усмивка, която озаряваше всичко наоколо. Плюс две прекрасни трапчинки на бузите. Стройните ѝ бедра изглеждаха отлично под късите панталонки, въпреки че бледата ѝ кожа издаваше, че и тя живее някъде доста по на север от Флорида. Не след дълго Демарко научи, че е учителка от Айова, разведена, без деца. И точно като него беше избягала от мрачната зима на Средния запад, за да се порадва на слънцето. В един момент и двамата се запитаха дали са наред, за да предприемат тази самотна ваканция, след което

стигнаха до заключението, че нищо им няма. Още същата нощ си легнаха заедно, същото направиха и през следващите три. А сега, благодаря ти господи, им предстоеше още една, последната.

През деня плуваха и се гмуркаха с шнорхели, а надвечер се разхождаха по брега. Пиеха много, ядяха много и правеха любов, но не чак толкова много. През цялото това време Демарко нито веднъж не си помисли за Джон Махоуни или за Реза Зариф. Нито пък за бившата си жена и онзи гадняр братовчед си.

На първия ден от престоя си той звънна в Ню Йорк и научи, че делото срещу Дани ще влезе в съда най-рано след шест месеца. Дали пък неговият шеф не таеше надежди, че свидетелката на обвинението ще предаде богу дух или ще изгуби паметта си? Или беше решил да ѝ помогне да изгуби паметта си? Всъщност това беше без значение. На Демарко не му пукаше.

Ели излезе от банята. Косата ѝ беше разрошена и мокра, но вече беше облечена с тениска и шорти. Живееха заедно вече три дни, но тя все още се притесняваше да се облича пред него. Отпред на тениската бяха изрисувани ухилен алигатор и розова палма с лъскави апликации по листата. Напълно подходящо облекло за човек, който е на почивка в Кий Уест.

Ели му се усмихна и каза „добро утро“. Демарко отвърна на усмивката ѝ и съобщи, че вече е поръчал закуската — кафе и кроасани. Тя започна да рови в чантичката си за гребен, а той спря поглед на съблазнителното ѝ задниче и се запита дали да не я подмами в леглото. Отдавна беше стигнал до убеждението, че трябва да има някакъв начин времето да спре и завинаги да остане на четвъртия ден от една превъзходна връзка.

В този момент на вратата се почука. Ели отвори и пое таблата от ръцете на момчето, което обслужваше стаите. А после, просто защото се чувстваше прекрасно, го възнагради с прекалено щедър бакшиш. Остави таблата на тоалетната масичка и поднесе кафето на Демарко. После очите ѝ се плъзнаха към вестника, който беше пристигнал заедно със закуската. Заглавието на първа страница гласеше: *Терорист, застрелян в самолета за Вашингтон.*

— Пак ли тези мръсници! — простена тя.

Ели излезе да пазарува обичайните сувенири, предназначени за сестра ѝ и племенниците ѝ — нещастните душички, които мръзнеха някъде в Айова. Демарко любезно отклони поканата да я придружи. За него обикалянето на магазините беше почти толкова болезнено, колкото ваденето на зъб. Вместо да се влачи след нея по магазините, той се настани на шезлонга и разтвори сутрешния вестник. Първият вестник, който разгръщаше след пристигането си във Флорида.

Изчете трите материала за инцидента в самолета, прескочи уводната статия за законопроекта на Бродрик, а после, обзет от внезапно чувство за вина, че е зарязал случая „Реза Зариф“, набра номера на Джери Хансън в Министерството на вътрешната сигурност. Но Джери не беше на работното си място. Още по-добре, рече си с облекчение той. Никой не може да каже, че не съм се опитал. Явно Хасан Зариф ще трябва да се примири с постъпката на брат си и да приеме версията на момчетата от ФБР.

Настани се в сянката на плажния чадър с питие в ръка и разгърна романа, който беше решил да довърши още тук, във Флорида. До този момент той беше на второ място след секса, но днес Демарко възнамеряваше да отхвърли шестата глава. Мобилният му телефон иззвъня в момента, в който разгърна книгата и започна да я прелиства. Сигурно беше Ели, която обеща да се обади в момента, в който приключи с прегледа на островната икономика. Идеята беше да се срещнат някъде за обяд.

— Здравсти — извика жизнерадостно той.

— Къде си, по дяволите? — троснато попита Махоуни.

— Във Флорида — отвърна Демарко и с неудоволствие долови отчаянието в гласа си. — Забравихте ли, че тази седмица съм в отпуск?

— Не си спомням — безцеремонно отсече председателят. — Вдигай си задника и се прибирай! Искам да проучиш оня тип, който се е опитал да отвлече самолета! Вчера комисията одобри шибания законопроект на Бродрик, който трябва да бъде гласуван от Сената само след две седмици!

— Не разбирам — промълви Демарко. — Има ли някаква връзка между отвлечането и Реза Зариф?

— Откъде да знам, по дяволите? — изрева Махоуни. — Нали затова те викам?!

— Ясно — въздъхна Демарко, моментално съобразил, че няма смисъл да спори. Понякога „ясно“ е една много удобна думичка.

Безброй пъти си беше задавал въпроса защо продължава да работи за Махоуни. Беше се сдобил с адвокатската си диплома в деня, в който застреляха баща му, работил за мафията. Това автоматично ликвидира шансовете му да получи работа в някоя от големите адвокатски кантори. На помощ се притече любимата му кръстница леля Кони. Преди години тя беше имала връзка с Махоуни — разбира се, когато и двамата са тежали с двайсетина кила по-малко. Леля Кони безцеремонно беше притиснала председателя да му намери някаква работа и той беше отстъпил. В онова състояние, в което се намираше тогава, Демарко веднага прие, при това с благодарност. Но защо продължаваше да работи за този мръсник след толкова години? Отговорът беше колкото тъжен, толкова и категоричен — Демарко беше човек без шансове на пазара на труда. Когато си юрист без адвокатска практика, когато работиш на парче за някой политик и когато няма как да напишеш името на този политик в резюмето си, възможностите за кариера стават доста ограничени. Но сега разчиташе да получи федерална пенсия — може би най-голямата полза от службата му при Махоуни.

Но независимо от пенсията и шансовете за бъдеща кариера, Демарко нямаше никакво намерение да напусне Флорида. Щеше да си тръгне на другия ден, което пак означаваше съкращаване на почивката с един ден — но не заради заповедта на Махоуни, а поради факта че и Ели се прибираще в Айова. От негова гледна точка опитът за отвличане не се нуждаеше от спешно разследване, въпреки мнението на Махоуни. Нямаше никакви индикации за грешка в разследването на Реза Зариф от органите на ФБР, следователно не можеше да има връзка между Зариф и онзи малоумник, който се беше опитал да отвлече самолета. Но Демарко имаше и друга, по-основателна причина да не бърза обратно за Вашингтон: убеждението на Махоуни, че той щеше да свърши по-добра работа от десет хиляди агенти на Федералното бюро, заети със случая.

И взе съответното решение. Ако председателят отново се обадеше, за да провери дали се е прибрал, той най-безсрамно щеше да го излъже. Щеше да каже, че на моста между Кий Уест и континента е станала тежка катастрофа, заради която е изпуснал самолета; или пък

че всички полети от Маями закъсняват заради изключителните мерки за сигурност, или че...

О, майната му, уморено въздъхна той. Ще мисля, когато му дойде времето.

Преди да осъществи контакт с момчето, той го наблюдава в продължение на три дни.

През първия го проследи до училището и го изчака да излезе три часа по-късно. В ръката си държеше книги — също като онази сутрин. Запита се защо напуска училището толкова рано.

Момчето се отдалечи на една пряка, но не по посока на дома си. Там остави книгите зад някакъв контейнер за смет, покри ги със стари вестници и се отдалечи.

Продължи да върви без посока, често спирайки да поседне на някоя пейка в парка, на автобусна спирка или просто на стъпалата пред някоя къща. Гледаше в краката си, без да обръща внимание на никого. Беше видимо нещастно, нещо му тежеше на душата. Това беше хубаво.

На другия ден момчето отново захвърли учебниците си в някакъв контейнер — този път директно срещу сградата, в която живееше. Безцелната му разходка продължи пет часа. Не се срещна с никого. На връщане извади учебниците си от контейнера и се прибра у дома. Явно не искаше майка му да разбере, че не ходи на училище.

На четвъртия ден от престоя му в Кливланд се случиха две неща: някакъв мюсюлманин направи опит да отвлече самолет, а самият той осъществи първия си контакт с момчето.

Информацията за отвличането не беше достатъчна, но атентаторът очевидно е имал помощници. Които за нещастие се бяха провалили точно както и неговите помощници в Балтимор. Но не съвсем.

Шейх Осама искаше правоверните в западните страни да се надигнат срещу неверниците. Разбира се, външните атаки като тази на 11 септември щяха да продължат, щяха да загинат още хора. Но това, което се случваше в момента, бе още по-добро. При нападенията в Лондон, Мадрид и Париж бяха участвали мюсюлмани, живеещи в съответните страни, и именно това беше важното. Първо, защото силите за сигурност, и без това прекомерно натоварени, бяха

принудени да се обърнат навътре, към собствените си граждани. А това осигуряваше още едно предимство — разследвайки тези граждани, те ги отчуждаваха. Хората вече се третираха според цвета на кожата им. Религията им беше подложена на полицейски репресии, домовете им бяха претърсвани, а в някои случаи — като например с бащата на момчето — животът им беше напълно съсипан. Достатъчен беше фактът, че във Вашингтон почти едновременно бяха проведени две терористични нападения, при това от американски граждани. И въпреки техния провал това беше доказателство, че Бог се вслушва в думите на шейх Осама.

Когато той се насочи към него, момчето седеше на затревена туфа на брега на река Куяхога. И друг път беше идвало тук, явно обичаше да гледа как водата бърза да напусне територията на грозния град. Момчето само го погледна, после отново насочи вниманието си към реката. Той го поздрави на бащиния му език и му пожела Божията благословия. То не отговори, но очевидно беше изненадано от обръщението.

В продължение на четири дни беше обмислял това, което щеше да му каже. Един от вариантите предвиждаше да изрази съжаление за нещастията, сполетяло баща му, а след това да сподели подобна, но напълно измислена история за такава случка с негови близки. Но не беше убеден, че трябва да прибегва до лъжи, и в крайна сметка не знаеше с какво да започне. Но когато седна на тревата до него, Бог му помогна да намери верния път.

— Какво мислиш за човека, който тази сутрин се е опитал да отвлече самолет? — попита той.

Момчето продължаваше да гледа право пред себе си, но отговорът му беше ясен и категоричен:

— Жалко, че са го убили, преди да извърши това, което е намислил.

Понякога става така, че непознати хора осъществяват моментален контакт помежду си. Именно това се получи между него и момчето. То, естествено, имаше нужда от баща, а той беше готов да поеме тази роля. Плюс ролята на учител, брат и приятел. Изобщо на всичко, за да спечели доверието му.

Беше го открил в интернет, по време на принудителния си престой във Филаделфия. Кликна на лични трагедии и името на

момчето се появи. Бащата беше допуснал грешката да замине за Пакистан, за да види умиращата си майка. По нещастно стечение на обстоятелствата се беше появил в родното ѝ село в момента, в който оттам минавал един от бойците на Осама. Пакистанските шпиони на ЦРУ предали информацията където трябва. След завръщането си в Америка бащата бил арестуван и подложен на разпити. След три месеца зад решетките ФБР най-после стигнало до заключението, че единственото общо между него и Ал Кайда е религията.

Но човекът имал слабо сърце и след стреса от разпитите състоянието му рязко се влошило. Фалирала и малката обуцарница, с чиято помощ изхранвал семейството си. Просто угаснал — като неполивано цвете. Съпругата му — обикновена женица, която така и не успяла да свикне с американския начин на живот, била на ръба на нервен срив вследствие безкрайните разпити в полицията и състоянието на мъжа ѝ. Разбира се, момчето също пострадало. Съучениците му християни, до вчера негови близки приятели, започнали да го тормозят. Два месеца след като го освободили, бащата на момчето получил инфаркт и починал. Майката, останала на мизерните социални помощи, се принудила да продаде къщата и да се премести заедно със сина си в най-мръсната част на този мръсен град. По-късно момчето сподели, че оттогава насам почти не говорела, напълно съкрушена от нещастieto.

— Цял ден не си хапнал нищо — прошепна той и сложи ръка на рамото на момчето. — Ела да отидем някъде, където предлагат чай и закуски. Там ще поговорим за баща ти, а и за теб.

— Приличаш на човек, който се е приличал на истинско слънце — отбеляза Хансън.

— Бях в Кий Уест — поясни Демарко.

Самолетът му беше кацнал едва преди час. Дойде тук направо от летището и, както се оказа, точно навреме. Хансън беше спрял компютъра и заключваше служебната си каса, готов да напусне кабинета си. Полетът на Демарко действително закъсня поради засилените мерки за сигурност на летището в Маями. Заради опита за отвличане на самолета от Ню Йорк за Вашингтон проверяваха дори личния багаж на пътниците, независимо от дестинациите.

— Кий Уест! — замечтано промълви Хансън. — Колко хубаво звучи, особено предвид факта, че сутринта тук беше под нулата.

— Наистина ли? — Демарко нямаше желание да обсъжда с Хансън нито времето, нито кратката си ваканция. — Бих желал да ме запознаеш по-подробно със случая — както преди време със случая „Реза Зариф“.

— О, не знам — поклати глава Хансън. — Генералът ми даде разрешение да те осветля по случая „Зариф“, но за другия не е казал нищо. Освен това доста си закъснял.

— Въпросът с генерала е уреден — излъга Демарко. — Ако искаш, обади му се.

Беше готов да се обзаложи, че сътрудниците на Анди Банкс ненавиждат контактите с шефа си — един нелюбезен и прекомерно взискателен грубиян.

Хансън внимателно го погледна, сякаш усетил лъжата.

— Няма — неохотно промърмори той. — Ще приема, че наистина си го направил. Но нещата са почти същите като при Реза. Ако си прочел сутрешните вестници, значи знаеш почти всичко.

Хансън действително му разказа това, което пишеше във вестниците. Преди двацет и пет години Юсеф Халид емигрирал от Сомалия заедно с родителите си. Получил американско гражданство, а

после завършил компютърни науки в щатския университет на Колорадо. В продължение на девет години работил в нийоркския филиал на Ай Би Ем, след което станал жертва на рутинните корпоративни съкращения. В момента работата му най-вероятно върши някое начетено момче в Индия. Но Юсеф не приел тези обяснения. Той бил дълбоко убеден, че е бил уволнен, защото е чернокож и мюсюлманин, и завел дело срещу компанията. Преди около седмица бил уведомен, че делото ще отнеме някъде между две и три години, преди да се стигне до решение. Три месеца след уволнението му предложили една-единствена работа: да прави кафе за хора, които нямат никаква нужда от кофеин. Приятелите му заявили пред ФБР, че Юсеф бил депресиран, гневен и абсолютно убеден, че е жертва на расова и религиозна нетърпимост.

Някъде по същото време конгресменът Чарлс Кантрел от 14-и нийоркски избирателен район, предоставил на ФБР две писма, изпратени му лично от Юсеф. Първото съдържало любезна молба за помощ, а второто — получено около месец по-късно, било изпълнено с яростни нападки. Кантрел бил наречен предател и лицемер, който усърдно защитавал интересите на голямата корпорация, но без да го е грижа за обикновения гласоподавател. Което си беше чистата истина. Ай Би Ем бе спонсор на много политически инициативи, за разлика от Юсеф. Писмото завършвало с изявлението, че Шекспир е прав само наполовина — трябва да избием не само управниците, но и всички законотворци! А накрая от ФБР разбрали, че преди четири години Юсеф взел шест урока по пилотиране, но така и не е стигнал до изпит.

Във ФБР просто съпоставили фактите: обиден на държавата мюсюлманин + уроци по пилотиране + писмо до член на Конгреса, в което се заявява, че всички законотворци трябва да бъдат ликвидирани. Следвало логичното заключение, че Юсеф бе планирал да разбие самолета в сградата на Капитолия. А поради факта че самолетът имал разрешение за кацане на летище „Роналд Рейгън“, той би могъл спокойно да навлезе в зоната, забранена за полети, и да се забие в Капитолия, без да остави на въздушната охрана време за реакция.

За Демарко имаше една съществена разлика между Реза Зариф и Юсеф Халид: мотивът на Халид беше налице, далеч по-валиден и по-реален от този на Реза. Зариф просто беше превъртял, вземайки решението да стане камикадзе, докато гледната точка на Халид

изглеждаше достатъчно логична — той е смятал, че е несправедливо уволнен заради предразсъдъци, а писмото до конгресмена и делото, което завел, не довели до нищо. Разбира се, решението да отвлече самолет с намерението да го забие в Капитолийския хълм, бе абсолютно ирационално, но мотивите все пак бяха налице.

Разсъждавайки по този начин, Демарко стигна до още една съществена разлика между Зариф и Халид — последният, слава богу, не беше избил семейството си. Съпругата и трите му деца си бяха живи и здрави.

— ФБР откри ли някаква връзка между Реза Зариф и този похитител? — попита на глас той. — Например телефонни контакти, писма от една и съща джамия, имейли, общи приятели?

— Не, макар че доста се ровиха — отвърна Хансън.

— Откъде е взел пистолета, който е успял да скрие от охраната?

— Е, това е въпросът за шейсет хиляди долара — въздъхна Хансън. — Именно оръжието кара ФБР да мисли за съучастници — от Ал Кайда или други, които са се свързали с Юсеф и са го убедили да осъществи операцията. Защото това оръжие е доста специално. Експертите на ФБР са на мнение, че поне една от частите е произведена в Индия, а направата на пластмасовите компоненти изисква високотехнологична апаратура. Такъв пистолет със сигурност не можеш да си купиш в никой оръжеен магазин.

— А от човек като Дони Крей? — погледна го в очите Демарко.

— Изключено — отвърна Хансън и започна да облича палтото си. — Крей не разполага нито с апаратура, нито с ноу-хау за направата на подобно оръжие. — А за твое сведение Бюрото никъде не откри отпечатъци на Крей — нито в къщата на Халид, нито в колата му, нито върху оръжието.

— Но връзки с терористични групировки също не са установени — възрази Демарко.

— Все още не. Но имай предвид, че това се случи само преди два дни. Слушай Демарко, сега нямам време, защото трябва да...

— Бюрото успя ли да издири Дони Крей?

— Да. Откриха тялото му.

Хансън уви оранжев шал около врата си и тръгна към вратата, но Демарко остана седнал.

— Тялото му? — попита той.

— Да. Събитията са се развили точно както ти казах. Крей закачил караваната на пикапа си и потеглил на юг, използвайки второстепенни пътища. Тръгнал в деня, в който всички пътни настилки бяха адски заледени. Пикапът и караваната били открити в някакво дере от случаен ловджия. Вратът на Крей бил счупен, а главата на приятелката му избила предното стъкло. Били без колани, а пикапът му бил толкова стар, че нямал дори въздушни възглавници. Слушай, аз наистина трябва да хвана...

— Следователно ФБР не е успяло да установи, че именно Крей е продал пистолета на Реза.

— Е, мъртвец се разпитва малко трудно. Но вероятността той да му е продал пистолета си остава далеч по-голяма от предположението, че се е появил в дома на Зариф в качеството си на терорист или на някакъв представител на Ал Кайда. А сега наистина трябва да вървя!

Демарко му благодари и го последва по коридорите към изхода на сградата. Дори не направи опит да го догони, готов да се обзаложи, че тоя тип развива най-висока скорост, именно когато напуска работното си място.

Гледайки след бързо смаляващата се фигура на държавния служител, той стигна до заключението, че може да докладва на Махоуни за изпълнението на задачата. Проучването на Реза Зариф приключи. Не беше открил никакви пропуски в разследването на ФБР и по двата случая, връзка между Реза и Юсеф Халид очевидно не съществуваше.

Но в главата му продължаваше да се върти тревожната мисъл, че Дони Крей беше умрял, преди ФБР да успее да го разпита. И тази мисъл дълбаеше мозъка му като кълвач.

Барът се казваше „Мистър Дейс“. Стените му бяха покрити с телевизионни екрани, разположени на метър и половина един от друг. Всички предаваха спортни състезания, но с изключен звук. Баналните клишета на коментаторите се изписваха под образа. Всичко, което можеше да се каже за спорта, отдавна беше казано. На коментаторите им оставаше да го повтарят като папагали, наблягайки на конкретните мачове.

Демарко имаше среща със служител на АБН на име Бари Кинг, с когото щяха да разговарят за Дони Крей. Изпитваше леко чувство на вина, че не беше обърнал достатъчно внимание на Крей. Ако го беше издирил веднага, човекът може би нямаше да хукне да бяга от Вашингтон, поемайки на юг към топлото слънце. Същевременно обаче си даваше сметка, че нямаше никакви причини да се занимава с него — поне докато беше жив. Дотогава предположението на ФБР, че именно Крей е продал онзи пистолет на Реза, звучеше напълно приемливо. Но не и сега, когато се оказа, че човекът е умрял, преди да бъде разпитан.

Докато чакаше Кинг, мислите му отново се върнаха към прекрасната ваканция в Кий Уест в компанията на Ели Майърс. Тази жена му харесваше във всяко отношение. Ако живееше във Вашингтон, отношенията им имаха всички шансове да прераснат в нещо по-сериозно от секс и пина колада. За съжаление тя живееше в Айова, на хиляда и шестстотин километра от столицата.

На летището се целунаха за сбогом и Демарко обеща да ѝ се обади в момента, в който му се случеше да посети Айова. Но си даваше ясна сметка, че това едва ли щеше да се случи.

Тя на свой ред го увери, че ще направи абсолютно същото, ако някога се появи във Вашингтон. Но и двамата съзнаваха, че прекрасната седмица няма да се повтори, просто защото нямаше да се видят повече.

Демарко беше дълбоко убеден, че в някой предишен живот е бил злодей по отношение на жените. Нямаше друго обяснение за ужасния му късмет с представителките на противоположния пол. Свърза живота си с жена, която му изневери със собствения му братовчед. Няколко месеца по-късно срещна друга, изключително приятна дама на име Даян Карлучи, щатен агент на ФБР и някогашна негова съседка в Ню Йорк. Но точно когато се влюби в нея, шефовете на Бюрото я преместиха в Лос Анджелис, което бе по-далеч от Вашингтон дори от Айова. И сега стана същото — сближи се с хубавата учителка, която на всичкото отгоре притежаваше прекрасно чувство за хумор, двамата прекараха една чудесна ваканция, за каквата беше мечтал от години, но в края на краищата се оказа, че той иска нещо повече. Явно Господ го подлагаше на изпитание или просто си играеше с него.

За щастие Кинг се появи в бара малко преди Демарко окончателно да се отдаде на депресията. Беше пъргав слаб мъж — от онези, които не ги свърта на едно място, а Господ ги е дарил с метаболизъм, който им позволява да се тъпчат като прасета, без да наддадат нито грам. С Демарко бяха партньори на игрището за софтбоул — ветерани, отдавна прехвърлили четирийсет, които се опитваха да компенсират отлетялата младост с абсурдно висок състезателен дух в една игра без никакво значение.

Кинг се съгласи да надникне в досието на Крей в АБН не защото Демарко работеше за Конгреса, а просто защото бяха приятели. Веднъж Демарко му беше помогнал да пренесат някакво канапе в новото му жилище, а после Кинг му върна жеста, за да свалят старата му пералня в мазето. Това е определението за истински приятел, рече си Демарко — да го повикаш на помощ тогава, когато не можеш сам да се справиш.

Кинг изслуша информацията за смъртта на Крей и връзката му с Реза Зариф, а после кимна.

— Според нашата информация Крей е гаден пласьор, прекарал половината от живота си в затвора. Задържан е заради употреба, продажба, производство и транспортиране на наркотици. Занимавал се е и с търговия с оръжие. Но ако ти трябва повече информация по този въпрос, ще трябва да се обърнеш към Бюрото за борба с алкохола, тютюнопушенето и огнестрелните оръжия.

Винаги едно и също, въздъхна Демарко. За да получиш информация за някой дребен престъпник, неизбежно опираш до АБН, ФБР и още куп щатски и федерални организации.

— Странното при Крей... — започна Кинг, но изведнъж млъкна и се загледа в монитора над масичката им. На него чернокож боксьор категория „перо“ здравата налагаше някакъв нещастен пуерториканец. Теглото на всеки от тях едва ли надвишаваше четирийсет килограма. Бедният пуерториканец беше притиснат в ъгъла на ринга, при всеки удар главата му се люшкеше назад. Гонгът прозвуча в мига, в който реферът се готвеше да прекрати мача, което без съмнение щеше да разгневи до крайност богатите бели негодници, платили да гледат тази касапница. Демарко и Кинг видяха как един от секундантите на пуерториканеца срязва с нож огромната морава торбичка под лявото му око. Това беше единственият начин нещастникът да започне следващия рунд — а може би и да види летящия към главата му юмрук, който несъмнено щеше да превърне мозъка му в желе.

— Каква гадост! — простена Кинг, когато кръвта блисна от лицето на боксьора.

— Започна да ми казваш нещо за Крей — напомни му Демарко.

— А, да. Странното при него е, че за последните две години не е арестуван нито веднъж. Това стана, откакто започнал да работи за един тип на име Джубал Пю.

— Джубал ли? — с недоумение го погледна Демарко.

— Аха. Иди ги разбери тези южняци. От това, което съм чувал, този Пю е един от основните дистрибутори на метамфетамин във Вирджиния.

— Което си чувал?

— Да. Той не ми е в района.

Страхотно. Поредното бюрокралично разделение.

— По всичко личи, че Пю е предпазлив тип, а Крей стриктно е изпълнявал заповедите му. Това обяснява защо в последно време не са му лепнали поредното обвинение. Но ме учудва фактът, че Крей е продал пистолет на Зариф.

— А защо не? — вдигна вежди Демарко. — Защото е мюсюлманин?

— Не, за хора като Дони Крей това няма абсолютно никакво значение. Той би продал оръжие и на четиригодишно хлапе, стига то

да има пари. Учудва ме по-скоро друго: че е работел за Пю, но едновременно с това е продавал и оръжие. Пю се занимава само с наркотици, а доколкото успях да разбера, той не е от работодателите, които позволяват на хората си да припечелват нещо странично.

— Хммм — промърмори Демарко. — Значи това е всичко, което знаем за Крей, така ли? Оръжие, дрога и нищо повече.

— Не — поклати глава Кинг. — Бил е съден за притежание на оръжие и дрога, но в биографията му сигурно има и други неща. Я някой вуйчо го е малтретирал като дете, я приемните му родители са го държали полумъртъв от глад. Но при всички случаи този Дони е бил гадно копеле. Веднъж за малко не убил съседа си с дръжката на пистолета само защото онзи му направил забележка да държи кучето си вързано. Не го съдили, защото съседът се страхувал да даде показания. Пребил е и една-две от приятелките си, като една от тях лежала цяла седмица в болница. За мен си остават загадка жените, които отиват да живеят с подобни типове. В досието му попаднах на бележка, в която пише, че го подозират за убийството на друг дилър на метамфетамин, докато е работел за Пю. Както вече споменах, не знам нищо за Пю.

— Крей имал ли е някакви политически възгледи? — попита Демарко.

— Политически ли? — озадачено го погледна Кинг.

— Ами да. Подкрепа за радикални каузи, симпатии към организации за господство на бялата раса. Такива неща...

— Не знам. Но Пю със сигурност има такива пристрастия. Чувал съм нещо из Агенцията, но не си спомням какво.

— За да го науча, ще трябва да разговарям с някой от колегите ти в АБН, така ли?

— Да, с Патси Хол. Тя работи по Пю и го мрази в червата.

Кинг добави, че лично ще го запознае с тази жена, но след седмица, тъй като в момента не била в града.

Замълчаха и изгледаха последния рунд. Когато реферът на ринга най-после реши да прекрати мача, лицето на пуерториканеца приличаше на чиния сурова кайма. Камерата улови в едър план това, което до скоро е било нос, а Демарко си помисли, че не би излязъл на боксов ринг срещу професионален боксьор дори с опрян в челото пистолет.

После той изведнъж престана да вижда ставащото на монитора. Сякаш мозъкът му бе превключил на друга вълна. *Опрян в челото пистолет.*

Дявол да го вземе! Страшно много му се искаше да приключи тая история около Реза Зариф, но изведнъж си даде сметка, че трябва да направи още нещо във връзка с нея: да замине за Ню Йорк и да се срещне със съпругата на Юсеф Халид.

Надигна се от масата, но Кинг го помоли да остане още малко. Не бил готов да се прибере при съпругата си и трите си буйни деца. Не му беше особено трудно да го убеди, защото Демарко нямаше да приготвя кой знае какъв багаж, преди да тръгне към летището.

Той изпи пет-шест бири в компанията на приятеля си, правейки отчаяни опити да гледа в три екрана едновременно. На единия започна поредният боксов мач, вторият предаваше хокей от Торонто, а на третия течеше някакъв турнир по голф в Сан Диего. Синьото калифорнийско небе и стройните палми му напомниха за Кий Уест, а споменът за Кий Уест го върна към Ели.

Демарко се събуди късно с ужасен махмурлук. От бирата винаги му ставаше зле. Защо изобщо я пиеше, по дяволите? Отговор на този въпрос дава великият Джон Уейн: *Понякога човек прави това, което трябва.*

Хвана следобедния полет за Ню Йорк и отиде да пренощува в апартамента на майка си в Куинс. На следващата сутрин, прогонил последните бирени пари от главата си благодарение на вечерята на мама, той се събуди с избистрен поглед и изпълнен с енергия да покори света.

Взе такси до жилищна сграда в квартал Астория в Бруклин. Вратата му отвори огромна намръщена чернокожа жена, облечена в оранжев халат.

— Вие ли сте мисис Халид? — попита Демарко.

— Не — отвърна жената. — А вие кой сте? Репортер или полицай?

Говореше английски със силен, но разбираем акцент. Демарко нямаше представа кой бе майчиният ѝ език.

— Нито едното, нито другото, госпожо — отвърна той, показва документите си и добави, че работи за Конгреса на САЩ.

Жената хвърли бегъл поглед на картата, после спря очи върху лицето му. Физиономията ѝ наистина беше от онези, които плашеха до смърт малките дечица.

— Какво искате?

— Искам да поговоря с мисис Халид. Трябва да ѝ задам няколко въпроса.

— За какво?

— Тук ли е, или не? — хладно попита той. Това женище започваше да го изнервя въпреки очевидното си предимство в теглото.

Въпросната особа постоя още известно време като някакъв неодушевен предмет, после неохотно се отмести от рамката на вратата и го пусна да влезе. На канапето в малката всекидневна седеше друга чернокожа жена. На главата ѝ имаше забрадка, а под полите на развлечен сив пеньоар се виждаха крачолите на джинси. Край нея се бяха настанили две момиченца и едно момченце, на възраст между две и осем. И трите деца имаха огромни блестящи черни очи.

Намръщената жена каза нещо на език, който Демарко не разбираше. Децата станаха и излязоха без никакви протести. Демарко използва паузата от няколко секунди, за да огледа външния вид на мисис Халид и децата. Не забеляза никакви следи от насилие — синини или драскотини. Мисис Халид обаче изглеждаше уплашена до смърт.

— Тук съм, за да ви попитам дали имате някакво обяснение за това, което извърши вашият съпруг — меко започна Демарко. — Знам, че е останал без работа, че е бил силно депресиран, но отвличането на самолет все пак е... — Направи кратка пауза, после реши да бъде пряк. — Вижте, ще ви попитам направо: искам да знам дали някой е принудил Юсеф да отвлече въпросния самолет!

— Мисис Халид не говори английски — обади се едрата жена.

Браво!

— Ще ви помоля да ѝ преведете това, което казах — въздъхна Демарко.

Новата му позната се подчини, заливайки мисис Халид с прекалено дълги фрази за един обикновен въпрос. Жената на канапето отговори също така многословно. Демарко не разбираше какво казва,

но добре усещаше мъката ѝ. Накрая дебелията се обърна към него и лаконично обяви:

— Не знае нищо.

Господи, куп приказки за един кратък отговор!

— Попитайте я дали децата или самата тя са били използвани като средство за натиск срещу съпруга ѝ.

Поне това би трябвало да знае, въздъхна в себе си той.

Едрата жена го погледна смаяно, сякаш беше превъртял, след което се впусна в поредния дълъг диалог със съпругата на Халид. Това продължи около три минути, след което вдовицата се разплака.

— Каза „не“ — преведе дебелианата.

Безнадеждна работа, въздъхна Демарко. Нямаше представа какво толкова си казаха тези жени, но отговорите бяха дразнещо лаконични. Промърмори, че няма повече въпроси, и се надигна. В същия момент мисис Халид се извърна към него и каза нещо.

— Искате да знаете какво ги очаква оттук нататък — преведе онази с халата. — Ще ги върнат ли в Африка?

— Съжалявам, но нямам никаква представа — отвърна Демарко. После, осъзнал, че това само ще увеличи притесненията на домакинята, побърза да добави: — Но ако тя не е замесена в престъплението, няма за какво да се притеснява.

— Глупости! — отсече дебелианата на чист английски без никакъв акцент.

След краткия и безплоден разговор с мисис Халид Демарко разполагаше с пет часа до обратния полет за Вашингтон. Реши да ги запълни с кратка среща с Орин Блънт — въздушния шериф, който беше застрелял Юсеф Халид в самолета.

Вестниците бяха единодушни, че преди стрелбата този човек не е имал никакъв контакт с Халид, но въпреки това Демарко искаше да размени няколко думи с него. Интересуваха го миговете преди опита за отвличане. Блънт може би щеше да си спомни нещо, което не бе споменато във вестниците. Освен това, незнаяно защо, Демарко искаше да надникне в очите на този човек.

До момента той не знаеше почти нищо за въздушните охранители. За съществуването им беше научил от някакво

телевизионно предаване, май беше „60 минути“. Първоначално те били служители на Федералното управление на авиацията (ФУА) към Министерството на транспорта, но след създаването на Министерството на вътрешната сигурност преминали към Управлението за транспортна сигурност (УТС). Демарко беше чувал, че кандидатите за тази длъжност трябва да са добри стрелци, способни да елиминират похитителя сред множество хора, затворени в тясно пространство на десет хиляди метра височина.

Местоработата на Блънт беше в околностите на летище „Джей Еф Кей“. Демарко взе такси дотам и след кратко лутане откри офиса, където трима мъже оживено обсъждаха качествата на нюйоркските „Джайънтс“. Двама бели и един чернокож, които не впечатляваха с физическите си данни. Тримата бяха средни на ръст и с нормално тегло, без биещи на очи мускули, но и без да са кльоцави, нито дебели. Ако човек ги срещнеше в бизнес салона на обикновен самолет, най-вероятно щеше да ги вземе за уморени търговски пътници.

Демарко им показва служебната си карта и обясни, че работи като юрист за Конгреса на САЩ. Дори да бяха впечатлени, въздушните охранители не го показаха. В отговор на въпроса му за Блънт обясниха, че колегата им е в служебен отпуск. В това имаше логика. Нормално бе, докато се водеше следствието, шефовете да освободят временно служителя, който е използвал оръжие срещу похитител. Демарко не сподели тези мисли с тримата мъже, защото беше ясно, че те с нищо не могат да му помогнат. А когато попита къде живее Блънт, те само дето не му казаха да върви на майната си. Подобна информация можел да му даде единствено техният шеф, който обаче бил във Вашингтон и щял да се прибере след два-три дни.

Демарко любезно благодари и излезе. Първата му работа под открито небе беше да се обади на „Справки“, откъдето любезно му продиктуваха адреса и телефонния номер на Блънт. Оказа се, че той живее в град Комак, Лонг Айланд. Набра телефона, но отсреща не вдигнаха. Това го принуди да вземе такси и да предприеме продължително и скъпо струващо пътуване до Лонг Айланд, за да се увери, че Блънт не си е у дома.

Понякога ти изяждаш мечката, понякога тя — теб, обичаше да повтаря един негов познат, който открай време ловуваше в планините.

Днес мечката явно беше избрала за храна Демарко — при това за закуска, обяд и вечеря.

В продължение на пет дни той не се отдели от момчето. Сутрин го посрещаше в мотела, където в продължение на един час се молеха на Бога и четяха Корана, а после водеха дълги разговори. Не след дълго той осъзна, че няма смисъл да разпалва омразата в душата му. Затова реши да наблегне на други неща — да изгради основа за вярата му, за перспективите пред него и, естествено, да го запознае с историята, за която момчето нямаше дори най-бегла представа. То беше родено в Америка — една от причините да възприема действителността и развоя на международните събития по абсолютно изкривен начин. Той му разказа за народа, от който беше произлязъл, за неговите борби и страдания, за безмилостната експлоатация, на която е бил подложен, която продължава и ще продължава, ако не бъде прекратена с решителни действия. Той също говори много и за изграждането на по-добър свят, ако всички следват верния път. Момчето жадно поглъщаше думите му — сякаш цял живот беше чакало някой да му обясни всичко онова, което отдавна усещаше в душата си, но му липсваха думи да го изкаже.

Наподобяваше полузавършена скулптура. Няколко умели удара с длетото бяха достатъчни, за да се получи желаната от твореца форма.

А и това момче беше съвсем различно от двамата младежи, които бе вербувал в Балтимор. Не беше лекомислено. Слушаше внимателно, без да помръдва и без да показва признаци на отегчение. Беше изключително *съсредоточено*. И той не се съмняваше във вярата на момчето. Никога не можеше да бъде сигурен, но още от началото на контактите с онези двамата в Балтимор имаше чувството, че се съгласиха да му помогнат само заради парите. Това беше причината да нагласи детонатора така, че да ги убие в момента, в който бъде задействан. Но това момче беше различно. Много му напомняше за едно друго момче от Индонезия, което беше обучавал преди години. И което се самовзриви в пълен автобус, прославяйки Бога.

Да, това момче бе готово за следващата стъпка.

— Ела с мен — каза му той.

Слязоха от автобуса в покрайнините на града и се насочиха към автокъща за употребявани автомобили. Намеренията му бяха да се сдобие с пикап, който да натовари със стари вещи — мебели, кашони, косачка за трева. Да приличат на имигранти, занимаващи се с физически труд. Но тук пикапите бяха прекалено големи (той не беше свикнал да шофира големи автомобили в градски условия), а помалките модели бяха почти нови и прекалено скъпи. Сподели това с продавача — млад човек с ослепително бели зъби, сякаш се бе жабурил с белина.

— Мисля, че имам точно това, което ви трябва — отвърна онзи и ги заведе при един доста странен на вид автомобил. Предната му част не се различаваше от обикновените леки коли, но отзад вместо седалки имаше открита каросерия. — Модел „Ел Камино“ на „Шевролет“ — поясни продавачът. — Преди време „Форд“ правеха нещо подобно, наричаше се „Ранчеро“. Върви като класическа лека кола, разполага с достатъчно мощност, но едновременно с това поема доста товар. Тази тук е производство осемдесет и шеста, изминала е само сто и четирийсет километра. Ще ви я продам за две хиляди и петстотин.

Що за име е това „Ел Камино“? — запита се той. Още една глупава прищявка на американците, които са луди по автомобилите. Цветът на колата също беше странен — бледозелен, но цената беше добра. Освен това изглеждаше съвсем обикновена и не толкова голяма, че да го притеснява. Би предпочел някой съвсем обикновен пикап на „Тойота“ или „Хонда“, но и това „Ел Камино“ щеше да свърши работа.

После двамата с момчето направиха първото си по-далечно пътешествие, изминавайки почти двеста километра до едно градче, кацнало на западния бряг на езерото Ери. Той спря колата на едно възвишение и посочи рафинерията. Или по-скоро огромните резервоари зад оградата, в които се съхраняваше киселината.

Махоуни седеше до прозореца на апартамента си в Уотъргейт и гледаше навън. В едната си ръка държеше чаша бърбън с натрошен лед, която притискаше към челото си. Така облекчаваше главоболието, което не го пускаше от доста време насам. И през ум не му минаваше, че причината за него е бърбънът в чашата.

Мери Пат бе купила този апартамент след петия му мандат, вероятно решила, че след десет години в Камарата на представителите политическата кариера на съпруга ѝ е достатъчно утвърдена, за да инвестират в постоянно жилище на територията на столицата. Той харесваше апартамента заради близостта до работното му място, а и заради гледката. От прозореца се виждаше куполът на Капитолия, осветен през цялата нощ. Приличаше на катедрала, но катедрала, в която се молят грешниците.

Разбира се, фактът, че живее в Уотъргейт, често го караше да си мисли за Ричард Никсън. Не заради прословутите му опити да прикрие големия скандал, а поради омразата на тогавашния президент към обикновените хора. Махоуни не можеше да си представи, че един голям политик може да мрази своите съграждани. Клинтън, Кенеди, Труман, Буш, а още много други преди тях бяха демонстрирали искрено желание да общуват с хората, които ги бяха избрали. При Махоуни беше същото и той го правеше искрено, без никакви преструвки. Много обичаше да хапва скара в компанията на работници и техните семейства. Но онова мрачно копеле Никсън беше предпочело да стои зад заключените врати на кабинета си, избягвайки всякакви контакти с обикновените хора. По дяволите! Дори негодник като Бродрик харесваше хората, или поне част от тях.

Съдейки по писмата, които получаваше Махоуни, голяма част от хората мислеха като Бродрик и това съвсем не беше изненада. Включително в Бостън, който също беше част от неговия избирателен район. Доскоро в някои квартали на града изобщо не се допускаха чернокожи, въпреки че Харвард и МТИ гъмжаха от хора с либерални

възгледи. Това обаче изобщо не бе така в места като предградията Ревийър и Челси, чиито обитатели не се отличаваха с особена толерантност.

Въпреки всичко законопроектът на Бродрик беше изцяло сбъркан. За Махоуни това не беше въпрос на конституционно право, макар че Върховният съд със сигурност щеше да срещне някои проблеми. За него това беше въпрос на справедливост. Всички американски граждани имат равни права — до момента, в който някой от тях наруши закона и неговото нарушение е подкрепено от доказателства. Но това не беше всичко. Едно е да възприемаш мюсюлманите като някаква абстрактна и безлична маса, изповядваща своята неразбираема религия, а съвсем друго е, когато познаваш лично едно добро и достойно мюсюлманско семейство — каквото беше семейството на Зариф. Като факт това бе достатъчно, за да се замислиш върху предложенията на Бродрик.

За съжаление проектозаконът на Бродрик набираше инерция. Той непрекъснато се обсъждаше по телевизията и не слизаше от първите страници на вестниците вече три месеца поред. Опра, естествено, беше на гребена на вълната. В едно от своите предавания тя се появи облечена в бурка и окачества законопроекта за задължителна регистрация на мюсюлманите като нов холокост, сравнявайки го с концентрационните лагери и линчуването на чернокожите в Американския юг. Бог да благослови Опра! Но напоследък, именно благодарение на прекаленото внимание на медиите към този въпрос, започнаха да се случват и други неща. На границата между Канада и Мичиган силите за сигурност направиха на решето колата на някакъв индиец с тюрбан, който дори не бе мюсюлманин, а сикх. Човекът бе убит на място, защото не спрял за проверка. Впоследствие се оказва, че причина за това бил килограм хашиш, скрит в резервната гума на колата му. В чикагското метро ченгетата спрели трима младежи мюсюлмани, които „изглеждали подозрителни“. Момчетата оказали съпротива, едното от тях било ударено с електрошокова палка и до момента било в кома. В Канзас Сити двама младежи от футболния отбор на местния колеж пребили мургаво момче, което пуснало някакъв пакет в пощенския процеп на вратата на съда и побягнало. Момчето се оказало куриер на юридическа кантора, което доставило пакет документи и хукнало да гони автобуса. В резултат на

нападението вратът му се оказал счупен. В магазин от веригата „Уолмарт“ в Далас влязла арабка с издут корем и хората панически хукнали навън. Впоследствие се оказва, че жената не носела динамит под палтото си, а просто била бременна.

Махоуни разбираше страховете на хората. Те изпитваха ужас, че могат да станат жертва на поредния самоубийствен атентат. Разбираше и защо японците са били затваряни в лагери след Пърл Харбър; защо в годините след войната Маккарти беше превърнал страната в ловно поле за комунисти, след като Йосиф Сталин се сдобива с атомната бомба. Не го одобряваше, но го разбираше. Даваше си сметка, че ако законопроектът на Бродрик бъде приет, след петдесет години хората ще съжаляват за това. Особено се дразнеше от типове като Бил Бродрик, които използваша страха за лична изгода, подклаждайки огъня на фанатизма и омразата.

Много му се искаше да се случи нещо друго, но не знаеше какво. Може би някакъв скандал, национална криза или дори природен катаклизъм. Нещо, което щеше да отклони общественото внимание в друга посока, да позволи на хората да се осъзнаят и да оставят на мира мюсюлманите.

Мили Боже, моля те, направи така, че нещата да се уталожат, мълчаливо се помоли той.

Това беше първата молитва на Джон Махоуни от дълго време насам.

Докато крачеше бавно към Западната тераса, Мустафа Ахмед отправяше безмълвни молитви към Бога. Въпреки студа наоколо гъмжеше от туристи. Той спря пред дървените парапети, които препречваха стълбите към Капитолия, и вдигна глава. Винаги беше харесвал тази внушителна сграда.

Преди 11 септември всеки можеше да изкачи каменните стъпала към терасата и да се наслади на гледката към парка или да влезе и да разгледа Капитолия. Но вече не беше така. Сега туристите трябваше да преминават през металните детектори на входа, а след това да предоставят за проверка и багажа си. Отвън цялата сграда, включително Западната тераса, беше заобиколена с дървени парапети и бетонни прегради, зад които стояха въоръжени полицаи. В момента, в който Мустафа заобиколи парапета, към двамата в горния край на стълбите се присъедини и трети.

— Оттук не може да се минава, господине — подвикна той. — Насочете се към входа за туристи.

Мустафа не му обърна внимание и продължи нагоре.

— Господине! — повиши тон полицаят. — Чухте ли какво ви казах?

Мустафа разтвори полите на шлифера си.

Под шлифера си носеше жилетка, към която бяха прикрепени двайсет блокчета експлозив С-4, свързани помежду си с бели, червени и сини жички. В ръката си Мустафа държеше „ключа на мъртвеца“ — черна тръба с дължина около десет сантиметра, жичките от която изчезваха под ръкава му, където се свързваха с детонатор. Наричаха я „ключ на мъртвеца“ защото в момента, в който палецът му се отместеше от малкото копче в горния ѝ край по негово желание или вследствие на ударната вълна от куршум, улучил тялото му, детонаторът щеше да задейства експлозивите.

Продължи с бавна крачка нагоре, широко разперил ръце. Насочили оръжията си в него, тримата полицаи започнаха да крещат

на нарушителя, помежду си и на туристите наоколо.

После единият от тях изстреля три куршума в гърдите на Мустафа.

„Благодаря ти, Господи“, помисли си той и това беше последната мисъл в живота му. Не бяха го излъгали. Бомбата наистина не избухна.

В момента на убийството на Мустафа Ахмед, Махоуни и Демарко бяха на работните си места.

Кабинетът на Махоуни се намиреше на втория етаж. Просторно и светло помещение с внушаващи респект мебели. От прозорците се разкриваше гледка, достойна за човек с неговото положение. Той седеше зад бюрото, отпиваше кафе, подправено с бърбън, и слушаше доклада на един от сътрудниците си за някакъв законопроект, предвиждащ данъчни облекчения за производителите на биологично гориво от царевица. Главата го болеше, тъй като тази тема беше колкото сложна, толкова и досадна.

Демарко седеше в подземния си офис без прозорци. Историческата стойност на обзавеждането тук — дървено бюро, два стола и празен шкаф за документи — се изчерпваше с факта, че то беше останало от президентския мандат на Джими Картър. В момента, в който навън застреляха Мустафа Ахмед, той беше на телефона, опитвайки се да се свърже с въздушния охранител, който беше застрелял Юсеф Халид в самолета.

По мнението на строителните експерти, наети от „Фокс Нюз“, ако бомбата на Мустафа бе експлодирала във вътрешността на сградата, куполът най-вероятно щял да рухне в ротондата, а тежестта на отломките би сплескала Демарко в офиса му, който се намиреше точно под нея.

По всяка вероятност и Махоуни щеше да умре — но само в случай че Мустафа се беше взривил на стълбите, водещи към Западната тераса. Стените на кабинета му щяха да рухнат навътре и да го затрупат, или пък главата му щеше да бъде отрязана от хилядите стъклени отломки.

Махоуни не чу изстрелите, отнели живота на Мустафа, но съвсем ясно чу сирените. Изпита чувството, че всички автомобили със сирени във Вашингтон се бяха отправили едновременно към Капитолия.

Докато се питаше какво става, в кабинета връхлетяха двама цивилни агенти от охраната, изправиха се от двете му страни и най-безцеремонно започнаха да го изтласкват към вратата.

— Някакъв гаден мюсюлманин току-що направи опит да взриви Капитолия! — процеди през зъби единият от агентите в отговор на обърканите му въпроси. — Трябва да ви изведем оттук, за да претърсим сградата!

Демарко напусна Капитолия заедно със стотиците обикновени служители, на които не се полагаше специална охрана. Спря на тротоара на Индипендънс авеню и загледа ченгетата, които се суетяха около огромната правителствена сграда.

В следващия миг усети как някой го дърпа за ръката.

— Ела да ударим по едно в „Булфедърс“, скъпи. Най-малко два часа ще ни държат навън.

Жената беше червенокоса, някъде към четирийсет. Притежаваше тяло, очевидно изваяно от някой амбициозен инструктор по аеробика. Тя бе избраният представител на мнозинството в Камарата и от доста време насам му се усмихваше изкусително при всяка среща из коридорите. Според секретарката на Махоуни, на която можеше да се вярва, червенокосата фурия се бе развела наскоро и енергично се опитваше да навакса двайсетте години моногамия.

Демарко искаше да научи нещо повече за убийтия, който лежеше на стълбите към Западната тераса. Погледът му се спря на множеството подвижни телевизионни станции, които се трупаха на площада. След кратко колебание стигна до заключението, че от тях със сигурност щеше да научи повече, отколкото от ченгетата на capitoлийската охрана.

— Добра идея — отвърна той на червенокосата и изведнъж се почувства като хлапе, което приема да се разходи с непознат чичко.

21

Демарко отхвърли предложението на червенокосата за вкусна, домашно приготвена вечеря — дори и след многозначителното намигване и обещанието за специален десерт. Два часа по-късно той вече звънеше на портала на обширно и скъпо имение в Маклийн, щата Вирджиния, собственост на приятелката му Ема.

Отвори му млада жена, някъде около трийсет. Висока, гъвкава, руса и красива. Името ѝ беше Кристин, а професията ѝ — челюстка в Националния симфоничен оркестър. Кристин беше любовница на Ема.

Демарко познаваше Ема от десетина години. Кристин беше с нея от три, но това време му беше напълно достатъчно да установи, че младата дама бе коренно различна от него. Той винаги беше поддържал мнението, че класическата музика е лек срещу безсънието, а тя от своя страна беше убедена, че футболните запалнянковци са преки наследници на хунския вожд Атила. По тази причина разговорите помежду им протичаха така:

Демарко: Здравсти, как си?

Кристин: Благодаря, добре. А ти?

Демарко: И аз съм добре. Ема тук ли е?

Кристин: Да, в кухнята е.

Но днес помежду им се получи малко по-друг диалог. Кристин му отвори вратата, държейки нещо в ръце. Той се вторачи в него и установи, че технически погледнато, това нещо би трябвало да е куче — някаква микроскопична порода с дълга козина, оцъклени влажни очички и крачета с големината на молив. Странното създание трепереше в нежната прегръдка на Кристин. Демарко не успя да определи дали това се дължеше на течението от отворената врата или просто на ужаса, че може да попадне в ноктите на всяка птица, по-голяма от колибри.

Боже господи, въздъхна той. Добре знаеше, че Ема обича кучета, но истински — немски овчарки, добермани, хрътки. Дори не би погледнала подобно животинче играчка. Освен това беше луда на тема

чистота и не би допуснала нито космите на това същество по мебелите си, нито дребните му изпражнения по безупречно поддържаната морава пред къщата. Веднага разбра, че въпросното същество е причина за напрежение между двете жени.

— Виждам, че си имаш куче — отбеляза той.

— Точно така — отвърна Кристин и притисна кученцето към малките си гърди, сякаш за да го защити.

— Как се казва?

Кристин примигна от изненада.

— Кръстих го Джо — отвърна с леко закъснение тя. — Винаги съм мечтала да си имам един малък Джо.

Демарко се запита дали не искаше да го смути с тези думи.

— Шегуваш се — промърмори той.

— Може би — усмихна се тя.

Освен че беше професионална челюстка, Кристин притежаваше и магистърска степен по математика. Очевидно съчетанието между точните науки и музиката не представляваше никакъв проблем за нея. На моменти изглеждаше някак отвееяна, но вероятно коефициентът ѝ на интелигентност не бе по-нисък от неговия. Демарко беше почти сигурен, че при евентуален словесен дуел едва ли той щеше да е победителят.

— Е... — заекна той. — Той наистина е сладък. Ема тук ли е?

— В кухнята — отговори по обичайния си начин Кристин, след което се отдалечи, успокоявайки с нежен шепот опънатите нерви на Джо.

Ема седеше на кухненската маса и четеше икономическите страници на „Уошингтън Поуст“. Демарко знаеше, че тази жена разполага със средства и може би именно по тази причина четеше борсовите котировки, а не репортажите за боксови мачове.

Тя също беше висока и стройна като Кристин. Аристократични черти на лицето, което имаше профила на императриците, изсечен върху древните монети. Идеално прав нос, високо чело, умни сивосини очи. Късата ѝ сребристоруса коса беше безупречно подстригана. Десет, а може би и петнайсет години по-възрастна от Демарко, тази жена беше в далеч по-добра форма от него. Редовно играеше софтбоул и участваше в маратони, но не само за да поддържа формата си. Ема беше от хората, които обичат да побеждават.

Демарко пристъпи към масата и си наля чаша кафе. Много харесваше кафето на Ема. Нямаше как да е другояче, след като един пакет струваше четирийсет долара. Настани се насреща ѝ. Тя не му обърна внимание, потънала в четене.

— Хей, току-що се запознах с новото ти куче — подхвърли той.

— Не започвай пак! — мрачно промърмори Ема.

— Как му е името между другото? — широко се ухили Демарко.

— Какво искаш? — хладно го попита тя, без да вдига поглед от вестника.

— Искаш ли да чуеш една конспиративна теория?

— Има си хас! — отвърна тя, вдигна очи към него и се усмихна.

— Обичам конспиративните теории. Те почти винаги се оказват неоснователни, но въпреки това обичам да ги слушам.

— Искаш да кажеш, че не вярваш в конспирациите? — вдигна вежди той. — Точно ти?!

Ема безспорно беше най-загадъчната личност, която познаваше. Тя категорично отказваше да говори за своето минало, а Демарко, макар че я познаваше от повече от десет години, знаеше за него точно толкова, колкото и при първата им среща. Имаше дъщеря, въпреки че беше лесбийка. Той обаче не знаеше дали става въпрос за биологично или за осиновено дете. Нямаше представа и за произхода на богатството ѝ. Знаеше, че някога беше работила в Агенцията за военно разузнаване (АВР), и това беше всичко. Не беше наясно дали е била офицер или цивилен сътрудник, дали е била агент, или е управлявала агенти, или пък просто е била анализатор на шпионска информация. Разбира се, дейността ѝ за Агенцията попадеше в графата „Строго секретно“, но дори да не беше така, тя пак не би споделила нищо за нея.

Ема твърдеше, че не поддържа никакви контакти с Агенцията, но Демарко подозираше, че не е точно така. От време на време тя изчезваше, а когато се появяваше отново, нямаше загара на човек, който се връща от почивка. Тя познаваше хора на абсолютно всички нива на държавното управление, но особено тесни бяха връзките ѝ с хора от разузнаването и правораздаването. Познаваше експерти, използващи противозаконни умения като електронно подслушване, фалшификации и отваряне на сейфове. Всички те откликваха с готовност в момента, в който Ема се нуждаеше от услугите им — може

би от лоялност, може би по силата на някакви специални правомощия. Демарко знаеше само едно — Ема вярваше във всякакви конспиративни теории просто защото самата тя е била автор на много такива.

Запознаха се при доста необичайни обстоятелства — всъщност той ѝ спаси живота. Бе оставил свой приятел на летище „Роналд Рейгън“ и се готвеше да напусне паркинга, когато една непозната, елегантно облечена жена на средна възраст скочи в колата и му заповяда да кара към Пентагона. Вместо отговор на озадачените му въпроси, тя просто се обърна, махна към двама мъже, които тичаха към тях, и му каза, че ако не настъпи газта, и двамата ще бъдат ликвидирани. Той се подчини, а двамата зад тях наистина откриха стрелба. Ема извади мобилния си телефон и поиска помощ от Пентагона. Пет минути по-късно бяха пресрещнати от хеликоптери и микробуси на специалните части. Така стана всичко — той просто се беше оказал на неподходящото място в неподходящото време, но в крайна сметка ѝ беше спасил живота.

След този инцидент тя му каза, че ако има проблеми, винаги може да разчита на нея. И той започна да се възползва — най-вече при сложни ситуации или когато се нуждаеше от достъп до ресурси, с които тя разполагаше. Ема го третираше като по-малък брат, без да е напълно ясно защо всъщност му помага. Понякога го правеше поради убеждението, че конкретната му задача заслужава внимание, но в повечето случаи мотивите ѝ май бяха свързани с отегчението и скуката, които вървяха ръка за ръка с пенсионирането. Или в нейния случай — с частичното пенсиониране.

— От опит знам, че въпросът за наличието или отсъствието на конспирация е въпрос на гледна точка — рече Ема. — Ако група хора вършат нещо, което ни харесва, ние го наричаме „добре организирана работа“. Но ако това нещо не ни харесва, веднага му лепваме етикета „конспирация“.

— Моля?

— Ще ти дам пример: да речем, че градският съвет на Дърт Уотър решава да събори къщата на баба Джоунс, за да изгради на нейно място удобен изход от магистралата към местния мол. Това решение е конспирация в очите на близките на баба Джоунс, но за всички останали жители на Дърт Уотър градският съвет си върши

добре работата, защото ще улесни достъпа до мола, ще увеличи продажбите и ще донесе допълнителни приходи на общината.

— Ясно, Ема — кимна Демарко. — Конспирацията е въпрос на гледна точка. Но тук не става въпрос за имота на някаква баба и изход от магистралата.

— А за какво?

— Подозирам, че Реза Зариф се е опитал да разбие самолет в Белия дом, тъй като някой го е заплашил, че ако не го направи, съпругата и децата му ще бъдат избити. След което... хммм, лошите все пак са ликвидирали семейството му.

Ема умееше да прави две неща, за които Демарко искрено ѝ завиждаше: да повдига само едната си вежда и да свири през зъби, когато ѝ трябва такси. Сега прибегна до първото, с лявата вежда.

— А какво те кара да мислиш, че мистър Зариф не е постъпил точно така, както пишат вестниците и както твърди ФБР? — попита тя.

Демарко обясни. Според версията на ФБР Реза просто се е пречупил под натиска на поредицата от неприятности и е решил да извърши ирационален терористичен акт, за да привлече вниманието на обществеността към проблемите на мюсюлманите. Въпросът е там, че нито Махоуни, нито някой, който е познавал Реза отблизо, смятаха, че той е бил способен на такова нещо. Още по-малко пък да убие съпругата си и двете си невръстни деца.

— Затова се питам дали някой не му е заповядал да извърши терористичния акт, държейки на мушка близките му — приключи с въздишка Демарко. — Според мен той би го направил, ако е бил убеден, че така ще ги спаси. Бил е опитен пилот и си е давал ясна сметка, че ще го свалят, преди да забие самолета в Белия дом. Искам да кажа, че би могъл да извърши самоубийство, за да спаси семейството си — особено след като е бил наясно, че няма да причини зло на други хора, а още по-малко на президента.

— Но какво те кара да мислиш, че някой е опрял дуло в главите на децата му? — попита Ема.

— Две неща. Първото вече ти го казах. Аз съм дълбоко убеден, че той би се решил на подобен акт само ако е бил принуден.

— Доста слабичко като аргумент — поклати глава Ема.

— Второто е един отпечатък върху кутията с патрони.

Демарко ѝ каза как са открили отпечатък на Дони Крей върху кутията с патрони, с които било избито семейството на Реза Зариф, и обяснението на ФБР за този отпечатък.

— Те смятат, че онзи тъпак Крей просто е продал незаконно оръжие на Реза. Но има и още една версия — че същият Крей е бил в къщата му.

— Какъв би бил мотивът на Крей?

— Не знам — сви рамене Демарко.

— А какво ще кажеш за онзи другия, който направи опит да отвлече самолета? — присви очи Ема. — И него ли са го принудили?

— Не знам — повтори с нарастваща неловкост Демарко.

После обясни, че разпитът на съпругата на Юсеф Халид бе преминал доста трудно, тъй като тя не знаела английски. Но нищо не показвало, че е била заплашвана или притискана.

— Глупости, Джо — спокойно отбеляза Ема, очевидно слабо впечатлена от логиката му.

— Знам — призна с въздишка той. — Но това, което в действителност ме кара да подозирам заговор, не е нито Реза Зариф, нито Юсеф Халид, а онзи шофьор на такси, който направи опит да проникне в Капитолия с блокчета заряд С-4, прикрепени върху гърдите му.

Мустафа Ахмед бе пристигнал преди трийсет години от Пакистан, а преди двайсет бе получил американско гражданство. Според пресата той никога не бе членувал в политически организации, рядко се бе появявал и в кварталната джамия. Интересите му се ограничавали в областта на футбола. Бе закупил скъп кабелен пакет, за да може да гледа международни мачове от всички краища на света, три пъти си бе вземал отпуск, за да присъства на световни първенства. Никога не се бе женил, но имаше голямо семейство — трима братовчеди и цял куп племенници, които глезел безобразно.

След опита за взривяване на бомба в Капитолия от ФБР обискирали дома му и открили папка със специализирана литература — главно свалени от интернет памфлети, статии и книги, подкрепящи каузите на радикалния ислям. Приятелите и членовете на семейството му категорично заявили, че никога досега не са виждали подобна

литература, нито пък са чували Мустафа да подкрепя политиката на терористи от Ал Кайда. Те единодушно твърдели, че той се е интересувал само от футбол и нямал нищо общо с политиката.

Също така единодушно признавали, че Мустафа бил много емоционален, лесно се обиждал и постоянно недоволствал. Месец преди инцидента в Капитолия той загубил дело за пътен инцидент, което според собствените му думи се дължало на религиозното предубеждение на съдията. Колата му била ударена странично от човек с бял цвят на кожата, който заявил в съда, че Мустафа минал на червено. Мустафа се заклел, че светофарът светел зелено, но съдията взел страната на белия. В резултат Мустафа бил изхвърлен от съдебната зала, защото се разкрещял и започнал да обижда съдията, наричайки го „глупак и лицемер“.

Приятелите му признали, че бил много ядосан, но категорично изключили вероятността това дело да е повлияло на решението му да взриви Капитолия. ФБР обаче установило, че съдебното решение оказало силно влияние върху живота на Мустафа. Таксиметровата компания, за която работел, представлявала организация без особени правила, в която работели предимно временни работници със собствени автомобили. Застраховките се плащали от самите водачи, а не от компанията. По неустановени причини Мустафа пропуснал поредната вноска и не получил пари, с които да ремонтира своето такси и колата на другия участник в инцидента. А това означавало, че не става въпрос само за едно изгубено дело. Той не бил работил в продължение на цял месец и нямал средства за препитание. А различните кредитни институции го притискали да погаси дълговете си.

И тук, както в случая с похитителя на самолета Юсеф Халид, ФБР подозирало, че Мустафа има съучастници. Някой бе дал на Халид пластмасовия пистолет, който безпроблемно качил на борда; някой бе дал на Мустафа бомбата, направена от отделни блокчета С-4. Според ФБР тази бомба не бе експлодирала по чиста случайност — една от жичките към детонатора се бе оказала откачена, вероятно когато Мустафа е обличал шлифера си. Но някой бе направил бомбата и това едва ли е бил Мустафа.

ФБР имаше конкретни доказателства за участието на терорист от Ал Кайда в опита за взривяването на пристанищния тунел в Балтимор.

Те бяха убедени, че такова участие има и в акциите на Мустафа Ахмед и Юсеф Халид, но все още нямаха конкретни доказателства. Съпоставката на фактите обаче беше категорична — литературата в дома на Мустафа, недоволството му от съдебната система, сложната за изработка бомбена жилетка, финансовите му проблеми. Във ФБР бяха убедени, че той бе имал мотив да извърши терористичния акт в Капитолия, активно подпомогнат от някоя радикална групировка.

Но истинският проблем не бе Мустафа, а човекът, който го бе застрелял, сподели с въздишка Демарко.

Казваше се Роли.

* * *

— Роли? — вдигна вежди Ема.

— Да — кимна Демарко. — Пълното му име е Роланд, но всички му казват Роли.

Роланд Патерсън беше нисък и дебел, с болни крака и вечно учудено изражение на лицето. Охраняваше входа на Капитолия, насочвайки посетителите към металния детектор. При включване на алармата ги караше да вадят монетите и ключовете от джобовете си. С това се изчерпваха служебните му задължения.

— Никога не съм разговарял с него, но го виждам всяка сутрин преди работа — поясни Демарко. — Един поглед и ти е ясен. Другите полицаи се мотаят наоколо и си подхвърлят закачки, които през по-голямата част от времето са насочени към него. Той е от хората, които винаги са обект на закачки — най-вече заради учуденото и объркано изражение на лицето си.

Под закачки Демарко имаше предвид фрази от сорта на „Хей, Роли, я иди да купиш кафе“. При такова подмятане Роли бърчи вежди и лицето му се сгърчва. Сякаш му предстои да вземе изключително сложно и трудно решение. Откъде да купи кафе? В какви чаши? Той ли ще го плати, или трябва да поиска пари от колегите си? Демарко не разполагаше с доказателства, че Роли е глупав. Беше просто човек, който мислеше бавно и му трябваше доста време за отговор.

Той винаги работеше на един и същ вход, където можеше да поседне. Вероятно имаше някакво заболяване на краката, което му

пречеше да прави обиколки на периметъра си.

— В деня, в който убива Мустафа Ахмед, Роли прави две доста необичайни за него неща — продължи Демарко. — Първо, отива да се поразходи по време на почивката си. Обикновено я прекарва в стаичката, в която охраната закусва, и прелиства вестниците. Но в този ден, въпреки че навън е кучешки студ, той решава да се разтъпче около сградата и съвсем случайно спира да поговори с двамата си колеги, които охраняват бариерата към Западната тераса. Второто необичайно нещо е решението, което взема с изненадваща бързина.

Именно това решение беше причина за безпокойството на Демарко. Роли, който обикновено се колебае какъв вид понички да си купи, изведнъж светкавично оценява ситуацията с Мустафа, измъква пистолета си и го застрелва. Всичко това в рамките на пет секунди.

— Ей това не го разбирам — загрижено промърмори Демарко. — Другите двама охранители са уплашени до смърт и не знаят какво да правят. Срещу тях се е насочил някакъв луд, на гърдите му са прикрепени достатъчно експлозивни да съборят купола на огромната сграда. Те никога не са попадали в подобна ситуация и се страхуват, че ако открият огън, най-вероятно ще хвъркнат във въздуха заедно с всичко наоколо. Но не и Роли. Смотанякът най-спокойно вади пистолета си и гръмва нарушителя.

Имаше и още нещо, добави Демарко. Колегите на Роли били единоподушни, че макар и смотаняк, той тип бил истински снайперист. Никога не бе имал проблеми на контролните стрелби. Въпреки плоските ходила и наднорменото си тегло и факта, че никога не се бе занимавал със спорт, Роли боравеше отлично с оръжието.

— Хммм — промърмори Ема. — Друго?

— Няма друго. Но при съпоставка веднага се натъкваме на някои странни неща: един напълно аполитичен шофьор на такси внезапно решава да стане камикадзе, след което е ликвидиран от последния човек на света, способен на подобно нещо. Доста сложен пъзел, нали?

— Който може би ще се окаже конспирация — усмихна се Ема.

Той гледаше в телевизора като омагьосан.

Преди броени минути някакъв тип с експлозивни на гърдите беше направил опит да проникне в Капитолия. Излъчваха снимки на похитителя — в тази страна винаги се намираше някой с камера или мобилен телефон в близост до мястото на събитието. На тези снимки се виждаше мъж с широко разперени ръце, хванат в мига, в който куршумите пронизват гърдите му. Но защо бомбата не бе избухнала?

Странно, много странно. Ако се броеше и онзи пилот, който се бе опитал да разбие самолета си в Белия дом, нападенията, извършени от американски мюсюлмани, ставаха три за по-малко от месец, като последните две бяха в рамките на една седмица. Страната тръпнеше в ужас. Законопроектът на Бродрик, или както там му беше името, имаше всички шансове да бъде приет.

А след това омразата щеше да се разпали още повече.

Може би точно това беше причината за честотата на атентатите. Шейх Осама вероятно искаше законопроектът да бъде приет. С това се обясняваха и провалите — онези, които са обучавали американските мъченици, очевидно са действали прибързано, не са ги подготвили добре, не са проверили оборудването им както трябва. Но двата атентата в рамките на седем дни бяха факт. Феноменален факт. Никога досега не бяха действали толкова бързо.

Той беше притеснен. Съзнаваше, че трябва да действа бавно и предпазливо. За разлика от американските му братя, неговата самоличност беше известна на властите. В същото време от инцидента в Балтимор бяха изтекли три месеца. Той беше длъжен да действа по-бързо най-вече защото евентуалният успех щеше да окаже силно влияние върху прословутия законопроект.

Двамата с момчето бяха посетили рафинерията цели пет пъти — три пъти през деня и два пъти през нощта. Но за да бъдат напълно готови, трябваше да дойдат тук поне още веднъж. Най-опасно беше първото посещение. Той спря странното си превозно средство —

полулек автомобил, полупикап — на място, откъдето имаше добра видимост към рафинерията. Пътят беше пуст и това го принуди да използва крика, сякаш се налагаше да смени спукана дума. Разбира се, това едва ли беше достатъчно, за да заблуди някой случайно минаващ полицаи. Двама араби в близост до рафинерия със специално предназначение положително щяха да бъдат арестувани. Но това, слава богу, не се случи.

По време на първото посещение двамата с момчето наблюдаваха рафинерията в продължение на три часа. Той направи няколко снимки с телеобектива на цифровия си фотоапарат, а с помощта на бинокъл отбеляза маркировката на различните резервоари и тръбопроводи. Рафинерията беше буквално *задръстена* от резервоари и тръби, истинска гора от метал. Но момчето беше умно и с лекота запомни различните маркировки, както и разположението на тръбопроводите.

По време на следващите две дневни посещения той свали момчето от пикапа и му постави задачата да избере най-подходящите места за поставяне на експлозивите — не прекалено гъсто, за да бъдат невидими за случайните минавачи. Освен това трябваше да очертае евентуалните маршрути за оттегляне. Обърна му специално внимание върху определени клапи, които трябваше да бъдат унищожени на всяка цена, за да не може да бъде спряно изтичането на газовете.

Купи му шарени дрешки — от онези, които носят момчетата на неговите години. Фланелка с логото на един от местните спортни клубове, торбести джинси и маратонки. След това го накара да обърне бейзболната си шапка с козирката назад, огледа го и избухна в смях. Момчето също се разсмя — нещо, което се случваше много рядко.

— Не е нужно да се промъкваш — предупреди го той. — Не е нужно да се държиш като човек, който се готви да изпълни специална задача. Бъди обикновено момче — хвърляй камъни, ритай празни бирени кутийки, удряй с пръчка по оградата... С две думи, дръж се като хлапе, което се мотае безцелно.

При последното посещение извадиха късмета да попаднат на бездомно куче, което той върза с помощта на колана си. Така момчето се престори, че разхожда домашния си любимец покрай оградата на рафинерията, докато търсеше къде да скрие бомбите.

— Значи се интересуваш от Джубал Пю, а? — попита Патси Хол, служител от среден ранг в АБН, която според Бари Кинг бе най-големият експерт по дейността на Пю. Патси беше надхвърлила четирийсет, със ситни бръчици около умните кафяви очи. Имаше дребно стройно тяло, а тъмната ѝ коса беше подстригана късо. Носеше пепелявосив костюм с панталон, бяла блуза и голям кобур на колана. Пистолетът беше прекалено голям за нея и ръкохватката опираше чак в ребрата ѝ.

Две минути в компанията на Хол бяха достатъчни, за да стане ясно, че тя е умна, твърда, упорита и самоуверена жена. Демарко не се съмняваше, че мъжете, които работеха за нея, отлично знаеха кой е шефът, а повечето от тях, които имаха поне малко мозък в главата, бяха наясно, че тя заслужаваше да бъде шеф.

— Джубал Пю обича да...

— Що за име е това Джубал? — прекъсна я Демарко.

— Пълното му име е Джубал Ърли Пю, кръстен е на онзи генерал от армията на Конфедерацията, който... Всъщност няма значение. Във всеки случай Джубал обича да се кичи със стара широкопола шапка и се бръсне веднъж седмично. През лятото ходи с гащеризон, без риза и бос. Говори безкрайно бавно, сякаш никога няма да свърши изречението, което е започнал. На пръв поглед ще го вземеш за брат на онзи, дето свири на банджо в „Избавление“, но ще сбъркаш...

Пю продава метамфетамин и е един от петте най-големи наркодилъри във Вирджиния. Територията му включва части от Западна Вирджиния, Мериленд и Пенсилвания. Знаем със сигурност, че за да я държи под контрол, е убивал хора, палил е къщи и е заплашвал свидетели. Но въпреки това не съм получила възможност дори да го арестувам, да не говорим за някакви официални обвинения. Вече пет години съм по петите му, но...

Хол намести кобура, който явно притискаше ребрата ѝ.

— Джубал е завършил едва десети клас — продължи тя. — Започва бизнеса си с четири хектара земя и една каравана, произведена през петдесет и шеста, които наследява от баща си. Днес е собственик на сто и шейсет хектара, повечето от които са ябълкови градини, няколко бензиностанции, цех за ауспуси и цех за сайдер. Чрез бизнеса пере парите, спечелени от наркотици. Не е гений, но знае каквото му е нужно. Разполага с добър счетоводител, който го пази от данъчните, а законният му бизнес се ръководи от добър мениджър. Макар че няма нищо общо със стипендиант на „Роудс“, той наема компетентни хора, които притиска жестоко, за да не го прецакат.

— Да не би да е и лидер на някоя фракция, защитаваща превъзходството на белите? — попита Демарко.

— Позна — усмихна се Хол. — Джубал е водач на група, наричаща себе си „Америка преди всичко“. Но знаеш ли защо? Заради пари, естествено. Неговата милиция, клуб или дявол знае какво никога не се събира, но в нея членуват над триста души, които плащат членски внос. Джубал е наел някакъв хлапак от университета „Шенандоа“, който му е направил уебсайт и редовно публикува в него разни глупости на тема завладяването на Америка от чернокожите и латиносите. Оказва се, че тези идеи се подкрепят от шепа идиоти, които всеки месец му правят дарения. Малки суми, но чиста печалба. Сайтът му струва двеста долара, но годишните приходи от него са няколко хиляди. Тази страна е пълна с откачалки.

— А защо не успяваш да го закоवेश?

— Знаеш ли нещо за метамфетамината? — отвърна с въпрос Хол.

— Не.

— Е, в такъв случай ще трябва да ти обясня някои неща.

Метамфетаминът е вещество, към което се привиква бързо и което нанася опустошителни поражения на човешкия организъм. Редовните потребители изглеждат с двайсет години по-стари от възрастта си, с изпадали зъби и покрити с гнойни рани лица. Там, където дрогата е широко разпространена, се наблюдава висок ръст на престъпността — най-вече на кражбите и убийствата.

В зависимост от чистотата и наличността, цената на половин килограм метамфетамин варира от шест до двайсет хиляди долара.

Основният проблем на правоохранителните органи е сравнително лесното му производство. Не се изискват нито макови насаждения, нито плантации с кока, нито сложно оборудване. За да се направи метамфетамин (или да се „сготви“ според възприетата терминология), са необходими няколко неща, които се продават свободно — денатуриран спирт, пречиствателна инсталация, луга и литиеви батерии.

Основната съставка на метамфетамина е или ефедрин, или псевдоефедрин — химически вещества, съдържащи се в лекарства против простуда и грип, които се продават без рецепта — судафед; актифед и още десетина подобни препарати за отпушване на носа. Доскоро „готвачите“ на метамфетамин просто отскачали до близката аптека и изкупували цялото налично количество судафед, след което се прибирали у дома и си приготвяли няколко дози дрога за лична употреба.

Но напоследък нещата започнали да се променят. Все повече щати приемали специални закони, ограничаващи количествата за индивидуалната покупка на лекарства на базата на ефедрина. А болните клиенти били задължени да представят документ за самоличност, данните от които влизали в специални регистри. Наркоченгетата поставяли под наблюдение тези хора, които, изглежда, страдали от хронична хрема и живеели в бараки в горите.

Трудното снабдяване с ефедрин в Щатите развързало ръцете на мексиканските картели, които бързо се превърнали в основен производител и доставчик на метамфетамин. Те купували големи количества ефедрин — практически тонове ефедрин, произвеждан от девет чуждестранни химически компании. Според Патси Хол въпросният Джубал Пю успял да си намери мексиканска връзка — нещо, което не било по силите на дребните пласъори — след което или продавал ефедрин на „готвачите“, или сам произвеждал и разпространявал метамфетамин.

— Но какво общо има това с невъзможността да заковеш Пю? — попита Демарко.

— В момента метамфетаминът е основен проблем за цялото Западно крайбрежие — отвърна Патси Хол. — На път е да се превърне

в такъв и за Средния запад. Поради близостта си с Мексико, щатите Калифорния и Аризона са наводнени с този наркотик. Но тук, на Източното крайбрежие, продължават да доминират други наркотици — главно хероин и кокаин. Бюджетът и личният състав на АБН са насочени към големите градове, където живее по-голямата част от дилърите и потребителите. Всичко това означава, че аз не мога да получа правомощията, които са необходими за ликвидирането на негодници като Джубал Пю, които са се специализирали в разпространението на метамфетамин.

Патси Хол отново намести кобура си. Сигурно го прави по сто пъти на ден, помисли си Демарко.

— Лабораторията със сигурност се намира някъде в имота му — продължи тя. — Там всекидневно се появяват коли, камиони и цистерни. Превозват торове и инсектициди или просто докарват берачи на ябълки и сливи. Но той притежава прекалено голяма територия, за да бъде контролирана. Има поне десет начина да вкара или изкара от нея всичко, което пожелае. Да не забравяме, че тук не става въпрос за бали с марихуана, а за метамфетамин и ефедрин, които могат да бъдат скрити навсякъде.

В края на краищата аз не мога да извадя заповед за претърсване на имота, нито пък за проверка на всичките превозни средства, които влизат и излизат от него. За тази цел ми трябва поне двајсетина допълнителни агенти. Що се отнася до разпространението, Джубал действа като всеки по-едър наркобарон — между него и преките разпространители съществуват най-малко три-четири независими звена. Дрогата се приготвя от доверени хора, които я предават на дистрибуторите. Те от своя страна я прехвърлят на дилърите, които я продават на наркоманите. И когато ченгетата, хванат някой нещастник с метамфетамин в джобовете, той не може да бъде използван като свидетел срещу Джубал, по простата причина че изобщо не го познава. В случай че спипаме някой дилър и той изпее името на доставчика си, ние моментално го арестуваме. Но! Мръсникът не е обвинен в предумишлено убийство и затова съдът го пуска под гаранция. След което той или изчезва, или намираме трупа му, или изпада в тотална амнезия — вероятно защото Джубал го е предупредил, че ако проговори, ще умре.

— Мамка му — изпъшка Демарко.

Но Патси Хол не беше свършила.

— Има и друг начин да пипнем типове като него — подхвърли тя. — Внедряваме в организацията човек под прикритие — ченге или някой несретник, който е приел да работи за нас, за да избегне затвора. За съжаление Джубал е твърде умен, за да допусне подобно нещо. В повечето случаи наема само хора, които познава лично, а когато се наложи да ползва услугите на непознат, той го проверява както правят държавните институции, когато проучват секретните си сътрудници на най-високо ниво.

В крайна сметка аз знам доста неща: че този човек внася ефедрин; че някъде в рамките на имота му има действаща лаборатория за метамфетамин; че се занимава с още куп незаконни дейности. Но няма как да го пипна. Разбира се, това не означава, че съм безсилна. Рано или късно ще го пипна! Готова съм да се закълна в това!

Демарко я попита и за Дони Крей. Тя знаеше, че е мъртъв, но нямаше представа за отпечатъка от палеца му, открит в къщата на Реза Зариф.

— Сериозно ли говориш?!

— Напълно — кимна Демарко и я запозна с теорията, на ФБР, според която Крей е продал на Реза оръжието, с което е било избито семейството му.

— Възможно е — промълви Патси Хол. — Преди да започне работа при Джубал, Дони действително се е занимавал с подобна дейност. Но въпреки това съм изненадана. Пю държи хората си изкъсо и едва ли би позволил на Дони да върши неща, които биха му създали проблеми.

— Същото твърди и Бари Кинг — кимна Демарко. — Не нека ти задам един малко странен въпрос: мислиш ли, че Джубал Пю би се забъркал в станалите напоследък терористични нападения?

— Какво говориш, по дяволите? — учудено го погледна Хол.

Демарко нямаше особено желание да сподели мислите си с нея. Тя в крайна сметка беше федерален агент и съвсем нормално би било да подкрепи версията на ФБР, а не неговата. Все пак се реши на това, вероятно защото тази жена му вдъхваше доверие. Сподели подозренията си, свързани с Роли и терористичното нападение срещу Капитолия, изтъкна поредицата от несъответствия и най-вече своя отказ да приеме, че Реза Зариф бе избил собственото си семейство.

— Въпросът ми е дали Пю е в състояние да заплаши семейството на Реза със смърт, за да го принуди да разбие самолета си в Белия дом.

Тези думи прозвучаха странно дори в собствената му уста.

— По политически причини — не! — отсече Хол. — На Джубал изобщо не му пука за политиката. Но за пари би го направил. За пари той е готов на всичко, но... Просто не мога да си го представя в подобна роля. Няма как да не е отчел факта, че подире му ще хукнат ФБР, Министерството на вътрешната сигурност и бог знае колко още федерални агенции. Искам да кажа, че аз може и да не получа възможност да го притисна, но момчетата, за които споменах, със сигурност ще имат тези правомощия. Джубал не би се забъркал с терористи, защото наградата за това не е кой знае колко голяма.

— Но кой би могъл да му предложи пари?

— Хей, това си е твоя теория, а не моя — засмя се Хол.

Демарко помълча известно време, после въздъхна.

— Има и още нещо... Бомбата на онзи шофьор на такси не избухна. Според експертите на ФБР това се дължало на някаква откачена жичка, но аз се съмнявам, че бомбаджиите на Ал Кайда биха допуснали толкова наивна грешка. Тя много повече приляга на хора от сорта на Пю.

— Мисля, че нямаш никакви основания да подозираш Пю в тероризъм — решително тръсна глава Хол. — Имам неоспорими доказателства, че е палил лаборатории на конкуренцията, но просто не го виждам да изработва бомба от С-4, свързана с ключа на мъртвеца. Не, подобни технологии са чужди на Джубал. Той винаги е предпочитал бутилка бензин и запален парцал.

Първата поправка на Конституцията гласи, че църквата е независима от държавата, но паството винаги се вслушва в това, което проповядват свещениците, и гласува според него. По тази причина Махоуни също се вслушваше в думите на свещениците. Този път му се обади не някой друг, а самият кардинал Патрик Маки, който оглавяваше бостънската архиепископия.

Кардиналът искаше да обсъдят наскоро внесения в Камарата законопроект за здравното осигуряване. Католическата църква беше пуснала пипалата си в редица болници в района на Бостън, чиято печалба можеше да бъде засегната от новия закон. Затова Маки искаше председателят да бъде наясно с неговите виждания. Разбира се, в качеството си на духовно лице, кардиналът вярваше в безкористното лечение на болните и подпомагането на бедните, но това трябваше да става чрез частни дарения, а не за сметка на фондовете, финансиращи другите църковни начинания.

Махоуни благодари за обаждането и увери кардинала, че в близко бъдеще благопристойният град Бостън ще бъде посетен от човек на име Демарко. Кардиналът прекрасно разбра какво има предвид Махоуни и отвърна, че ще отслужи специална литургия за своя любим политик.

Махоуни набра номера на шефа на канцеларията си с намерението да обсъдят проблемите на Маки. Този човек — гениален комбинатор на име Пери Уолас, щеше да прецени дали могат да направят нещо за високопоставения духовник. А в случай че не направеха нищо — да представи нещата така, че вината да не е на Махоуни. Но още преди да натисне бутона за вътрешна връзка, Уолас цъфна в кабинета му.

Дебелациите се делят на два вида. Едните носят излишните си килограми с достойнство, превръщайки ги в допълнителен източник на авторитет, скрит под маската на енергичност. Такъв беше Махоуни.

За разлика от него, Уолас беше представител на другата група: отпуснат дебелак с увиснало шкембе и подпухнало бледо лице.

— Сенатът прие законопроекта на Бродрик — съобщи той още преди Махоуни да успее да отвори уста.

— По дяволите! — изруга председателят.

— Осемнайсет от нашите са го подкрепили.

— Дявол да ги вземе!

Сега вече нямаше мърдане. Законопроектът влизаше в Камарата на представителите. Камарата на Махоуни.

— Момчета, знаете ли къде е Роли?

Демарко искаше да поговори с Роли Патерсън, полицаия от охраната на Капитолия, който беше застрелял Мустафа Ахмед. Но той не беше на обичайното си място при металния детектор. Там бяха колегите му — чернокож и бял, които пазеха на входа. Никой от двамата не си направи труда да му отговори, тъй като бяха заети да зяпат задника на някаква жена, която току-що беше минала през рамката на детектора.

— Защо питаш? — обади се най-сетне белият. — Да не са решили да му дадат още някой медал?

На следващия ден след опита за атентат, който би превърнал Капитолия в куп руини, Роли беше награден с медал за проявена храброст. За добра служба или нещо подобно. Церемонията се проведе в пленарната зала, където лично Махоуни забодя медала на широките плещи на Роли. Стотината членове на Камарата, които си бяха направили труда да присъстват, станаха на крака и аплодираха героизма на Роли.

— Не — поклати глава Демарко. — Просто искам да поговоря с него.

— Хубаво, че искаш, ама кой си ти? — попита чернокожият.

— Оправям се с медиите — неопределено отвърна Демарко. — Търся отговор на въпрос, който ми поставиха репортерите. — После, изпреварвайки любопитството на охраната (не защото им пукаше, а просто за да убият малко време), той побърза да добави: — Тук ли е Роли, или го няма?

— Няма го — рече чернокожият. — Откакто видя сметката на онзи, е в отпуск. Предполагам, че след толкова позиране пред камерите са го заболели краката.

Белият се изсмя.

Въпреки че беше ликвидирал опасен терорист, Роли не беше успял да спечели уважението на колегите си.

Едноетажната къщичка се намираше в североизточната част на окръг Колумбия, сравнително близо до спирката на метрото „Форт Тотън“. Пощенската кутия беше препълнена, а на стъпалата пред вратата имаше купчина вестници. Явно собственикът не беше в града и това обясняваше защо телефонът му дава свободно.

Никой не отговори на почукването му и Демарко надникна през прозореца. Не се виждаше нищо. По всичко личеше, че напразно е бил път до дома на Роли, но той все пак заобиколи къщата, изкачи се на верандата и надникна през кухненския прозорец. На масата имаше чинии, на плота до печката се виждаше картонена опаковка от мляко.

— Хей, какво търсиш тук?

Демарко се обърна. Зад телената ограда, която отделяше дома ѝ от този на Роли, стоеше възрастна бяла жена с лъскави като на дрозд очи. Над хавлията си беше облякла военна куртка в защитен цвят, а на главата си имаше червена шапчица, изпод която на всички страни стърчаха сиви кичури.

— Търся Роли — отвърна той.

— Откъде да знам дали наистина го търсиш, или си решил да обереш къщата? — попита жената, смешно мърдайки вежди.

— А какво ще направиш, ако наистина е така? — усмихна се Демарко.

Жената отвърна на усмивката му и вдигна дясната си ръка, която до този момент не се виждаше от оградата. В нея държеше голям револвер. Не го насочи към Демарко, а просто му го показва.

Исусе!

— Не се безпокой, празен е — широко се ухили съседката.

— Това е добре — с облекчение въздъхна Демарко. — Виждали ли си Роли? Аз съм му колега от Капитолия. Цял ден се опитвам да се свържа с него по телефона.

— Не съм и това малко ме тревожи — отвърна жената. — Нали видя вестниците на верандата?

— Мислиш ли, че трябва да извикаме полицията?

Жената кимна, но после размисли.

— Тц. Я виж под онази саксия с изсъхналото цвете. Ключът трябва да е там. Ще влезем заедно. — Пръстите ѝ се увиха около

ръкохватката на револвера: — А ако заварим някого...

— Нали каза, че не е зареден? — учудено я погледна Демарко.

— Излъгах те.

* * *

Демарко отвори вратата. Войнствената съседка — името ѝ беше Нети Глен — дишаше във врата му, а той съжали, че не я пропусна пред себе си. Оръжията винаги го изнервяха.

Тежката миризма го блъсна в носа.

— Уф! — сепна се Нети.

Той беше сигурен, че няма да получи отговор, но въпреки това извика:

— Хей, Роли, тук ли си?

— По-добре изчакай тук — обади се Нети. — Аз съм свикнала да гледам трупове.

— Какво?!

— Била съм медицинска сестра във Виетнам.

— Аха, ясно. Все пак ще дойда с теб.

Откриха го на пода в спалнята, напълно облечен. Дясната му ръка лежеше върху гърдите.

Нети зацъка с език.

— Предупредих го, че ще му се случи нещо, ако не вземе мерки да отслабне и продължава да се тъпче с пържени пилета всяка вечер! — въздъхна тя.

Демарко се огледа. Ако не се броеше трупът с позеленяло лице на пода, спалнята изглеждаше съвсем нормално.

Извади мобилния си телефон и повика полиция. Нети каза, че ще изчака отвън, но той я спря.

— Какво ще кажеш да огледаме къщата? Просто да се уверим, че всичко е наред... — Нети понечи да отговори, но той я изпревари: — Но ти най-добре иди да оставиш тоя пищов...

— Прав си — кимна тя.

Демарко я изчака да излезе и направи бърз оглед на малката къща, но без да слиза в мазето. Всичко изглеждаше нормално, без следи от борба или взлом. На практика беше изненадан от реда, който

цареше навсякъде. Влезе във втората спалня, която Роли беше използвал за кабинет. Върху бюрото имаше документи — главно неплатени сметки, редом с които се мъдреше рекламна брошура на зала за пейнтбол — едно от местата, в които склонни към насилие манияци обличаха камуфлажни дрехи и се стреляха с топчета, пълни с боя.

Демарко отдавна имаше желание да опита този спорт, който му се струваше доста забавен.

Отвори чекмеджетата на бюрото, използвайки носната си кърпичка, за да не оставя отпечатьци. Извади чековата книжка на Роли, откъсна една от депозитните бланки, които се намираха най-отзад, и я пхна в джоба на ризата си.

В ъгъла се издигаше внушителен метален сейф, висок около два метра и широк един. На вратата имаше сложна ключалка с цифрова комбинация. Демарко опита да я отвори, но касата беше заключена. Вероятно там са пушките и пистолетите, помисли си той. Роли беше известен със страстта си към оръжията. Свидетелство за това бяха специализираните книги и списания за оръжия, подредени в етажерка до стената.

Отчитайки, че полицията ще се появи всеки момент, той се обърна и тръгна към вратата. Очите му попаднаха на нещо, което лежеше на пода до бюрото. Наведе се и го вдигна. Оказа се памфлет от четири страници, напечатан на гланцирана хартия. Съдържанието му призоваваше белите граждани на Америка да се борят за правата си, тъй като постепенно се превръщат в малцинство. Отново огледа стаята, но не откри други материали с подобно съдържание. Поколеба се дали да прибере памфлета, но в крайна сметка се отказа. Вместо да го върне обратно на пода, където го беше намерил, той го постави на видно място върху бюрото на Роли.

Нети Глен чакаше на верандата с цигара в ръка.

— Отдавна съм се отказала от този ужасен и гаден навик, но като видя труп, изведнъж ми се припушва — призна тя.

— Бас държа, че е така — кимна Демарко. Беше готов да се обзаложи и за друго — че на младини тя е била хубава като медицинските сестри във филма „Военнополева болница“.

На тревата от другата страна на къщата беше паркиран огромен микробус, който Демарко едва сега забеляза. А би трябвало да го

забележи, защото беше с размерите на междуградски автобус.

— Кога се е сдобил с това чудо? — обърна се към Нети той.

— Само преди седмица, горкият — въздъхна тя. — Тогава все още не знаех, че го виждам за последен път, но той ми се похвали, че с тази кола ще поеме на запад в момента, в който се пенсионира.

— Изглежда доста скъпа играчка — отбеляза Демарко.

— Каза, че му е струвала четирийсет и две хиляди и петстотин. Взел я на старо, но само на няколко хиляди километра. — Нети захвърли цигарата и въздъхна: — Това е животът... Човекът купува колата, за която е мечтал цял живот, а после хоп...

Изречението беше довършено с тъжно поклащане на глава.

— Може ли да те попитам нещо?

— Казвай.

— Роли беше ли расист или нещо подобно?

— Защо питаш? Може би защото е застрелял онзи мюсюлманин?

— Не. Просто видях на бюрото му памфлет на една от онези организации, които се борят за господство на бялата раса. — После, припомнил си, че се беше представил за приятел на Роли, бързо добави: — Изобщо не съм предполагал, че си пада по такива идеи.

— Не знам нищо за никакъв памфлет — отвърна Нети. — А и не съм го чувала да говори за това. По-скоро беше уплашен. Всеки път, когато наблизо се заселваха нови хора, които не бяха бели, Роли казваше, че се надява кварталът да не се превърне в свърталище на престъпници и наркомани. Но никога не съм го чувала да казва обидни неща за цветнокожите.

Ченгетата се появиха след двайсетина минути. Двама наперени младоци в патрулна кола. Те заповядаха на Демарко и Нети да чакат на верандата и направиха бърз оглед на къщата, който не продължи повече от пет минути. Докато единият се опитваше да се свърже със съдебна медицина, Демарко се обърна към другия и попита:

— Ще му направят ли аутопсия?

— Това не е в моите компетенции — сви рамене ченгето. — Но не виждам смисъл, като го гледам — дебелак, умрял с ръка на сърцето.

Почивай в мир, Роли.

Флуороводородната киселина е химическо съединение, което съществува под формата на безцветен газ или бързо изпаряваща се течност. Тя се използва при гравирането на стъкло, почистване на тухлени фасади или за производството на охладители, хербициди и някои фармацевтични продукти. В големи количества може да бъде използвана и за производството на високооктанов бензин.

Изпусната в атмосферата, флуороводородната киселина образува токсичен аерозолен облак, който може да се носи във въздуха с километри. Контактът с него води до фатални увреждания на сърцето, черния дроб, бъбреците и нервната система. Той ослепява жертвите си, уврежда белите им дробове и води до образуването на белодробен оток. Особено му хареса описанието на този газ, направено в едно предаване по американската телевизия.

— Смъртта е ужасна — беше обявил водещият. — Никой не би пожелал да умре по този начин: киселината буквално разяжда белите дробове.

В рафинерията на езерото Ери се съхраняваха точно четиристотин хиляди литра флуороводородна киселина.

Някога рафинерията се е намирала в покрайнините на града, но в резултат на бързото му разрастване наоколо се появили жилища, училища и търговски центрове. Поради термалния ефект, предизвикан от огромното езеро, постоянен ветрец духал точно към един от жилищните квартали, в който живеели предимно бели.

В друго телевизионно предаване (те научаваха толкова много от американските медии, че създаването на разузнавателен апарат беше почти излишно) се обсъждаше уязвимостта на рафинериите и химическите заводи по отношение на нападения от всякакъв вид, особено *терористичните*. И те наистина бяха уязвими. Предвид това, което се съхраняваше там, тези съоръжения бяха охранявани зле, но най-голямата им слабост не беше физическата охрана — огради,

камери и алармени инсталации. Най-голямата им слабост бяха хората, на които се плащаше, за да охраняват съоръженията.

На пръв поглед охранителите на тази рафинерия внушаваха респект с тъмносините си униформи и тежки ботуши. Те бяха въоръжени с автоматични пистолети, фенерчета и палки, но ако човек се вгледаше в тези мъже (а имаше и жени), те наистина изглеждаха смешни. Повечето от тях бяха на средна възраст, малцина имаха военна подготовка. В основната си част бяха хора, кандидатствали за работа в полицията и отхвърлени поради липса дори на необходимата минимална квалификация. Но най-важното беше, че те нямаха какво да правят. От време на време провеждаха тренировки, които смущаваха работата на рафинерията, но основната им дейност беше да дразнят хората с досадни проверки на личния им багаж и кутиите им със сандвичи. Извън това не правеха нищо, просто си седяха. Седяха по цял ден и през цялата нощ в очакване да се случи нещо. Но това беше продължило толкова дълго, че никой от тях не очакваше нещо някога да се случи.

— Виждаш, че пазачът изобщо не обхожда района си — обърна се към момчето той. — Тук е тъмно и кално, а той не иска да изцапа ботушите си.

— Ясно — кимна момчето.

В неделя сутринта Махоуни седеше пред телевизора, загърнат в избеляла хавлия. С чаша кафе, примесено с бърбън, в ръка, той гледаше интервюто на директора на ФБР Кевин Колиър, който правеше всичко възможно, за да изплаши до смърт американската общественост.

Този човек адски приличаше на някогашния му бостънски териер — същите кървясали и изцъклени очи и тъпа муцуна — сякаш не беше никакво жалко животинче с глава на двайсетина сантиметра от земята, а могъщ и кръвожаден мастиф. Колиър обясняваше на водещия Тим Ръсърт, че според Бюрото в САЩ действат няколко професионални терористи на Ал Кайда, които издирват недоволни от живота американски мюсюлмани и ги убеждават да извършват терористични актове.

Разбира се, Колиър не пропусна да увери телевизионните зрители, че въпреки огромните трудности той и неговите агенти правят всичко възможно да открият и обезвредят тези престъпници. Но работата им щяла да бъде много по-лесна, ако външните граници на страната станат по-малко пропускливи — една тежка задача за генерал Банкс от Министерството на вътрешната сигурност. Това беше прозрачен намек, че ако граничните и митническите служби, които работеха за Банкс, си вършеха работата както трябва, малко от споменатите терористи щяха да успеят да проникнат в САЩ. След което Ръсърт попита дали приемането на законопроекта на Бродрик ще улесни работата на ФБР и Колиър категорично го потвърди.

— Господин директор, законопроектът на сенатор Бродрик вече е внесен в Камарата на представителите — продължи водещият. — Но моите източници сочат, че членовете на Камарата не бързат особено да го поставят на гласуване. Какво е вашето мнение?

Колиър отговори умно, посочвайки, че той е само полицай, а гласуването на законите е работа на председателя. Махоуни побесня и

му се прииска да бръкне в телевизора и да удуши ококорения негодник.

Но източниците на Ръсърт имаха право — Махоуни действително правеше всичко възможно да задържи законопроекта максимално дълго на ниво комисия — разбира се, действайки подмолно. За председател на комисията назначи Джеймс Брайс — конгресмен от Масачузетс, който му се подчиняваше безпрекословно. Заповедта му беше законопроектът да бъде разнищен докрай, да се оспорва мястото на всяка точка и запетая, а накрая да се поиска мнението на осемдесет и пет души експерти. На практика Махоуни беше в състояние да държи вечно даден законопроект в съответната комисия, но тук случаят беше по-особен — глупостите на Бродрик бяха привлекли прекалено силно медийно внимание. Брайс щеше да изпълни заповедта му без никакви възражения, но Махоуни си даваше сметка, че забавянето не може да се проточи безкрайно.

На следващия ден той се появи в Капитолия в настроението на пробудена наред зима мечка и първата му работа беше да привика Демарко, за да си го изкара на него. Естествено, това предизвика негодуванието на служителите за специални поръчения. Най-малко пет-шест хиляди щатни агенти на ФБР се занимаваха с издирването на терористи. Бюрото разполагаше с всичко — жива сила, опит, техника и власт. Освен това се радваше на пълната подкрепа на Министерството на вътрешната сигурност, а АНС вероятно вече подслушваше всички мобилни телефони в Америка. ЦРУ също участваше, опитвайки се да разкрие връзки на терористите с атентатите в чужбина. Но най-вероятно агентите му слухтяха и вътре в страната, какъвто им беше навикът. Оттук възникваше и логичният въпрос: след като всички тези държавни институции с хиляди добре подготвени служители не могат да открият доказателства за заговор, как, по дяволите, да го направи Демарко?!

На което председателят спокойно отговори, че всички споменати държавни институции са твърдо убедени, че Ал Кайда стои зад последните терористични нападения. Единственото изключение бил той, Джон Махоуни, но това съвсем не означавало, че е готов да си сложи главата в торбата, като го признае пред онези, от които зависят нещата. Много по-лесно му беше да стовари тоягата върху бедната глава на своя подчинен, педантично изброявайки всичко, което той не

беше успял да свърши: не беше доказал, че Дони Крей е замесен в нещо повече от продажбата на незаконно оръжие на Реза Зариф; не беше открил конкретни доказателства, че някой е притиснал извършителите на терористични актове да се обърнат срещу собствената си страна; и накрая — не беше открил нищо около покойния Роли Патерсън, което да доказва, че този човек е нещо по-различно от героя, когото Махоуни лично беше наградил с орден.

— Кажи ми каква ще е следващата ти стъпка, по дяволите? — изрева в заключение председателят.

— Надявах се, че вие ще ги убедите да направят аутопсия на Роли — отвърна Демарко. — Просто за да се уверим, че е починал от естествена смърт.

Махоуни мълча в продължение на цяла минута.

— Добре — въздъхна най-после той. — Това може да се уреди. Ще звънна на началника на охраната и ще му кажа, че тъй като Роли беше един от нас и ликвидира онзи терорист, те трябва да го резнат, за да се уверят, че някой от Ал Кайда не е боднал Роли с отровна спринцовка. А той не е човек, който ще замеси името ми.

— Има и още нещо — промърмори Демарко.

— Какво?

— Искам аутопсия и на Дони Крей. Трябва да сме сигурни, че си е счупил врата при автомобилна катастрофа.

— Ама ти за кого ме вземаш? — ревна Махоуни. — Да не съм губернатор на Вирджиния?! Мога да уредя аутопсията на Роли, но тази на Крей е абсолютно извън моите правомощия!

Нищо не беше извън правомощията на Махоуни. Той просто не искаше да предприеме нищо, свързано с агентатите, което да привлече вниманието на медиите. Достатъчно му беше, че познава Реза Зариф и умишлено бави законопроекта на Бродрик.

— Но ти си прав — добави с внезапно омекнал тон председателят. — Те са длъжни да проверят как точно е умрял онзи тип. А ти трябва да измислиш как да стане това.

Демарко изобщо не си направи труда да възразява. От опит знаеше, че с това нищо няма да спечели. Поведението на председателя се определяше единствено от личните му интереси. Демарко не възрази и по още една причина — надяваше се, че Патси Хол, новата му позната от АБН, ще успее да направи нещо по въпроса.

Но преди да се види с нея, трябваше да свърши още нещо.
Трябваше му помощ.

Той седна зад бюрото си и посегна към слушалката с намерението да се обади на Ема. В същия момент телефонът иззвъня и той се стресна.

— Обажда се мисис Дрейк от офиса на сенатор Бродрик — прозвуча женски глас в мембраната. — Сенаторът би желал да ви види точно в единайсет.

О, боже.

Офисът на Бродрик се намиреше в Дърксън Билдинг. Демарко влезе и се представи на администраторката, която беше най-близо до вратата — младо момиче със сламеноруса коса, чийто акцент го накара да мечтае за цъфнали магнолии, ментов джулеп и прекрасна компания. Можеше да бъде безнадеждно влюбен в италианска прелюбодейка от Куинс, можеше да бъде омаян от сладката учителка от Айова, но в сърцето му винаги имаше запазено място за блондинки с южняшки акцент, които неизменно повдигаха либидото му. Младата дама вдигна слушалката, натисна някакъв бутон и съобщи за появата на мистър Демарко. Пет минути по-късно той последва двете загорели бедра, които го поведоха по вътрешен коридор.

Мъжът в просторния кабинет не беше сенатор Бродрик, а висок и строен чернокож, малко над четирийсет, с издължен нос, къса коса и добре оформена брадичка. Веждите му бяха леко извити и в съчетание с брадичката, му придаваха вид на красив, но мрачен дявол.

Той не стана от мястото си зад бюрото, не му протегна ръка, а просто посочи стола пред бюрото.

— Сядайте, Демарко. Аз съм Ник Файн, шеф на канцеларията на сенатор Бродрик.

— Доколкото ми е известно, сенаторът е пожелал да ме види — отвърна Демарко.

— За ваш късмет сенаторът изобщо не знае кой сте, а аз съм на мнение, че е във ваш интерес нещата да си останат така.

Демарко се ядоса. Тоя тип беше използвал името на Бродрик, за да го привика в Дърксън Билдинг! Той не правеше изключение от повечето служители в Капитолия, които тутакси хукваха към кабинета на сенатора, пожелал да ги види, но ако му бяха казали, че го привиква някакъв сътрудник на Бродрик, най-вероятно изобщо нямаше да му обърне внимание.

Файн не си направи труда да изчака реакцията му и разтвори папката пред себе си.

— Вашето досие е доста, хммм, лаконично — хладно обяви той. — В него пише, че сте юрист, назначен в Камарата на представителите на длъжността специален съветник. Не е посочено на кого сте пряко подчинен, а длъжностната ви характеристика се изчерпва с два реда безсмислици, от които изобщо не става ясно с какво всъщност се занимавате. Надявам се да ме осветлите по този въпрос, мистър Демарко. Какво работи един специален съветник?

Титлата на Демарко, приблизително копие на която беше изписано със златни букви на вратата на кабинета му, беше измислена от Махоуни и действително беше пълна безсмислица. За да получава заплата от федералното правителство, той трябваше да бъде държавен служител. Но Махоуни не искаше да се разчува, че работи за него, и затова измисли въображаемата длъжност, нямаща нищо общо с председателя на Камарата на представителите. След това прикачи към нея неразбираемата титла и я предаде в ръцете на някакъв дребен бюрократ, който отговаряше за създаването на щатни бройки в законодателния орган на правителството. В резултат Демарко започна да получава чек на всеки две седмици, но — както този Ник Файн бе успял да установи — никой не беше в състояние да каже точно с какво се занимава и за кого работи.

В отговор на логичния въпрос Демарко само сви рамене.

— Работя точно това, което е написано. Аз съм специален съветник, който отговаря за контактите, имащи отношение към работата на Конгреса.

След което си отбеляза наум, че за пръв път използва думичката „отговаря“.

Файн мълча в продължение на цяла минута, заковал очи в лицето му.

— Не се прави на умник, Демарко — отбеляза най-после той.

Той издържа на погледа му, но не каза нищо, обзет от мрачното предчувствие, че го чакат неприятности.

— Чувам, че задаваш въпроси за терористичните нападения, сполетели страната през последната седмица — хладно продължи Файн. — Бих искал да знам кой ти е дал право да ги задаваш.

„Когато можеш, винаги казвай истината — обичаше да повтаря Махоуни. — Това е единственият начин да не забравиш лъжите, които ръсиш.“ Спомнил си тази мъдрост, Демарко каза:

— По принцип се занимавам с по-деликатни въпроси. Когато някой член на Камарата има нужда от информация, но не желае да замесва хора от екипа си — най-вече при контакти с други правителствени органи, — той обикновено се обръща към мен. Така се случи и при конкретния случай: един конгресмен ме помоли да потърся повече подробности за терористичните нападения.

— Кой конгресмен?

— Не мога да ти кажа. Мога да му предам — или да ѝ предам, че проявяваш интерес. А ако той, или тя, реши да ти каже, ще се свърже директно с теб.

— Глупости — мрачно поклати глава Файн. — Ако член на Конгреса иска да научи подробности за нападенията, той директно ще се свърже с ФБР. Освен това дейността на Конгреса винаги е пряко свързана с държавните институции. Ето защо ми е трудно да повярвам, че имат нужда от някой като теб да им върши работата.

Полуистината не свърши работа и Демарко реши и той да зададе един въпрос.

— А ти защо се интересуваш с кого контактувам?

По лицето на Файн пробяга усмивка, сякаш не можеше да повярва на подобна наглост.

— Вероятно знаеш, че сенатор Бродрик е оглавил борбата на Америка срещу радикалните мюсюлмани. Той е единственият човек в тази администрация, който се опитва да направи нещо, а не само да хленчи. Неговият законопроект има фундаментално значение и дебатите върху него са нещо напълно естествено. Но след като се запознах с естеството на въпросите, които задаваш, останах с впечатлението, че искаш да мътиш водата. Струва ми се, че се опитваш да изградиш сценарии, които не съвпадат с доказателствата за

споменатите терористични нападения. Според мен се стремиш да заблудиш американския народ за случилото се.

Да заблудиш американския народ?! Демарко не разполагаше с властта да заблуждава когото и да било. А и какви ги дрънкаше този Файн? Откъде знаеше какви въпроси е задавал?

— Виж сега...

Файн обаче не му позволи да довърши.

— Ще ти кажа и още нещо — вдигна ръка той. — Всеки законопроект се приема трудно, независимо за какво се отнася. Моята работа е да помогна на сенатор Бродрик за приемането на неговия законопроект. Никак не ми харесва фактът, че ми пречат хора като теб — хора без никакви правомощия.

— Отиваш твърде далеч — поклати глава Демарко и, придържайки се към правилото, че всяка лъжа трябва да бъде последователна и логична, побърза да добави: — Един конгресмен прояви любопитство към определени подробности и това е всичко. Изобщо не се опитвам да преча на законодателния процес, а още по-малко имам за цел да заблуждавам някого. Аз просто...

— Един конгресмен значи — отново го прекъсна Файн. — Току-що си спомних, че председателят е близък със семейството на един от терористите. Той ли ти възложи разследването на инцидентите? Ние сме наясно, че Махоуни е противник на законопроекта.

Навлизаха в опасна територия.

— Председателят не ми е възлагал нищо — отсече Демарко и решително се изправи. — Съмнявам се, че изобщо ме познава.

— Още не сме свършили — спря го Файн.

— Напротив.

— Не знам каква игра играеш, Демарко, но бъди сигурен, че тя ще бъде прекратена! Няма да ти позволя да пречиш на един толкова важен законопроект. А ако не ми кажеш за кого работиш, ще се обърна към ФБР с идеята да надникнат отблизо в твоето житие-битие. Защото имам всички основания да подозирам, че намесата ти в едно федерално разследване е криминално престъпление. Освен това ще поговоря с мой приятел от данъчната администрация и ще му препоръчам да хвърли едно око на доходите ти. Чух, че имаш къща в Джорджтаун и се питам как можеш да си я позволиш. Приятелят ми от данъчното със сигурност ще си зададе същия въпрос. Ще поискам и

справка от Службата за управление на персонала (СУП), в която трябва да се уточни твоята длъжност и да се опише как точно си заработваш заплатата. Това като начало. Сигурен съм, че има десетки други начини да ти вгорчим живота, ако веднага не се скриеш там, откъдето си изпълзял!

Демарко се беше сблъсквал с куп чиновници като Файн — хора, които се криеха зад авторитета на началника си. Но този очевидно беше голям гадняр и се опитваше да постави нещата на по-високо ниво.

— Трябва да тръгвам, Ник — небрежно подхвърли той. — Ще поговорим някой друг път.

Това прозвуча добре, сякаш изобщо не му пукаше от заплахите на Файн. Всъщност обаче беше точно обратното: предпочиташе никой да не разговоря с ФБР и данъчните за него. Тези институции го безпокояха, но без да го плашат. Съвсем друго беше положението със СУП, една от задачите на която беше да определя заплащането на държавните служители. В тази служба се работеше по абсурдно стриктни правила, които до голяма степен определяха точно какви бяха функциите на служителите с неговата заплата. Ако СУП се вгледаше в работата на Демарко, той несъмнено щеше да бъде изваден от категорията, в която се намираше, а това със сигурност щеше да му отнеме възможността да поддържа къщата си в Джорджтаун, и без това ипотекирана до последната керемиди.

На излизане се сблъска със самия сенатор Бродрик, който беше паркирал задника си на бюрото на русата администраторка и небрежно си бърбеше с нея. Зърнал Демарко, той се изправи и усмихнато му протегна ръка.

— Здравейте, аз съм Бил Бродрик. Предполагам, че вие сте от моя избирателен район, нали?

След всичко, което беше чувал за този човек, Демарко остана искрено изненадан от хлапашкия му външен вид и приятелското му непринудено поведение. И все пак първоначалното му впечатление беше: лека категория.

— Не, сър — поклати глава той. — Аз живея в района на Вашингтон. — После, подчинявайки се на внезапен импулс, вдигна дясната си ръка и издекламира: — „Без представителство няма данъци!“

Южняшката хубавица се изкиска, а по лицето на Бродрик се изписа объркване.

За разлика от петдесетте щата, окръг Колумбия нямаше свои представители в Конгреса. Макар и управляван от кмет и градска управа, той си оставаше под пълния контрол на Конгреса — финансов, правен и икономически. Това беше причината върху стъклата на много коли да се мъдри цитираният от Демарко лозунг, но Бродрик явно не беше запознат с настроенията на обикновените хора.

— Шегувам се, сенаторе — успокои го Демарко. — Казвам се Джо Демарко и съм служител на Конгреса. Беше ми приятно да се запознаем.

Преди Бродрик да реагира, Демарко намигна на момичето и се изниза навън.

Бродрик нахлу в кабинета на Файн, както винаги, без да почука — за огромно неудоволствие на обитателя му.

— Какво каза?

— Нищо — намръщи се Файн. — Някакъв конгресмен проявил интерес към подробностите около терористичните нападения и прочие глупости. Не каза кой е този конгресмен и защо се интересува.

— Ще ни създава ли проблеми?

— Не, той е просто нечий лакей. Лично аз подозирам, че някой в Камарата иска да се хване за сламка, за да забави приемането на законопроекта. Но аз ще държа този тип под око. Заплаших го, че ще превърна живота му в ад, и мисля, че това е достатъчно. Няма да ни създава проблеми.

— Надявам се да си прав, Ник — въздъхна Бродрик. — Нещата в Камарата започват да се задвижват и никак не ми се ще някой да ги блокира.

— Бъдете спокоен, сър.

Файн никак не обичаше да го нарича „сър“ — почти толкова, колкото да го нарича и „сенатор“.

Макар и с редовно присъствие на политическата арена, Демарко никога не беше обръщал внимание на останалите играчи. За щастие познаваше хора, които го бяха правили. Бяха участвали в много двойни игри.

Например Реджи Хармън, алкохолизиращият репортер на „Уошингтън Поуст“, който живееше тук открай време. В Сената имаше един състудент на име Паки Морис, който беше шеф на канцелария на някакъв младши сенатор от Мериленд. Вместо въздух Паки дишаше слухове и клюки и винаги знаеше кой срещу кого работи и защо. Но когато залогът беше наистина висок и се нуждаеше не само от клюки и сухи факти, а от прозрение и интуиция, той неизменно се обръщаше към Миранда Блум.

Миранда беше по-възрастна от Демарко, но по-млада от председателя. Като тийнейджърка, надарена с лице на супермодел, дълги бедра и страхотни гърди, тя беше стигнала до финала на конкурса „Мис Америка“. Спокойно би могла да се омъжи за някой прочут куотърбек от отбора на Университета на Мисисипи, да роди две прекрасни деца и да прекара останалата част от живота си в организирането на светски партита, на които да разказва как за малко се е разминала с титлата „Мис Америка“. Но освен с красиво лице и съвършено тяло, господ беше дарил Миранда Блум с изключителен ум, който тя използваше по най-добрия начин.

От дълги години насам Миранда беше лобист, при това от най-авторитетните — онези, към които се обръщат директори на големи корпорации, отчаяно търсеци тълкуването на някой текст от закона в своя полза. И тя го правеше. Никой не знаеше как, защото за тези неща не съществуваха наръчници, формули или точно определени правила. Тя действаше с дълбоко вроден политически инстинкт, който вероятно би могла да обясни единствено на хора като нея, но такива нямаше. Най-важното според Демарко беше едно друго нейно качество — тази жена познаваше абсолютно всички политици в столицата, при това по-

добре от техните съпруги и любовници. Беше длъжна да ги познава така, за да може да ги накара да ѝ свършат работа.

Доколкото му беше известно, Миранда имаше три брака зад гърба си, плюс безчет други любовни връзки. Демарко подозираше, че една от тях е била с Махоуни, защото веднъж се случи така, че невероятният ѝ инстинкт я беше изоставил и тя извърши нещо, което в най-добрия случай би я тикнало в затвора, а в най-лошия просто би изчезнала. Тогава председателят му нареди да направи всичко възможно, за да я измъкне.

След заплахите на Ник Файн Демарко стигна до заключението, че трябва да поговори с Миранда. Уговориха си среща в бара на хотел „Сейнт Реджис“, който се намираше на Кей стрийт, близо до офиса ѝ. Тя се появи облечена с бяла копринена блуза на „Версаче“ и червен костюм на „Сейнт Джон“, който не скриваше нищо от прекрасните ѝ бедра. Носеше колие от перли и перлени обеци. Демарко не разбираше от дамска мода, но беше готов да се обзаложи, че всичко по нея — дрехи, бижута и обувки — струваше много повече от месечната му заплата.

Винаги му беше приятно да разговаря с Миранда. Тя му напомняше за мисис Робинсън от „Абсолвентът“, но не защото приличаше физически на покойната Ан Банкрофт, а защото излъчваше една особена, приятно цинична и едновременно с това земна сексуалност. Вероятно с помощта на добър хирург, тази жена остаряваше бавно и почти незабележимо. Изглеждаше толкова добре, че човек неволно си задаваше въпроса как е било възможно да остане само подгласничка в онзи отдавнашен конкурс, проведен в Атлантик Сити. Но най-много харесваше гласа ѝ: дълбок, гърлен, с лек южняшки акцент, прелъстително дрезгав от цигарите и уискито. Демарко беше убеден, че този глас беше корумпирал много повече политици, отколкото парите на клиентите ѝ.

— Какво знаеш за Ник Файн? — директно попита той.

— О, той е едно нещастно момче — отвърна тя.

— Какво означава това?

Трудно му беше да си представи, че някой може да изпитва симпатия към подобен тип.

— Сигурно знаеш, че преди да се прехвърли при Бродрик, той беше шеф на канцеларията на покойния сенатор Уингейт.

— Не, не знам.

— Е, сега вече знаеш. Започнал да работи за него веднага след колежа и така почти двацет години без прекъсване. Но за лош късмет на Ник сенаторът живя прекалено дълго. На моменти съм имала чувството, че този човек никога няма да умре.

— Но какво общо...

— Уингейт, този славен дърт мръсник, бе обещал на Ник, че след като излезе в пенсия — а той изобщо не допускаше, че може да умре, — партията ще издигне кандидатурата на Ник за неговото място. Успял да го убеди, че републиканците се нуждаят точно от човек като него — млад, красив и сладкодумен чернокож политик, който несъмнено ще привлече гласовете на много афроамериканци. Двацет процента от населението на Вирджиния са такива. През последните пет години Уингейт непрекъснато го уверявал, че мястото му е гарантирано и ще го получи веднага след като самият той се оттегли — направо към небето, както се оказа впоследствие...

— Но не го е получил — промърмори Демарко.

— Не. Когато Уингейт поел към великия небесен Конгрес, в партията решили, че изборът му е неподходящ — може би заради цвета на кожата му, но по-вероятно заради характера на Бил Бродрик, който е по-лесен за манипулиране.

— Но защо не е напуснал, след като са избрали Бродрик?

— Дочух, че той сериозно е обмислял подобен вариант. Имам информация, че е предложил услугите си на две солидни фирми на Кей стрийт. Откъдето и да го погледнеш, Ник Файн би бил истинска находка за всяка лобистка фирма — дълъг стаж в Капитолия, многобройни контакти и достатъчно ум, за да разбира какво и как трябва да се прави. Самата аз никога не бих го наела, но доколкото знам, той получил две сериозни оферти — с три пъти по-голяма заплата от сегашната.

— А ти защо не би го наела?

— Защото е от онези, които предпочитат да притискат хората с груба сила, вместо да ги убеждават със сладки приказки. Дълбоко в себе си таи една особена злоба, въпреки че прави опит да я прикрива. Може би защото си мисли, че ако не се беше родил беден и чернокож, нямаше да свири втора цигулка при Уингейт. Но каквито и да са причините, аз съм на мнение, че Ник не е човекът, който ще се впише

добре в нашия малък клуб. Ние лобистите не ходим въоръжени, скъпи. Ние разчитаме на чара си и на парите на клиентите. А Ник, макар че е хубавец и умник, е напълно лишен от чар.

— Все още не разбирам — въздъхна Демарко. — След като толкова ненавижда Бродрик, защо не си е потърсил работа в някой мозъчен тръст или консултантска фирма? Или друго — защо просто не е напуснал, за да организира кампания срещу Бродрик?

Миранда не отговори веднага, тъй като бе уловила погледа на един висок мъж с посребрена коса на бара, хубавец като Кари Грант. Вдигна чашата с мартини за мълчалива наздравица и едва тогава отново насочи вниманието си към Демарко.

— Чух, че Ник се е срещнал с Кал Монтгомъри...

Председателят на Националния комитет на Републиканската партия.

— А също така и с Рик Уолтърс...

Лидерът на малцинството в Сената.

— Мисля, че тези момчета са го засипали с безброй обещания от сорта „имай търпение, и на теб ще ти дойде времето“. Но другият сенатор от Вирджиния също не е вчерашен... Имай предвид, че това са само догадки, сладурче. Не знам никакви подробности.

Което означаваше, че Миранда не бе спала с никой от участниците в тези срещи.

— Ами законопроектът на Бродрик? — подхвърли Демарко.

— Голяма работа, а? — усмихна се Миранда.

— Какво е участието на Файн?

— Бих казала, тотално. Бродрик е невероятен късметлия — ако можем да наречем късмет разминаването на косъм с вдигането във въздуха на Капитолия. Но именно Ники е човекът, който успя да придвижи този законопроект в Сената.

— Това мога да го приема — кимна Демарко. — Нима Бродрик действително е толкова лека категория, колкото изглежда?

— И да, и не — отвърна Миранда. — Човекът не е интелектуален гений, но е много амбициозен. Движи го груба, неудържима и бясна амбиция. Не личи от външния му вид, но такава жажда за власт не се среща всеки ден. А като прибавим и факта, че работи с още деветдесет и девет не по-малко жадни за власт негодници, нещата започват да се изясняват.

— Какъв иска да стане? Може би президент?

— Не. Всъщност да, разбира се, че иска да стане президент, но не това го мотивира.

— А какво?

— Съперничество в семейството.

— Ти ме будалкаш!

— Не. Бил Бродрик е класически случай на пренебрегнатото второ дете в семейството. Вниманието на баща му било изцяло насочено към двамата му братя. Единият е преуспяващ неврохирург, а другият, който живее на Западното крайбрежие, е истинска холивудска звезда и получава далеч повече покани за посещение в Белия дом от батко си Бил. Чувала съм, че ако споменеш братята му в негово присъствие, той те поглежда така, сякаш ще скочи и ще те удуши. Но днес, за пръв път, откакто е избран за сенатор, Бродрик е център на общонационален дебат и се радва на далеч по-голямо внимание от това, което получават братята му. Това няма как да не му хареса, повярвай ми.

Демарко забеляза, че Миранда отново поглежда към сивокосия хубавец на бара. Време за тръгване. Благодарни за информацията и направи опит да плати сметката, но тя не му позволи, подхвърляйки, че само за обувки харчи повече от неговата годишна заплата. А накрая, когато той вече обличаше палтото си, небрежно подхвърли:

— Успя ли най-сетне да забравиш бившата си съпруга?

Той се засмя, седна отново и й разказа за ареста на братовчед си и невероятното нахалство на Мари, дръзнала да му поиска помощ. След което заключи:

— Да, определено се отървах от нея.

Миранда Блум дълго го гледа с прекрасните си тъмни всевиждащи очи.

— Това изобщо не е вярно, скъпи — прошепна тя и лекичко го потупа по ръката.

Оливър Линкълн седеше на верандата си в Кий Уест, пиеше студено кафе и прелистваше последния брой на списанието за мъже „Джи Кю“. До слуха му достигаше тихото бълбукане на близкия фонтан. Той обичаше фонтаните, а в имението му имаше цели три. Репортажът за италианските моделиери му напомни да се обади на Рубиначи и да си уговори час. Пролетта приближаваше, а той имаше нужда от няколко леки костюма. Но този неаполитански шивач беше толкова претрупан, че ако не го посети час по-скоро...

— Извинете за безпокойството, мистър Линкълн.

Той извърна глава към прислужницата Есперанца.

— На телефона е мистър Харис. Казахте да не ви безпокоя, но...

— Всичко е наред, мила. Ще говоря с него, благодаря.

Линкълн винаги се държеше любезно с прислугата си. Плащаше им добре, а те от своя страна му се отблагодаряваха с всеотдайни грижи. Но не беше доволен от факта, че го търси Харис. Този човек играеше ролята на свързка. Причината за обаждането му можеше да бъде само една — клиентът иска да разговаря лично с Линкълн. А това означаваше да напусне удобния си дом и прекрасната сенчеста веранда с бълбукащото фонтанче.

— Какво има, Харис? — вдигна слушалката той. С този човек нямаше нужда да бъде любезен.

— В единайсет и половина се очаква „Пруденшъл“ да достигне седемдесет, „Америгаз“ — трийсет и два, „Джонсън енд Джонсън“ — петдесет и шест, „Креди Суис“ — петдесет и осем, и „Чъб“ — деветдесет и седем — делово докладва Харис.

Този човек работеше за една от големите брокерски компании. Ако по някаква случайност органите на реда забележеха, че клиентът или Линкълн влиза във връзка с компанията (или компанията търсеше тях), това нямаше да им се стори необичайно. Когато клиентът или Линкълн се обаждаха на Харис, те не използваха директния му телефон, а номера, който фигурираше в указателя. В случай че някой

подслушваше телефона на Линкълн, щеше да чуе сравнително точните прогнози на Харис за котировките на пет компании в определен час от деня. На практика обаче тези котировки съставляваха десетцифрен телефонен номер (703-256-5897), който принадлежеше на уличен телефонен автомат, а часът на падежа всъщност беше часът, в който Линкълн трябваше да се обади на този номер.

Но той се дразнеше от контактите с клиентите. Сега трябваше да напусне удобния си дом, да се качи в колата и да потърси телефонна кабина — неизползвана преди и достатъчно отдалечена от дома му. Но да се намери кабина с работещ телефон не беше толкова лесна работа. Дразнеше се и от презумпцията на клиента, че той непременно ще си зареже работата, за да набере посочения номер в определения час. Разбира се, ако се вземат предвид парите, които клиентът му плащаше, подобна презумпция не беше лишена от основание.

Линкълн погледна часовника си. До времето на обаждането имаше час и половина. След душа и бръсненето започна да се облича. Избра бежов панталон от лен и коприна, ексцентрична спортна риза на „Шарве“ и испански сандали. На главата си сложи бяла сламена шапка тип борсалино и слънчеви очила „Персол“. Погледна се в огледалото и остана доволен от отражението си.

Често му казваха, че прилича на Орсън Уелс на млади години. Беше висок метър и осемдесет и пет, със здраво телосложение. Ако не внимаваше с храната, положително щеше да надебелее — като Орсън Уелс на по-зряла възраст, но той спазваше стриктна диета. Черната му коса беше пригладена назад, лицето му беше красиво и леко арогантно — с чувствени устни, които, както смяташе той, напълно подхождаха на един чувствен мъж.

Мнозина жестоки двукраки хищници бяха направили погрешното заключение, че Линкълн, който бе мъж със стил, можеше да бъде лесна плячка. Но повечето от тях отдавна бяха напуснали майката земя, докато Линкълн продължаваше да я тъпче с испанските си сандали.

Той напусна основната сграда и се насочи към постройката, където някога бяха държали каретите, а сега бе превърната в гараж за автомобилите му. Кой да избере? Поршето, ягуарът или големият джип мерцедес? Поршето, разбира се, реши той. Денят беше твърде хубав, за да кара нещо друго, освен кабрио. Потегли бавно по дългата алея към

главния вход, наслаждавайки се на безупречно поддържаното си имение. Спря пред вратите и търпеливо изчака да му отворят. Оливър Линкълн беше търпелив човек.

Откри подходящата кабина недалеч от плажа. Мястото не беше прекалено шумно, а и предлагаше отличната възможност да оглежда минаващите наблизко прелестни млади жени по бански костюми. Набра номера точно в единайсет и половина.

Клиентът започна да говори в момента, в който вдигна слушалката — без дори да попита кой се обажда. Това поведение беше не само грубо, но прибързано и опасно. Разбира се, всички шансове сочеха, че се обажда именно Линкълн, но не беше изключено някой да е набрал номера по погрешка.

— Май имаме проблем — обяви клиентът.

— Наистина ли? — попита Линкълн, макар да не му се вярваше. От друга страна обаче, този клиент рядко изпадаше в паника.

— Някакъв тип провежда разследвания от името на Конгреса — продължи клиентът. — Не съм сигурен за кого точно работи. Не е ченге, нито стои прекалено високо в хранителната верига. Но проявява прекален интерес към... към последните събития.

— Например?

— На два пъти е разпитвал в АБН за онзи идиот Крей.

— И какво от това? — вдигна вежди Линкълн. — Крей е мъртъв, а според твоите източници във ФБР са напълно удовлетворени от обяснението за отпечатъците му.

— Може и така да е, но не ми харесва фактът, че тоя тип задава толкова въпроси.

— Нещо друго?

— Да. Същият човек е открил трупа на онзи полицай от охраната на Капитолия. По всяка вероятност е отишъл в дома му с намерението да го разпита.

— Полицаят също е мъртъв и аз не виждам никакъв проблем — рече Линкълн.

— Бил е и в Кий Уест — подхвърли клиентът.

— Ооо!

— Това би трябвало да привлече вниманието ти.

— Какво е търсил тук? — попита Линкълн.

— Не знам. Моят източник във Вътрешната сигурност просто докладва, че е бил там.

— А защо е ходил във Вътрешната сигурност?

— Разпитвал е за човека от Ню Йорк.

Клиентът имаше предвид Юсеф Халид — мъжа, направил опит да отвлече самолета от летище „Ла Гуардия“.

Линкълн помълча за момент, после попита:

— Искаш ли нещо от мен или само ме информираш?

— Искам, разбира се. Не ми харесва настоятелността на този човек. Но има и нещо друго: преди известно време е участвал в разкриването на шпионска мрежа на Западното крайбрежие. Не успях да уточня каква е била ролята му в тази операция. Пресата споменава името му само веднъж, после го забравя. Подозирам, че този човек може да се окаже тежка категория и не искам да рискувам.

— Но какво точно искаш от мен?

— Да го неутрализираш по някакъв начин. Да го извадиш от строя. Не ме интересува как ще действаш.

— Не съм сигурен, че е разумно — рече Линкълн. — Сам казваш, че работи за Конгреса. Ако някой му е възложил да разследва нещо, а ние го отстраним, ще се стигне до усложнения. До този момент имаш само един човек без значка, който задава въпроси и получава отговори, които не се различават от отговорите, които искаме да получи обществото.

— Не искам да рискувам, особено на този етап! — отсече клиентът. — Направи нещо!

Линкълн можеше да откаже, но това означаваше намаление на приходите му.

— Това, което искаш, ще струва около двеста хиляди долара — каза той.

— Добре — отвърна онзи и прекъсна връзката.

Това му е хубавото на този клиент, помисли си Линкълн. Никога не се пазари.

Нощните посещения до рафинерията бяха най-опасни.

През деня наоколо беше оживено — по пътя непрекъснато преминаваха коли, микробуси и камиони. Момче, което разхожда кучето си, не правеше впечатление, особено ако не се приближаваше прекалено до оградата. Същото се отнасяше и за човек с микробус, който отбива встрани да проучи пътната карта или да долее вода в радиатора. Стига да не се забави прекалено дълго.

Но през нощта беше различно. В близост до рафинерията имаше няколко фабрики, произвеждащи различни промишлени стоки — автомобилни гуми, кашони и ламарина. Но всички те работеха само през деня. Най-близките ресторанти, магазини и жилища се намираха на около три километра по-надолу, което означаваше, че нощем нямаше причини за присъствието на хора близо до рафинерията.

Но при това посещение момчето трябваше да обходи периметъра.

Подготовката отиваше към края си: трябваше да открият начин за проникване през оградата и най-безопасния път до резервоарите с флуороводородна киселина. На места рафинерията беше ярко осветена от прожектори, окачени на високи пилони. Помпи, контролни табла с кранове и предпазни клапани — всичко се къпеше в студената им светлина. Но имаше и други, зле осветени части на периметъра, където нощем всяко човешко присъствие би изглеждало подозрително.

Оградата също беше осветена добре, особено около портала. На всеки петдесет метра имаше осветителни стълбове, издигащи се на известно разстояние от бодливата тел. Но имаше и места, до които светлината почти не достигаше. Момчето трябваше да изпълни две задачи: да открие най-подходящото място за проникване през оградата и да намери по-слабо осветен път към резервоарите с флуороводородна киселина.

Рафинерията работеше на три смени. Бяха решили да зложат устройствата по време на така наречената „гробщица“ смяна, която

започваше в единайсет вечерта и приключваше в седем сутринта. По това време в рафинерията имаше едва десетина работници. Той знаеше, че тези хора са от поддръжката, чиято единствена задача бе да имат грижата съоръженията да са в готовност за сутрешната смяна. Лично той беше виждал само двама души по време на „гробещната“ смяна — мъже на средна възраст, които седяха в някаква будка близо до портала.

„Гробещна“ смяна. Той намираще името за особено подходящо.

— Гадно копеле! — промърмори Еди Колоуски, докато надяваше ръкавиците си. Пръстите му замръзваха още преди да запали цигарата си.

Преди появата на новия нещата не бяха чак толкова зле. Двамата с Били просто си седяха в будката, слушаха радио и дремеха. Но сега нямаше как, тъй като им бяха прикрепили тоя смахнат мормон, който не пиеше, не пушеше и не псуваше. Еди просто го мразеше!

В задълженията им влизаха обиколки на периметъра през цялата нощ. Докато единият бе навън, другият оставаше на телефона. През лятото това се понасяше, но през зимата, когато над рафинерията свиреше леденият вятър откъм езерото, двамата с Били бяха единодушни: никакво излизане в дяволския студ! Сега обаче положението ставаше деликатно — съдейки по вида му, новият като нищо щеше да ги изпее на шефовете. И двамата бяха убедени, че гаднярът ще напусне в рамките на два месеца, защото тези преди него не бяха издържали дори и толкова. Другият вариант беше да разбере, че няма никакъв смисъл да се блъска в тъмницата, но дотогава двамата с Били трябваше да се преструват, че спазват правилата.

В югоизточния край на рафинерията имаше едно добре защитено от вятъра място, където, може би благодарение на химикалите, тръбите на инсталацията бяха доста топли. Когато му дойдеше редът да патрулира, Еди неизменно се насочваше натам. Сядаше на някоя от затоплените тръби, палеше цигара и чакаше да мине часът на обиколката, като от време на време отпиваше от плоската бутилка в джоба си.

Какво става, по дяволите? — изведнъж се стресна той. Това там човек ли е? Да, да, някакъв дребен мъж, застанал неподвижно в

сянката на близкия резервоар. Какво търсеше там, да го вземат мътните? Изчака няколко секунди, почти сигурен, че онзи насреща ще се изпикае върху тръбите и ще продължи по пътя си. Но дребната фигура не помръдваше. Какво става, мамка му?

Отначало реши да извади пистолета, но после се отказа. Това означаваше да свали ръкавицата си и да разкопчае малкото метално копче на кобура. Вместо това измъкна фенерчето и насочи лъча в лицето на нарушителя.

Оказа се момче. Ниско и слабичко хлапе, облечено в прекалено широко яке с качулка. Не беше чернокожо, а по-скоро мексиканче с издължен гърбав нос. Еди очакваше момчето да побегне в мига, в който светлината на фенерчето попадна върху него, но то вдигна ръка пред очите си и остана на място.

— Какво правиш тук? — попита Еди.

— Търся си кучето — отвърна момчето.

— Кучето? По това време?

— Живея ей там — отвърна момчето и махна с ръка зад гърба си. — Кучето започна да лае. Станах и го видях как избяга. Сигурно е хукнало да гони някое животно. Най-вероятно енот или опосум. Тръгнах след него и го зърнах ей там, близо до оградата. Но после изчезна.

— Няма как да е отсам оградата — жлъчно отбеляза Еди. — Освен ако не си е изкопало дупка... — Насочи лъча по протежение на оградата и добави: — Но аз не виждам никаква дупка.

— Сигурно се е прибрало у дома — отвърна момчето и се обърна да си върви. — Благодаря ви.

Възпитано хлапе.

— Хей, каква порода е кучето ти? — подвижна след него Еди.

— Немска овчарка. Ако го видите, внимавайте да не ви ухапе.

Еди остана с впечатлението, че по лицето на момчето пробяга усмивка.

Вината беше изцяло негова. Без малко да заловят момчето, защото той беше оставил будката без наблюдение, насочвайки вниманието си към тримата работници, заобиколили една от помпите в северния край на периметъра. Искаше да бъде сигурен, че няма да се

насочат към другия край, където се криеше момчето. Беше готов да го предупреди по мобилния телефон, с който го беше снабдил. При вибрация то не трябваше да го включва, а веднага да се върне при колата. Това беше причината, поради която не забеляза пазача, напуснал будката. Един сериозен пропуск от негова страна.

— Браво на теб — похвали той момчето. — Ако беше побягнал, щеше да стане много по-зле.

Беше силно обезпокоен от появата на пазача. Никога досега нощната смяна не беше напускала будката при портала. Освен това момчето обясни, че този пазач не е обикалял, а просто си е седял в сянката на резервоара.

— Все още ли мислиш, че най-лесното място за проникване е югоизточният край на периметъра? — обърна се към момчето той.

— Да. Оттам е най-близо до резервоарите.

— Но охраната е променила правилата. Ще се наложи да идваме още няколко нощи поред, за да разберем реда на патрулиране.

Момчето само кимна.

Сърцето му се изпълни със задоволство. Това хлапе беше наистина страхотно!

Демарко имаше нужда от Ема и от Дебелия Нийл. Ема беше в състояние да свърши нещо, което не беше по силите му, а Дебелия трябваше да изясни финансовото състояние на един американски сенатор.

Нийл беше приятел на Ема, чиито услуги Демарко беше ползвал и преди. Той наричаше себе си „информационен брокер“, което, преведено на обикновен език, означаваше, че ако някой клиент се съгласи да плати огромния му хонорар за получаване на определена информация, Нийл задействаше многобройните си контакти и му я доставяше. В случай че не можеше да се сдобие с нея по нормален път, той проникваше в съответната компютърна система, поставяше „бръмбари“ в спални и заседателни зали, иначе казано, правеше всичко възможно да задоволи изискванията на клиента. Нийл работеше както за частния сектор, така и за правителството. Вероятно второто беше причината все още да не е попаднал в затвора. Демарко подозираше, че е изпълнявал специални задачи за Ема още по времето, когато тя бе работила за военното разузнаване. Не можеше да е сигурен, тъй като никой от двамата не го беше потвърдил.

Нийл беше нисък и дебел мъж с голяма глава и още по-голямо самочувствие. Някога русата му коса беше оредяла на темето, а остатъците от нея бяха вързани на опашка, стигаща до яката на ризата му. Неотдавна се беше оженил и Демарко остана леко учуден от факта, че съпругата му още не бе отрязала смешните остатъци от коса. Обикновено жените не могат да устоят на желанието си да променят външния вид на съпрузите си, а Нийл направо плачеше за промяна. В името на обективността Демарко отбеляза, че тя все пак беше постигнала нещо по отношение на облеклото му. На всичките им срещи досега Нийл се беше появявал по къси панталони, хавайска риза и сандали на бос крак. Сигурно имаше поне петдесетина хавайски ризи. Но днес беше облечен с пуловер, хубав сив панталон и затворени мокасини.

Срещата се провеждаше в офиса на Нийл. Ема също присъстваше, отзовава се доста неохотно на молбата на Демарко. Каза, че учи кучето на Кристин да си върши работата навън и никак не й се щеше да прекъсва процеса. А Демарко веднага си я представи как използва нещастното животинче като пухкав парцал, с който бърше напикания персийски килим. За късмет Ема не одобряваше политиката на Бил Бродрик и в крайна сметка прецени, че проблемите на Демарко са по-важни от обучението на миниатюрния пес.

След като се затвори в изолираното за външен шум и електронна намеса помещение — Нийл изпитваше панически страх от хора с умения като неговите — Демарко накратко ги запозна с фактите и заключи:

— Аз не знам дали наистина става въпрос за някаква супер конспирация, но прекалено много неща изглеждат лишени от логика.

— Например? — попита Нийл, който през цялото време ровеше в някаква кутия.

— Например последователността. Първо, Реза Зариф избива семейството си, което според всичките му познати изобщо не се вписва в характера му. Впоследствие човекът, чийто отпечатък е открит върху кутията с патрони, умира при автомобилна катастрофа още преди ФБР да го разпита. После идва ред на смотаняка Роли Патерсън, който, въпреки студеното време, излиза да обиколи Капитолия, зърва Мустафа Ахмед и изведнъж се превръща в герой. Действията на Роли Патерсън са точно толкова необичайни, колкото тези на Реза. На всичкото отгоре той също умира, преди да бъде разпитан от когото и да било. О, щях да забравя — в двора на Роли беше паркиран току-що закупен микробус.

— Значи приемаш, че Роли е бил предварително информиран за появата на окичения с бомби Мустафа и му е било платено, за да го застреля. — Нийл най-после успя да извади нещо от кутията, в която ровеше, но Демарко не видя какво е то.

— Нищо подобно не приемам! — възрази Демарко. — Просто посочвам, че е възможно. Допускам, че нещо такова се е случило и на онзи въздушен шериф в самолета, който застреля похитителя. Според мен той също е бил информиран за намерението на Юсеф Халид да отвлече самолета и също като Роли е ликвидирал този човек — преди евентуалните му признания при разпит.

— И охранителят ли е мъртъв? — вдигна глава Нийл.

— Не съм чул подобно нещо. Отидох в Ню Йорк да разговарям с него, но той не си беше у дома. Това е една от причините да потърся помощта ти. Някой трябва да движи нещата, докато го търся.

Едва сега видя предмета, който Нийл беше извадил от кутията — една от онези електронни игри, които дават на хиперактивните хлапета по време на пътувания, за да ангажират вниманието им.

— И друго ме безпокои — подхвърли той към темето на Нийл, наведено над играта. — С изключение на семейството на Зариф, при никое от трите терористични нападения няма жертви — разбира се, като не броим извършителите. Реза беше свален, преди да разбие самолета си в Белия дом; бомбата на Мустафа не избухна, а похитителят на самолета беше застрелян, преди да направи каквото и да било, ако оставим настрана уплахата на пътниците. Не мога да приема, че това щеше да се случи, ако зад тези атаки действително стоеше Ал Кайда.

— Всъщност какво искаш от нас? — обади се за пръв път Ема.

— Няколко неща. Първо, Нийл трябва да открие кои са най-верните поддръжници на Бродрик.

— Копеле мръсно! — изръмжа Нийл, но възклицанието му беше предназначено за една от фигурките на дисплея. — Нима наистина допускаш, че Бродрик може да е замесен в тези инциденти?

— Не казвам това, но всички събития работят в негова полза. Възможно е някой да ги предизвиква умишлено, за да плаши хората и да ускори приемането на законопроекта. Ако е така, същият този някой най-вероятно оказва и финансова подкрепа на Бродрик.

— Не знам — колебливо въздъхна Нийл. — Този някой трябва наистина да иска приемането на законопроекта. Две деца бяха убити, за бога!

— Вече мислих за това — кимна Демарко. — И стигнах до два основни мотива. Единият е омразата. Онзи, който върши всичко това, ненавижда мюсюлманите и иска да бъдат третирани като евреите в нацистка Германия — жълти звезди по реверите и всичко останало.

— Но защо мюсюлманите трябва да бъдат мразени?

— Не знам, Нийл! Защо някои хора са фанатици, а други се превръщат в заклетни расисти? Между другото човекът, за когото е работил Дони Крей — някакъв тип на име Джубал Пю, — ръководи

организация за господство на белите, а в къщата на Роли открих расистки памфлети. Затова допускам, че зад цялата работа може би стоят хора, които ненавиждат мюсюлманите или са фанатизирани расисти. Като оня Тимъти Маквей с налудничавата идея в главата, който започна да взривява наред.

Преди някой от двамата слушатели да възрази на логиката му, Демарко побърза да добави:

— Вторият мотив са парите.

— Парите? — вдигна вежди Нийл. — Как могат да се правят пари от подобно нещо?

— Не знам, но когато Конгресът приеме някой закон, има хора, които печелят пари, и други, които губят пари. Това е нещо като физически закон в политиката.

— Но как се печелят пари от изхвърлянето на студенти мюсюлмани? — продължи с въпросите Нийл.

— Вече ти казах, че не знам! — сопна му се Демарко. — Остави тази проклетата игра и слушай какво говоря! Убеден съм, че трябва да търсим финансов мотив, най-вече сред поддръжниците на Бродрик.

— Трябва да търсим и нещо друго — обади се Ема.

— Какво?

— Опит. Ако тези инциденти не са организирани от Ал Кайда, трябва да насочиш вниманието си към човек или група хора, които имат достъп до С-4 и могат да направят пластмасов пистолет. Хора с подобен опит, със съответните контакти и организационни умения за планирането на такива операции.

— Имаш право — кимна Демарко, а след това изведнъж реши да влезе в ролята на шеф, макар прекрасно да знаеше, че нито Ема, нито Нийл търпят някой да ги командва. — Значи Нийл открива кой подкрепя Бродрик, а след това проверява дали тези хора мразят мюсюлманите, дали имат финансов мотив и опит в организирането на атентати. Освен това той проверява финансовото състояние на Роли и онзи въздушен шериф, който гръмна похитителя. Любопитно ми е да разбера как Роли е платил за новия си автомобил. През това време аз ще изискам резултатите от аутопсията на Роли и Дони Крей, а едновременно с това ще се опитам да открива нещо повече за онзи охранител.

— А какво искаш да направя аз? — подхвърли Ема.

Демарко не познаваше мюсюлмани и това му беше проблемът. Нито един, призна пред Ема той. Не беше успял да поговори с жената на Юсеф, защото тя не знаеше английски, а той нямаше представа дори какъв език се говори в Сомалия. Но основната причина за проваления разпит се криеше във факта, че беше бял и приличаше на служителите на ФБР, които вече я бяха разпитвали.

Най-голямата слабост в неговата конспиративна теория беше невъзможността да открие доказателства, че някой от двамата — Мустафа Ахмед или Юсеф Халид — е бил принуден да извърши терористичен акт. Една от причините за това беше неспособността му да разговаря с хората от техния кръг.

Но Ема познаваше мюсюлмани, освен това тя беше жена. Демарко се надяваше, че тя ще открие някой, който е бил достатъчно близък с Мустафа Ахмед, за да го накара да облече бомбената жилетка. Решиха да се концентрират върху Мустафа, защото той беше живял във Вашингтон, докато семейството на Юсеф се намирало в Ню Йорк.

Първата работа на Ема беше да се свърже с един човек, който владееше няколко езика, използвани в мюсюлманския свят. Казваше се Зафарула Назимудин, мюсюлманин от пакистански произход, който беше работил като преводач за военното разузнаване. Колегите му в агенцията така и не бяха успели да се научат да произнасят или да запомнят сложното му име и предпочитаха да го наричат Зафа.

Ема плати на един шофьор на необозначено такси да им отстъпи колата си за един ден, след което помоли Зафа да седне зад волана и да поговори с шофьорите на таксите, които обслужваха квартала на Мустафа. Надяваше се, че така ще научат нещо за този човек и ще открият хора, които са били близки с него. Зафа изпълни задачата за по-малко от три часа, вероятно защото беше изключително интелигентен.

— Всички говорят едно и също, Ема — обяви той. — Мустафа е бил запален по футбола, а най-близка с него е била племенницата му

— спортистка от олимпийска класа, получила стипендия от Университета на Вирджиния. На сенника на таксито си държал нейна снимка — запечатала мига, в който вкарва гол с глава. Постоянно я показвал на колегите си.

Четири часа по-късно Ема пристигна в Шарлотсвил, щата Вирджиния, и успя да омае една любезна жена от отдела за настаняване на студенти, за да разбере къде живее племенницата на Мустафа.

Аниса Азис беше по-скоро впечатляваща, отколкото красива. Издължено лице с високи скули, масивен нос и гъсти вежди над живите черни очи, излъчващи интелигентност. Беше облечена в тениска и анцуг — вероятно обичайното всекидневно облекло на всички спортисти, но Ема остана с впечатлението, че това момиче просто лети по игрището, когато има мач. В момента, в който отвори вратата и се озова очи в очи с нея, момичето стана необичайно нервно. Може би защото не познаваше Ема, а може би защото беше очаквала посещение на официално равнище (най-вероятно от ФБР) заради постъпката на вуйчо си.

— С какво мога да ви помогна? — попита Аниса.

— Бих искала да поговорим за вуйчо ви — обясни Ема.

— От полицията ли сте? Или от ФБР?

— Не. Работя за определен кръг хора от правителството, които не вярват, че вуйчо ви е бил терорист. Те са на мнение, че някой го е принудил да извърши това престъпление.

— Вуйчо ми беше най-милият човек на света.

— Убедена съм, че е така, Аниса. Но защо го е извършил? Защо се е опитал да взриви Капитолия?

Аниса се поколеба, после въздъхна.

— Не знам.

Очите ѝ избягваха очите на Ема.

— Заплашиха ли ви по някакъв начин? Някой предупреди ли вуйчо ви, че ако не изпълни задачата, нещо ще се случи с вас?

— Не, никой не ми е причинил нищо лошо — поклати глава момичето. — Нямам представа защо го е направил. Моля да ме извините, но ми предстои тест, за който трябва да се подготвя...

Миг преди да затвори вратата, Ема забеляза синината върху вътрешната част на дясната ѝ ръка, а след това и белега на шията ѝ.

Синината на ръката би могла да бъде причинена от здраво стискане на нечий пръсти. Но момичето беше спортистка, а това означаваше още поне десет причини за появата ѝ там. От друга страна, белегът върху шията ѝ едва ли би могъл да е причинен от сблъсък по време на мач. Тъмночервена ивица, оставена не от въже или ивица плат, а по-скоро от кабел. Това беше причината Ема да сложи крак на вратата.

— Как се сдобихте с този белег на шията? — попита тя.

— Белег ли? — объркано попита момичето и инстинктивно докосна шията си с пръсти. — Не знам за какво говорите.

— Аниса, нима не изпитвате желание хората да научат истината за вуйчо ви?

— Каква истина?! Няма значение какво казвам аз. Вие сте убедени, че всички сме терористи — включително хора като мен, които са родени в тази страна. — Блесналите ѝ очи се забиха в лицето на Ема. — Аз съм точно толкова американка, колкото и вие!

— Разбира се, че е така — успокоително промълви Ема. — Ако имаш нужда от помощ, ако някой те заплашва...

— Имам да уча! — прекъсна я Аниса и хвана вратата. — Вървете си!

— Добре, тръгвам — кимна Ема и ѝ подаде визитка. — От едната страна е моето име и мобилният ми телефон, а от другата е номерът на една жена от Афганистан, която живее в Мериленд. Молбата ми е да ѝ звънеш и да я попиташ за мен. Тя очаква обаждането ти. Ако след това решиш, че можеш да ми се довериш, звъни ми. Моля те!

Нае стая в мотел близо до университета. Не беше сигурна, че Аниса ще я потърси, но искаше да бъде наблизо. Изтегна се на леглото и закова очи в тавана. Мислите ѝ неусетно се върнаха назад във времето. В съзнанието ѝ изплува малко афганистанско селце в подножието на Хиндукуш и лицето на жената, на която трябваше да се обади Аниса.

До селцето стигнаха с хеликоптер. Групата включваше Ема, четирима американски рейнджъри и един преводач. Бяха облечени като тукашните жители. Ема носеше широка роба, а лицето ѝ беше забулено. Целта на визитата им беше разговор с вожда, който

управляваше селото: безскрупулен тип и търговец на опиум, завладял малкото царство с куршум в гърба на предшественика си. В момента този вожд минаваше за съюзник на американците. Това беше по времето, когато и Осама бин Ладен беше съюзник на американците и подпомагаше войната на Афганистан срещу руските окупатори.

Обясниха на вожда, че руснаците строят военно летище в долина на около осемдесет километра от селото. Дотам се стигаше през дива планинска местност, която можеше да бъде преодоляна само от смели мъже и здрави мулета. В близост до летището трябваше да се придвижват само през нощта, защото денем руските хеликоптери летяха над района и търсеха въоръжени муджахидини. Само след месец руската армия щеше да започне експлоатацията на новото летище и тогава мъже, въоръжени с ракети земя-въздух и минохвъргачки, мъже, скрити в пещери, можеха да причинят значителни щети.

— Откъде знаете за това летище? — попита вождът, обръщайки се към преводача. Той нито веднъж не погледна Ема, макар да беше наясно, че преводачът предава именно нейните думи. За него беше недопустимо да разговоря с жена, особено когато става въпрос за толкова сериозни неща.

— Разполагаме с очи в небето — отвърна чрез преводача тя. — Спътници и разузнавателни самолети.

Главатарят едва ли знаеше какво е спътник, но тя беше сигурна, че е твърде горд, за да поиска разяснения.

— А какво ще получа в замяна? — попита той.

— Ракети и минохвъргачки — отвърна Ема. — И шанс да се разправиш с враговете си.

— Човек не се храни с ракети — усмихна се вождът.

— Три хиляди долара за отиването до летището — добави тя. — Плюс пет хиляди за всеки унищожен транспортен самолет и две хиляди за всеки хеликоптер. Говорим за американски долари.

Това беше невероятна сума за хората от тази част на света. Ема беше сигурна, че вождът ще отдели съвсем минимална част от нея за хората си. Освен това щеше да излъже за бройката на унищожените противникови самолети, но това беше без значение. Главната цел беше да се блокират бойните операции на руснаците.

Вождът замълча. Сведе поглед към картата, разтворена на земята в прахта, и с черния си нокът проследи маршрута към летището.

— Три хиляди за хеликоптер — обяви офертата си той.

Преговорите приключиха и Ема нареди на един от рейнджърите да се свърже с базата. Хеликоптерът, с който щяха да се приберат, щеше да разтовари и обещаното оръжие. Отговорът беше, че ще трябва да изчакат шест часа, без обяснение за причините. Те можеха да бъдат от всякакъв характер — лоши метеорологични условия, технически проблем, операции на руснаците. Но това нямаше значение просто защото беше извън нейния контрол. Тя отиде в предоставената им палатка, където я чакаха нейните хора, и взе една от опаковките с ХГУ, или „Храна, готова за употреба“ — наречена така от някой бюрократ с криворазбрано чувство за хумор. Започна да отваря кутия компот от праскови с абсурдно малката отварачка, приложена към пакета, но в същия миг отвън се разнесоха викове и подсвиркване.

— Хендерсън, иди да видиш какво става — нареди тя на един от рейнджърите.

Човекът направи знак на преводача и двамата напуснаха палатката.

След по-малко от две минути се върнаха.

— Готвят се да пребият с камъни някаква жена, заради прелюбодеяние — докладва Хендерсън.

Изглеждаше шокиран, въпреки че беше виждал какво ли не по време на дългата си служба в армията.

Ема затвори очи и разтри слепоочията си. Беше наясно, че не бива да предприема каквото и да било. Заповедта беше изрична: никаква намеса в живота на местните, съюзяване с вождата на всяка цена. Но тя не можеше да не се намеси.

Стана и излезе от палатката.

— Госпожо! — извика подире ѝ Хендерсън. — Къде отивате, за бога?

Ема не му обърна внимание и насочи очи към това, което минаваше за централен площад на селото. Там стоеше жена с вързани на гърба ръце. На лицето ѝ беше изписан ужас. До нея се беше изправил някакъв мъж, който крещеше на събралата се тълпа. Не беше ясно дали е религиозен водач, съдия или съпруг на жената. Докато мъжът крещеше, на площада се появиха момчета с кошници и

тенджери, които бяха пълни с камъни. Очите им блестяха от нетърпеливо очакване.

Ема потърси с поглед вожда и най-сетне го откри. Беше се подпрял на селския кладенец, пушеше цигара и си бърбеше с някакъв тип. В един момент махна с ръка към вързаната жена и ухилено поклати глава. Явно беше подхвърлил на афгански фразата, която би прозвучала приблизително като: „Можеш ли да повярваш какво е направила тъпата кучка?“.

Ема се обърна към преводача — мъж с хлътнала брадичка и боязливи очи.

— Ела с мен! — заповяда тя и решително се насочи към вожда.

— Не се намесвайте, госпожо! — обади се зад гърба ѝ сержант Хендерсън. Тя сякаш не го чу. Той въздъхна, промърмори някакво проклетие и се обърна към останалите: — Пригответе оръжията си!

Ема беше в компанията на четиримата рейнджъри вече трета седмица. Без много приказки им беше обяснено, че тя ще командва през цялото време на операцията, без да споменават нито чина ѝ, нито организацията, към която принадлежи. Но полковникът, който провеждаше инструктажа, изрично подчерта, че става въпрос за човек от високите етажи на властта. Войниците стигнаха до извода, че високата руса жена е представител на някоя от разузнавателните централи и изпълнява предварително съгласувана с армията политическа мисия. Но въпреки това им беше трудно да приемат идеята, че ще се насочат към опасните територии на Афганистан под командата на красива млада жена. Разбира се, те бяха рейнджъри и щяха да изпълняват нейните заповеди, но това, което практически очакваха, беше тя да се вслушва в съветите на сержанта — един изключително опитен ветеран. Не им трябваше много време да разберат, че тази жена е достатъчно интелигентна, за да търси съветите на сержанта, но решенията винаги вземаше сама. Още тогава Ема притежаваше качествата на лидер, който внушава доверие, подчинение и вяност. Само за няколко дни рейнджърите свикнаха с мисълта, че трябва да изпълняват заповедите ѝ. Но не и сега. Сега всички членове на отряда бяха убедени, че тя прави погрешна стъпка — най-малкото по отношение на тяхната мисия.

Ема спокойно се приближи до вожда, който отлепи задника си от кладенеца и се втренчи в нея. Беше висок над метър и деветдесет и я

гледаше от горе на долу. Тя свали воала, за да може той да види лицето ѝ, впи очи в неговите и нареди на преводача:

— Кажи му веднага да прекрати това!

Видя как лицето на вожда започна да се налива с кръв. Той не беше свикнал жени да разговарят с него по подобен начин. За миг сякаш щеше да я удари, но успя да се сдържи с цената на огромни усилия. После процеди няколко думи през плътно стиснатите си устни.

— Казва, че това е работа на племето — преведе човекът до нея. — А вие трябва да се приберете в палатката.

Ема беше сигурна, че пред заплахата да не получи пари и оръжия вождът щеше да отстъпи, но само за да отложи екзекуцията до отпътуването на американците. Едновременно с това беше наясно, че трябва да му даде шанс да запази репутацията си. По-скоро би ги избил всичките, отколкото да ѝ позволи да го унижава пред очите на цялото племе.

Хвърли кос поглед през рамото си. Мъжът, който крещеше в центъра на площада, беше млъкнал. Вързаната жена се беше свлякла с прахта. Събралата се тълпа гледаше към Ема и вожда. Всички, включително и жените, държаха камъни в ръце.

— Кажи му, че американската армия иска тази жена — обърна се към преводача тя. — Кажи му, че ни трябва... готвачка.

Хендерсън, който сега стоеше до Ема, каза:

— Госпожо, не можете да направите това.

— Кажи му — продължи Ема, пренебрегвайки забележката на Хендерсън и без да откъсва очи от вожда, — че ще му платим хиляда долара за жената.

Вождът я погледна, после обърна глава към тълпата.

— Тази жена има дъщеря — обяви той.

— Кажи му, че ще научим и дъщерята да готви — каза Ема. — А той ще получи петстотин долара за нея.

— Госпожо, за бога! — простена някъде зад гърба ѝ Хендерсън.

Когато се прибраха в базата с жената и дъщерята, полковникът я нахока както си знаеше, а после попита какво, по дяволите, да правят с афганистанката и дъщеря ѝ. Една година по-късно, благодарение на Червения кръст и връзките на Ема с някои влиятелни хора в Щатите, жената и момичето бяха прехвърлени на американска земя. Разбира се, жената изобщо не успя да се приспособи към новия начин на живот и

дълбоко намрази Ема. Но дъщерята нямаше такива проблеми. Тя не само се адаптира, но и успя да получи добро образование. В момента беше заместник-директор на банка в Мериленд. Именно тя щеше да каже на Аниса Азис, че може да има пълно доверие на Ема.

Но Аниса не се обади и на другия ден Ема се върна във Вашингтон.

Демарко допусна грешка, уведомявайки Махоуни за намерението си да отскочи до Лонг Айланд, за да се срещне с въздушния охранител, който бе застрелял Юсеф Халид в самолета. Грешка, защото Махоуни изсумтя:

— Е, след като и без това ще пътуваш на север, няма да е зле да се отбиеш при Флин и да вечеряш с отец Майк.

Това означаваше, че трябва да излети от Вашингтон още на разсъмване, да посети въздушния охранител в Ню Йорк, а после да хване първия самолет за Бостън. Тоест да изтърпи не две, а три досадни проверки на различни летища. А след срещата с Флин и вечерята със свещеника да преспи в Бостън, тъй като щеше да изпусне последния полет. Да не говорим за допълнителното ставане в зори за първия самолет обратно, което без съмнение щеше да бъде придружено с тежък махмурлук.

Но той беше достатъчно честен, за да признае, че очаква с нетърпение вечерята с отец Майк.

Предната вечер Демарко набра номера на Орин Блънт и затвори в момента, в който насреща прозвуча мъжки глас. Нямахше никакво намерение да пита дали е удобно да го посети, просто щеше да почука на вратата му.

Както и направи. Отвори му мъж със списание в ръка, облечен в избеляла дънкова риза, панталони в цвят каки и рибарски ботуши. Беше висок почти колкото Демарко, но с доста по-деликатно телосложение. Сивата му коса беше подстригана късо, а изражението на лицето и очите му бяха мечтата на всеки покерджия: не издаваха абсолютно никакви емоции.

Демарко му показа служебната си карта и поясни, че иска да поговорят за стрелбата в самолета. Блънт го гледа безизразно в продължение на цяла секунда, а после го покани да влезе. Посочи му

един стол пред масата за хранене и се настани срещу него. Не му предложи нищо за пиене.

— Защо сте тук? — попита домакинът. — Бордът на Управлението за транспортна сигурност вече ме освободи от отговорност за стрелбата.

Списанието лежеше на масата пред него. Приличаше на каталог за моторници.

— Лодка ли ще си купувате? — пожела да узнае Демарко.

Блънт го дари с нов безизразен поглед и повтори:

— Защо сте тук?

— Искам да знам как се озовахте в самолета, с който е пътувал Юсеф Халид.

— По-скоро той се озова в самолета, с който летях аз. Бях на редовно дежурство и ако нещата се бяха развили нормално, щях да се прехвърля на един полет от „Рейгън“ до Чикаго, а след това да се върна в Ню Йорк.

— Имам хора, които ще уточнят дали сам сте пожелали да вземете този полет, или сте се разменили с някой колега — предупреди го Демарко. Това беше истина — беше помолил новия си приятел Джери Хансън от Министерството на вътрешната сигурност да провери дали Блънт сам бе пожелал да лети със самолета на Юсеф, но той все още не му се беше обадил. По-важно обаче беше да види реакцията на Блънт. Такава, естествено, нямаше.

— Много добре — задоволи се да отговори домакинът.

Демарко допускаше, че Роли Патерсън е бил убит, за да не пропее. Той действително имаше вид на човек, който ще се разреве в момента, в който седне на горещия стол. Но Орин Блънт беше пълната му противоположност — нямаше да проговори дори ако стиснат топките му с менгеме.

— Разбрах, че сте в отпуск и смятате да се пенсионирате — подхвърли той.

— Така е — кимна Блънт. — Убийството на онзи човек ме разтърси дълбоко. Дори не искам да си помисля, че може да се повтори.

— Личи си, че сте силно травмиран — въздъхна Демарко.

Махоуни бе спонсориран от много фирми, организации и частни лица. Той говореше открито и с гордост за повечето от тях, но имаше и такива, които пазеше в дълбока тайна.

Бейли Флин беше един от най-дълбоко засекретените му спонсори — той представляваше няколко бизнесмени, които като него притежаваха клубове, където млади момичета танцуваха почти или напълно разсъблечени. Като искрен почитател на изкуството и убеден привърженик на Първата поправка, Махоуни беше на мнение, че тези бизнесмени също имат право на политическо представителство, но предпочиташе места като „Голото ревю на Чъки“ да не фигурират сред спонсорите му. Разбира се, мисията на бостънската архиепископия беше далеч по-възвишена от тази на заведението на Бейли Флин, но въпреки това и тя нямаше как да бъде обявена за официален спонсор на Джон Махоуни. Ако някой научеше, че кутиите с дарения се изпразват директно в джобовете на председателя, статутът ѝ на освободена от данъци организация със сигурност щеше да бъде застрашен.

С това се изчерпваха причините за появата на Демарко в Бостън — една среща с режисьорите на голите танци и втора с хората, които дирижираха църковния хор. И в двата случая щеше да си тръгне с дебели пликове, в които никога не си позволяваше да надникне.

С Бейли Флин се справи по съкратената процедура. Влезе в един клуб в Ревийър и си поръча кока-кола, защото трябваше да е трезвен за срещата с преподобния отец Майк. След няколко минути се появи и Флин — висок шейсетгодишен мъж с изражение на погребален агент, който цял ден бе балсамирал трупове. Докато слушаше как „онези копелдаци с посинели носове са разрушили «Бойната зона» на Бостън, а Махоуни трябва да вземе мерки, преди това да се е случило и другаде“, Демарко наблюдаваше как младото момиче на дансинга, скрило зърната на гърдите си под миниатюрни пискюлчета, танцуваше с ентузиазма на човек, който има час при зъболекаря. Пет минути по-късно той вече беше навън.

Демарко знаеше от опит, че йезуитите невинаги са по-умни от него, но задължително са по-образовани. Тези мъже не само завършваха колеж и усвояваха теологията в семинария в продължение

на няколко години, но почти винаги защитаваха докторат по повече от една дисциплина. А отец Майкъл Томас Кели беше не само по-образован от него, а и значително по-умен, въпреки че не го показваше. Това беше една от причините, поради които Демарко обичаше да вечеря с него.

Никога не беше виждал Кели със свещеническа яка. Тази вечер носеше бежово сако от материя, която приличаше на велур, тениска от кафява коприна, подчертаваща стегнатото му тяло, и отлично скроен кафяв панталон. Ако не смяташе братовчед си Дани, отец Майк беше най-красивият мъж, когото Демарко познаваше. Ако някога му писнеше да бъде свещеник, положително би натрупал състояние като модел на средна възраст.

Отец Майк никога не говореше за работата си, но Демарко подозираше, че свещеникът изпълнява за кардинал Маки горе-долу същите задачи, които самият той изпълняваше за Махоуни. Когато църквата имаше проблем — а напоследък това беше доста често срещано явление, — който не можеше да се разреши по нормалните канали, на сцената се появяваше отец Майк. Демарко подозираше, че зад чара, духовитостта и ласкателствата се криеше железен дух, който се проявяваше само в случай на нужда.

Вечерята започна по традиционния за отца начин: с мартини. След това преминаха на бяло вино, последвано от бутилка червено, а на финала пиха по чашка коняк — стар, мек и абсурдно скъп. Храната, която хапнаха между мартинито и коняка, спокойно можеше да се причисли към смъртните грехове.

Говореше предимно отец Майк. Говореше за всичко: спорт, кино, книги и политика, разбира се. Речта му изобилстваше с цитати от прочути мъртъвци и анекдоти за живи знаменитости, които очевидно познаваше. Владееше изкуството на разговора до такава степен, че макар и да мълчеше почти през цялото време, Демарко имаше чувството, че е пълноценен участник в него. И му беше приятно.

В един момент очите на Демарко уловиха погледа на великолепна трийсетгодишна жена, насочен към отец Майк. Той ѝ отвърна с усмивка, която със сигурност я накара да потръпне. Демарко не разполагаше с доказателства, че свещеникът се придържа стриктно към обета за безбрачие, но кой знае защо, беше дълбоко убеден, че го

спазва. Само че не знаеше как успява при всичките тези жени, които бяха готови да му се хвърлят на врата.

Три часа след началото на вечерята отец Майк го закара до хотел близо до летище „Логан“, натика един плик във вътрешния джоб на сакото му, после измърмори нещо и направи широк кръст към небето. Демарко остана с чувството, че току-що беше благословен. Че един изтънчен йезуит бе помолил Бога да пази този пияница, докато се клатушка към леглото си.

Налагаше се да нанесат малки корекции в плана.

След две нощи близо до рафинерията той беше наясно със системата. Единият от пазачите — по-младият, напускаше будката три пъти по време на смяната: в одинайсет вечерта, в два след полунощ и в пет сутринта. Обиколката му продължаваше точно един час, без да спазва определен маршрут. Предпочиташе добре осветените части. Вторият охранител започваше своите обиколки в полунощ и в три сутринта. Всъщност това не бяха обиколки, защото той се насочваше към ниска сграда на петдесетина метра от будката, която приличаше на склад. Оставаше там около час, след което се прибираше. Третият — онзи, който беше засякъл момчето, излизаше в един след полунощ и в четири сутринта. Отиваше към югоизточния край на рафинерията, сядаше на тръбите с цигара в ръка и отпиваше от плоска бутилка. Другото му любимо място беше същият склад, в който изчезваше колегата му.

Момчето щеше да проникне няколко минути преди три сутринта, малко след като първият пазач се прибереше в будката. Това му осигуряваше цели два часа за поставянето на зарядите — двойно повече от необходимото. За целта трябваше да прокопае дупка под телената ограда. Това нямаше да му отнеме много време, защото почвата беше мека, а той беше дребен. Точката на проникване беше изместена с петдесет метра от първоначално избраното място — заради онзи с бутилката. След инсталирането на зарядите момчето щеше да се върне по същия път. В случай че разполага с достатъчно време, то трябваше да зарие дупката. Но ако нямаше време, просто щеше да сложи върху нея някаква хартия или парче от кашон. Наоколо беше пълно с боклуци и едва ли някой щеше да обърне внимание на къс хартия близо до оградата.

След инсталирането на зарядите момчето трябваше да остане близо до рафинерията. Без да се крие, докато изгрее слънцето. След това просто щеше да тръгне най-спокойно по пътеката. В седем и

половина, когато в рафинерията започнат да прииждат работниците от първа смяна, децата тръгват на училище, а живеещите в околността хора се пробуждат, момчето щеше да се насочи към главния портал. Там щеше да обяви на висок глас любовта си към Бога, а после щеше да задейства детонаторите.

Контактът с клиента беше свързан с куп главоболия за Оливър Линкълн, но с кубинката не беше така. За да се свърже с нея, беше достатъчно да влезе в един ресторант в Маями и да си поръча хубава вечеря. Ресторантът беше много известен и скъп, а кубинката беше негов собственик.

Тя седна при него едва след като той приключи с вечерята. Линкълн беше сигурен, че ще му поднесе сметката, въпреки услугите, които ѝ беше правил през годините. Не познаваше по-стиснат човек от нея. Ресторантът ѝ носеше добър доход, другата работа — още по-добър, но въпреки това тя продължаваше да живее в малка къщурка, разположена в един от евтините квартали на Маями, обличаше се с конфекция и караше някакъв свръхикономичен хибрид, който едва ли харчеше повече от пет на сто. Линкълн подозираше, че тази жена има милиони в някоя банка на Каймановите острови или пък бе заровила парите в задния си двор, но нямаше никаква представа за какво пести. Самият той не можеше да се оттегли, по простата причина че имаше вкус към скъпите неща и охолния живот. Но за разлика от него кубинката би могла да се пенсионира още преди години, стига да беше пожелала. Тя просто обичаше парите, а не нещата, които можеше да си купи с тях. Което автоматично я изключваше от кръга на хората, с които Линкълн би могъл да контактува.

Другата ѝ странност беше пълното равнодушие към секса, въпреки че беше хубава жена. Той подозираше, че тя приближава четирийсет, което изобщо не се отразяваше на безупречната ѝ фигура, издълженото лице с правилни черти и лъскавата черна коса, спускаща се до раменете. Разбира се, Линкълн се беше опитал да я вкара в леглото си, но тя категорично отказа да има нещо общо с него извън деловите им отношения. Именно тези отношения, а не някакви лични чувства го бяха накарали да я провери, при това няколко пъти. Но хората, на които нареди да я следят, не откриха абсолютно нищо. Като младо момиче може би беше имала любовници, но Линкълн я

познаваше от двайсет и пет годишната ѝ възраст — един дълъг период от време, през който тя не бе излизала, нито бе живяла с някого.

— Един човек трябва да бъде осакатен или ликвидиран — директно заяви той. — Достатъчно е да претърпи някаква злополука, която ще го вкара в болница поне за два месеца — разбира се, без никакви съмнения, че става въпрос за катастрофа, а не за нещо друго. Ако ти е по-лесно, можеш и да го убиеш. Но в този случай той задължително трябва да е случайна жертва, а не обект на покушение. — Линкълн замълча за момент, после добави: — Например автобус се връзва в тълпата, която чака на пресечката, а той случайно е сред тълпата. — На лицето му се появи лека усмивка, просто за да покаже, че не очаква от нея да кара автобус. Но изражението ѝ си остана непроницаемо. Тази жена няма никакво чувство за хумор, въздъхна в себе си той. Ако не беше толкова добра в работата си, със сигурност щеше да му е безкрайно досадна.

— Колко? — попита кубинката.

Това винаги беше първият ѝ въпрос. Не „кого“, не „защо“ или „кога“, а колко.

— Седемдесет и пет хиляди.

Линкълн смяташе за напълно нормално да задържи половината от сумата, която плаща клиентът. А жената насреща му със сигурност щеше да завиши разходите си — всъщност щеше да ги раздуе. Крайната сума най-вероятно щеше да е някъде около сто хиляди. После, сякаш двамата четяха един и същ сценарий, тя хладно подхвърли:

— Плюс разходите.

— Нима някога съм отказвал да поема разходите ти? — вдигна вежди Линкълн.

— Последния път отказа да ми платиш обувките — обвинително го изглежда тя.

— Защото ми се стори унизително да плащам за подобни дреболии. Не беше моя вината, че кръвта на мистър Потър е попаднала върху обувките ти и се е наложило да ги изгориш, нали?

На практика се беше запънал за тези обувки просто защото му стана забавно. Тя винаги му предоставяше писмен доклад за разходите си, до последния цент. А той винаги се преструваше, че го преглежда

внимателно, преди да ѝ плати. След което докладът биваше унищожен — неизменно в негово присъствие.

— Това е разход, свързан с работата — обяви кубинката.

— Ти го казваш — промърмори той, за да я ядоса.

Тя остана мълчалива, заковала поглед в лицето му.

— Срок?

— Незабавно, разбира се. Защо иначе ще ти плащам тези луди пари?

След завръщането на Демарко от Бостън малкият мозъчен тръст се събра в офиса на Дебелия Нийл за обмяна на информация.

Заседанието откри Ема, която закова поглед в кървясалите очи на Демарко и обяви:

— Изглеждаш ужасно!

— Благодаря — кимна Демарко и започна сбития си доклад: — Аутопсиите на Роли Патерсън и Дони Крей не доведоха до категорично заключение. Върху левия хълбок на Роли е открита прясна следа от спринцовка, с помощта на която може би му е била инжектирана субстанция, причиняваща инфаркт. Проблемът е там, че Роли е бил алергичен към абсолютно всичко, с изключение на кислорода. Поддържал се е с инжекции против алергията, които си е поставял сам. Заключението на патолозите е, че в организма му не са открити токсични субстанции.

— Което нищо не означава — поклати глава Ема. — Веднага мога да изброя три-четири вещества, които биха предизвикали инфаркт, без да оставят следи.

Дали не е изпробвала част от тези вещества върху кученцето на Кристин? — запита се Демарко.

— В случая с Дони Крей съдебният патолог е написал, че нищо не подлага на съмнение версията за обикновения идиот, който шофира без колан. Тук проблемът е в самия патолог. Човекът, направил аутопсията на Роли, е бил професионалист. Но този, който е работил върху Дони, е обикновен педиатър от Уинчестър, Вирджиния. Като прибавим факта, че гангстерът Джубал Пю живее съвсем близо до Уинчестър, можем да допуснем евентуална негова намеса върху заключението на споменатия „патолог“.

— Имаш ли доказателства за подобна намеса? — попита Ема.

— Никакви — поклати глава Демарко. — И накрая въздушният охранител. Аз се срещнах с него и останах с впечатлението, че разговарям с къс гранит. Имах предварителна информация, че мисли

да се пенсионира, и го заварих да разглежда каталог за моторници. Според мен някой му е подшушнал за намеренията на Юсеф и му е платил, за да го гръмне. Но този тип никога няма да си го признае.

— Проявил ли е изрично желание да лети със самолета, в който е бил Юсеф? — попита Ема.

— Не. Проверката на мой човек от Вътрешната сигурност установи, че Блънт е бил определен за този полет според график, изготвен три седмици предварително.

— Всичко това означава, че ако някой е принудил Юсеф да направи опит за отвличане, той го е организирал така, че това да стане именно по време на дежурството на Блънт — заключи Ема.

— Предполагам — кимна Демарко. Главата му беше в такова състояние, че му беше трудно да определи кое има смисъл и кое не. — Нийл, успя ли да откриеш нещо във финансовото състояние на Блънт и Патерсън?

— Нищо особено — отвърна Дебелия. — По сметките им няма движение на значителни суми, но в случая с Роли възниква въпросът как е платил новия си микробус.

— Възможно е и двамата да са получили по една чанта с пари — възрази Ема. — Ако Роли беше жив, вероятно щеше да каже, че няма доверие в банките и затова е държал спестяванията си под леглото.

— Заключение е, че не получих нищо — въздъхна Демарко. На езика му беше да добави *освен най-тежкия махмурлук в живота ми с любезното съдействие на католическата църква.*

— Аз разговарях с племенницата на Мустафа Ахмед — едно сладко момиче на име Аниса — започна Ема. — Отказа да сподели каквото и да било, но останах с впечатлението, че ѝ се е случило нещо неприятно. Мисля, че съвсем наскоро е била с примка на шията.

— Каква примка? — учудено я погледна Демарко. — Искаш да кажеш, че е биладушена?

— Да, с примка от жица или кабел. Следите ясно си личаха на шията ѝ. Помолих я да се обади на една мюсюлманка, която щеше да гарантира за мен. Направила го е два дни след срещата ни, но изобщо не ми се обади. Затова се присъединявам към казаното от Джо — не получих нищо.

— А ти, Нийл? — попита Демарко.

Дебелият отвори вратичката на хладилника до бюрото си, извади един сладолед на клечка и се зае внимателно да развие опаковката. Започна да докладва едва след като приключи процедурата и отхапа от сладоледа.

— За начало да се спрем на доблестния сенатор Уилям Бродрик. Ако се придържахме към предположението, че Бродрик плаща за терористичните нападения — нещо, в което лично аз дълбоко се съмнявам, — за тази цел ще са му необходими огромни средства. Направих си труда да потърся всички по-значителни плащания от неговите сметки: ликвидация на големи количества акции, изтегляне на спестявания, рязко намаление на банкови депозити и прочие. Не открих нищо. Разбира се, ако Бродрик е продал някаква собственост — да речем, къща или яхта, а парите са вложени под фалшиво име или прехвърлени в чужбина, аз няма как да го установя.

— Но собствеността му би трябвало да е отразена в имуществената му декларация, нали? — попита Демарко. Държавните служители на определено ниво, включително депутатите, бяха длъжни да обявяват финансовото и имущественото си състояние, инвестиции и доходи — не само своите, но и на членовете на семейството си. Самият той не беше на това ниво и никога не беше попълвал подобна декларация. По тази причина не познаваше формуляра.

— Не — отговори на въпроса му Нийл. — На теория тези декларации се изискват само когато доходите на съответния държавен служител предизвикват съмнения за конфликт на интереси. По отношение на собствеността се изисква само изброяване на „активите, предназначени за инвестиция или източник на доходи“. Според това определение си длъжен да декларираш каменовъглената мина, която притежаваш, но не и ловната си хижа в Монтана. Но в случая с Бродрик и това не доведе до нищо.

Следващият държавен служител е мистър Никълъс Файн — продължи след кратка пауза Нийл. — Реших да надникна в личните му данни, въпреки че ти не ме помоли за това. За разлика от шефа си, този Ник изглежда истински гений, завършил „Принстън“ с отличие и със стипендия, а не благодарение на парите на дядо си като Бродрик. Във финансово отношение той няма проблеми, въпреки че не може да се нарече богаташ. Чистият му капитал възлиза на два милиона долара, по-голямата част от който представлява стойността на къщата му.

— Как е спечелил тези пари? — попита Демарко. — Сенатът не плаща чак толкова добре на помощния персонал.

— Основната част е спечелил от сделки с недвижими имоти. Купувал е евтино, продавал е скъпо. Заключението ми е, че Файн не разполага с достатъчно пари, за да финансира операциите, за които говорим. Освен това не забелязах особено движение по сметките му.

— А откри ли нещо около основните спонсори на Бродрик?

— Тъкмо щях да насоча вниманието ти към тях. Тук трябва да спомена, че работата беше доста трудна, тъй като през последните два месеца се наблюдава рязко увеличение на броя на неговите привърженици.

— Добре де, нали ще ми изпратиш сметката си. Казвай какво си открил.

— Много добре — кимна Нийл. — Ще ти спестя подробностите, но трябва да знаеш защо цените ми са високи. Всъщност след като не ти пука...

— Не ми пука! — отсече Демарко.

— Кенет Доблър и Идит Бакстър — пропя Нийл.

— Самата Идит Бакстър?! — ахна Ема.

— Кой е Кенет Доблър? — попита Демарко.

Нийл се засмя. Харесваше му да предизвиква объркване.

— Преди малко споменахме за финансови мотиви — започна той. — Ти попита как могат да се направят пари от приемането на законопроекта на Бродрик. Е, мистър Доблър е открил начин...

— Какъв начин?

— Всяка година федералното правителство, щатските правителства, общинските управи и частните компании изразходват милиарди долари за проверка на своите служители. Те преглеждат кредитни и криминални досиета, образование и още много неща. Мистър Доблър е собственик на фирма, която извършва такива проверки. Много печеливша фирма. Представете си за момент, че законопроектът на Бродрик се превърне в закон. Почти сигурно е, че федералното правителство ще поиска проверка на досиетата на всички американски мюсюлмани. Но не забравяйте, че все още никой не е дал определение на понятието „американски мюсюлманин“. Може би хората, които изповядват исляма? Или други, чиито деди са дошли от

мюсюлманска страна? А може би трети, които са сключили брак с мюсюлманин?

Аз се доверявам на стария си алманах, според който в страната живеят почти пет милиона мюсюлмани. Нямам представа как е изчислен този брой, но съм готов да се обзаложа, че цифрата е остаряла и силно занижена. Но нека приемем, че трябва да се проверят пет милиона души. Най-повърхностната проверка на един държавен служител — обикновено за да получи достъп до учреждението, в което работи — отнема около осем часа. А ако към тази проверка трябва да бъдат прибавени още много справки: връзки с чужбина, контакти в държави като Саудитска Арабия, Иран или Пакистан, това ще отнеме тройно повече време. Да речем, че тарифата на мистър Доблър е шейсет долара на час, което е по-малко дори от тарифата на повечето водопроводчици. От опит знам, че компаниите, които обслужват правителството, вземат значително повече. Но да кажем, че сумата е шейсет долара. Умножаваме я по двама и четири часа, а след това и по пет милиона. — Нийл направи драматична пауза и обяви: — Това прави седем милиарда и двеста милиона долара. Милиарди, с главно М.

— Господи! — простена Демарко.

— *Oui* — кимна Нийл. — Дори ако Доблър трябва да раздели поръчката с други компании от бранша, печалбата му пак ще бъде милиони, вероятно стотици.

— Но откъде е сигурен, че именно неговата компания ще получи поръчката? — попита Демарко.

— Връзки и контакти — лаконично отвърна Нийл. — Най-вече с хора като Бил Бродрик, когото спонсорира. Но ако трябва да бъдем честни, този човек притежава богат опит в тази област и компанията му е една от най-добрите.

— Добре, ясно — обади се Ема. — Но въпросът е дали Доблър е човек, който би избил семейството на Реза Зариф, за да получи изгодна поръчка.

— Това не знам — отвърна Нийл. — На пръв поглед той не прилича на престъпник, а на съвсем порядъчен бизнесмен. В същото време именно той има финансовия мотив, който търси Джо.

— А какво ще кажеш за Идит Бакстър? — попита Демарко. — Защо подкрепя Бродрик? Не мога да си представя, че и тя търси

някакъв изгоден контракт, още повече че на нея със сигурност не са й нужни пари.

Дори Демарко знаеше коя е Идит Бакстър — еталон на американската бизнесдама. Бивш директор на три компании от класацията на 500-те най-големи на списание „Форчън“, две от които беше спасила от почти сигурен фалит. Бакстър беше един от големите играчи в областта на компенсационните пакети, а именно — заплати, опции за акции и още куп тлъсти бонуси за повече от сто милиона долара годишно. Снимката ѝ се беше появявала два пъти на корицата на списание „Тайм“, а председателят на Федералния резерв редовно я търсеше, когато му трябваше съвет от частния сектор.

— Мисля, че знам защо Бакстър подкрепя законопроекта на Бродрик — обади се Ема, изпреварвайки Дебелия. — Но ти сигурен ли си в това, което ни каза, Нийл?

— Разбира се — отвърна с достойнство експертът, очевидно обиден, че някой може да се усъмни в проучването му. — Тя е най-големият финансов спонсор на Бродрик и изобщо не се притеснява да го показва. Освен това...

— Но защо го подкрепя? — повтори Демарко.

— Заради сина си — отвърна Ема.

— Какъв син?

— Някога е била омъжена и е имала син. Казвал се е Крейг Девън, запазил фамилията на баща си. Вероятно разбираш, че жена като Идит едва ли си е стояла у дома, за да отглежда деца. Предполагам, че след развода за него се е грижил баща му, а тя е плащала издръжка. Но както и да е. Крейг и семейството му били в Мадрид, когато терористите взривиха влаковете. Загиват жена му и дъщеря му — внучката на Идит, а той губи око, ръка и двата си крака.

— Господи Исусе! — промърмори Демарко.

— Но все пак оцелява. Връщат го в Щатите. Цели три години лежи по болници, операциите следват една след друга. Преживява всичко най-лошо, което може да се случи: инфекции, отхвърляне на трансплантирани тъкани. Когато най-после го изписват и той се прибира у дома с два крака от титан, кука вместо ръка, превръзка на окото и с чужд черен дроб, Крейг хваща един пистолет със здравата си ръка и слага край на живота си.

Дебелия Нийл не пиеше. Или по-точно не приемаше течности, съдържащи алкохол. Но след като научи за връзката между Идит Бакстър и Бродрик, Ема обяви, че има нужда от едно питие. Дватама с Демарко се качиха в колата и потеглиха към Джорджтаун. Тя мълчеше през цялото време, замислена за съдбата на Идит и сина ѝ.

Демарко направи няколко обиколки, търсейки място за паркиране. Но в Джорджтаун е по-лесно да откриеш девственица в публичен дом, отколкото свободно пространство до тротоара. Накрая Ема не издържа и му заповяда да влезе в някакъв платен паркинг, където вземаха десет долара на час, демонстрирайки обичайното си пренебрежение към парите — особено когато плащаше друг.

Влязоха в „Клайдс“ на Ем стрийт, любимото заведение на Демарко. Ема си поръча мартини „Кетъл Уан“, но Демарко се поколеба. Изпитваше сериозни опасения, че след пиянската вечер с отец Майк ще има проблеми с черния си дроб. Но какво толкова, по дяволите? Тръсна глава и поиска същото питие.

— Познавам Идит Бакстър — въздъхна Ема. — Забележителна жена.

— Откъде я познаваш?

— Списание „Форчън“ организира среща на най-влиятелните жени в бизнеса, която се проведе в хотел „Четири сезона“ в Палм Спрингс. Разбира се, Идит беше голямата звезда. Срещата се превърна в нещо като оргия за създаване на контакти между всички тези влиятелни жени, които се запознаваха помежду си, сближаваха се и се надяваха да си помагат в бъдеще.

— И ти присъства на нея?!

— Ами да. Никога в кариерата си не съм присъствала на подобно събитие. Желанието на организаторите беше да участват не само политици. По онова време аз все още не бях напуснала военното разузнаване, няхах спешни ангажименти и министърът на отбраната ми позволи да присъствам. Беше доста любопитно, тъй като

организаторите отпечатаха брошура с биографичните данни на участниците. За мен пишеше само, че работя в Агенцията за военно разузнаване. Всичко останало беше поверително. Но както и да е. Така се запознах с Идит — една невероятно интелигентна жена, принципна, твърда, безкомпромисна и смела. По неизвестни причини...

Ема дори не подозира, че описва себе си, отбеляза Демарко.

— ... по неизвестни причини ние с нея се харесахме и по-късно вечеряхме заедно, само двете.

— От това, което съм чел за нея, ми е малко трудно да повярвам, че подкрепя Бродрик — въпреки нещастията, сполетяло сина ѝ.

— Представи си за момент, че си майка на единствен син, когото цял живот си пренебрегвала — въздъхна Ема. — И той изведнъж е обезобразен, след което, в продължение на месеци, наблюдаваш през какви страдания преминава, за да се възстанови. През цялото време знаеш, че никога няма да бъде същият, а накрая той се самоубива. Не допускаш ли, че е възможно да полудееш от чувство на вина, мъка и омраза?

— Вероятно да — кимна Демарко. — Но омраза към кого? Към Ал Кайда, към всички мюсюлмани или към откачалките, които взривяват влакове?

Ема отхапа от резенчето лимон, което плуваше в чашата ѝ.

— Не знам — призна тя. — Но нека приемем, че Идит е решила да отмъсти за сина си. По обичайния за нея впечатляващ начин. Най-вероятно като вгорчи живота на всеки мюсюлманин в тази страна, депортирайки онези, които са успели да преминат границите ѝ, и отказвайки достъп на всички останали. Като не допусне други майки да преживеят случилото се с нейния син. Край на взривените сгради, край на самолетите, които се разбиват в Пентагона, край на атентатите в метрото.

А законопроектът на Бродрик може би ще се окаже първата стъпка в тази посока. Един господ знае каква ще бъде следващата... Може би железни икономически санкции срещу мюсюлманските държави, може би натиск върху Европейския съюз за приемането на закони като този на Бродрик.

— Това е адски амбициозен план — отбеляза Демарко.

— Идит е известна в целия свят със способността си да осъществява амбициозни планове.

— Но ако си права, това означава страшни неща! — възкликна Демарко. — Първо, че тази жена е съучастник в убийството на две невинни деца!

— Няма доказателства, че е свързана с конкретните терористични нападения — поклати глава Ема. — Тя подкрепя Бродрик и нищо повече. Но в същото време е изгубила единствения си син. Може би е на мнение, че нещастieto със семейството на Реза Зариф е цената, която трябва да бъде платена за намеренията ѝ. Или пък...

— Какво?

— Все още липсват късчета от мозайката — въздъхна Ема. — Все още само предполагаме, че нещата имат връзка помежду си. Ако тези хора са били принудени да извършат терористични актове, някой трябва да е организирал нещата — детайлно планиране, доставка на специално оборудване и прочие. Не мога да бъда сигурна, разбира се, но ми се струва, че нито Идит Бакстър, нито бизнесмен като Доблър притежават подобен... оперативен опит.

— А Джубал Пю?

— Не. Пю е комбинатор на ниско равнище. Гаден пласъор на метамфетамин, по дяволите! Човекът, който може да синхронизира подобни терористични актове, задължително трябва да е по-умен от Джубал Пю. Това не означава, че Пю не е замесен, но конците със сигурност дърпа друг.

Демарко опразни чашата си и попита:

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Искам да си поговоря с Идит Бакстър.

— Защо? Нима очакваш да признае, че стои зад тези атентати?

— Не знам, но искам да я видя.

— Хубаво — кимна той. — Иди да я видиш, а аз ще се свържа с мистър Доблър. Харесват ми финансовите мотиви.

Материалите закъсняваха и той беше бесен.

Още преди две седмици трябваше да получи експлозив С-4, радиопредавател в комплект с приемници и капсул-детонатори. Фазата на планирането приключи. Момчето беше готово. Но материалите закъсняваха, а той нямаше представа какво ги беше забавило и колко още трябваше да чака.

Пътят им беше дълъг и сложен — от Германия до Мексико, а оттам през границата в Тексас. В Кливланд щяха да пристигнат с кола, шофирана от непознат за него човек. Той не би могъл да разбере какво става с едно обикновено обаждане по телефона, защото предполагаше, че АНС подслушва всички разговори както от стационарни, така и от мобилни телефони. Същото беше и с имейлите. Достиженията на американските технологии бяха наистина безгранични. Общуваха единствено по стария, но изпитан начин — изпращаха кодирани писма с обикновена поща и чакаха отговор. Писмата никога не бяха адресирани до крайния получател, а изминаваха дълъг и сложен път с помощта на посредници.

Ако не беше арабин и се намираще в друга държава, той лесно би могъл да се сдобие с С-4. Почти толкова лесно, колкото да си купи хляб от някой от гигантските американски пазари, или супермаркети, както ги наричаха тук. Дори магазините за хранителни стоки се бяха превърнали в паметници на упадъчно изобилие.

Нямаше друг избор, освен да чака. През това време трябваше да поддържа фанатизма на момчето, но това не беше особен проблем. То беше надъхано до такава степен, че едва ли щеше да се откаже. На този етап задачата му бе да гарантира, че момчето няма да бъде арестувано, както и да мисли за следващата операция.

Вестниците публикуваха историята и на едно друго момче, от Санта Фе, което било прието във Военновъздушната академия на САЩ — свидетелство за изключителните му способности. Но академията бе разположена в Колорадо — щат с голяма фундаменталистка

християнска общност с изключително силно влияние на евангелистката църква. Момчето било подложено на силен натиск от религиозните фанатици, които не били малко и в самата академия. В крайна сметка било принудено да напусне. Бащата на момчето, който не бил богат, завел дело срещу военновъздушните сили, но по време на процеса бил подложен на нечувани унижения от адвокатите на правителството, а синът му, разбира се, изгубил делото. Според последните материали в пресата момчето си намерило работа в някакъв кинотеатър и продавало пуканки, за да събере пари за таксата на някой друг университет. Въпросът беше дали в гърдите му пламти толкова силна омраза, колкото омразата на хлапето от Кливланд. Но това щеше да му стане ясно едва след като се срещнеше с него и надзърнеше в очите му.

Кубинката нямаше представа накъде е тръгнал обектът. Преди около два часа кацна на летище „Роналд Рейгън“, където я чакаше джип хонда със затъмнени стъкла, шофиран от мъж на име Хорхе. Тя го виждаше за пръв път, тъй като беше помолила свои познати да ѝ намерят човек, който познава града и умее да изпълнява заповеди.

Хорхе беше напълно подходящ за ролята, стига човек да не обръща внимание на прекомерната му бърбировост. Той беше едър, висок над метър и деветдесет грозник с бръсната глава и смешна брадичка под долната устна. Носеше черно памучно яке с качулка и навити ръкави, за да се виждат татуировките му. Торбестите му джинси бяха толкова смъкнати, че разкриваха горната част на карирани боксерки, на краката му жълтееха боти „Тимбърланд“ с развързани връзки. На врата му се поклащаха четири позлатени вериги, а лявата му китка беше украсена с фалшив ролекс.

Но най-характерната черта на Хорхе беше пилешкият му мозък.

Преимуществото му бяха габаритите му и готовността, с която изпълняваше всяка заповед. Липсата на физическа заплаха у жена, която е висока метър и шейсет и тежи под шейсет килограма, може да се нарече един от основните ѝ недостатъци. Разбира се, това беше и предимство, но когато тази жена трябва да контролира група хора, не беше зле да се движи в компанията на мъжаги като Хорхе.

Напуснаха района на аерогарата и тя му нареди да кара към дома на обекта. В момента, в който приближиха къщата в Джорджтаун, от гаража бавно изпъзля някаква кола. Тя напрегна взор към човека зад волана и го сравни със снимката, която беше свалила от сайта на Агенцията за контрол на автомобилите. Да, това без съмнение беше Демарко. Заповяда на Хорхе да кара след него. Обектът спря пред един ресторант на Капитолийския хълм, поръча си закуска и разтвори сутрешния вестник. Четирийсет минути по-късно излезе на магистрала 95 и пое на север. Когато подминаха Балтимор, кубинката се запита накъде е тръгнал. Дано не е много далеч, въздъхна в себе си тя.

После ѝ хрумна една лесна за изпълнение идея. Линкълн искаше този човек да бъде убит или тежко ранен, но по такъв начин, че да не изглежда като предварително набелязана жертва. По тази магистрала пътуваха много камиони, повечето от тях огромни и с осемнайсет колела. Днес движението беше сравнително спокойно и това им позволяваше да се движат с висока скорост. Хорхе следваше обекта на разстояние от две коли, а той се движеше в дясното платно, непосредствено след голяма платформа за превоз на трактори. Кубинката обясни на Хорхе какво трябва да направи: да задмине влекача и да го засече, принуждавайки водача да скочи на спирачките. Надяваше се, че платформата ще се люшне и ще препречи пътя на Демарко. Нищо не беше сигурно, но маневрата беше лесна. С малко късмет би могла да се прибере в Маями още тази вечер.

Оказа се, че Хорхе е по-добър шофьор, отколкото тя допускаше. Маневрата беше изпълнена перфектно. Хондата засече влекача на една ръка разстояние. За миг ѝ се стори, че те ще станат участници в планираната катастрофа, но шофьорът на голямата машина реагира инстинктивно и скочи на спирачката. Извърнала глава, кубинката с ужас видя как ремаркетото се завъртя и помете колата, която беше тръгнала до го задминава в средното платно. Останала без контрол, колата навлезе в тревната ивица, която разделяше магистралата, подскочи и се преобърна. Миг по-късно ремаркетото направи същото, повличайки и влекача. Преобърнатата странично, тежката композиция започна да се влачи по асфалта, вдигайки рояк от искри. Колата на Демарко не се виждаше. Кубинката така и не разбра дали се е блъснала в платформата, или е успяла да спре.

Демарко прехвърляше отделенията на кутийка с дискове, която беше сложил в скута си. Търсеше диск с изпълнение на Нора Джоунс, който трябваше да бъде някъде там. Много харесваше Нора Джоунс, мечтаеше да се ожени за нея. Не само защото беше хубавица, но и защото беше спечелила стотина награди „Грами“ и спокойно можеше да му предложи начина на живот, за който мечтаеше.

После видя стоп светлините на огромния влекач отпред.

— Исусе Христе! — изкрещя той и скочи на спирачния педал с цялата тежест на тялото си. Дисковете се разлетяха наоколо. Беше

сигурен, че ще се забие в задницата на ремаркетото, което ще пробие челното стъкло и ще превърне главата му в кървава каша. Миг преди да се случи това, ремаркетото рязко промени посоката на движението си и се плъзна към лявото платно, помитайки колата, която го задминаваше. Демарко не успя да види какво стана с нея, тъй като неговата кола поднесе и той отчаяно се вкопчи във волана. Очакваше всеки момент да се преобърне, но по някакъв необясним начин, който нямаше нищо общо с шофьорските му умения, колата остана на четирите си колела. Продължавайки да се бори с волана, той инстинктивно отчете, че влекачът се е преобърнал странично.

После той овладя колата и спря перпендикулярно на пътя. Предните колела останаха на асфалта, а задните заораха в крайпътния чакъл.

В следващата секунда той рязко извъртя глава и погледна наляво, очаквайки някой да се вреже в него. Очите му бяха разширени от ужас. За щастие колата отзад спазваше разумна дистанция, а не като него — залепен за задницата на влекача.

Главата му безсилно клюмна на волана. Дишаше тежко, със затворени очи. Остана така в продължение на една безкрайна минута. Все още не можеше да повярва, че не се заби във влекача, не се преобърна и никой отзад не връхлетя отгоре му. Движението бързо блокира. Няколко души бяха изскочили от колите си и тичаха към катастрофиралите автомобили. С треперещи пръсти Демарко разкопча колана, слезе от колата и се заклатушка към преобърнатия камион. През челното стъкло се виждаше фигурата на шофьора, останала на седалката благодарение на предпазния колан. Човекът явно нямаше сериозни наранявания, но беше бесен, тъй като не можеше да се освободи от колана и да се изправи. Един от мъжете отвън му подвикна да запази спокойствие, защото вече е позвънил на 911. Броени секунди по-късно Демарко установи, че водачът на ударената от ремаркетото кола не бе имал този късмет и беше мъртъв.

Четири часа след катастрофата Демарко вкара колата си в паркинга на компанията „Доблър Секюрити Систъмс“. Разбира се, той звънна да предупреди, че ще се забави поради пътен инцидент, но секретарката на Доблър възприе новината така, сякаш никой никога не

беше закъснявал за среща с нейния шеф. Когато влезе в офиса на Доблър, въпросната секретарка — кльощава особа над петдесет с очила с метални рамки, увиснали на верижка от сбръчканата ѝ шия — хладно го уведоми, че тъй като Демарко бе закъснял за срещата, мистър Доблър се бе заел с нещо друго и той трябваше да почака. Докато изричаше тези назидателни слова, пръстите ѝ несъзнателно мачкаха книжна салфетка, парченца от която се сипеха в скута ѝ. Демарко остана с впечатлението, че тази жена по цял ден трепери, засипвана от гневни крясъци. Имаше мрачното предчувствие, че ако в този момент Доблър извика да му донесе чаша кафе, бедната жена щеше да подскочи на метър от тапицирания си стол.

Един час по-късно най-после беше поканен в кабинета на Доблър. Три от стените на просторния кабинет бяха запазени за сертификати, дипломи и рамкирани снимки — явно за да впечатляват посетителите с изключителния принос на домакина за благото на „Града на братската обич“. Най-много бяха благодарствените писма от различни граждански организации, имаше фотографии с детския бейзболен отбор на Филадельфия, спонсориран лично от Доблър, плюс една вестникарска снимка, на която се виждаше как благодетелят разпределя порции от коледната пуйка на опашка от мъже с вид на заклетни алкохолици.

Но живият Доблър не го впечатли с особена човечност. Беше едър петдесетгодишен мъж със зачервено лице, чийто цвят със сигурност преминаваше в мораво в мига, в който нещо го ядосаше. Имаше тъмна, късо подстригана коса, хищни челюсти и оцъкдени тъмни очи, които сякаш заплашваха да изскочат от орбитите си под натиска на високото кръвно налягане. Беше висок около метър осемдесет и пет и тежеше някъде към сто и дващест килограма. Очевидно бе от хората, които обичат да решават спорове не толкова с аргументи, колкото с физическа заплаха. Беше облечен с бяла риза с къс ръкав и евтина на вид синя вратовръзка на червени райета. Демарко беше готов да заложи петдесет долара, че Доблър носи черни обувки с връзки и бели чорапи, но не получи възможност да провери дали е така, защото домакинът не напусна мястото си зад бюрото.

За да си уреди среща с Доблър, Демарко беше принуден да каже почти цялата истина. Призна, че работи за Конгреса като юридически съветник на комисия, която вземаше присърце (и, разбира се,

одобряваше) дейността на компании като тази на Доблър. Несъществуващата комисия му бе възложила да уточни някои факти с мистър Доблър и после да изготви съответния доклад. Демарко започна с това, че би искал да научи малко повече за Доблър, след което се оказа, че почти не се налага да отваря уста. Явно мистър Кен Доблър обичаше да говори за личните си постижения повече от всичко на света.

Увертюрата бе в очаквания стил „Линкълн“ — раждане в затънтен и отчайващо изостанал край, оцеляване благодарение на милосърдно подхвърлени трохи и подарени дрехи. Цял куп роднини несретници, майка светица и баща негодник. Спасила го армията. Постъпил доброволец веднага след гимназията, там бързо оценили способностите му и го изпратили да учи за сметка на Чичо Сам. Така станал офицер и джентълмен. Известно време работил за военното разузнаване. Отказа да сподели с Демарко с какво точно се е занимавал там.

След двайсетгодишна служба се уволнил и основал компания за ченгета под наем за фирми във Филадельфия. Не след дълго компанията му надвила местната конкуренция и отворила офиси в други градове. След известно време се заела с бизнеса с охранителните системи и разкрила филиали по цялото Източно крайбрежие. Преди пет години започнал да предлага биографични проучвания и справки за кандидатите за работа в частни компании, щатски и федерални агенции.

— За мен работи цяла армия пенсионирани експерти — похвали се той. — От ФБР, СУП, бивши военни и бивши ченгета. Никой не може да прави справки по-бързо и по-добре от тях. Разполагам с подходящи компютърни системи, имам съответните контакти и ноу-хау.

— Чух, че сте убеден привърженик на законопроекта на сенатор Бродрик — така наречения „Закон за регистрация на мюсюлманите“ — подхвърли Демарко.

— Дяволски сте прав — кимна Доблър и очите му се оцъклиха още повече. — Бродрик е единственият човек във Вашингтон, който не си заравя главата в пясъка пред опасността, която представляват тези хора.

— Говори се, че поддържате законопроекта, защото при евентуалното му приемане вашата компания ще получи поръчката за проверка на американските мюсюлмани.

След тази реплика Демарко получи шанс да види с очите си как се променя цветът на лицето му. Зачервяването тръгна от шията, разпространявайки се нагоре със силата на горски пожар.

— Нима намекувате, че върша нещо нередно? — заплашително изръмжа Доблър, а червенината покри челото му и опря в косата.

— Съвсем не, сър — отвърна Демарко с усмивката на човек, който е врял и кипял в кухнята на политиката. Прибави към нея едно заговорническо намигване и добави: — Всички знаем как стават нещата във Вашингтон — едната ръка мие другата...

— Аз не мия нищо! — отсече Доблър. — Аз просто поддържам един политик, в когото вярвам!

— Разбирам, сър — кимна Демарко и побърза да смени темата. — Колко души работят за вас?

Тръгна си половин час по-късно, без да стигне до някакво полезно заключение относно Кен Доблър. Надут и самодоволен тип с арогантно поведение, но нищо не сочеше, че е притискал мюсюлмани да извършват терористични актове, което би улеснило приемането на законопроекта на Бродрик.

Погледна часовника си. Пет следобед, край на работното време. Влезе в един бар, който се намираше в непосредствена близост до офисите на Доблър. Надяваше се там да завари един-двама негови служители, които да не са прекалено впечатлени от величието на шефа си.

Кубинката беше търпелива като ловец на елени в подземен заслон, но след осемте часа, прекарани в една кола с Хорхе, започваше да се изнервя. Тъпакът направи няколко опита да завърже разговор — от онези, които търсят сближаване на сексуална основа. През живота си тя беше виждала доста тъпаци, които бяха по-привлекателни от дебелата зад волана, но дори Хорхе да изглеждаше като Антонио Бандерас, той не би имал никакъв шанс. За нея сексът просто не беше приоритет. В крайна сметка му заповяда да млъкне, напомняйки му, че му се плаща да я вози, а не да дрънка. Хорхе побърза да се подчини.

Последните четири часа прекараха в напрегнато мълчание. Кубинката получи облекчение само за няколко минути, когато го изпрати да купи храна и кафе.

Беше разочарована, но не и изненадана от факта, че Демарко се беше отървал невредим от катастрофата на магистралата. Това беше един шанс, от който тя се беше възползвала, но върху който нямаше пряк контрол. Щяха да се появят и други възможности, разбира се.

Нещата щяха да са далеч по-лесни, ако ѝ бяха заповядали да го ликвидира. Би могла да го направи с пушка от триста метра или с пистолет от един, използвайки заглушител — както стана с Джеръми Потър, един от сътрудниците на Линкълн. Тя бе обучена от най-големите специалисти в бранша и беше в състояние да взриви Демарко на парченца — при отваряне на входната врата, при запалване на колата или при включване на мобилния телефон.

Беше убивала политици с многобройна охрана, беше премахвала престъпници, които изобщо не напускаха своите домове крепости. Ликвидирането на човек, който нямаше специална подготовка и охрана и който на всичкото отгоре не подозираше, че е мишена, едва ли беше по-трудно от размазването на муха. Но ликвидирането му по начина, който ѝ бяха възложили — да изглежда като случайна жертва на инцидент, съвсем не беше проста работа. Особено в тази страна.

В момента той седеше в отсрещния бар. Ако се намираха в Израел, с една граната, хвърлена през прозореца, тя би могла да го ликвидира заедно с известен брой невинни посетители, разбира се. Деянието щеше да бъде приписано на Хамас, а по отношение на Демарко щеше да се използва обичайната формулировка: горкият човечец просто се бе оказал в неподходящо време на неподходящо място. Но тук, във Филадельфия, това не можеше да се случи.

Затова тя щеше да чака благоприятния шанс. Той винаги се появяваше.

* * *

Не след дълго Демарко успя да завърже разговор с един от служителите на Доблър. Нямаше проблеми с разпознаването просто защото в бара имаше неколцина мъже с табелка на фирмата на ревера.

Един от тях поведе обичайния за подобни случаи разговор с бармана — тоест за шансовете на „Редскинс“ срещу „Игълс“ в неделя. Изненадващо този човек обяви, че „червените“ със сигурност ще сритат облечените в зелено задници на „орлите“. Изненадата беше двустранна: първо, защото шансовете на „червените“ клоняха към нулата поради отличната форма, в която се намираше отборът на Вашингтон, и второ — защото голяма част от запалняковците във Филаделфия бяха горещи привърженици на „орлите“. Всъщност прилагателното „горещи“ беше твърде меко за техния фанатизъм. А когато някой си позволяваше да обяви на всеослушание във филаделфийски бар, че очаква загуба на „Игълс“, това беше равносилно на самоубийство.

В случая обаче то беше поводът, който очакваше Демарко. Седнал през два стола от смелчагата, той небрежно подхвърли, че е от Вашингтон, но винаги е подкрепял „Редскинс“. Контактът беше установен. Дватама се превърнаха в обкръжени от диваци каубои, които, опрели гръб в гръб, очакваха да бъдат скалпирани заради съмненията си в качествата на любимия на цяла Филаделфия отбор. Скоро Демарко получи шанс да зададе първия си въпрос за Доблър. Разбира се, преди това предложи на новия си приятел — името му беше Чък, едно сърцераздирателно описание на начина, по който Доблър почти го изхвърлил от кабинета си, въпреки че бе пропътувал цялото разстояние от Вашингтон, за да се срещне с него. На което Чък отговори, че изобщо не е изненадан, тъй като Доблър е негодник. Ето го моето момче, доволно си помисли Демарко.

Чък потвърди всичките му подозрения — Доблър наистина се оказа безскрупулен и стиснат и изобщо не го бе грижа за хората, с които работеше. Уволнявал дори за един неприязнен поглед — сподели Чък, а после разказа и нещо наистина интересно. При основаването на компанията си Доблър се конкурирал с четири фирми от охранителния бизнес. Три от тях фалирали, защото охраняваните от тях сгради станали обект на серия от успешни нападения. Доблър се срещнал със собствениците им и обявил, че ако искат офисите им да не бъдат обект на грабеж, те трябва да сключат договор с компания, която може да ги пази. Тоест с неговата. По онова време плъзнали слухове, че грабителите били наети от самия Доблър, но нищо не било доказано.

На въпроса дали приемането на законопроекта на Бродрик ще се отрази добре на компанията, Чък отговори:

— Проклет да съм, ако знам. Моята работа е свързана с охранителния бизнес. — После направи кратка пауза и добави: — Но лично аз харесвам това, което говори Бродрик...

Идит Бакстър притежаваше три жилища: имение на брега на океана близо до Кармел, „хижа“ с хиляда квадратни метра разгъната площ на езерото Тахо и луксозен мансарден апартамент в Манхатън. Ема имаше късмет, че в момента Идит се намираше в Ню Йорк. Другите две места звучаха доста интригуващо, но Манхатън беше по-близо.

Без да се обажда предварително, Ема влезе във фоайето и каза името си на портиера. Отначало Идит отказа да я приеме. По телефона за вътрешна връзка тя призна, че я помни много добре, но в момента не е в настроение за гости. Макар и неохотно, Ема беше принудена да съобщи причината за посещението си — някои неща около сина на Идит. Почувства се неудобно, въпреки че обяснението ѝ беше близо до истината.

Асансьорът спря директно в апартамента, който заемаше целия последен етаж. Идит я чакаше в антрето. Беше боса, облечена в избелели джинси и синя блуза с дълъг ръкав. При последната им среща тази жена беше слаба и стройна, но си личеше, че дължи добрата си фигура на диета и добър личен треньор. Сега беше слаба, но по съвършено друг начин: измършавяла, с хлътнали бузи и набръчкана шия. Джинсите едва се държаха на кльощавите ѝ бедра. Под очите ѝ имаше тъмни торбички от недоспиване, а косата — обикновено златистокафява и безупречно поддържана, сега беше изпъстрена със сиви нишки и стърчеше във всички посоки. Изглежда, не беше ходила на фризьор поне два месеца. Единствено очите ѝ бяха същите: ясни и блестящи, излъчващи изключителна интелигентност и непреклонна воля.

Идит не прояви желание да бъде любезна и дори не покани Ема във вътрешността на апартамента.

— Какво имаш да ми кажеш за сина ми?

— Исках да кажа колко съжалявам за станалото и да изразя дълбокото си съчувствие — отвърна Ема.

— Благодаря, но не мисля, че си тук само за да изразиш съчувствие. Вече го направи, като ми изпрати картичка. Какво искаш?

— Идит, още при първата ни среща ти ми направи впечатление на изключително либерален човек, особено ако се вземе предвид работата, която вършиш. Беше особено чувствителна по отношение на дискриминацията.

— Но какво общо има това с...

— През тази седмица разбрах, че си един от основните спонсори на сенатор Бродрик. Бих искала да знам по какви причини.

Ема очакваше да чуе, че това не е нейна работа, но вместо това получи съвсем конкретен отговор.

— Той е единственият политик във Вашингтон, който си дава сметка, че трябва да направим нещо, за да спрем тези хора — отсеке Идит. — Това ли те води тук? Нима искаш да ме убедиш, че не бива да го подкрепям?

— Не съвсем — поклати глава Ема, замълча за момент, после добави: — Идит, имам основателни причини да подозирам, че мюсюлманите, които извършиха последните терористични нападения, са действали по принуда. При това не от Ал Кайда или други организации на ислямски фанатици. Мисля, че тези тъй наречени „терористични актове“ са организирани от хора, които искат да ускорят приемането на законопроекта „Бродрик“.

— Какво искаш да кажеш?! — втренчи се в нея Идит.

Изглеждаше дълбоко изненадана, но дали наистина беше така? По време на дългогодишната си кариера Идит Бакстър беше играла корпоративен покер за милиарди долари.

— Искам да кажа, че някой е принудил Реза Зариф да насочи своята чесна към Белия дом. И този някой го бе направил, поне отчасти, с намерението да улесни приемането на споменатия законопроект. Същият, който подкрепяш и ти.

Идит внимателно я огледа.

— Още ли работиш за военното разузнаване? — попита тя. — При последната ни среща спомена, че възнамеряваш да се пенсионираш.

Защо пита? — учуди се Ема. Може би се опитва да разбере дали дейността ѝ е разследвана от правителството? Предпочете да каже истината.

— Аз наистина се пенсионирах — призна тя. — Не работя за никого.

По-скоро почти за никого, добави мислено тя по начина, по който би го сторил Махоуни.

— В такъв случай не разбирам с какво право ме разпитваш! — отсече домакинята.

— Нямам такова право. Тук съм, защото винаги съм се възхищавала от теб и искам да се убедя, че нямаш нищо общо с нещата, които се случват напоследък.

— Това е най-абсурдното...

Зад гърба на Идит се виждаше част от елегантна маса за хранене за дванайсет души, отрупана с книги, списания и папки с кафяви корици. Ема не можеше да си представи, че в този огромен апартамент липсват кабинет или библиотека. Очевидно това, върху което работеше Идит, изискваше ползването на огромно количество справочна литература. За съжаление беше твърде далеч, за да разчете заглавията на книгите. Направи крачка напред, надявайки се, че домакинята ще отстъпи, позволявайки ѝ да скъси разстоянието до масата. Но Идит не беше от хората, които отстъпват.

— Убити са и децата на Реза Зариф, Идит — промълви Ема. — Осемгодишно момче и единайсетгодишно момиче.

— И моето дете беше убито! — кресна Идит. — Нима допускаш, че ме е грижа за децата на някакъв терорист, който сам ги е избил? Не знам каква игра играеш, но те предупреждавам, че си играеш с огъня. Ако изразиш публично съмнения в моята почтеност, адвокатите ми ще те унищожат! Едва ли някой е изненадан от подкрепата ми за Бродрик. Тези хора обезобразиха сина ми, избиха семейството му и го доведоха до самоубийство!

— Кои хора, Идит? Семейството на сина ти загина в Испания. Никой в Америка няма нищо общо с това.

— Откъде си сигурна? Ние водим война с тези хора! Навсякъде! Те не биха се поколебали да ни унищожат! Виновни са всички, до последния човек! А сега се махай от къщата ми!

Ема отклони предложението на портиера да ѝ повика такси. Измина половин пряка пеша, после спря и зачака. Двайсет минути по-

късно към нея се насочи чернокож младеж с тесни рамене и коса на дълги кичури. Беше облечен в униформа и шапка на служител на „Ей Ти енд Ти“ и носеше куфарче с инструменти. Младежът се казваше Боби и работеше за Дебелия Нийл.

Когато се изравни с Ема, той я погледна, кимна и продължи пътя си.

Тя извади мобилен телефон и набра някакъв номер.

— Искам снимки на всички, които влизат и излизат от сградата през следващите двама и четири часа — заповяда тя на човека, който се обади. — Ако излезе, проследете я. Но според мен едва ли ще напусне дома си.

После набра друг номер и възложи нова задача на Дебелия Нийл.

Демарко отиде да се види с Ема в къщата ѝ в Маклийн. Първата му работа, след като влезе в дома ѝ, беше да се огледа за домашния любимец на Кристин, но кученцето не се виждаше никъде. В това нямаше нищо чудно, защото с тези размери то можеше да се скрие навсякъде, включително и в чаша за чай.

— Къде е звярът? — попита той.

— Кристин го взе със себе си на репетиция — отвърна Ема. — Сложи го в чантичката си и го покри с някаква кърпа, за да не му е студено. Представяш ли си?! Не знам какво ѝ става!

— Ти научи ли го да си върши работата навън?

— О, да — кимна тя. От самодоволната ѝ усмивка Демарко заключи, че горкото животинче е било подложено на някаква психическа обработка. Най-вероятно мозъкът му е бил промит по начин, който го кара да хуква към вратата още преди да си помисли, че му се пишка.

— След като е толкова възприемчиво, защо не го обучиш за куче пазач? — ухили се той. — Влиза например крадец, а то се стрелва напред и му прехапва ахилесовото сухожилие. Мръсникът се тръшва на пода, а то впива миниатюрните си зъби в гърлото му.

— Какво искаш? — попита Ема.

— Да си сверим часовниците. Любопитно ми е да разбера какво откри в Ню Йорк.

— Единственото нещо, което открих в Ню Йорк, е отвратителното състояние на Идит Бакстър. Изглежда така, сякаш... Сякаш е оплела конците. Помолих Нийл да се поразрови и той откри някои интересни неща.

— Например?

— В апартамента ѝ имаше купища книги. Нийл се добра до извлечения от кредитната ѝ карта, с която е платила значителна сума в някаква книжарница в Манхатън. После хакна компютъра им и откри,

че е изкупила всички книги, свързани с мюсюлманите, тероризма и Ал Кайда.

— И?

— Идит прави проучване. Когато планира поглъщане на конкурентна компания, тя иска да знае всичко за нея. Би направила абсолютно същото и когато организира някаква антимюсюлманска кампания.

— Купила някакви книги, голяма работа — поклати глава Демарко.

— Освен това е наела и пиар агенция. Същата, която прави телевизионните клипове на Бродрик. Съдейки по сумата, която им е превела, те едва ли се занимават само с изпращането на писма и телефонни анкети. Освен това е ангажирала един вашингтонски лобист, чрез когото е направила няколко дарения на конгресмени — всичките противници на Бродрик. Очевидно се опитва да ги привлече на негова страна.

— Богата дама с кауза — сви рамене Демарко. — Прави това, което правят хората като нея. Би сторила абсолютно същото и ако подкрепя Сиера Клъб за някаква екологична инициатива.

— Нийл откри, че е изпратила тлъст чек на частна охранителна компания.

— Частна ли? Искаш да кажеш като тази на Доблър?

— Не, тази доставя наемници, главно в Ирак и Афганистан. Охрана на местни политици, петролни полета и всичко останало, за което на американската армия не й достигат силите. Освен това работи и за хора като Чарлс Тейлър — онзи сладур, който доскоро беше диктатор на Либерия. Нямаат никакви скрупули при подбора на клиентите си.

— Какви задачи изпълняват за Бакстър?

— Не съм много сигурна. Но вече уточнихме, че ако Идит е замесена в това, което подозираш, ще й трябват хора с опит. А тази фирма притежава опит.

— Но защо ги е наела толкова открито? С чек, подписан от нея?

— И аз си задавам същия въпрос — въздъхна Ема. — А ти какво откри за Доблър?

— Някои доста интересни неща, но не и димящ пистолет. Копелето не си поплюва, но не открих нищо противозаконно в това, с

което се занимава. Похвали ми се, че е изкарал два̀сет години в армията и е работил за военното разузнаване — каквото и да означава това. В сайта му пише, че се е пенсионира̀л като полковник. Човек с такъв чин несъмнено поддържа връзки с много бивши военни. Съпоставяйки всичко това, стигам до заключението, че Доблър притежава достатъчно опит, за да организира терористичните нападения. Един от служителите в компанията му твърди, че се е наместил на пазара с доста грубички методи по отношение на конкуренцията.

— Какви по-точно?

— Изпраща̀л професионалисти да извършват обири в сградите, охранявани от конкурентните фирми, за да съсипе репутацията им.

— Хм, трябва да проверя — промърмори Ема. — Ако е бил фактор във военното разузнаване, би трябвало да съм чувала за него. Но има нещо друго, което ми се струва интересно: веднага след твоето посещение Доблър се е свързал с офиса на Бродрик.

— Как разбра?

— Накарах Нийл да подслушва телефоните му, също и тези на Идит Бакстър.

— За бога, Ема! Знаеш ли колко пари ще ни поиска?! На час той взема по-скъпо дори от хирурзите!

— Няма страшно, бюджетът на председателя може да си го позволи.

Това беше истина. Бюджетът на председателя беше по-голям от brutния вътрешен продукт на някои държави, но само малка част от него преминаваше през счетоводството.

— Както и да е — продължи Ема. — Нийл установява телефонен контакт между Доблър и офиса на Бродрик. Но поради сложността на системата за вътрешна връзка той не може да каже дали Доблър е говорил директно със сенатора или с някой от неговите сътрудници. На всичкото отгоре разговорът е бил проведен по апарати, защитени от подслушване.

— Какво е това?

— Система за шифроване или кодиране на разговори. По тази причина Нийл не може да каже нищо по съдържанието на конкретния разговор.

— Продължаваме да събираме малки късчета от мозайката — въздъхна Демарко. — Те може би означават нещо, но ние не сме сигурни в това. Обади ли ти се изобщо онова момиче — племенницата на Мустафа?

— Не — поклати глава Ема. — Какво ще правим оттук нататък?

— Не знам.

Потънаха в унило мълчание.

— Разполагаме само с два твърди факта, които малко или повече са по-солидни от всичко останало — подхвърли след малко Демарко. — Отпечатъкът, който свързва Дони Крей с Реза Зариф, и фактът, че същият този Крей е работил за Джубал Пю — наркопласьор според АБН, който има расистки възгледи и убива хора.

— Но Пю не би могъл да реализира сам всичко, за което говорим, Джо — поклати глава Ема.

— Но това не изключва да е замесен и да познава истинските организатори.

— Хубаво, но какво от това?

— Мисля, че бих могъл да притисна Пю на основата на някои сведения, получени от Патси Хол — онази жена от АБН.

— За какво можеш да го притиснеш?

— За наркотици. Ако го арестуваме за разпространение на наркотици, ще можем да го притиснем и да го накараме да говори.

— Как ще стане това? Нали АБН го преследва за същото вече пет години поред, но въпреки това не е успяла да го изобличи.

Кубинката проследи с поглед обекта, който излезе от къщата в Маклийн. Колко ли струва поддръжката на такъв дом? — запита се тя. Според нея беше глупаво да притежаваш толкова голяма къща.

Преди да дойде тук, Демарко закуси в същия ресторант, в който се беше отбил, преди да потегли за Филадельфия. Седна на същата маса, а от начина, по който го поздрави сервитьорката, стана ясно, че е редовен клиент. Това би могло да бъде полезно.

Във Филадельфия тя изключи варианта с взривяване на бара, но този ресторант на Капитолийския хълм беше друга работа. След серията терористични нападения страната и без това беше като разбунен кошер, а това означаваше... Само въпрос на време, както казват политиците. Никой нямаше да се изненада от взривяването на ресторант, който се посещава от конгресмени и техните сътрудници. Да, точно така. Ако не се появи друга, по-благоприятна възможност, тя спокойно би могла да сложи бомба близо до масата на Демарко.

Две бяха предимствата на тази идея. Първо, Демарко щеше да се окаже случайна жертва на терористичен акт, който по никакъв начин не може да бъде свързан конкретно с него. Второ, тя щеше да разполага с предостатъчно време за оттегляне. Не ѝ харесваше само физическото ѝ присъствие, тъй като някой би могъл да я запомни. Всъщност защо изобщо трябва да се появява? Глупакът Хорхе спокойно би могъл да постави бомбата вместо нея. Да, така щеше да бъде най-добре, въпреки че изникваше един друг, много по-сериозен проблем от залагането на бомбата. Втори атентат в района на Капитолия със сигурност щеше да я превърне в най-издирвания престъпник в Америка. Нещо, което автоматично превръщаше взривяването на ресторанта във възможен, но не и идеален вариант.

Вторият вариант беше Демарко да стане жертва на обир. Снощи, на връщане от Филадельфия, той се отби в едно магазинче в Джорджтаун и — както повечето мъже — не купи много неща, а само това, което си беше намислил. Тази вечер вероятно щеше да стори

същото. И тогава тя щеше да влезе след него със скиорска маска на лицето, щеше да опразни касата и да застреля както продавача, така и клиентите. Витрините на магазинчето бяха облепени с реклами и в него рядко можеха да се видят повече от двама-трима клиенти едновременно. Тази идея ѝ харесваше повече от взривяването на ресторанта. Обирите бяха често явление, включително и тогава, когато загиваха хора. Недостатъкът на плана беше сравнително оживената улица, на която се намираше магазинът.

Когато си решил да убиваш, неудобства винаги има.

Тя обмисляше всичко това, докато Хорхе караше след колата на Демарко. Къде ли е тръгнал този път? Надяваше се да се е насочил към някой магазин от сорта на „Севън Илевън“. Вече мечтаеше да се прибере у дома. Мразеше да е далеч от ресторанта си. Беше сигурна, че когато я няма, персоналът я краде безогледно.

Обектът прекоси моста „Кей“, качи се на магистралата „Уайтхърст“ и после излезе на Кей стрийт. Продължи по нея до пресечката с Осмо авеню, след което намали ход и зави надясно. Очевидно търсеше място за паркиране. Скоро го намери и слезе от колата. Кубинката и Хорхе го проследиха бавно, докато влезе в сградата, разположена на ъгъла между Първо и Осмо авеню. Край входа се вееха знамена, а на каменната табела бяха издълбани думите АГЕНЦИЯ ЗА БОРБА С НАРКОТИЦИТЕ. Линкълн не обясни защо иска да премахне Демарко, но ѝ се виждаше доста странно самият Линкълн да е замесен с наркотици. Защото дрогата бе нещо по-специално, което не бе за дилетанти като Линкълн. Но така или иначе, този Демарко влезе в сградата на АБН, а тя получи трети вариант да го ликвидира. Шанс, който ѝ хареса и който можеше да реализира веднага.

Видя го как преминава през металния детектор във фойето. Охранителите бяха двама, но пред асансьорите имаше доста хора. Преминал през проверката, Демарко се насочи към тях. Тя продължи наблюдението и след като той изчезна в една от кабините. Група от четирима служители се насочи към изхода, после фойето почти се опразни. Наближаваше обедната почивка. Това също беше добре.

— Имаш ли пистолет? — попита тя.

— Имам — отвърна Хорхе, отвори жабката и измъкна никелиран пищов с двайсетсантиметрова цев — безвкусно украсен като веригите

на врата му.

— Колко патрона има в пълнителя?

— Дванайсет — отвърна дебелакът. — Защо питаш?

Тя не отговори и разтвори картата на града, с която се беше снабдила още в началото на операцията и за която беше платила цели шест долара в някаква аптека. Парите бяха на Линкълн, но въпреки това я беше яд, че струва толкова скъпо. Откри местоположението на АБН, а после и това, което търсеше — спирка на метрото. Тя се оказа само на две пресечки от мястото, на което бяха паркирали.

— Искаш ли да спечелиш двайсет и пет хиляди долара, Хорхе?

За малко не каза петдесет, но в последния момент прецени, че двайсет и пет звучи по-реалистично. Сума, която Хорхе сигурно никога не беше виждал накуп, но не прекалено голяма, за да му прозвучи като лъжа.

Макар че си беше чиста лъжа. Тя нямаше намерение да му плати нито цент.

Разговорът с Патси Хол протече точно според очакванията на Демарко. Тя буквално се влюби в идеята. Беше сложна и трудна за изпълнение, без никакви гаранции за успех, но въпреки това я хареса.

Той спря пред асансьорите на петия етаж и зачака в компанията на някаква двойка. На четвъртия се качиха още двама души. Погледна часовника си, който показваше дванайсет и десет. Служителите излизаха на обяд, а това му напомни, че и той е гладен. Изведнъж закопня за сандвич с пастърма — от онези с пухкавите кафяви хлебчета с хрупкава коричка. Плюс картофена салата с една голяма люта чушка отгоре. Не, не, по-добре една биричка вместо картофите. Калориите им са едни и същи. Без значение, че бирата няма почти никаква хранителна стойност.

Направи безуспешен опит да си спомни за някаква закусвалня наблизо. Двамата, които влязоха в асансьора заедно с него, несъмнено бяха щатни служители на АБН. Малко над четирийсет, с бял цвят на кожата. Мъжът беше типичен агент, с атлетична фигура и пронизителен поглед. Приличаше на Майкъл Кийтън, който играеше ченгето в „Джаки Браун“ на Тарантино. Жената изглеждаше непреклонна. А не беше лоша на външен вид. Под мишницата ѝ със

сигурност се криеше голям пистолет като този на Патси. И също като нея изглеждаше готова да скрита в топките всеки, който се опита да я будалка. Разбира се, можеше и да не са агенти, а обикновени чиновници, но Демарко беше убеден, че първоначалното му впечатление е вярно.

Обърна се към мъжа и го попита за закусвалня в района наблизо. Онзи сви рамене и каза, че не се сеца. След което жената се намеси.

— За бога, Марк, нима забрави за закусвалнята насреща? — нервно попита тя. — Достатъчно е да пресечеш улицата!

Трябва да са съпрузи, прецени Демарко.

Доброто възпитание спаси живота му. Излязоха от асансьора и той тръгна след двойката. В този момент в сградата влезе куриер на „Федерал Експрес“ и всички направиха лека маневра, за да се отдръпнат от пътя му. В резултат Демарко се озова пръв на изхода. Възпитанието, което майка му беше насаждала от ранна детска възраст, се прояви в мига, в който понечи да мине през нея. В резултат отвори вратата и направи крачка встрани, за да пропусне дамата. След което се отприщи адът.

Наоколо започна да се сипе дъжд от счупени стъкла, гърбът на жената се блъсна в него, нещо го парна отляво. Миг по-късно десният му крак беше пронизан от остра болка — високо горе, от вътрешната страна на бедрото. Не разбра дали падна сам, или беше повлечен от тялото на жената. Във всеки случай се озова по гръб, а жената лежеше върху него. Някак между другото отбеляза, че лявата ѝ буза я няма, но единствената му мисъл беше да се оттегли от изхода.

Тялото на жената се разтърси от ново попадение. Демарко направи опит да я отблъсне и да пропълзи встрани, но в същия момент отгоре им се стовари и съпругът. Така се оказа прикован не от едно, а от две тела. До слуха му долетяха писъци, куршумите продължаваха да свистят, рикоширайки в стените на фойето. Усети, или по-скоро чу, как някои от тях се забиваха в телата на хората върху него.

* * *

Кубинката знаеше, че инцидентът ще бъде отразен точно по начина, който ѝ беше удобен: двойка гангстери атакуват сградата на

АБН, откривайки безразборна стрелба. Причините за този акт остават загадка. Отмъщение за неотдавнашен арест или за убит гангстер? Един господ знае какво е накарало тези наркоманчета да превъртят.

Хорхе беше паркирал точно срещу входа на сградата, но от другата страна на улицата. Платното беше сравнително тясно, не повече от двайсетина метра. Тя се прехвърли на задната седалка. Заповяда на Хорхе да открие безразборна стрелба, главно по посока на охранителите, които се виждаха през широките прозорци. Не й пукаше дали ще улучи някого — важното беше да изстреля голям брой куршуми с максимална бързина.

Идиотът дори не я попита как ще се измъкнат.

Кубинката искаше Демарко да излезе през вратата заедно с останалите хора. И той го направи. Видя го да крачи след двойката, а зад него вървяха още двама мъже. Отлично. Но в следващия миг се появи някакъв куриер на „Федерал Експрес“ — чернокож дебелак, който заизкачва стълбите с кашон на рамо и за момент скри фигурата на Демарко. Мамка му, помисли си отначало тя, но нещата изведнъж се подредиха по идеален начин: Демарко се озова пръв пред вратата и протегна ръка да я отвори. После, бог знае защо, в момента, в който тя вече натискаше спусъка, той се дръпна назад и направи път на жената да мине пред него.

Кубинката улучи жената, но улучи и Демарко. Беше абсолютно сигурна в това. Куршумите, които използваше, бяха такива, че минаваха през плътта, освен ако не заседнеха в кост. Видя как жената пада, изстреля още пет куршума в купчината от тела и изкрещя на Хорхе да потегля.

Заповяда му да завие на първата пресечка вдясно, а той безпрекословно се подчини, напомпан от притока на адреналин.

— Беше страхотно, боже! — възбудено изрева той. — Видя ли как се пръснаха онези стъкла?!

— Спри на следващата пряка! — рязко заповяда тя, зърнала голямата червена буква „М“ над станцията на метрото.

— Какво? — недоумяващо попита Хорхе.

— Спри колата! — изкрещя извън себе си кубинката.

Той се подчини, а тя го застреля в тила.

После слезе от колата, затвори вратата и се насочи към входа на метрото с бърза, но спокойна крачка. Тялото на Хорхе, проснато върху

волана, почти не се виждаше през затъмнените стъкла на хондата. Клаксоните зад него започнаха да свирят в момента, в който краката ѝ стъпиха на ескалатора.

Ема познаваше Дъг Чембърлейн от двацет години. След продължителна служба като „зелена барета“ Дъг бе станал инструктор на специалните части, оставайки на тази длъжност до уволнението си от армията. В момента работеше в компанията „Прескот Секюрити“, предлагаща услугите на наемници, която и Идит Бакстър бе наела.

— Защо поддържаш връзка с тези хора, Дъг? — попита го тя.

— Заради Маги — смутено отвърна Чембърлейн, избягвайки погледа ѝ. Маги беше съпругата му. — Една вечер преди около три години бях пийнал и колата поднесе в канавката. На мен, разбира се, ми нямаше нищо, но Маги си счупи челюстта. Застраховката покри първата операция, но докторите объркаха нещо. Болките не престанаха в продължение на цяла година и се отразиха на психиката ѝ. Изпадна в такава депресия, че се страхувах да не посегне на живота си. Затова реших да прибегнем до втора операция. Платих я от джоба си. За съжаление състоянието ѝ не се подобри. Вероятно ще се наложи и трета операция, но спестяванията ни се стопиха, а къщата е под двойна ипотека.

— Съжалявам, Дъг. Но защо „Прескот“?

— Защото предложиха най-добра заплата — сви рамене Чембърлейн. — Освен това се занимавам единствено с обучението на хората, които наемат.

Ема въздъхна. Нямаше никакъв смисъл да изтъква, че обучените от него хора охраняват диктатори, които изстребват собствения си народ.

— Разбра ли защо Идит Бакстър е потърсила услугите на компанията? — смени темата тя.

— Да, разбрах. Нали помниш онова тесте карти в Ирак? Саддам плюс още петдесет и едно лоши човечета, които искахме да заловим? Същото тесте си има и Идит — петдесет и двама радикални мюсюлмани. Предлага по сто хиляди за всеки, който успеем да заловим.

— Да го заловите или да го ликвидирате?

— В договора пише „залавяне“, но ти знаеш как стоят нещата...
Работата е там, че Прескот се опитва да я прецака. Повечето от хората в списъка ѝ отдавна са обект на издирване — от САЩ, от Европейския съюз, а дори и от Саудитска Арабия. Шансовете на Прескот да ги залови са равни на нула, но той най-спокойно ѝ прибира парите за тяхното издирване, на базата на почасова работа.

— Помага ли ѝ в издирването тук, на територията на Щатите?

— На Щатите ли? — погледна я с недоумение Чембърлейн.

— Да. Става въпрос за мюсюлманите с американски паспорт.

— Не знам такова нещо, но мога да се поразроя.

— Ще ти бъда благодарна, ако...

В същия момент мобилният ѝ телефон започна да вибрира. На екрана се изписа номерът на университетската болница „Хауард“.

Раната отстрани беше по-лека от тази в бедрото, но в замяна на това го болеше ужасно. Демарко допускаше, че това е така поради местната упойка, която му поставиха, преди да зашият крака. Беше готов да се обзаложи, че след като отминеше действието ѝ, дупката в бедрото щеше да го боли не по-малко от драскотината на гръдния кош. Но докторът не изглеждаше особено разтревожен. Препоръча му да остане под наблюдение час-два, след което да си върви у дома. Това му се стори недостатъчно, но начинът, по който действяха съвременните лечебни заведения, позволяваше да се прибереш за вечеря дори и след като са те простреляли на едно-две места. Вероятно щяха да го оставят да пренощува в болницата само ако му бяха присадили сърце.

При стрелбата на входа на АБН загинаха трима души, а четирима, включително Демарко, бяха ранени. Сред мъртвите беше и двойката, която той пропусна пред себе си. Оказа се, че наперената жена действително е била оперативен служител на Агенцията за борба с наркотиците, но съпругът ѝ бил обикновен чиновник в Министерството на земеделието, отбил се да я вземе за обяд. Третата жертва беше един от пазачите на входа. Куриерът на „Федерал Експрес“, заради когото Демарко отстъпи встрани, се беше разминал с рана в хълбока. Животът му беше извън опасност, но по всяка вероятност щеше да изгуби единия си бъбрек.

Прикован към болничното легло, Демарко се замисли за поведението си в момента, в който започна стрелбата. Единственото му желание беше да избяга от писъците, летящите стъкла и куршумите. Не мислеше за нищо друго, освен за собственото си спасение. И това го накара да се почувства засрамен. Как го правят войниците? Нали по време на бой куршумите свирят край ушите им, но те все пак успяват да отвърнат на огъня? За разлика от него. Дори да имаше пистолет, той нямаше и да си помисли да го използва срещу нападателите. Единствената му мисъл беше да се измъкне през

проклетата врата. Нищо друго. Беше готов дори да пробие дупка в пода, ако това беше възможно.

А когато отместиха телата отгоре му, тази мисъл беше заменена от друга: *жив съм, жив съм!* В ушите му продължаваше да звучи глухият тътен на куршумите, забиващи се в тялото на служителката от АБН, просната върху него.

В стаята се появи Ема. Изражението ѝ не беше на жена, която ужасено тича към леглото на умиращ човек. Или на човек, който се е разминал на косъм със смъртта.

— Слава богу, че си само одраскан — каза тя.

— *Одраскан ли?* — стреснато я изгледа Демарко. — Не бих казал, че дупката на крака ми прилича на драскотина!

— Вече говорих със сестрите — махна с ръка Ема. — Единият куршум те е одраскал странично, без дори да докосне ребрата. А другият е пробил крака ти и е излязъл от другата страна, без да засегне жизненоважни органи. Увериха ме, че след час-два можеш да се прибереш у дома. Просто искат да са сигурни, че не са пропуснали нещо.

— Знам — мрачно кимна Демарко. — Но не мога да повярвам, че ще ме изритат толкова бързо. Искам да кажа, че дори не знам дали ще мога да ходя...

— Ами ставай тогава — подкани го Ема. — Ей сега ще проверим.

— Как е той? — извика Махоуни, влетял в болничната стая с разкопчано палто. Въпросът му беше предназначен за Ема, сякаш Демарко беше в дълбока кома.

— Само драскотини — небрежно отвърна тя.

— Не бих казал, че това нещо в бедрото ми може да се нарече... — започна Демарко, но Ема безцеремонно го прекъсна.

— Нищо му няма — обяви тя. — Единият куршум само го е лизнал в областта на ребрата, а другият е пробил месестата част на бедрото му. Нищо особено.

— А знаеш ли, че ако беше малко по-високо, този куршум като нищо щеше да...

— Ясно — махна с ръка Махоуни и се обърна към Ема. — Като се обади да ми кажеш, че има трима убити, аз си представих, че са го направили на решето. Сега ще ти покажа какво означава истинска

рана... — Председателят се наведе и започна да навива крачола на панталоните си.

— Добре, добре, няма нужда — обади се Демарко. Никак не му се гледаше как двама бойци ветерани сравняват белезите си — като Робърт Шоу и Ричард Драйфус в „Челюсти“.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита Махоуни. — По радиото казаха, че стрелбата е дело на наркомани, които решили да накажат институцията, която ги преследва.

— Може би — кимна Ема. — Една от жертвите е жена с впечатляващ брой арести като агент на АБН. Говорих с един познат, който смята, че именно тя е била обект на атаката. Но той не изключва вероятността стрелбата да е била отмъщение към цялата институция заради някой арестуван или ликвидиран дилър.

— Значи си се оказал на неподходящо място в неподходящо време — обърна се към леглото Махоуни. — Какво, по дяволите, си търсил в АБН?

Ема изпревари отговора на Демарко.

— Не съм сигурна в точността на това заключение — поклати глава тя. — Възможно е обект на нападението да са били жената агент или самата сграда, но аз не изключвам обектът да е бил и Джо...

— Защо мислиш така? — присви очи Махоуни.

— Един очевидец успял да запише номера на колата. Полицията я открила само на две пресечки от мястото на стрелбата до спирката на метрото. Шофьорът бил вътре, с куршум в тила. Именно това ме безпокои. Ако двама надрусани бандити са решили да подложат на обстрел АБН, защо единият от тях убива другия? По-вероятно е шофьорът да е убит, за да не пропее. Така би постъпил всеки професионалист.

— Значи някой наркобарон е наел професионалист да очисти споменатата агентка — кимна Махоуни.

— Може би, но и тази версия не ми харесва — въздъхна Ема. — Искам да кажа, че в един момент започваме да разследваме неотдашните терористични нападения, а в следващия Джо за малко не става случайна жертва на гангстерска акция.

— Хм — изръмжа Махоуни. — Че какво толкова сте открили, за да си заслужите куршума?

— Не знам — поклати глава Демарко, после сбито докладва за наученото до момента. Особено наблегна на информацията, според която Идит Бакстър и Кен Доблър са отпуснали значителни суми на сенатор Бродрик.

Председателят обмисли чутото и поклати голямата си глава.

— Така... Май ще се окаже, че не си гонил вятъра.

Огромен комплимент от устата на работодател като Махоуни.

— Ако Джо е бил обект на нападението, значи сме близо до нещо голямо — промълви Ема.

— Но какво? — изглежда я Махоуни.

Тя само поклати глава.

— Трябва да се връщам на работа — промърмори председателят и започна да навлича палтото си. Справил се с тази нелека задача, той се обърна към Демарко: — Ти също, след като си само одраскан!

Господи, Исусе! — въздъхна Демарко. Какво трябва да ми се случи, за да впечатля тези двамата? Дали един откъснат крак ще свърши работа? После в главата му изплува друга, далеч по приятна мисъл. *Жив съм!*

— Тоя тип ще излезе от болницата след един ден! Само след един ден!

Оливър Линкълн отлично разбираше защо се гневи клиентът. Беше му платил много добре за изпълнението на една елементарна задача, но той се беше провалил.

— Искаш ли да опитаме още веднъж? — попита той. —
Безплатно, разбира се.

Клиентът замълча за миг. Явно съобразяваше.

— Не. Ако направите втори опит, на всички ще стане ясно, че именно той е бил обект за стрелбата пред сградата на АБН. Забравете за Демарко. Сега трябва да изпълните останалата част от плана.

— Сигурен ли си?

— Да. Законопроектът заседа в Камарата заради проклетия Махоуни!

Линкълн се надяваше да не се стига до това. Той беше отличен професионалист и действаше безкрайно предпазливо, но ако трябваше да изпълни последната част от плана на клиента... Да, няма съмнение, че всяко ченге в тази страна ще хукне да издирва извършителите и това ще се проточи с години. Но от друга страна, Линкълн не виждаше как могат да стигнат до него. Би се случило само ако клиентът проговори, но това няма как да стане. Никога.

— Ти провали всичко! — извика Линкълн. — Трябваше да осакатиш обекта, но той се оказа само леко ранен.

Кубинката беше притеснена. Беше се проваляла само веднъж през цялата си кариера, преди девет години. Но нямаше никакво намерение да се извинява на Линкълн.

— Въпреки това трябва да покриеш разходите ми! — изсъска тя.

— Не съм много сигурен.

— Бъди сигурен, че ще ги покриеш. А сега ми кажи искаш ли да повтора изпълнението на задачата, или да ти върна парите. Минус разходите ми.

— И на двата въпроса отговорът е „не“.

— Какво?

— Не искам да повтаряш и не искам да ми връщаш парите. Време е да се погрижиш за обекта, за който говорихме миналия месец. Клиентът иска незабавното му отстраняване.

— Планът същият ли е? — попита кубинката.

— Да. Нищо не се е променило.

— Не си въобразявай, че за този обект ще приема сумата, която ми предложи за Демарко — отсече кубинката. — Нали помниш, че за него се договорихме съвсем друго?

Тя беше права. Хонорарът за следващата поръчка беше много по-голям от този за убийството на Демарко. Но и рискът беше много по-голям.

— Разбира се — отвърна Линкълн. — Ще ти платя сумата, за която се договорихме. — На лицето му се появи усмивка. — А като премия ще задържиш и платеното досега, въпреки че се провали.

— И защо да го правиш? — подозрително попита кубинката.

— За да легнеш с мен.

Тя замълча. Не беше сигурна, че Линкълн говори сериозно.

Той се постара да не се разсмее. Отлично знаеше, че тази жена никога не би пожелала да прави секс с него, но това все пак са седемдесет и пет хиляди долара. Докъде ли можеше да стигне алчността ѝ?

Кубинката продължаваше да мълчи, заковала поглед в него. Очите ѝ хвърляха мълнии, но си личеше, че обмисля офертата.

— Не — промълви най-сетне тя, а той беше готов да се обзаложи, че всеки момент ще умре от мъка.

— Сто хиляди, само за една нощ — вдигна мизата Линкълн.

Тя изруга на испански, отмести поглед, после отново го закова в лицето му. Личеше, че е адски объркана. Стига вече, каза си Линкълн. Беше време да тръгва, защото след час имаше среща.

— Само те изпитвам — снизходително се усмихна той. — Позволявам ти да задържиш парите, защото следващата задача е изключително важна и трябва да бъде изпълнена незабавно. И защото

те харесвам. — Това, което пропусна да добави, звучеше горе-долу така: *И защото парите не са мои.*

Кубинката се изчерви, защото си беше позволила да обмисли офертата. И защото Линкълн го знаеше.

— Но аз не те харесвам! — троснато рече тя. — И някой ден ще те убия, при това абсолютно безплатно!

Слава богу, материалите най-после пристигнаха.

Донесе ги непознат мюсюлманин, който почука на вратата на стаята му в мотела в два часа през нощта. Той стреснато подскочи, мислейки за полицията. Погледна през шпионката и с облекчение установи, че човекът отвън е мургав, с типичните черти на неговата раса. Без да каже нито дума, мъжът му подаде пакета и си тръгна.

На следващия ден, четвъртък, двамата с момчето свързаха пластичния експлозив с радиостанциите и капсул-детонаторите. Материалът беше в излишък и сигурно щеше да стигне за още една бомба. Запита се какво да прави с него. Би могъл да го запази за следващата операция, или да накара момчето да го заложи на някое друго място в рафинерията. Но пътуването с експлозив беше опасно, а момчето не биваше да остава зад оградата по-дълго от планираното. Това многократно увеличаваше опасността да бъде открито.

После му хрумна едно много по-практично решение — да използва материала за живи хора.

Когато устройството беше готово, той каза на момчето, че трябва да го заложи в понеделник през нощта и да го задейства във вторник сутринта. Искаше да взриви резервоарите в работен ден. Избра вторник, защото много от работниците използваха не два, а три почивни дни.

Момчето само кимна.

Ох, това хлапе наистина щеше да му липсва.

После то най-после зададе въпроса, който очакваше от доста време насам.

— Какво ще стане с майка ми?

— Всичко ще бъде наред. Ще я разпитват, но няма да я арестуват. Ние ще ѝ изпращаме пари, а когато теб те няма, тя ще може да преживява с това, което ѝ отпуска държавата. Естествено, ще се радва на вечната Божия благословия, тъй като ще бъде майка на мъченик.

За ареста на Джубал Пю бяха нужни четирима души. На първо място Патси Хол от АБН. С нея щеше да е лесно, тъй като и без това изгаряше от желание да го тикне зад решетките. Вторият и третият живееха в Куинс, Ню Йорк. Единият беше окръжен прокурор, а другият — гангстер. Демарко реши първо да поговори с гангстера.

Къщата на Тони Бенедето се намираше в Озоун парк — двуетажна, средна по големина. Повечето от съседите му бяха работници, но имаше и неколцина мафиоти. На вратата го обискира една от горилите на Тони. Демарко го предупреди да внимава, защото е ранен, но ефектът беше обратен — мръсникът започна да го потупва по-силно. Усетил бинта от вътрешната страна на крака му, той го накара да си смъкне панталоните и се наведе да провери дали не става въпрос за скрит предавател. Най-после всичко свърши и Демарко закуцука към кухнята. Раната му пулсираше от натиска на грубите пръсти на бодигарда.

Тони седеше на кухненската маса, облечен в екип за джогинг — бежов суичър със затворен цип и клин в същия цвят, с бели ленти отстрани. Беше на шейсет и осем години, с голям нос и още по-големи уши. Боядисаната коса го правеше да изглежда по-скоро глупав, отколкото млад. Когато приближаваш седемдесет, косата ти не може да бъде същия цвят както когато си бил на двайсет.

На масата имаше кутийка „Слим-фаст“ редом с разтворен брой на „Уолстрийт Джърнъл“. Забелязал погледа на Демарко към напитката за отслабване, Тони подхвърли:

— Да знаеш, че действа. Опитах диетата на Аткинс, но кой може да живее без хляб и спагети? Сега пия това нещо за закуска и обяд, а вечер се храня нормално. — Очите му се плъзнаха по фигурата на Демарко: — Знаеш ли, че все повече започваш да приличаш на твоя старец?

Бащата на Демарко беше работил за друг гангстер от Куинс — Кармине Талиаферо. И двамата бяха покойници: Кармине от

естествена смърт, а Джино Демарко от три куршума в гърдите. Бенедето беше наследил Талиаферо като бос на местната мафия и за известно време беше работил с бащата на Демарко.

— Аз съм и братовчед на Дани Демарко — промърмори той.

Домакинът се ухили, а Демарко изведнъж изпита желанието да смъкне с един удар очилата от големия му нос. Бенедето явно знаеше за връзката на бившата му жена с братовчед му, който в момента беше в затвора.

— Заради него ли си дошъл? — вдигна вежди Тони. — Да не вземеш да ме молиш като Мари да го измъкна от кафеза?

— Не ми пука дали ще изгние в затвора — намръщено отвърна Демарко. — Но ми трябва за една друга работа, ти също.

Бенедето мълчаливо го изслуша, отпивайки от диетичния млечен шейк.

— Не виждам какво може да ми попречи — кимна най-сетне той. — Но за какво ти е окръжният прокурор на Куинс?

Шибан, но напълно основателен въпрос, помисли си Демарко.

— Абе ти да не си полудял?! — викна Томас Фарли.

Окръжният прокурор на Куинс беше висок малко над метър и седемдесет и доста охранен, но добре скроеният костюм успешно прикриваше този недостатък. Най-хубавото у него бяха очите и косата му. Под широкото чело и гъстата, сресана назад сива грива блестяха тъмни пронизителни очи — напълно подходящи за човек, който обвинява престъпници. Тези очи излъчваха гняв, или престорен гняв, когато това беше необходимо. Но в момента преструвките бяха излишни и в погледа му се четеше неподправена ярост.

Присъстваше и Патси Хол, долетяла от Вашингтон специално за срещата.

— Виж какво — въздъхна Демарко. — Знаеш не по-зле от мен, че Дани Демарко е гаден червей, но не е способен на убийство.

— Не знам нищо подобно! — отсече Фарли. — Дори да не е убиец, той е доказан съучастник в убийство!

— Само е стоял там — изтъкна Демарко. — А Винс Мерлино е застрелял Чарли Логан при самоотбрана, защото онзи тип го е стиснал за гушата.

— Не знам за Винс Мерлино, но...

— Стига глупости! — хладно го прекъсна Демарко.

— Ако този Мерлино е застрелял Логан, твоят Дани просто трябва да ни го каже. Така Мерлино ще влезе в затвора с присъда за непредумишлено убийство, а Дани ще се отърве с година-две за съучастничество. Той просто трябва да изпълни гражданския си дълг и да свидетелства срещу Мерлино.

— Нали знаеш, че ако го направи, Тони Бенедето ще му види сметката?

— Това не е мой проблем — сви рамене Фарли. — Или Дани ще лежи за убийството на Логан, или ще издаде Мерлино. Лично на мен не ми пука кой ще излежи присъдата.

— Чарли Логан беше закононарушител с отвратителен характер. Преди да се разведе, той редовно пребивал жена си и децата си. Така постъпил и с един от колегите си, след което твоите хора са го арестували. Бил е далеч от представата за примерен гражданин и на никой не му пука, че са го гръмнали.

— И на мен не ми пука, дори да е бил превъплъщение на дявола — тръсна глава Фарли. — Но са го гръмнали в моя район. Точка по въпроса, ако нямаш какво друго да ми кажеш!

Демарко погледна Патси Хол. Беше се надявал да убеди Фарли, без да прибегва до услугите ѝ. Тоест да накара един политик да загърби личните си интереси и да направи нещо за страната си. Доста наивни надежди.

— Мистър Фарли, в момента в Куинс действа много силна група наркопласьори от Ямайка — започна Патси. — Ние сме на път да я разбием, но сме готови изцяло да ви отстъпим лаврите. Тази група е добре известна на вашите експерти за борба с дрогата. Тя е основен разпространител на кокаин в района и е отговорна за смъртта на повече хора, отколкото Винс Мерлино и цялата фамилия Бенедето, взети заедно. Мисля, че това е една добра сделка за вас, срещу която искаме само Дани Демарко.

Фарли внимателно я погледна.

— Аз... тоест ние обираме всички лаври, така ли? — попита той. — Без да се изправям пред камерите редом с някое федерално ченге, което адски държи да разкаже как точно са го направили?

— Да.

— За колко пласьори от Ямайка говорим?

— За шест със сигурност, но може да станат и десет.

— Кога ще се случи това?

— След месец, най-много два. Точно преди старта на кампанията ви за втори мандат.

Фарли ѝ се усмихна, а тя отвърна на усмивката му.

Демарко не се усмихна. Патси Хол все още нямаше представа, че ако планът му успее, прецаканата ще бъде тя.

Последният необходим участник в операцията беше Дани Демарко, който в момента седеше със слушалка в ръка отвъд разделителното стъкло на стаята за свиждане. Мръсникът изглеждаше страхотно въпреки затворническия гащеризон и двудневната брада.

С Джо си приличаха, никой не можеше да бъде изненадан от факта, че са братовчеди. И двамата имаха гъсти коси, прави носове, добре оформени брадички и сини очи. По принцип Джо Демарко минаваше за хубав мъж, но в сравнение с Дани... Е, всичко беше въпрос на милиметри — в разстоянието между очите, в дължината на носа, във формата на брадичката. Перфектната симетрия, съпоставена с почти перфектната. Това беше разликата между действително красивия и просто хубавия мъж. Все едно да сложите една до друга снимките на Кърк Дъглас и сина му Майкъл, направени, когато и двамата са били трийсетгодишни. Веднага ще забележите, че милиметрите са в полза на Кърк. Подобно беше сравнението между Дани и Джо Демарко, в което Джо не беше Кърк, а Майкъл.

Но не само външният вид на братовчедата привличаше жените — най-вече като бившата му съпруга Мари. В очите му проблясваха особени искрици, които обещаваха забавления; които внушаваха, че за него животът е купа прекрасни плодове, които той е готов да сподели. В същото време повечето жени, с изключение на Мари Демарко, очевидно си даваха сметка, че Дани е нетрайна стока — прекрасен партньор за една седмица във Вегас, но не и човек, който ще бъде до теб в момента, в който лекарите открият подозрителна бучка в гърдата ти.

— Разбираш, нали? — попита Демарко.

— Да — кимна Дани.

— И си даваш сметка, че ако прецакаш нещата, този човек ще те убие?

— Да.

— Разбираш, че трябва да свършиш работата, а не просто да кажеш, че си направил всичко възможно?

— Да. Ще мога ли да видя Мари, преди да замина?

В главата на Демарко моментално изплува образът на бившата му жена в компанията на братовчед му. Образи, които искаше да забрави на всяка цена.

— Да, но само защото първо трябва да свърша някои неща. А ти трябва да си в първия самолет за Вашингтон утре сутринта. Оттам ще потеглим към Западна Вирджиния, но с отделни коли.

— Кой ще плати билета ми?

— Сам ще си го платиш!

— Добре де, ще го платя. Не е нужно да се държиш толкова...

— Искам да облечеш дрехите, които те превръщат в жалкия бандит, какъвто си бил винаги. Тъпи златни вериги около врата, крецияща вратовръзка, лъскав костюм. В общи линии да се облечеш така, както когато излизаш с нея. Ясно ли ти е?

— Да, но...

— Никакво „но“. Ако утре не се появиш във Вашингтон, заклевам се, че...

— Ще бъда там Джо, имаш думата ми.

Демарко с отвращение поклати глава. Неговата дума! Боже!

— И още нещо, Джо... Благодаря ти. Още не мога да повярвам, че правиш това заради мен.

— Не го правя заради теб, тъпако! Нито пък заради жена ти. Пет пари не давам дали ще гниеш в затвора, където ти е мястото!

Джубал Пю живееше в северния край на долината Шенандоа, на около петнайсет километра от Уинчестър, щата Вирджиния и на осем километра от границата със Западна Вирджиния. Имението му беше заобиколено от ябълкови градини и букови гори. Край пътищата между полегатите хълмове бълбукаха поточета, широки едва петдесет-шейсет сантиметра.

За Дани Демарко, който почти не напускаше Ню Йорк, това място беше невероятно. Прекоси пътища с имена като „Жабешко око“ или „Пъдпъдъча поляна“, а в един момент се оказа на петнайсетина километра от населено място, което се наричаше „Петлов мост“, Западна Вирджиния.

Следвайки инструкциите на братовчед си, Дани скоро откри фермата, имението, или дявол знае какво, където живееше Пю. Къщата се намираше в дъното, непосредствено до гората, отдалечена на поне двеста метра от портала. Беше голяма бяла постройка с два комина и петел-ветропоказател на покрива. Около къщата се виждаха няколко спомагателни постройки — вероятно гаражи или работилници. На паркинга отпред имаше пет-шест коли. Явно колекционирането на стари и безнадеждно потрошени модели беше на мода в тази част на света, тъй като Дани беше видял доста такива пред къщите, покрай които мина — качени на трупчета, без колела и разядени от ръжда.

Дани слезе от взетата под наем кола — стар таурус, но по-добра не можеше да си позволи. Приблужи се към портала и подръпна тежкия катинар, въпреки че беше заключен. После се върна при колата, облегна се на капака и запали цигара. Онази мацка от АБН го беше предупредила да изчака, защото рано или късно някой щеше да се появи и да го попита кого търси.

Дани се беше наконтил с палто от камилска вълна, сив костюм, синя риза с широка бяла яка и копринена вратовръзка на „Версаче“, която струваше сто и петдесет долара и му беше подарък от Мари. На кутрето си носеше пръстен с цирконий, а на краката му блестяха черни

мокасини на „Гучи“ с къдрави пискюлчета, вече покрити с тънък слой прах.

Десет минути по-късно от паркинга потегли един джип и тръгна по алеята към него. Шофьорът закова пред заключения портал и слезе. Беше по джинси и груби работни ботуши, а нагоре, въпреки студа, носеше само синя тениска. Беше около метър и осемдесет, слаб, но не кльощав, с добре очертани мускули на ръцете — от онези, които не се помпат във фитнеса, а се правят с яка работа. Лицето му беше загоряло и обветрено, с високи скули. На главата му имаше мръсна бяла бейзболна шапка с надпис „Питърбилт“. Дани беше чувал, че това е марка камиони, а не някакъв мръсен намек, но не разбираше защо човек трябва да носи подобна шапка. После забеляза пандизчийските татуировки по ръцете му — малки кръстчета между кокалчетата — и най-накрая му стана ясно, че в затвора той е членувал в някое арийско братство или нацистка банда.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — попита мъжът.

Приятелско отношение, няма що.

— Казвам се Дани Демарко и искам да говоря с мистър Пю. Предай му, че работя за Тони Бенедето от Ню Йорк и идвам с делово предложение.

Мъжът се изплю в негова посока. Плюнката кацна на сантиметри от дясната обувка на Дани. Тоя тип имаше уста като оръдие. В продължение на трийсетина секунди го гледаше със змийския поглед на затворник, преценяващ качествата на нов съкилийник, след което най-сетне измъкна телефон от задния джоб на джинсите си и набра някакви цифри. Минута по-късно се приближи до портала, изстреля още една плюнка и отключи катинара.

Някога червеникавата коса на Джубал Пю беше започнала да придобива неприятен оранжево-сив оттенък. Малките му сини очи бяха полускрити под рунтави червени вежди, издълженият му нос беше сплескан в средата, а безволевата брадичка беше почти скрита под сивеещи едноседмични бакенбарди. Беше грозен мъж с кадифени панталони и дънкова риза с дълги ръкави. На краката му имаше бели чорапи и меки домашни тъмносини чехли.

Дани се представи, а Пю стисна ръката му и се отпусна на триметрово канапе от синя кожа. Посочи на госта кресло със същия цвят, поставено зад ниската масичка със стъклен плот и дебели крачета. Намираха се в просторно помещение, обзаведено с големи и скъпи мебели — вероятно всекидневната на Пю. В ъгъла имаше огромен плазмен телевизор, по стените висяха картини с позлатени рамки, сред които доминираше елен с огромни разклонени рога на горска поляна. Дани стигна до заключението, че домакинът е похарчил много пари за обзавеждането на тази стая, но не е проявил съобразителността да наеме интериорен дизайнер.

Горилата с бейзболната шапка се облегна на стената до картината с елена и скръсти ръце пред гърдите си. Докато крачеше след него към всекидневната на Пю, Дани забеляза ръкохватката от орехово дърво на автоматичен пистолет 45-и калибър, затъкнат в колана му.

Пю го огледа от главата до петите и устните му трепнаха в подобие на усмивка. Очевидно беше развеселен от контето насреща си.

— Казал си на Ранди, че те изпраща някой си мистър Бени-Дето — подхвърли той.

Леле, колко бавно говори, рече си Дани.

— Трябва да ти кажа, че не познавам никакъв мистър Бени-Дето и изобщо никой от Ню Йорк — продължи Пю. — Ходил съм там само веднъж. Ако ме питаш, мястото е гадно и вонящо, но мацките си ги бива.

— Кое то не може да се каже за Уърстчестър — кимна Дани. — Или както там се нарича забутаното място, където съм отседнал.

Пю се усмихна, показвайки два реда ситни остри зъби.

— Казва се *Уинчестър*, синко, също като карабините — поправи го той. — На мен ми харесва.

— Както и да е — кимна Дани. — Причината да съм тук е желанието на мистър Бенедето да се свърже с надежден и сигурен доставчик на метамфетамин, който...

— Ха! — прекъсна го Пю и извъртя разширени от престорено смайване очи към Ранди. — Можеш ли да повярваш?! Тоя тук се появява в дома на човек, когото изобщо не познава, и започва да дрънка за наркотици! Май ще е най-добре да звънна на шерифа!

— Да бе, как не! — иронично подхвърли Дани.

Видял как се стягат челюстите на Пю, той си напомни, че трябва да си държи езика зад зъбите.

— Вижте, мистър Пю — смени тона той. — Знам, че не се познаваме и трябва да си мерите приказките. Спокойно бих могъл да съм агент на АБН с микрофон под ризата. Не казвайте нищо, но все пак чуйте какво имам да ви кажа, преди да ме изхвърлите.

Пю запази мълчание.

— Мистър Бенедето е важният човек в Куинс — добави Дани.

— Важният човек? — вдигна вежди Пю.

— Той е член на една от фамилиите, които управляват Ню Йорк. Той е мафията, разбирате ли?

Пю пренебрежително сви рамене.

— В Куинс действа една ямайска банда, на която дните са преброени — продължи Дани. — Занимават се с разпространение на крек, метамфетамин и трева. Ченгетата ще ги окошарят в рамките на месец, а мистър Бенедето ще поеме бизнеса им. Но за целта се нуждае от лаборатория със сериозен производствен капацитет, а не от някоя дребна работилница в мазе. Производството трябва да е далеч от Ню Йорк, защото ако е някъде наблизко — в Ню Джърси или Кънектикът, нюйоркските наркоченгета или АБН със сигурност ще го надушат. Винаги става така. По тази причина мистър Бенедето търси хора, които са далеч от региона, но си разбират от работата.

— Някой здравата те е заблудил, синко — въздъхна Пю. Освен това ме обиждаш. Май ще помоля Ранди да те изведе навън и да ти разкраси физиономията.

— Нека ви покажа нещо преди това — рече Дани и вдигна от пода куфарчето, което беше взел със себе си. Сложи го на коленете си и понечи да вдигне капака, но Пю вдигна ръка.

— Я задръж малко! Как каза, че ти е името?

— Демарко. Дани Демарко.

— Добре, Дани. Защо не позволиш на Ранди да отвори куфарчето?

— Разбира се — отвърна Дани и вдигна ръце с дланите напред.

Ранди взе куфарчето, сложи го на една маса встрани и вдигна капака.

— Нищо — обяви той. — Само хартия.

Пю кимна и горилата върна куфарчето.

Дани извади от него дебел кафяв плик и го плъзна към Пю, който не го докосна.

— Вътре има копия от заповедите за арестите ми, издадени от полицейското управление на Ню Йорк. Плюс имената на десет души, с които съм лежал в „Алтона“. Излежах двегодишна присъда там за укриване на крадени вещи.

Всичко това беше истина.

— Можете да се обърнете към всеки от тях, по ваш избор. Става въпрос за периода 95-а — 97-а. Той ще потвърди това, което ви казвам, стига да е с бял цвят на кожата. В плика има и една изрезка от „Ню Йорк Дейли Нюз“, в която се твърди, че съм видял сметката на един тип на име Чарли Логан. Това отговаря на истината. В друга изрезка ще видите материал с вчерашна дата, в който пише, че са били принудени да ме освободят, защото единствената очевидка — някаква дърта кучка, се е отказала от показанията си. Ще видите и снимка на шефа ми Тони Бенедето, публикувана в същия вестник. Ако проявите желание да говорите с него, вътре са телефоните му — домашен и мобилен. За да сте сигурен, че говорите именно с него, а не с някое ченге, обърнете се към човек по ваш избор в Ню Йорк и го изпратете в дома на Тони в Куинс, за да се увери, че на телефона действително е Тони. Телефоните му не се подслушват, защото той си плаща за това.

Дани се изправи.

— Време е да си тръгвам, мистър Пю — обяви той. — Разбира се, ако вие и Ранди нямате нищо против. Но преди това искам да уточня какво предлагаме. Готови сме да поемем стока за милион, милион и половина долара на тримесечие — разбира се, ако разполагате с подобен капацитет. Единственото ни условие са редовните доставки. Не можем да си позволим недостиг.

По неизвестни причини Патси Хол бе настояла да използва фразата „тримесечие“ а не „на всеки три месеца“.

— В заключение ще добавя, че шефът ми знае всичко за вас, мистър Пю. Плаща на двама души от АБН, за да търсят хора като вас. Той знае, че вие сте умен и предпазлив човек, когото ченгетата никога не са успели да пипнат. На плика е номерът на моя мобилен телефон и името на мотела ми в Уинчестър. Ще остана там до утре вечер, защото знам, че ви трябва време, за да проверите мен и мистър Бенедето. В

случай че не се обадите до другиден сутринта, заминавам за Южна Каролина, където работи един друг човек като вас.

Дани подкара към мотела си. През цялото време мислеше какво ще се случи, ако Пю не захапе въдицата. Чакаха го петнайсет години затвор, през които никак нямаше да му е лесно. В живота понякога става така, че добрият външен вид не е предимство, а недостатък.

Провери на рецепцията за някакви съобщения, пофлиртува с русото миньонче зад гишето, а после се прибра в стаята си. Включи отоплението, съблече костюма и се просна на леглото. След известно време вдигна слушалката и набра мобилния телефон на Джо. Нямаше представа къде е отседнал братовчед му.

— Всичко мина добре — докладва Дани. — Почти му изскочиха очите, като му казах, че на всеки три месеца искаме стока за един милион долара. Не знам дали ще се обади до утре, но явно беше заинтригуван.

Патси Хол беше предупредила Джо, че Пю работи само с хора, които познава лично. А когато все пак наемаше непознати, той винаги прибягваше до старателни проверки. След което бе добавила, че Пю е готов на всичко, когато става въпрос за големи пари. Така Джо бе стигнал до извода, че има вероятност Пю да приеме сделка за пет милиона годишно, стига да се увери, че ще си има работа с известни, закоравели престъпници като Тони Бенедето. В момента обаче Дани не можеше да направи нищо друго, освен да се надява, че заключенията на Джо са верни.

— Тази вечер няма да мърдаш от стаята си — каза Джо. — Ако огладнееш, поръчай си пица. Не искам да излизаш никъде. Да не вземеш да се напиеш и да се забъркаш в някоя каша.

— Хей, аз съм професионалист, знам какъв е залогът! — обиди се Дани.

— Ти си абсолютен боклук! Да не си мръднал оттам! — кресна Джо и затвори.

Тоя наистина ме мрази, въздъхна Дани.

Ема седеше на канапето във всекидневната и наблюдаваше пламтящия в камината огън. Чувстваше се самотна и отчаяна. В скута ѝ лежеше кученцето на Кристин с големина на плъх. Кристин беше заминала при майка си в Хартфорд, където щеше да прекара нощта. Храненето и грижите за животинчето бяха поверени на Ема, тъй като майката на Кристин бе алергична към кучета. На два пъти се опита да го постави в специалната кошница, която му беше купила Кристин, но то, вероятно самотно, отново се връщаше във всекидневната и скачаше в скута ѝ. Усецането на топлото телце с бързо биещо сърце беше странно и успокояващо, макар че същото чувство може би щеше да ѝ осигури и бутилка с гореща вода, обвита в козина.

Ема беше отчаяна, защото беше изгубила голяма част от деня, опитвайки се да научи нещо повече за хората, стреляли срещу Демарко. Макар че самият той изобщо не се тревожеше за сигурността си, което я изненадваше, и беше убеден, че куршумите са били предназначени за убитата агентка на АБН, Ема имаше основателни поводи за съмнение. Но след три часа телефонни разговори с различни хора тя не научи нищо повече от това, което пишеха вестниците: застреляният шофьор на колата Хорхе Ривера бил дребен гангстер, свързан с банда латиноси. Занимавал се с продажба на дрога, но със сигурност не бе изпълнявал мокри поръчки. По отношение на партньорката му полицията не разполагала с нищо. Камерите пред сградата на АБН не успели да уловят лицето ѝ, а в колата нямало никакви нейни отпечатъци.

Остатък от деня прекара с Дебелия Нийл, който продължаваше да търси доказателства за връзки на Доблър и Бакстър с терористичните нападения. След пет часа в неговата компания (никой не би трябвало да остава толкова дълго в компанията на Дебелия!) резултатът беше нулев. В края на деня Ема реши да забрави за Идит Бакстър и да се съсредоточи върху дейността на Доблър. Беше ясно, че Бакстър спонсорира не само Бродрик, но и всички политици и

организации, които демонстрират някаква антипатия към мюсюлманите. Плащаше на Прескот да издирва радикални ислямисти по света, но всичко това беше законно и тя го правеше съвсем открито. Обезумяла от мъка и чувство за вина, тази жена правеше всичко възможно да отмъсти за сина си, но дълбоко в себе си Ема чувстваше, че тя няма връзка с терористичните нападения. Макар че не можеше да ѝ помогне, Ема се надяваше, че предчувствието не я лъже. При всички случаи човек в състоянието на Идит Бакстър не беше приятна гледка.

Телефонът извънтя и кучето в скута ѝ стреснато подскочи. Дано да е Кристин, помисли си тя.

— Ало?

— Обажда се Аниса Азис. Аз... Аз бих искала да говоря с вас.

— Къде? — попита Ема.

— Ами някъде близо до Ротондата. Удобно ли ви е?

— Аз живея в Маклийн, но...

— О, в такъв случай...

— Не, всичко е наред — побърза да каже Ема. — Ще дойда, но след около четири часа. Да се видим около десет и половина, става ли?

Надяваше се, че проклетото куче няма да обърне цялата къща наопаки.

— Бяха двама мъже — каза Аниса Азис.

Седяха на една от скамейките в просторния терасиран парк на Университета на Вирджиния. В далечния му край се виждаше Ротондата, проектирана от Томас Джеферсън по подобие на римския Пантеон.

— Не знам как са отключили, но късно през нощта нахлуха в стаята ми, грабнаха ме и ме хвърлиха в багажника на някаква кола. Пътувахме час, а може би и повече. Закараха ме в някакъв склад. В средата му имаше офис с остъклени стени. Единият от мъжете насочи пистолет в мен и ми подаде бележка на английски, в която пишеше да се съблека. Аз не го направих и той ме зашлеви. Мислех, че ще ме изнасилят, но те само ме съблякоха и ме завързаха за един стол.

Момичето потръпна. Нощта беше студена, може би три-четири градуса над нулата, но Аниса беше само по анцуг с качулка и с

инициалите на университетския футболен отбор. Но Ема знаеше, че тръпките не бяха от студа.

— Как изглеждаха? — попита тя.

— Единият беше много едър, може би метър и деветдесет. Другият беше по-нисък и по-слаб, но много силен. Носеха ризи с дълъг ръкав и ръкавици, а на лицата си имаха скиорски маски.

— Цвят на очите?

— Кафяв, и на двамата.

Жалко. По-добре да бяха сини.

— Бели ли бяха според теб? Американци или чужденци?

— Не знам. Не казаха нито дума.

— Ясно. Какво стана после?

— В склада се появи още един, също с маска на лицето. Водеше вуйчо ми. После единият от мъжете — онзи кльощавият, се изправи зад мен. В ръцете си държеше две пръчки, свързани с жица. Преметна жицата през шията ми и започна да върти пръчките. Душеше ме. От шията ми потече кръв. Спря малко преди да изгубя съзнание. Видях, че третият говори нещо на вуйчо ми, после кльощавият отново започна да ме души. Вуйчо ми плачеше и се молеше. После онзи го изведе навън.

Аниса замълча, преглътна сълзите си и затвори очи.

— Оставиха ме сама. Дълго, може би повече от два часа. След това кльощавият отново се появи. Показа ми снимка на майка ми и брат ми, направена пред дома ни. На бележката, която тикна под носа ми, пишеше, че ако се оплача в полицията, ще убият мама и брат ми. Мен също. После... После свали ръкавицата си и... вкара пръста си в мен. След това ме развърза и ми позволи да се облека. Натикаха ме в багажника и ме изхвърлиха близо до студентското градче. Прибрах се в стаята си и направих опит да се обадя на вуйчо, но него го нямаше. По някое време пузнах радиото и чух какво е направил. И че е мъртъв.

— Аниса — промълви Ема. — Знам, че ти е трудно, но искам да те попитам нещо. Видя ли ръката на онзи мъж, когато свали ръкавицата си? Можеш ли да определиш расата му по нея?

Момичето понечи да поклати глава, после спря.

— Да — прошепна то. — Ръката му не беше тъмночервена или кафява, като на арабин или чернокож. Беше загоряла от слънцето, но приличаше на ръката на бял човек.

— Добре — кимна Ема. — Много добре.

— Имаше и още нещо. Когато започна да смъква ръкавицата си, за миг видях някакви сини кръстчета по кокалчетата му. Само за част от секундата. Мисля, че беше някаква татуировка, но не съм сигурна. Може би са били само мръсни петна.

— Какво друго си спомняш? Каква беше колата, с която те взеха? А някакви отличителни белези по дрехите им?

— Не, съжалявам.

Замълчаха за известно време, после Аниса кимна с глава към общежитията.

— Знаете ли, че тук дават стаи само на студенти от горните курсове? На такива, които според преподавателите имат специални заложи.

Ема поклати глава. Тя отлично знаеше какво има предвид момичето. Около парка се издигаха пет „павилиона“, запазени за авторитетни преподаватели, а между тях бяха разположени петдесет и четирите студентски стаи, наричани „стаи край моравата“. Строени горе-долу по времето на Томас Джеферсън, те нямаха бани и климатици, но въпреки мизерните условия, които предлагаха, бяха мечта за всеки студент. Там можеха да живеят само отличници, доказали качествата си.

— Нима мислите, че мюсюлманка като мен има шанс да получи една от тези стари и мрачни килии? — прошепна Аниса.

Тим Крокър обичаше професията си.

Харесваше колегите си и винаги беше готов да гаси пожари. Правеше всичко възможно да спасява хората и домовете им от огнената стихия. Дори сваляше котките им от дърветата, по дяволите! Това, което не обичаше, беше да гледа овъглени трупове.

Такава гледка — в случая четири изгорели до неузнаваемост трупа с оголени черепи, сгърчени тела и зинали в последен писък усти — той просто мразеше. Особено миризмата. След подобни инциденти той не беше в състояние да хапне месо цял месец.

Пожарът беше започнал в спалнята на апартамента на третия етаж. В резултат таванът се беше срутил и двама души в спалнята на четвъртия бяха пропаднали долу. Мъж и жена, проснати върху труповете на двойката от третия етаж.

Хората на Крокър си бяха свършили работата. Пожарът беше потушен за по-малко от час след подадения сигнал. Нямахме други жертви въпреки тежките поражения в още три апартамента. А сградата беше спасена. Безпокоеше го причината за пожара. Без да е експерт по палежите, Крокър имаше достатъчно опит, за да прецени, че тук не става въпрос нито за експлозия на газ за битови нужди, нито за заспал човек с цигара в ръка. Но взрив несъмнено е имало, и то достатъчно силен, за да пръсне няколко прозореца на съседната сграда. А това, което беше избухнало, най-вероятно е било свързано с контейнер, съдържащ запалителен материал. Иначе казано, в този напълно унищожен апартамент се беше задействал някакъв детонатор.

Следователно тук не ставаше въпрос за откачалка, която се забавлява при вида на горяща сграда, нито пък за мошеник, който иска да си прибере застраховката. Не, това беше нещо друго. Крокър не знаеше какво е, а и не го интересуваеше. То беше работа на ченгетата и експертите по палежите.

— Хей, шефе! — обади се глас зад гърба му.

Крокър се обърна. Ченге, съвсем младо. Ушите му стърчаха изпод фуражката като дръжки на тенджера. Нямахме смисъл да му обяснява, че не е никакъв шеф. Ченгетата винаги използваша това обръщение към най-старшия пожарник на мястото на събитието.

— Не бива да си тук — предупреди той. — Подът под краката ти може да поддаде всеки момент.

— Говорих с домоуправителя — отвърна ченгето. — Вече знаем имената на трима от загиналите.

— Така ли?

— Двамата от четвъртия етаж са Шарън и Пат Монтгомъри. Жената е била учителка в прогимназия, а съпругът ѝ е работил в „Мейсис“ в Арлингтън.

Едно обикновено семейство, имало нещастieto да заспи в неподходящо време и на неподходящо място, помисли си Крокър.

— А кой е собственикът на апартамента? — попита той.

— Млада жена на име Дженифър Талбът. Секретарка. Никога няма да познаеш за кого е работила.

— Но ти ще ми кажеш, нали?

На Крокър започна да му писва. Искаше ченгето да му каже каквото имаше за казване и да се пръждосва, защото вече му прилошаваше от противната миризма.

— Бродрик — рече ченгето.

— Сенатор Бродрик? — вдигна вежди Крокър.

— Аха.

Господи, въздъхна Крокър и измъкна мобилния си телефон. Трябваше да докладва новината по-нагоре. Но преди да набере номера, той вдигна глава.

— А четвъртата жертва? Човекът, който е бил в спалнята на Талбът?

— Още не е идентифициран. Домоуправителят каза, че Талбът била неомъжена. Според него нямала постоянен приятел, въпреки че била много хубава млада дама.

— Ще трябва да го идентифицирате, момчета — въздъхна Крокър. — Защото...

Преди да обясни на ченгето с уши като дръжки на тенджера, че най-вероятно става въпрос за престъпление, в апартамента нахлу още

едно ченге, здравата задъхано от изкачването на стълбите. Върху табелката на ревера му беше изписано името „Уилмонт“.

— Арти! — викна той, обръщайки се към колегата си. — Няма да повярваш какво открихме, мамка му!

— Казвай! — отсече Крокър. Какво им става не тези ченгета, да ги вземат мътните? И какво изобщо търсят тук?

— Правех оглед на паркинга — отвърна задъханият Уилмонт. — Открих една кола, спряла плътно зад колата на собственичката на този апартамент. Очевидно с нейно знание. Отворих я, за да погледна талона.

— Е, кой е човекът, по дяволите? — не издържа Крокър.

В рамките на следващите двацет минути пред сградата се изсипаха дузина агенти на ФБР, две коли шефове от столичната полиция, четирима агенти от Сикрет Сървис и шефът на Крокър.

Някой беше убил сенатор Уилям Дейвис Бродрик.

След осемнайсет часа в стаята в мотела Дани беше на път да се побърка. По телевизията даваха само глупости, скапаният мотел не предлагаше платени канали, а той не разполагаше дори с тесте карти, за да реди пасианси. Мъчеше го не само скуката, но и умората. Цяла нощ не мигна от тревога. Джо го беше предупредил, че ако работата се провали, той се връща направо в затвора. Прекрасно знаеше, че братовчед му не се шегува. Ако Пю не се обади, край на надеждите.

Отново включи телевизора. Видели сметката на някакъв сенатор. На кого му пука? Смени канала и попадна на „Колелото на късмета“ с Вана Уайт, която водеше шоуто от цяла вечност и с дървена усмивка обръщаше блокчетата с едро изписани букви. Сигурно отдавна беше намразила тъпите букви. На колко ли години беше? Със сигурност приближаваше петдесет, но все още изглеждаше дяволски добре. Ами участниците в играта? Откъде всеки ден намираха по трима идиоти, които подскачаха и крещяха при всяко завъртане на...

Мобилният му телефон извънтя. Беше го оставил на нощното шкафче до леглото. Протегна ръка с такава бързина, че го събори. Претърколи се на пода и трескаво започна да го търси, без да усеща болката в натъртените си колене. Включи го на второто позвъняване.

— Ало?

— Намери някой стационарен телефон и набери 540-432-2387. Ясно?

— Не! — ревна Дани. — Чакай да взема нещо за писане! — Преди човекът отсреща да реагира, той грабна химикалката от нощното шкафче: — Повтори номера!

Онзи го направи, а Дани бързо записа цифрите на лявата си ръка.

Май беше онзи негодник Ранди, горилата на Джубал Пю с татуировките по кокалчетата. Благодаря ти, Исусе! Изчака две минути и вдигна слушалката на стационарния телефон.

— Върни се в имението на Джубал — заповяда Ранди. — И гледай да не доведеш опашка, защото те наблюдаваме.

Мамка му! Спокойно можеше да му го каже и по мобилния!

— Добре, Ранди. След четирийсет и пет минути съм там. За толкова дойдох вчера.

Прекъсна линията и се обади на братовчед си.

— Джо, аз съм. Май сме вътре. След малко тръгвам към имението на Пю.

Джо мълча цяла минута.

— Гледай да не прецакаш нещата, Дани — промърмори найсетне той и прекъсна връзката.

Господи! Какво му струва да каже нещо човешко? Например „желая ти успех“?

Джо нямаше какво друго да прави, освен да чака. А по време на чакането мислеше за бившата си жена. Тя се появяваше в съзнанието му в мига, в който погледнеше проклетия си братовчед или разговаряше с него. Писна му да мисли за нея.

Телефонът му отново иззвъня. Сигурно пак е Дани. С късмета на фамилията Демарко като нищо можеше да е спукал гума на път за имението на Пю. Но насреща не беше Дани, а Ема.

— Вчера ми се обади Аниса Азис — информира го тя. — Токущо се прибирам от Шарлотсвил, където се видяхме. Оказа се, че е била отвлечена непосредствено преди опита на Мустафа да взриви Капитолия.

— Господи! Ще даде ли показания пред ФБР?

— Не. Цял час я убеждавах, но тя изпитва ужас. Много добре я разбирам, защото похитителите ѝ показали снимка на майка ѝ и по-малкия ѝ брат и я заплашили, че ще ги убият в момента, в който се свърже с полицията. Готова е да свидетелства само ако ФБР арестува някого, но това ще стане на по-късен етап.

— Ясно.

— По време на разговора момичето ми каза две неща, които искам да знаеш. Не успяла да идентифицира похитителите, защото били с маски и не разговаряли с нея. Не разбрала дали са американци или чужденци. И двамата имали кафяви очи, единият бил около метър и деветдесет, а другият малко по-нисък. Вторият вероятно е бил бял. На кокалчетата си имал татуировки, но тя не е сигурна дали не било

просто мръсотия или машинно масло. Накарай братовчед си да търси нещо подобно по време на посещениято си при Пю.

— За съжаление късно се обаждаш — въздъхна Демарко. — Дани вече пътува натам. Ще го попитам...

— Господи, Джо! — внезапно възкликна Ема. — Бродрик е мъртъв! Бързо включи телевизора!

Ранди го чакаше пред портала. Този път беше облечен с черен суичър, бейзболна шапка и панталони в защитен цвят. На краката си имаше черни войнишки обувки. Дани изпитваше ужас от разни типове с войнишки обувки и камуфлажни униформи. Имаше чувството, че нямат търпение да избухне Третата световна война.

Ранди побутна Дани към къщата. Часът беше девет сутринта и Пю го посрещна по бяла хавлия с извезана реклама на курорта „Хилтън Хед“. Краката му бяха обути в същите меки сини чехли като предишния път. Седеше на кухненската маса с разтворен вестник пред себе си. Очилата бяха кацнали на върха на големия му нос. Приличаше на очилатия плъх от детските книжки, облечен като човек.

Дани понечи да се настани на стола срещу него, но домакинът вдигна ръка.

— Иди с Ранди. Трябва да се преоблечеш, преди да говорим. Искам да съм сигурен, че си чист.

В първия момент Дани понечи да протестира, но веднага разбра, че това би било губене на време.

— Добре — въздъхна той. — Щом така трябва...

Ранди го вкара в някаква спалня и му нареди да свали дрехите си. Дани потисна желанието си да подхвърли някоя язвителна забележка от сорта на „добре, след като толкова много мечтаеш да ми видиш голия задник“. Спести си я главно защото тоя тип изглеждаше готов да го смачка от бой.

Съблече се и му подаде дрехите си. Ранди ги опипа по шевовете, очевидно търсейки някакво електронно устройство. После го накара да се обърне, за да го огледа отзад, след което му подхвърли чифт бански гащета и бяла тениска. Дани ги навлече, а онзи тръгна да излиза.

— Хей, бос ли ще ме оставиш? — подвикна след него Дани.

— Затваряй си шибаната уста! — изръмжа горилата.

Върнаха се в кухнята и Пю му посочи стола срещу себе си.

— Проверих както шефа ти, така и теб — започна направо той. — Ти си дребна риба, но шефа ти си го бива. Проявявам интерес и искам да поговорим за подробностите. Колко стока очаквате да получите срещу един милион в брой, как ще станат доставките и плащанията?

— Рано е — поклати глава Дани.

— Какво?!

— Първо трябва да видя лабораторията. Вече споменах, че искаме да сме сигурни за производствения ви капацитет. Всеки проблем с количествата ще доведе до загуба на пазара.

Това също беше реплика на Патси Хол, която целеше да внушат на Пю, че става въпрос за солиден бизнес, все едно щеше да подпише договор с „Дженеръл Мотърс“ за доставка на автомобилни накладки, а не някаква незаконна сделка за производство на метамфетамини.

— Не се безпокой, синко — усмихна се Пю. — Капацитетът ми е достатъчно голям. Захранвам половин Вирджиния плюс големи райони от Мериленд и Пенсилвания.

— Съжалявам, мистър Пю — поклати глава Дани. В гласа му прозвуча респект, но и твърдост. — Ако случайно не можете да доставите стока за някой рокер и кучката му, те ще почакаат ден-два, нали? Но ние не можем да си позволим подобен риск. — После, изпреварвайки възраженията на домакина, побърза да добави: — Не ме разбирайте погрешно, сър. Това не е проява на неуважение, но шефът нареди да видя лабораторията преди началото на конкретните преговори. Все пак говорим за много пари, сър, над пет милиона годишно.

Пю го гледа в продължение на няколко секунди, после кимна.

— Иди да си обуеш обувките, но нищо друго. Ранди, наметни го с нещо да не премръзне.

Дани намъкна някакъв омазан гащеризон, върху който облече кожено яке, вонящо на изветряла бира. С това облекло мокасините на „Гучи“ изглеждаха доста глупаво. Когато се върна в кухнята, там чакаше някакъв брадат тип с огромно шкембе, който изглеждаше малко по-дружелюбен от Ранди — в смисъл че може би се усмихваше веднъж годишно.

— Знаете какво да правите — промърмори Пю.

Ранди кимна и се извърна към Дани.

— Да вървим.

Това пък какво означава? Знаете какво да правите!

Тримата излязоха от къщата и се насочиха към навес, под който бяха подредени пет всъдехода. Приличаха на мотоциклети с четири колела.

— Изкарай две машини, Харлан — разпореди Ранди. — И виж дали имат гориво.

— Абе вие майтап ли си правите? — промърмори Дани.

— Ти ще седнеш зад мен — каза Ранди.

Това беше добре, защото задникът на другия беше толкова огромен, че на седалката нямаше да остане никакво място.

— Налага се да ти вържем очите — добави Ранди и без да чака отговор, преметна през главата му някакъв парцал, вероятно остатък от стара тениска. След това му нахлузи скиорска маска, с дупките за очите на тила.

Това е лошо, помисли си Дани. И всичко ще обърка.

Пътуването на задната седалка беше кошмарно. Лишен от възможността да вижда, той нямаше как да предугажда многобройните дупки, които преодоляваше всъдеходът. Слава богу, че отстрани на седалката имаше метални ръчки, благодарение на които успяваше да се задържи. Проблемът беше, че при всяко подскачане краката му се отделяха от стъпенките и тялото му политаше встрани. Пътуването продължи четирийсет и пет минути, а може би час. Патси Хол беше казала, че имението на Пю е около сто и шейсет хектара. Може би това беше причината за продължителното пътуване, а може би Ранди просто правеше кръгчета за заблуда.

Най-после спряха и Ранди му помогна да слезе.

— Може ли да сваля превръзката? — попита Дани.

— Не — изръмжа онзи. — Ще правиш само това, което ти кажа.

Извървяха петдесетина метра по нещо, което приличаше на черен път. Дани се спъна на няколко пъти, но Ранди го държеше здраво. Най-накрая спряха.

— Стой така и не мърдай.

До слуха на Дани долетя някакъв шум, сякаш клони се превиваха от вятъра. После Ранди го хвана за ръката.

— Ще слезем по няколко стъпала — предупреди той. — Влечи краката си, за да ги уцелиш.

Дани се подчини и двамата започнаха да слизат надолу. Стъпалата бяха седем.

После спряха на място.

— Сега ще ти сваля превръзката, но трябва да гледаш само напред — разнесе се стържещият глас на Ранди. — Ако погледнеш встрани или нагоре, ще ти счупя врата!

Като нищо ще го направи с тези ръчища, мрачно си помисли Дани.

Свалиха му качулката и парцала. Оказа се на пръстения под на някакво помещение с големината на гараж. Край стените бяха струпани всякакви боклуци, предимно бидони от денатуриран спирт и ацетон. Имаше една-две метални маси — като тези, които използват в ресторантските кухни. Върху тях бяха наредени някакви лабораторни уреди — колби, везни и спиртници. Във въздуха се носеше нетърпима воня — сякаш Шакил О'Нийл бе съблякъл екипа, с който беше изиграл десет поредни мача.

— Е, доволен ли си, нещастнико? — подхвърли Ранди.

— Не съвсем — отвърна Дани. — Искам да видя с какво количество ефедрин разполагате.

Ранди го побутна към купчина петлитрови контейнери от картон — като онези, в които пренасят сладолед. Бяха най-малко двайсет. Ранди свали капака на един от тях. Беше пълен с бял прах.

— Добре, това ми е достатъчно — кимна Дани.

Проблемът беше, че той нямаше никакво понятие как изглежда метамфетаминът. Не знаеше дали той се произвежда от праха, който видя, нито можеше да прецени какво количество може да произведе съоръжението. Още по-малко можеше да прецени дали прахът в контейнерите е ефедрин или нещо друго.

Но това беше без значение за задачата, която му бяха поставили.

Махоуни с мъка се добра до мемориала на жертвите от Виетнам.

След смъртта на Бродрик охраната на висшите политици се затегна до безпрецедентно равнище, неவிжданo от 11 септември насам, а може би и от Втората световна война. Министерството на вътрешната сигурност обяви червена степен на тревога — нещо, което ставаше за пръв път след неговото създаване. Махоуни подозираше, че ако разполагаха с по-тревожен цвят от червения, със сигурност щяха да го използват.

Президентът беше в Белия дом, но вицепрезидентът беше някъде из страната. Сикрет Сървис отказваше да съобщи точно къде. Самата резиденция на държавния глава изглеждаше така, сякаш е под обсада. Въоръжени войници на няколко крачки един от друг, бронетранспортъори пред портала и по алеите, снайперисти на покрива. И това беше само видимата част от извънредните мерки за сигурност.

Членовете на кабинета също бяха поставени под усилена охрана, сякаш повечето от тях не бяха само фигуранти. Ръководството на Сената и Камарата на представителите се придвижваше с блиндиращи лимузини и цяла армия бодигардове. В качеството си на трети човек в държавната йерархия, Махоуни беше буквално задушен от личната си охрана — четирима огромни мъжаги, които спокойно биха могли да бъдат титулярни нападатели на „Нотр Дам“. Именно в това беше проблемът — той се задушаваше и отчаяно се нуждаеше от място, където да бъде сам и да помисли на спокойствие.

Накара ги да го закарат до един ресторант на Капитолийския хълм и остави двама да пазят отвън, изтъквайки, че четирима бодигардове са твърде много за едно заведение. После, след като се настани на масата и успя да пресуши една чаша, той отново се надигна. Горилите сториха същото, но той им махна да останат по местата си.

— Отивам до тоалетната, но не мога да пикая, когато ме гледат.

Двамата видимо се притесниха, но Махоуни не им остави време за мислене и побърза да се отдалечи.

Вместо в тоалетната той се шумгуна в кухнята и помоли един от готвачите да му заеме якето и скиорската си шапка. Измъкна се през задната врата, нахлупи шапката над очите си и хукна по алеята. Това бе сериозен спринт за човек с неговото тегло и възраст. На ъгъла извади късмет да спре свободно такси, скочи вътре и нареди на шофьора да кара към Мемориала. Охраната със сигурност щеше да се ядоса, но майната им. Махоуни имаше нужда от пространство.

Той седна на скамейката и вдигна очи към черния гранит, върху който бяха издълбани имената на загиналите, повечето от тях отдавна забравени. Във Вашингтон едва ли имаше по-впечатляващ паметник от тази обикновена стена. Сгушен в омазаното яке на готвача и нахлупил скиорската шапка над челото си, Махоуни приличаше на стар ветеран, дошъл да почете паметта на мъжете, с които се беше сражавал рамо до рамо.

И Махоуни наистина приличаше на човек, който скърби. Но не за мъжете, чиито имена бяха издълбани в камъка, въпреки че бе познавал лично неколцина от тях. Скърбеше за Бил Бродрик, но не защото го чувстваше близък, а защото смъртта му щеше със сигурност да ускори приемането на законопроекта му.

Ако ставаше въпрос за обикновен законопроект, Махоуни с лекота би могъл безкрайно да го прехвърля от комисия на комисия — поне до излизането на Конгреса във ваканция или до кротката му смърт някъде из дебрите на бюрокрацията. Но не и този законопроект. Около него се вдигаше прекалено голям медиен шум и много конгресмени го бяха усетили. Преди два дни законопроектът беше излязъл от комисията. В негова полза гласуваха двама представители на Демократическата партия, а Махоуни стартира обичайните маневри за максималното му забавяне. Стори го без особен оптимизъм, надявайки се междувременно да се случи нещо, което да промени общественото мнение. Но точно тогава Бродрик взе, че изгоря, и то в леглото на секретарката си. Истински идиот!

И в момента всички притискаха Махоуни да вкара законопроекта в пленарна зала. Не го правеха директно, разбира се, предпочитаха да използват пресата. А пресата, поне консервативната, започна да

представя Махоуни като не по-малък патриот от самия Бенедикт Арнолд.

Но имаше и още нещо, което го дразнеше. Преди да умре, Бил Бродрик така и не бе успял да измисли свястно име на шибания си законопроект. Например нещо от сорта на Патриотичния закон, което би му придало национална значимост. Беше направил един-два опита да пробута на медиите заглавия като „Закон за вътрешната сигурност“ и „Закон за легализация на американските мюсюлмани“, но те не бяха нито достатъчно благозвучни, нито достатъчно подвеждащи. Либералите настояваха за Закон за регистрация на американските мюсюлмани, но Бродрик не харесваше това име, тъй като то хвърляше светлина върху най-противоречивите аспекти в законопроекта. Сега обаче той си имаше име: Законът на Бродрик.

Боже!

Нищо полезно не можеше да се извлече и от факта, че в нощта на смъртта си Бродрик беше чукал собствената си секретарка. Такъв компромат би имал сила, в случай че извършителят е жив. Но изваждането му на бял свят сега би било незаслужена гавра с вдовицата му. По тази причина, демонстрирайки рядко срещана деликатност, пресата единодушно прие версията на Никълъс Файн, сътрудник на сенатора.

Според нея Бродрик бил на среща със свои избиратели от района, за което била уведомена съпругата му. Късно вечерта той се отбил в дома на мис Талбът вероятно за да ѝ продиктува някакви документи, които още на другата сутрин трябвало да бъдат изпратени по пощата. *Добре е диктувал*, бяха убедени репортерите, но мнението на никого от тях не излезе в пресата.

После на Махоуни всичко му дойде твърде много и той беше принуден да избяга от охраната си. Агентите на ФБР откриха в колата на Бродрик писмо или по-скоро бележка, вероятно подхвърлена от подпалвача. Тя беше останала незабелязана от полицаия, който беше отворил вратата на автомобила. На практика я беше затиснал с коляно, докато отварял жабката за талона.

Неподписаният текст бил написан на машина, по всяка вероятност дело на не особено образован представител на мюсюлманската общност в Америка. Бил изпълнен с цитати от Корана и декларации на световната ислямска общност, внушавайки, че зад

действията на подпалвача стои Ал Кайда, въпреки че организацията не била спомената по име. Бродрик бил наречен безбожник и неверник, а законопроектът му бил ясен сигнал, че Америка е обявила кръстоносен поход срещу всички мюсюлмани.

И така, въпреки многократните изявления на ФБР, че не разполага с преки доказателства, обществеността беше твърдо убедена, че американец от мюсюлмански произход е пряко отговорен за смъртта на сенатора от Конгреса на САЩ. Сенатор, чиято репутация беше нараснала десетократно след смъртта му.

Махоуни понечи да се обади на Демарко, но после се отказа. Ако сътрудникът му не откриеше нещо в рамките на следващите четирийсет и осем часа, законопроектът на Бродрик щеше да се превърне в закон.

— Господин председател!

Махоуни извърна глава и сподавено изруга. Четиримата му пазачи спринтираха по окосената трева. Като истински нападатели на „Нотр Дам“.

След като ме откриха толкова бързо, значи наистина са добри, унило си помисли той.

— Сложиха ми превръзка на очите! — обяви Дани.

— Я стига! — заплашително изръмжа Демарко.

— Ей, грешката не беше моя! Направих каквото поиска. Те ми показаха лабораторията.

— Да, ама не е ясно дали тази лаборатория изобщо се намира в имението на Пю — обади се Патси Хол, помълча малко и попита: — В пещера ли беше? — Погледна към Демарко и поясни: — На негова територия има една-две малки пещери. Преди известно време се промъкнах през нощта да им хвърля едно око, но тогава бяха празни.

— Ходила си в имението на Пю?! — слисано попита Демарко. — Сама, през нощта?!

— Ами да. Нямах заповед за обиск и не исках да замесвам колегите.

Тази жена наистина си я бива, поклати глава Демарко.

— Не ми приличаше на пещера — отговори на въпроса Дани. — Наистина беше под земята, но бе изкопано от човешка ръка. Преброих седем стъпала надолу. Подът беше покрит с пръст, но стените не бяха от камък като в пещера. Бяха укрепени с железопътни траверси.

Намираха се в заседателната зала на малкия офис на АБН в Уинчестър. Всички мълчаха. Дани се тревожеше за бъдещето си, Демарко се ядосваше на братовчед си, а Патси Хол — мрачно стиснала устни, явно си мислеше за Джубал Пю. След миг тя скочи на крака, издърпа някакво чекмедже и разстла върху бюрото голяма топографска карта на района.

— Колко дълго пътувахте?

— Половин час, може би четирийсет и пет минути.

— Кое от двете? — сбърчи вежди Патси.

— Откъде да знам? Когато ме съблякоха, свалиха и часовника ми.

— По дяволите! С каква приблизителна скорост се движехте?

— Не знам накъде пътувахме, но пътят беше много неравен. Най-много с трийсет километра в час, но един-два пъти онова копеле Ранди даде такава газ, че за малко не умрях от страх!

— Но през по-голямата част от времето сте пътували с трийсет, така ли?

— Ами да.

Патси надраска няколко цифри в полето на картата.

— Ако сте пътували четирийсет и пет минути със скорост трийсет километра в час, вероятно сте изминали двайсет и няколко километра. — Очите ѝ се сведоха към картата. — Но ако сте се придържали в приблизително права посока, със сигурност сте напуснали имението!

— Не сме пътували в права посока — поклати глава Дани. — Непрекъснато правехме завои и аз ги усещах много добре.

— Знам, но при такава продължителност на пътуването няма как да сте останали в очертанятията на имението — въздъхна Патси и проследи с пръст границите на имота на Пю, отбелязани с дебела линия. — Да си усетил нещо, докато те возеха натам?

— Какво например?

— Спускания или изкачвания. Или преминаването на влак, шум от магистрала?

— Не. През цялото време беше тихо, сякаш пресичахме гора.

— Безнадеждна работа — поклати глава Демарко. — Май ще е най-добре да организираме доставка и да арестуваме Пю в момента на предаването на дрогата.

— Не става, защото Джубал не се занимава с това — отвърна Хол. — Най-много да арестуваме обикновено муле, което ще мълчи като глухонямо.

— Сетих се нещо — внезапно обяви Дани.

— Какво? — скептично го погледна Хол.

— Някъде около петнайсет минути преди да пристигнем, минахме по нещо, което тропаше по особен начин. Бум-бум, бум-бум...

— Бум-бум? — изгледа го Демарко.

— Да. Нещо като мост от грубо свързани греди. От онези, с които заграждат говедата. Бум-бум... След две минути пак: бум-бум... И след още две пристигнахме...

Хол се наведе над картата.

— Трябва да е тук — промърмори минута по-късно тя и заби пръст в някаква точка. Имението се пресича от две малки поточета, широки не повече от метър. Доколкото си спомням... Я чакай малко...

Тя отвори предишното чекмедже и измъкна дебела папка с много джобове. От нея изпаднаха десетина черно-бели фотоса.

— Преди време направихме оглед от въздуха на имението на Пю — поясни агентката. — Това стана, след като се изсмяха на молбата ми да го огледаме с помощта на шпионски спътник. — Прехвърли снимките и измъкна една от тях. — Ето вижте... Мостче от неодялани трупи. На двеста метра от него има още едно... Построени са на място, на което двата потока са максимално близо и текат успоредно. Ако Дани правилно е отчел времето, за което са стигнали от втория мост до лабораторията, тя ще е някъде тук, на около четиристотин метра от него...

— Но кой е вторият мост? — попита Демарко.

— Нагоре ли се изкачвахте, преди да стигнете втория мост, или се спускахте надолу? — обърна се към Дани агентката.

— Ами надолу...

— Значи това е вторият мост! — отсече Хол и заби пръст в топографската карта. После вдигна глава, закова блесналите си очи върху лицето на Дани и обяви: — Довечера ще ни заведеш там!

— Ти си луда! — подскочи той.

Демарко си сложи очилата за нощно виждане. Дърветата се виждаха ясно, оцветени в зелено. Никога досега не беше ползвал подобен прибор. Както не беше обличал и камуфлажен гащеризон, бронезилетка и войнишки обувки. Никак не му се щеше да е облечен в този екип точно сега.

Хол обяви, че не може да търси лабораторията с тях. Тя и хората ѝ — екип от АБН, които знаеха как да се промъкват през гората и умееха да стрелят — не можеха да проникнат в имението на Пю без съдебна заповед, а нямаха достатъчно основания да поискат такава. Положението щеше да бъде различно, ако Дани беше сигурен, че е бил в имението. Но заради превръзката на очите и отнетия часовник, Дани не можеше да бъде сигурен и за местоположението на лабораторията. Като се прибави и фактът, че съдията би се отнесъл твърде резервирано към показанията на осъден престъпник, ставаше ясно, че получаването на споменатата заповед бе твърде проблематично.

Затова братовчедите трябваше да действат сами. Демарко нямаше никакво желание да търси лабораторията на Пю в компанията на Дани просто защото не вярваше, че точно с негова помощ щеше да разкрие конспирация от национален мащаб.

Хол и един от колегите ѝ ги закараха до северните граници на имението с черен джип чероки. За да стигнат до там, трябваше да преминат през два имота, които не принадлежаха на Пю, и да срежат две телени огради. Демарко отбеляза, че Хол изобщо не изглеждаше притеснена от тези действия.

— Сигурен ли си, че умееш да боравиш с джипиес? — за втори път попита тя, обръщайки се към Дани.

— Сигурен съм. Преди време ми попадна една такава машинка...

Което вероятно означаваше, че бандитите на Тони Бенедето бяха откраднали цял кашон с тези устройства, помисли си Демарко.

— Два дена си играх и знам как действа — добави Дани.

— Добре — кимна Хол и тикна апарата в ръцете му. — Тази червена точка показва сегашното ни местоположение, а стрелката сочи към втория мост. Когато стигнете до него, трябва да търсите пътека. Внимавайте за следи от гуми по тревата. Ясно?

— Естествено — кимна Дани.

Естествено, ама друг път, мрачно въздъхна Демарко. Сякаш братовчед му бе опитен следотърсач, а не жалък нюйоркски бандит, който може да се загуби дори из алеите на Сентръл Парк.

Хол измъкна от скиорското си яке голям пистолет в кобур и го подаде на Демарко.

— Автоматик, четирийсети калибър. Пълнителят побира осем патрона. Елиминира всеки противник, дори да го уцелиш в ръката. Някога да си стрелял с пистолет?

— Стрелял съм — кимна Демарко. И това си беше чистата истина. Преди години беше убил един човек с револвер. Мъжът стреля срещу него и Демарко бе натиснал спусъка машинално, движен от страха. Най-смайващото беше, че го улучи. Но общото време, което беше прекарал с оръжие в ръка, се изчерпваше с някакви жалки минути, а по жив човек беше стрелял само веднъж. Разбира се, той спести тази истина на Хол и делово попита:

— Вдигнат ли е предпазителят?

— Е това вече е върхът! — промърмори агентът, който придружаваше Патси.

— Я го дай тук — протегна ръка тя, хвърляйки предупредителен поглед към колегата си. Демарко се подчини. Пръстите ѝ направиха някакво движение, после пистолетът се върна у него. — Сега предпазителят е вдигнат, а в цевта има патрон. Ако се наложи да го вадиш от кобура, гледай да не си простреляш крака. О, и още нещо... Вероятно в лабораторията ще работят хора.

— Какво?! — извикаха едновременно Демарко и братовчед му.

— Лаборантите на Пю работят нощем, но според нас с прекъсвания.

— Според вас? — вдигна вежди Демарко.

— Точно така. Веднъж на две седмици Пю докарва в имението група общи работници. Те разчистват храсти, режат дървета — ей такива неща. Обикновено нощуват там, най-често в хамбара. Според нас пет-шест от тях са нелегални лаборанти, които в продължение на

една или две нощи произвеждат метамфетамин, а после си заминават с автобуса с останалите работници. Последната такава група си е заминала преди два дни. Това означава, че в лабораторията почти сигурно няма хора, но вие все пак трябва да внимавате.

Да внимаваме значи. Добър съвет, няма що, помисли си Демарко, но предпочете да не го казва на глас.

— Това е всичко — заключи Хол. — Ще ви чакаме тук. Ако до разсъмване не откриете мястото, утре вечер ще опитаме отново. Желая ви успех.

— Хей, чакай малко! — извика Дани. — За мен няма ли оръжие? Ами ако в лабораторията все пак има хора...

— Изключено! — отрязва Хол. — Не би трябвало да давам пистолет и на братовчед ти. Агенцията за борба с наркотиците няма право да въоръжава цивилни граждани, да не говорим за такива като теб, обвинени в предумишлено убийство!

— Но...

— Никакво „но“! — отсече с каменно лице агентката. — Ако сте в опасност, повикайте ни по радиостанцията. Надявам се да не стигаме дотам, тъй като след това шансовете ни да спипаме Пю ще бъдат нулеви. — На лицето ѝ се мярна нещо като усмивка. — Разбира се, ако той не гръмне лично някого от вас.

Е това вече наистина е смешно, помисли си Демарко.

Справиха се сравнително добре. Гората в имението на Пю беше прочистена и рядко им се налагаше да си пробиват път през шубраците. Отклониха се само веднъж или два пъти, но Дани бързо се връщаше на пътеката. Може би все пак умееше да работи с джипиес.

Двайсет минути по-късно стигнаха до дървения мост, който свързваше двата бряга на малко поточе, широко не повече от шейсет сантиметра. От двете му страни ясно личаха следи от автомобилни гуми.

— Сега накъде? — прошепна Демарко.

Дани посочи с ръка.

— Откъде знаеш, че не е в обратната посока?

— От джипиеса. Зад нас е първото мостче — онова, което прекосих с превръзка на очите. Значи трябва да вървим напред.

Демарко свали очилата за нощно виждане и се огледа. Луна нямаше, а десетината звезди над главите им бързо потъваха в облаците. Мракът беше плътен като в добре затворен шкаф. Той нямаше представа на какъв принцип действат очилата, но се радваше, че ги има. Защото ако Пю бе поставил охранители наблизко, те можеше да ги засекаат само ако разполагаха с подобна екипировка.

— Добре, да вървим — кимна той и отново си сложи очилата.

След седемдесет-осемдесет метра пътеката се раздвои.

— Ами сега? — спря на място Дани. — Да се разделим ли, или да останем заедно?

Ако изчисленията му бяха верни, лабораторията трябваше да е най-много на стотина метра от разклонението. В случай че се разделят и някой от тях откриеше входа, той можеше да повика другия по радиостанцията. Не, не, поклати глава Демарко. Дани в никакъв случай не биваше да остава сам.

— Продължаваме заедно — промърмори той. — Тръгваме в едната посока и търсим. Ако в рамките на един час не открием нищо, ще се върнем обратно и ще поемем по другата пътека.

— Ти си шефът — отвърна Дани.

Повървяха известно време, после Демарко попита:

— Всъщност какво точно търсим?

— Проклет да съм ако знам, Джо. Вратата е някъде тук, но положително е замаскирана с клони или нещо друго. Най-добре е да обикаляме и да душим. Онова място адски смърдеше.

Демарко тръгна наляво, а Дани пое надясно. Вдигнали носове, те душеха въздуха като двойка италиански бигъли. Едновременно с това очите им опипваха терена, търсейки нещо необичайно. В един момент Демарко се запита дали да не свали очилата и да използва фенерче. Намираха се най-малко на осемстотин метра от къщата на Пю и едва ли някой можеше да види светлината оттам. После радиостанцията на колана му изпраця и той едва не подскочи от ужас.

— Какво? — изсъска в мембраната той, след което се сети да добави едно „край“.

— Открих нещо, край — обади се Дани.

Демарко вдигна глава. Забеляза силуета на братовчед си на петдесетина метра вдясно и хукна натам.

— Виж — промърмори Дани и посочи земята пред краката си.

Фасове от цигари. В голямо количество, пръснати около дънера на солиден дъб. Приличаше на място за пушене. Вероятно лаборантите работеха със силно запалителни материали и не им се разрешаваше да пушат вътре. Входът би трябвало да е съвсем наблизо, но наоколо все още не се виждаше нищо, с изключение на оцветената в яркозелено гора.

— Мамка му — промърмори Демарко. — Ще взема да включа фенерчето.

— Сигурен ли си?

— Не съм — въздъхна той, смъкна очилата и щракна копчето на фенерчето. След петминутна обиколка все още не виждаше нищо, което да прилича на врата. После забеляза нещо странно: фасовете очертаваха нещо като малка пътечка — като онази в приказката за Хензел и Гретел. Типично поведение на хора, получили забрана да се отдават на порока си на работното място — тръгват да се прибират, дърпат за последен път, а след това размазват фасата с тока на обувката си. В конкретния случай не са си позволявали просто да го изстрелят в гората поради опасността от пожар. И така, Демарко тръгна по очертаната от фасовете следа, насочил фенерчето си. И скоро я видя: малка купчина от рохкава пръст с височина, от три сантиметра и дължина около метър и половина очертаваща абсолютно права линия. В гората рядко се срещат такива неща. Пристъпи към купчинката, клекна и плъзна ръка по нея.

— Това е — обяви миг по-късно той. Дани клекна до него и двамата прокараха длани по пръстта. Не им трябваше много време, за да установят, че тя върви покрай ръба на шперплатов капак с площ около един квадратен метър. Върху него беше нахвърляна пръст, а от нея се извисяваха три тъмнозелени храстчета. Демарко разбра как тези растения са живи върху толкова тънък слой почва едва след като ги докосна — храстите се оказаха изкуствени, залепени директно за капака. От двете му страни откриха малки въжени дръжки, небрежно покрити с пръст. Достатъчно беше човек да ги дръпне, за да отмести капака.

Хол беше споменала, че метамфетаминът се приготвя през нощта. А денем вратата към лабораторията оставаше почти невидима, скрита под тънък слой почва и дребни храсти. И напълно невидима от въздуха. По време на работа лаборантите най-вероятно отместваха

капака, за да проветрят помещението. А може би двама от охраната на Пю просто го слагаха на място, вдигайки го само за почивките. А сутрин внимателно го прикриваха с пръст. Той е лесен за отваряне, но голямото му предимство е, че човек може да го открие само от непосредствена близост. Ако не бяха фасовете, Демарко със сигурност нямаше да го намери.

— Дай да го отместим — прошепна той.

— Ами ако вътре има някой? — попита Дани.

— Щяхме да чуем някакъв шум. Или хората вътре щяха да чуят теб! Хайде, хващай дръжката!

Миг по-късно капакът беше отместен и пред очите им се показаха стъпалата към подземния бункер.

— Снимай! — заповяда Демарко. — По-бързо!

Дани се спусна по стъпалата и започна да прави снимки с цифровия фотоапарат. Минута по-късно го прибра в джоба на камуфлажния си гащеризон и се върна горе.

— Давай да се омитаме оттук!

— Първо трябва да върнем капака на мястото му и да го замаскираме добре. Ако усетят, че някой е бил тук, онези типове ще изнесат както дрогата, така и оборудването.

— Прав си — кимна Дани.

Изпечен престъпник си, няма що, помисли си Демарко.

Върнаха капака на мястото му и старателно го покриха с пръст.

— Сега вече можем да се омитаме — промърмори Демарко.

— Не мърдайте, мамка ви! — разнесе се остър глас зад тях. — Само едно движение и ще вкарам по един куршум за елени в задниците ви!

Господи!

С крайчеца на окото си Демарко улови фигурата, която се показва иззад едно от близките дървета. Висок брадат мъж с огромно шкембе, нахлузил очила за нощно виждане. В ръцете си държеше пушка. Лабораторията явно е била оборудвана с някаква алармена инсталация, може би свързана с капака. Не, поклати глава Демарко. По него не бяха видели никакви жици или контакти. Освен това бяха направили снимките за не повече от пет минути. Дебелият не би могъл да се придвижи толкова бързо от имението дотук. По-скоро бяха задействали някаква аларма на оградата, детектори за движение или

скрити камери с инфрачервени лъчи. Но и в двата случая положението беше сериозно.

— Разкопчайте якетата и ги разтворете! — заповяда мъжът. — Бавно!

По дяволите! Пистолетът на Патси беше на колана над дясното му бедро и дебелият моментално го видя.

— Твоят къде е? — завъртя се към Дани той.

— Нямам оръжие — отвърни Дани.

— Ще те претърся и ако открия пищов, лошо ти се пише!

Дани замълча.

— Хвърли го в храстите! — заповяда онзи на Демарко. — Хвани го с лявата ръка, само с два пръста. Насочиш ли го към мен, ще ти пръсна черепа!

Демарко се подчини. Разкопча кобура, извади пистолета и го хвърли встрани. Очите на дебелия машинално проследиха параболата. В същия миг Демарко улови с периферното си зрение някакво движение от страна на Дани. За съжаление го улови и човекът на Пю, който без никакво колебание извъртя пушката и натисна спусъка. Тресна оглушителен изстрел. Дани отлетя назад, улучен в гърдите.

— Боже господи! — ужасен изкрещя Демарко. Братовчед му лежеше по гръб, без да помръдва. Не се виждаше кръв, но това вероятно се дължеше на очилата за нощно виждане. — Защо го уби, да те вземат мътните?!

— Защото бръкна в джоба си за патлака! — невъзмутимо отвърна онзи.

— Той нямаше никакъв патлак!

— Я млъквай!

Демарко отново погледна надолу към неподвижното тяло на Дани. Той също носеше бронезилетка, но Бог знае какво представлява патрон за елени и каква е пробивната му мощ. Вероятно огромна, защото Дани лежеше, без да мърда, с неестествено подвити крака.

— Кой сте вие, да ви вземат мътните? — изръмжа дебелият.

Излишно беше да обяснява, че са се заблудили по време на разходка в гората, особено пък в това облекло. Затова Демарко опита друг подход.

— Ние сме федерални агенти, а ти току-що уби ченге! — извика той. — Най-разумното нещо, което можеш да направиш, е да свалиш

тази пушка!

— Как ли пък не — изръмжа онзи, отново погледна към Дани и заповяда: — Я му свали очилата!

Демарко се поколеба, после коленичи до Дани и му свали очилата. Очите на братовчед му бяха отворени, но не виждаха нищо. Главата му глухо тупна на земята.

— Така си и мислех — промърмори нападателят. — Това е онзи нюйоркски гадняр, който днес беше тук. Какво си въобразявате, бе нещастници? Че можете да оберете Джубал?

— Вече ти казах, че сме федерални агенти — отговори Демарко и посочи неподвижното тяло. — А той действаше под прикритие.

— Глупости — пренебрежително рече онзи. — Джубал го провери до девето коляно. — Преди Демарко да каже каквото и да било, пушката се насочи в гърдите му. — А сега ще се разходим до голямата къща, където ще седнем да си побъбрим. Аз, ти и Джубал. Хайде, мърдай!

— Ами той? — попита Демарко и махна с ръка към братовчед си. — Нека проверя пулса му.

— Бъди сигурен, че няма такъв — ухили се дебелият. — Хайде, тръгвай!

Демарко хвърли последен поглед към Дани. Господи, какво щеше да каже на Мари?! После бавно тръгна напред, следван от брататия.

Но едва направили три крачки, зад тях ечна оглушителен изстрел и дебелият изпъшка. Пушката гръмна, а куршумът се заби на сантиметри от десния крак на Демарко. Втори изстрел, но не от пушката. Той се обърна и видя как човекът на Пю рухна на земята.

Дани го беше застрелял с два куршума в гърба.

Очите му уловиха фигурата на братовчедата. Беше се надигнал до седнало положение, а в ръката му се виждаше автоматичен пистолет с късо дуло. Откъде го беше взел, по дяволите?!

Демарко изрита пушката встрани, наведе се и опря пръст в гърлото на притежателя ѝ. Човекът на Пю задавено простена. Беше жив, слава богу.

Дани се изправи до него, разтривайки гърдите си.

— Познаваш ли го? — вдигна глава Демарко.

— Да. Казва се Харлан. Дойде с мен до лабораторията, заедно с Ранди.

Демарко понечи да го попита за пистолета, но в същия миг Дани изпусна едно сподавено възклицание.

— Какво има?

Братовчед му само махна с ръка и той се обърна. Между дърветата се виждаха светлини на фарове, които бързо се приближаваха откъм къщата. Вероятно бяха четириколесните всъдеходи. Пистолетните изстрели едва ли бяха стигнали до имението, но положението с мощната пушка беше друго. Демарко се надяваше, че Патси Хол също е чула стрелбата, но в момента те се намираха по-близо до къщата на Пю, отколкото до нея.

— Давай да изчезваме оттук! — извика той.

Дани улови очилата за нощно виждане, които му подхвърли Демарко, надяна ги и хукна след него. Докато тичаше, Демарко неволно си спомни как двамата с братовчед му — тогава едва тринайсетгодишни хлапаци — откраднаха две бири от кварталното магазинче в Куинс. По онова време Дани беше най-добрият му приятел. Собственикът на магазина — италианец, който горе-долу бе на сегашната възраст на Демарко — хукна да ги гони. Разбира се, човекът нямаше никакви шансове. Хлапаците буквално летяха по тротоара и бързо набираха преднина. В момента много му се искаше да постигнат същата скорост.

После в главата му изплува друга мисъл: *Това копеле ми спаси живота!*

Най-накрая се добраха до оградата от бодлива тел, през която бяха проникнали в имението на Пю. Задъхан, Демарко се обърна назад. Фарове не се виждаха. Вероятно хората на Пю бяха спрели, за да окажат помощ на ранения Харлан, или може би проверяваха лабораторията.

— Открихме я — съобщи на Патси той, успял да нормализира дишането си. — Направихме и снимки.

— А засякохте ли координатите ѝ с джипиеса? — попита тя Дани.

— По дяволите! — простена Демарко. Дори не се бе сетил за това.

— Засякохме ги — отвърна Дани. — Натиснах стрелката в момента, в който открихме замаскирания вход на лабораторията.

— Замаскиран вход? — сбърчи чело Патси Хол. — Какво искаш да кажеш?

Демарко обясни с няколко думи и добави:

— Ще разбереш, като видиш за какво става въпрос.

— Ето координатите — промърмори Дани и ѝ подаде уреда.

— Много добре — светнаха очите на агентката. — Отлично! Дайте ми и фотоапарата, защото веднага ще поискам заповед за обиск!

— Има и още нещо, което трябва да знаеш — подхвърли Демарко.

— Не сега! — отсече Хол.

— Дани застреля един от хората на Пю — обясни на гърба ѝ Демарко.

— Какво?!

Той отвори уста, но Хол махна с ръка.

— По-късно ще мислим за това! Сега ми трябва заповед!

Приблужи се до джипа, отвори задния капак и извади един лаптоп. Постави го на капака на колата и натисна бутона за включване.

— Хайде, хайде!

Докато компютърът зареждаше, пръстите ѝ нетърпеливо барабанияха по ламарината. След секунда пъхна в устата си включено фенерче, свърза фотоапарата към компютъра и пръстите ѝ затичаха по клавиатурата. Вероятно изпраща имейл, досети се Демарко и напрегна слух да улови думите ѝ пред микрофона.

— Тук Хол. Току-що ви изпратих снимки от лабораторията на Пю и нейните точни координати. Искам заповед за обиск, веднага! Покажете снимките на съдията и му кажете, че разполагам с двама свидетели, единият от които лично е заснел лабораторията. Кажете му, че тя несъмнено се намира в границите на имението на Пю. В случай че съдията се запъне, независимо от причините, незабавно се свържете с Гейл Бродли във Вашингтон! Докато чакаме заповедта, Йоргенсон и трима от хората му да вземат хеликоптера и незабавно да тръгнат насам. Кажете му да освети лабораторията с прожектор, но само след като получи заповед от мен. Ако хората на Пю стрелят по него, да отвърне на огъня и да им взриви задниците. Останалата част от екипа

да ме чака пред портала на Пю. Трябва да хванем Джубал и всички, които се намират в къщата. Хайде, действайте!

Господи, удивено поклати глава Демарко. Тази жена раздава заповеди като генерал Джордж Патън!

Хол щракна капачето на мобилния си телефон, на лицето ѝ разцъфна тържествуваща усмивка.

— Пипнах го този негодник! — изсъска тя.

Демарко я изчака да се отдалечи по посока на агента, който я придружаваше, после се наведе към Дани.

— Откъде се появи този пистолет, по дяволите?

— Нося си го от Ню Йорк. Разглобих го и го скрих в багажа си. Бях сигурен, че ще ми потрябва.

Исусе! Какви проверки извършваха онези типове от сигурността на полетите?!

— Тогава защо поиска оръжие от Хол? — попита на глас Демарко.

— Защото иначе щеше да изглежда странно — отвърна Дани.

— От Агенцията за борба с наркотиците са арестували Пю — обяви Демарко.

— Да, но това не е ли...

— Разполагаме и с още нещо — прекъсна го Демарко и разказа на Махоуни за Аниса Азис, която бе признала пред Ема, че била отвлечена в навечерието на опита на вуйчо ѝ да взриви Капитолия. — Според момичето единият от похитителите ѝ имал татуировки на ръката, които съвпадат с тези на една от горилите на Пю, арестувани по време на акцията. Проблемът е там, че тя не е видяла лицето му.

— Можеш ли да свържеш Пю с проклетите терористични агенти, или не можеш? — засече го Махоуни.

— По-скоро не — поклати глава Демарко. — Имам предвид на основата на доказателствата, които Агенцията е успяла да събере до този момент. Хората на Хол...

— Кой е Хол? — прекъсна го председателят.

— Агентката на АБН, която ръководеше операцията по арестуването на Пю. Та нейните хора ще претърсят имението и обещаха веднага да ме уведомят, в случай че открият нещо, което свързва Пю с нападенията. Но аз не разчитам твърде много на това. Тоя тип притежава около сто и шейсет хектара, за чието претърсване е необходимо доста време.

— Не разполагам с толкова време, по дяволите! — ревна Махоуни. — Накарайте Пю да си признае!

— Точно това мисля да направя — кимна Демарко.

Изложи накратко плана си, след което добави:

— Разбира се, Хол ще побеснее. Има опасност дори да направи изявление за печата.

— Аз ще се погрижа за нея! — каза Махоуни.

— Тя е сваятна, шефе.

— Е, понякога и свестните ги прецакват — отсече председателят.

Демарко с нетърпение чакаше Патси Хол да остави слушалката. Възползвайки се от паузата, Дани се приближи до него.

— Току-що дадох показания пред следователите на АБН в присъствието на адвокат — съобщи той. — Те ги записаха на видео и казаха, че до началото на процеса нямат нужда от мен. Имаш ли нещо против, ако се прибера в Ню Йорк?

— По-добре попитай нея — промърмори Демарко и махна към остъкления офис, в който седеше Хол. — Лично аз нямам нищо против да си вървиш, но трябва да знаеш, че за теб нещата ще приключат едва след като тези типове влязат в затвора. Ясно ли ти е?

— Но нещата с окръжния прокурор на Куинс са уредени, нали?

— Да. Спокойно можеш да се върнеш към работата си за Тони Бенедето, докато не те спипат отново.

— Виж какво ще ти кажа — въздъхна Дани. — Това между Мари и мен не беше планирано. То просто се случи. Надявам се, че някой ден ще намериш сили да ни простиш.

Демарко се втрени в него, мълча известно време, после отсече:

— Я върви на майната си!

— Трябва да говоря с Пю насаме.

— Съжалявам, няма да стане — поклати глава Патси Хол. — Всички разпити на Пю ще стават в присъствието на неговия и нашия адвокат.

Един от колегите ѝ надникна през отворената врата на офиса.

— За бога, Патси! — извика той. — Дик Гарнър е на телефона и иска да говори с теб. На четвърта линия.

Ричард Гарнър беше директорът на АБН, а Патси Хол беше доста по-надолу в служебната йерархия. Беше го виждала само два пъти — по време на обичайните патриотични речи пред подчинените му, — но никога не беше говорила с него.

— Не съм допускар, че залавянето на Пю е чак толкова важно — добави колелата ѝ.

Патси натисна един бутон и вдигна слушалката.

— Агент Хол на телефона, мистър Гарнър — представи се тя.

И с това горе-долу се изчерпи участието ѝ в разговора. Демарко стана свидетел на серия от „да, сър“ и „слушам, сър“. По време на една от продължителните паузи тя спря очи върху лицето му и каза:

— Да, сър. Мога ли да попитам защо?

Послуша малко, изрече поредното „слушам, сър“ и затвори телефона.

— Мистър Гарнър каза да ти сътруднича по всякакъв начин — обяви тя, без да сваля очи от лицето на Демарко. — Ще ми обясниш ли какво става?

— Съжалявам, Патси, няма да стане — отвърна Демарко. После посмекчи тона: — Поне засега.

— Ти ме прецака, Демарко! — процеди тя. — Иде ми да грабна една палка и да ти счупя главата! Като нищо ще го направя, да знаеш!

Пю беше облечен в оранжев затворнически гащеризон. По молба на Демарко (за момента удовлетворяваха всичките му молби) свалиха белезниците от ръцете му и ги настаниха в обикновен кабинет, а не в килия за разпити. Демарко зае мястото зад бюрото, а Пю седна на стола срещу него. Един агент на АБН остана да пази пред вратата в коридора.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Пю. — И защо не присъства адвокатът ми?

Демарко не отговори, заковал поглед в небръснатата физиономия на арестанта. С вирнатия си нос и безволевата брадичка този човек приличаше на язовец или росомаха — изобщо на едно от онези създания, които компенсират дребния си ръст с изключително злосторничество.

— Аз съм човекът, който те насади, Джубал — отвърна той. — Аз съм този, който принуди Дани Демарко и Тони Бенедето да сътрудничат на АБН. И накрая, аз съм човекът, който ще принуди Дани Демарко да свидетелства в съда срещу теб.

Пю не каза нищо.

— Ти ще бъдеш осъден за производство на метамфетамин, а съдията ще се погрижи да ти даде максималната присъда за този вид престъпление. Ще го направи под натиска на някои хора от Вашингтон. Същите хора ще му обещаят, че ако изпълни това, което се

иска от него, ще го направят федерален съдия с доживотен мандат. По тази причина няма никакво значение, че си наел да те защитава призракът на Джони Кокран. При всички случаи отиваш в пандиза, Джубал.

Пю примигна.

— В момента си на петдесет и осем — продължи Демарко. — Ако не те пречукат в кафеза, ще излезеш на седемдесет и осем, осемдесет. Дотогава вероятно ще имаш рак на простатата, рак на дебелото черво или някое друго старческо заболяване. Иначе казано, дори и да излезеш, ти ще бъдеш пътник, Джубал.

Пю отново примигна.

— А сега се огледай. Не се намираш в килия за разпити. Тук няма нито едностранно огледало, нито видеокамера, нито магнетофон. Тук сме само ние двамата.

— Значи си овързан с микрофони — отбеляза Пю.

— Нищо подобно — поклати глава Демарко. — Не искам никакви записи на това, което ще ти кажа. — Замълча за момент, после добави: — Ако ми дадеш това, което искам, аз ще те спася от затвора. Имението ти ще бъде продадено на търг, банковите ти сметки ще бъдат замразени и парите ти най-вероятно ще отидат в държавния бюджет. Но самият ти ще бъдеш свободен, стига да ми сътрудничиш.

— Казвай какво искаш! — изръмжа Пю.

— Знам, че твоите хора са принудили трима американски мюсюлмани да извършат терористични атентати — обяви Демарко, макар и да нямаше доказателства за това. — Знам, че двама от тях, а именно Дони Крей и онзи задник Ранди със затворническите татуировки между пръстите, са ликвидирали семейството на Реза Зариф — жена му и двете му деца, и са го принудили да насочи самолета си към Белия дом. Знам, че твоите хора са отвлекли племенницата на Мустафа Ахмед, за да го накарат да взриви Капитолия. Момичето е видяло татуировките на Ранди. И накрая знам, че твоите хора са ликвидирали полицаия, който застреля Мустафа на стълбите пред Капитолия, за да му затворят устата.

— Това са пълни глупости!

— Не са пълни глупости. Но ако наистина мислиш така... В такъв случай толкова по-зле за теб, Джубал. Влизаш на топло за двайсет години. На практика ти си едно гадно лайно и нищо повече.

Но точно сега представляваш и друг, макар и незначителен проблем. Заради твоите действия мюсюлманите в тази страна са подложени на незаслужено преследване, а скоро ще бъде приет и закон в тази връзка. Затова в момента е много по-важно да те накараме да обявиш публично, че Ал Кайда няма нищо общо с последните терористични атаки, отколкото да те хвърлим в затвора.

Пю правеше отчаяни усилия да запази непроницаемостта на изражение на лицето си, но устните му издайнически потрепваха. Като изовец в клетка, на която някой е отворил вратичката.

— Ние сме почти сигурни, че лично не си убил никого, и затова решихме да ти дадем шанс — продължи обработката Демарко. — Но това означава да свидетелстваш срещу хората, които са извършили престъпленията.

Демарко нямаше никаква представа дали Пю бе участвал в убийствата, или не, но логиката сочеше, че едва ли би поел подобни рискове. Но дори да беше участвал, дори лично да беше натиснал спусъка срещу децата на Реза Зариф, Демарко му даваше шанс да обвини за това хората, които работеха за него.

— Някой трябва да бъде обесен за тези престъпления — добави той. — Затова ти трябва да дадеш на ФБР достатъчно информация, за да бъдат осъдени твоите хора, Джубал. Не го ли направиш, няма да има сделка.

— Това ли е всичко? — попита Пю.

— Не. Трябва да назовеш и поръчителя. Ние знаем, че има посредник или организатор, от когото си получавал указания. Знаем, че този организатор е бил нает от много богат човек. Ние искаме тези двама души, Джубал. Нямаме полза от теб, ако не ни предадеш посредника. Ти несъмнено си мръсник, но ние искаме хората, които стоят зад тези престъпления.

— Трябва да имаш предвид и нещо друго — добави той, преди Пю да успее да отвори уста. — Защо според теб посредникът се е обърнал именно към теб? Едва ли го е направил, защото си гений. Спрял се е на теб, защото си идеалната изкупителна жертва. Лидер на шовинистична организация, според собствения ти уебсайт. В случай че у нас възникнат някакви подозрения за оказване на натиск върху споменатите мюсюлмани, обект на тези подозрения несъмнено ще бъдеш ти. Едно е да влезеш в затвора за производство на дрога,

Джубал. Но съвсем различно ще бъде, ако докажем, че си съучастник в убийството на две деца. Тогава те чака смъртно наказание.

Пю мълчеше и изучаваше лицето му.

— Искам го в писмен вид — отрони най-сетне той. — Искам документ, който да бъде прегледан от адвоката ми и който изрично да подчертава, че няма да бъда прецакан, ако приема това, което искаш от мен.

— Става — кимна Демарко. — Но първо ми дай името на човека, който те нае. Още сега, в тази минута!

— Не му знам името. Виждал съм го само веднъж. Опитвах се да го проследя, но той успя да се изплъзне от хората ми.

— Глупости!

— Това е истината.

— В такъв случай е време да се разделим, Джубал — надигна се Демарко. — Нямам никаква полза от теб.

— Имам снимката му — бързо добави Пю. — А компютърът в къщата ми е задръстен с имейлите му.

Демарко се върна обратно на мястото си.

— Хайде, започвай с подробностите.

На излизане от сградата на АБН Демарко отказа да даде каквато и да било информация на Патси Хол. Не обърна внимание нито на молбите, нито на заплахите ѝ. Извървя пеш една пряка, после спря на някаква автобусна спирка. В продължение на две минути просто седеше, без да мисли за нищо. После извади мобилния си телефон. Разговорът с Махоуни продължи около десет минути.

Първата работа на Махоуни беше да разгласи на всеослушание, че днес Камарата няма да гласува така наречения „Закон на Бродрик“. Това предизвика очакваните протести, на които той не обърна внимание. Докато неговите събратя свикваха пресконференции, председателят просто се изнесе от Капитолия.

Шофьорът го свали пред Министерството на правосъдието. Би могъл да привика в кабинета си както министъра на правосъдието, така и директора на ФБР. Дватама със сигурност щяха да се отзоват. Но той предпочете да се появи тук, тъй като след насрочената среща възнамеряваше да даде пресконференция и предпочиташе това да стане на фона на сградата, в която се помещаваше кабинетът на министъра.

Министърът на правосъдието Саймън Уол и директорът на ФБР Кевин Колиър се ръкуваха с Махоуни, когато той влезе в кабинета на Уол. Но и двамата не бяха особено ентузиазирани от появата му. Те бяха наясно, че Махоуни е обект на унищожителна критика от страна на медиите и рейтингът му стремително пада заради възраженията му срещу законопроекта на Бродрик. Иначе казано, Уол и Колиър не се чувстваха длъжни да бъдат прекалено любезни с човек, който скоро можеше и да не бъде председател на Камарата на представителите.

Юрист по образование, Саймън Уол беше назначен на поста си по чисто политически причини, тъй като беше личен приятел на президента и на председателя на Демократическата партия. Имаше глава на тюлен, с влажна, пригладена към черепа тъмна коса и топли воднисто кафяви очи, които изглеждаха огромни зад стъклата на очилата. Изглеждаше безобиден, но не беше такъв. Директорът на ФБР Кевин Колиър — същият, когото Махоуни оприличаваше на стария си бостънски териер, беше една от марионетките на Саймън Уол.

Махоуни не харесваше нито един от двамата.

Настаниха се около ниска кръгла масичка и Махоуни започна:

— Вчера от АБН са арестували производител на метамфетамин в Уинчестър, щата Вирджиния, който освен това се оказал и лидер на групировка за господство на белите. Налице са доказателства, че хората на този наркодилър са упражнили натиск върху извършителите на последните терористични актове: онзи, който отвлече самолета от Ню Йорк за Вашингтон; шофьора на такси, който се опита да взриви Капитолия, и сина на моя приятел, насочил самолета си към Белия дом. С други думи, терористичните актове, които ФБР приписа на свързани с Ал Кайда мюсюлмани, практически са били дело на банда фанатици, поддържащи идеята за господство на бялата раса. — Председателят замълча за момент, след което добави: — Или казано с още по-други думи, вие двамата, които подкрепихте Бродрик, имате всички шансове да заприличате на идиоти.

Уол отвори уста да каже нещо, но Махоуни не му даде тази възможност.

— Сега ще ви обясня какво всъщност се случи — обяви той.

И им разказа всичко, което Джубал Пю беше признал на Демарко. Когато приключи, спря тежък поглед върху лицата на събеседниците си и обяви:

— А сега ще ви кажа какво ще направите. ФБР поема негодника, арестуван от АБН. Предлага му имунитет срещу съдебно преследване срещу имената на всички, които са пряко замесени в престъпленията. Аз вече съм обещал, че ще го направите.

— Но вие нямате това право! — извика Уол.

— Отивам да пикая — изправи се Махоуни. — Саймън, ще използвам твоята тоалетна, ако не възразяваш. Но след десет минути ще дам пресконференция. Тук, долу, пред сградата. Ще обясня на медиите как сме били на път да приемем един ужасен закон заради последните терористични нападения, които са били организирани от тези гадни расисти, а не от почтените американски граждани, изповядващи исляма. Но, слава богу, съвестните агенти на АБН и на ФБР са разкрили истината. Това означава, че вие двамата разполагате с около половин час да помислите какво да направите, че да изглеждате по-малко глупави, отколкото сте. Къде е тоалетната, Саймън?

Отряд адвокати и агенти на ФБР нахлуха в Уинчестър, щата Вирджиния, където поеха контрол върху Джубал Пю, неговите хора и всички доказателства, събрани от АБН. Бандата на Джубал беше откарана във федералния затвор на окръг Колумбия, а самият той — в една килия в Куонтико и поставен под 24-часова охрана от ФБР

На другия ден след тези събития Патси Хол влетя в кабинета на Демарко на Капитолийския хълм. Той така и не разбра как е успяла да го открие. Но вратата се блъсна в стената с такава сила, че той се зачуди как матираното стъкло остана цяло. Очите му се спряха на дребничкото ѝ тяло, което потръпваше от ярост, после се вдигнаха към пламтящите ѝ очи, способни да предизвикат горски пожар. Слава богу, че оръжието ѝ бе останало на входа, помисли си той.

— Мръсник! — изкрещя Патси. — Изгубих пет години от живота си да преследвам този изрод, а ти си го пуснал! Пуснал си го!

— Съжалявам, Патси, но... Това стана в името на общото благо.

— А защо не ме целунеш по задника в името на общото благо?! — Агентката спря да си поеме дъх, после горчиво промълви: — Ти ме използваш, гадно копеле!

След което се обърна и излезе.

Демарко отдавна не се беше чувствал толкова отвратително.

* * *

Пресата буквално разкъса покойния Уилям Бродрик, а Махоуни беше възхвален до небесата.

Политиците, които по една или друга причина бяха противници на законопроекта, сега взаимно се потупваха по раменете, благославяйки късмета си. А онези, които го бяха подкрепяли, обвиняваха ФБР в изопачаване на фактите и се заканваха да започнат разследване.

Камарата на представителите подложи на гласуване „Закон на Бродрик“ — вече всички бяха доволни да го наричат така — и го отхвърли с мнозинство от деветдесет и пет гласа.

Махоуни беше доволен.

Ник Файн също, макар и за изненада на мнозина.

Тъй като нямаше право да се кандидатира за нов мандат, губернаторът на Вирджиния назначи Файн на мястото на Бродрик до провеждането на извънредни избори. Направи го прибързано, без да се допитва до хората, с които би трябвало да го обсъди, като наблегна на личните му качества и опит и намекна, че присъствието на *двама* афроамериканци в Сената едва ли означава някаква скрита игра. Той обяви, че ако Файн бе разполагал с нужните правомощия, зловещият законопроект на Бил Бродрик никога не би видял бял свят.

На по-късен етап Миранда Блум, лобистка и приятелка на Демарко, му съобщи, че неизвестен благодетел е дарил значителна сума на Университета на Вирджиния. Но дарението било направено при условието университетът да осигури на губернатора щатно място. Освен че живеел наблизко, този достоен човек многократно изявявал желание да преподава там след изтичането на мандата му.

И изведнъж всичко рухна.

Ден преди момчето да проникне в рафинерията, за да постави зарядите, работниците обявиха стачка.

Той се прокле за проявената небрежност, но тъй като рафинерията беше на сто и шейсет километра от Кливланд, в местните вестници нямаше нито дума за предстояща стачка, а и рафинерията не бе от такова значение, че стачката в нея да бъде важна новина.

Проклети хора! Алчността им не познаваше граници! Дори най-зле платените служители в рафинерията — пазачите и чистачите, живееха по-добре от хората в Африка, Афганистан и Палестина. Те притежаваха автомобили, понякога по два или три, четиричленните им семейства се ширеха в къщи, в които спокойно можеха да живеят по десет-дванайсет души. Харчеха парите си за алкохол и порнографски филми и постоянно ламтяха за още.

Вестниците не пишеха колко ще продължи стачката. От една страна, тя беше удобна за него, защото, ако рафинерията не работеше, нямаше да има и силна охрана. Беше подочул, че охранителите също стачкуват, а на тяхно място са поставени външни, по-неопитни хора. Но имаше и един сериозен проблем — той не знаеше дали при спряло производство в резервоарите ще има достатъчно количество киселина за това, което беше намислил. Не искаше дори да си представи, че трудът им може да отиде на вятъра.

В един интернет сайт прочете, че на мястото на стачкуващите ще бъдат изпратени работници, които не членуват в профсъюзите, но не пишеше кога и дали изобщо ще стане това. В друг материал се намекваше, че преди стачката работниците в рафинерията предприели незаконно забавяне на производството. Той не знаеше какво означава това и дали в резервоарите ще има достатъчно киселина. Не му харесваха неизвестните, които предизвикваше стачката. Ако поставеха нови охранители, те може би щяха да спазват различни процедури по сигурността. Ако докараха нови работници, рафинерията вероятно

нямаше да работи с пълен капацитет, а това означаваше по-малко химикали. Не, нещата наистина се объркваха.

Но такава е била волята Божия. Май ще трябва да изчака края на стачката или да потърси друг обект.

Всъщност какво означаваше забавяне с месец-два? Планирането на операцията по насочването на самолетите в кулите на Световния търговски център беше отнело повече от четири години! Изчакването имаше и друго предимство — той не разбираше какво стана с онзи сенатор и неговия законопроект. По всичко изглеждаше, че законопроектът щеше да бъде приет от американския парламент, или както там го наричаха, но после сенаторът внезапно бе убит, а във вестниците се появиха твърдения, че терористичните атаки били организирани не от правоверни мюсюлмани, а от някакъв побъркан наркодилър. Законопроектът нямало да бъде приет, а правителството се извиняваше на мюсюлманите за това, което се е готвело да им причини.

От тази гледна точка изчакването също беше полезно. Нека нещата се върнат към нормалното, а после — когато рафинерията бъде взривена, когато загинат хиляди хора, по улиците лежат детски трупове, а телевизията показва ослепели и обгорели до неузнаваемост хора — фурорът ще започне отново. Този път белите щяха да настояват за приемането на законопроекта на мъртвия сенатор, тъй като нямаше да има никакви съмнения относно това кой е отговорен за атентата.

Майката на момчето обаче беше най-сериозният проблем, свързан с изчакването. През първите няколко месеца след смъртта на съпруга си тя беше вцепенена от скръб и почти не обръщаше внимание на сближаването му с момчето. Но през последните седмици започна да излиза от това състояние и отново да проявява интерес към живота на сина си. Когато научи, че е престанал да ходи на училище, тя почти не реагира, но сега нещата започваха да се променят.

Той каза на момчето да я успокои, че си е намерило работа в някаква фабрика, където има и нощни смени. Това не беше необичайно в родината ѝ, а в Америка тя живееше изолирано и не знаеше абсолютно нищо за американските закони. Затова прие обяснението, а той се погрижи да затвърди лъжата, давайки на момчето малки суми пари, които то всяка седмица носеше у дома. Но после майката започна да задава въпроси: къде се намира тази фабрика, какво работи там, има

ли перспектива? И най-вече: кой е този мъж, който непрекъснато го търси?

Ако това не се случваше в Америка, а в някоя нормална страна, момчето — мъжът в къщата, щеше да й каже да не му се бърка в работата. Но жените в Америка си въобразяват, че имат право да се бъркат в мъжките работи, особено когато става въпрос за синовете им.

Най-доброто решение беше тази жена да умре, но той се опасяваше, че смъртта ѝ ще засили неприязненото отношение на момчето към собствения му народ.

Налагаше се да помисли за друго решение.

За разлика от случая с двамата млади мъже, които направиха неуспешен опит да взривят тунела към пристанището на Балтимор, Джубал Пю проговори и без да бъде подлаган на мъчително безсъние. Дори не се наложи Майрън Кларк да прибегне до помощта на двуметровия си помощник, който да го сплаши. Той просто включи магнетофона и Пю започна да пее. Арестантът беше абсолютно наясно, че за да отърве затвора, трябва да разкаже на Майрън Кларк всичко, което знае.

На първия въпрос — как е бил замесен в терористичните нападения, Пю просто сви рамене.

— Получих писмо по пощата.

Каза го, сякаш писмото е било ваучер за пицария.

— В него пишеше, че ще спечеля два милиона долара, ако помогна на една патриотична кауза. В плика имаше пет бона в брой, срещу които трябваше да приема поканата за среща с автора на писмото. Това привлече вниманието ми.

— Къде се срещна с този патриот? — попита Кларк.

— В едно ресторантче в Уинчестър. Представи се като мистър Джоунс и приказваше доста надуто. Първата му работа беше да назове името на главния ми доставчик на ефедрин — продължи Пю.

— Моля? — вдигна вежди Кларк.

Пю обясни. Човекът, който му доставял ефедрин за производството на метамфетамин, оглавявал мексикански наркокартел и живеел в Мексико Сити. Мистър Джоунс казал, че е работил за въпросния картел и Пю можел да го провери. Достатъчно било да звънне на въпросния човек и да го попита за Джеймс Флинт и за операцията в Гуадалахара. После добавил, че човекът очаквал обаждането му.

— Усетих, че това е едно скрито послание — добави Пю. — Предупреждение, че може да прецака бизнеса с метамфетамин когато пожелае.

— Искаш да кажеш, че Джоунс те е принудил? — попита Кларк.

— Не, предполагам, че не. Просто ми показа, че има с какво да ме притисне.

— А ти свърза ли се с мексиканеца?

— Да. Каза, че познава Джоунс, Флинт, или както му е там името. Бил добър човек, на когото съм можел да се доверя.

— Значи си станал партньор на човек, когото не познаваш, разчитайки на думата на някакъв наркопласьор? — попита Кларк.

— Не. Станах му партньор срещу два милиона долара. — Пю помълча малко и добави: — Освен това се опитах да го проверя. Накарах Ранди да го снима. Докато разговарях с него, Ранди пиеше кафе на бара. Оттам го щракна с моя кодак.

Кларк пропусна да го осведоми, че снимката не струва.

— По-късно Ранди се опита да го проследи — продължи Пю. — Но човекът се оказа опитен и лесно му се изплъзна.

Кларк се въздържа от коментар относно качествата на Джубал и неговия човек Ранди.

— Какво стана после? — попита той.

— Ами каза ми какво иска от мен.

Джоунс очертал плана в съвсем общи линии, уточнявайки, че ще плаща на Пю на части, само за свършена работа. Впечатлен от плана, Пю все пак успял да договори още половин милион.

— Давах си ясна сметка какво ще се случи, ако изпълня желанията на този човек — поясни той. — И затова реших, че трябва да получа още половин милион. В края на краищата поемах всички рискове, нали?

— Да, по всичко личи, че умееш да се пазариш — кимна Кларк. Отвращаваше го тоя тип с вирнат нос, малки очички и набола четина.

След като Пю приел офертата, двамата с Джоунс напуснали ресторанта заедно. На паркинга Джоунс му дал лаптоп с точни указания кога да го включи и с препоръката да го скрие добре, за да не бъде открит при внезапен обиск от някоя агенция като АБН например.

— Очевидно ме вземаше за идиот — презрително изсумтя Пю. — А знаеш ли какво ми каза мръсникът след това?

Кларк поклати глава.

— Каза, че съм направил дяволски правилен ход, като съм приел офертата. Защото при всеки друг отговор съм щял да получа дупка в

главата от пушката на снайперист, който през цялото време ме държал на мушка. Достатъчно било Джоунс да си свали шапката. Ей това най-много ме ядоса!

Това била единствената среща между двамата. По-нататъшните комуникации се осъществявали по електронната поща или чрез Джак — доверено лице на Джоунс.

— Кой, по дяволите, е Джак? — попита Кларк.

— Чужденец, който работеше за Джоунс.

— Чужденец ли? От коя страна?

— Не знам. Говореше английски, но с акцент, най-вероятно руски. Личеше, че му е приятно да го наричат Джак. Един ден просто се появи в имението и обясни, че иска да се увери в правилното изпълнение на задачите. Между другото, той се оказа човекът, който трябвало да ме застреля, ако Джоунс си бе свалил шапката на паркинга пред ресторанта. Каза, че това било лесна работа, защото се намирал само на някакви си триста метра оттам.

— Чакай, чакай! — вдигна ръка Кларк. — За какво говориш, по дяволите?!

Десет минути по-късно нещата се изясниха. Джоунс не вярвал, че Пю и хората му ще работят както трябва, и затова изпратил човек, който да ги наблюдава. А Майрън Кларк стигна до извода, че Пю е бил избран по три причини: първо, защото е бил готов да убива за пари, второ, защото е разполагал с организация, и трето, защото расист като него бил идеалната изкупителна жертва. Но не можеше да повярва, че като организатор на една изключително сложна операция, Джоунс би могъл да разчита единствено на способностите на Пю. Затова Джоунс му бе назначил надзорник. Изпращал му заповеди по електронната поща, а Джак контролирал тяхното изпълнение. Описанието, което Пю направи на този човек, беше повече от скромно — „руснак или нещо подобно, бял, правеше се на умник“. Физическото му описание беше абсолютно безполезно — руса коса, сини очи, „доста симпатичен“. Но въпреки това Кларк прекъсна разпита и отиде да докладва на шефа си, че Пю е ползвал външна помощ: най-вероятно от руски мафиот с военна подготовка — достатъчно добър с пушката, за да застреля Пю от триста метра разстояние.

— Е, добре, Джубал — въздъхна Кларк, след като възобнови разпита. — Сега искам да ми кажеш как го направи. Как накара онези

хора да извършат терористични действия?

По един и същ начин и в трите случая, отговори Пю. Заплашили Реза Зариф, Юсеф Халид и Мустафа Ахмед, че ако не изпълнят заповедите, ще избият близките им. Няма представа как ги е избрал Джоунс, но това явно е станало след продължително търсене на мюсюлмани, всеки от които е имал някакъв мотив за извършването на подобно престъпление. Пю получавал точни указания от мистър Джоунс и неговата дясна ръка Джак за конкретния обект — как да бъде заловен и как да бъде притиснат чрез заплахи към близките му.

Работата свършили Ранди и още двама от хората му. Единият бил покойният Дони Крей, а вторият Харлан Роудс — човекът, когото Дани Демарко беше прострелял. Харлан беше оцелял и в момента се възстановяваше в една вашингтонска болница, охраняван от федерални агенти.

— А какво е правил Джак? — попита Кларк.

— Той ги придружаваше, но без да върши тежката работа. Искам да кажа, че нито е убивал, нито е измъчвал жертвите. Просто е бил там, за да види с очите си как се справят Ранди, Харлан и Дони.

Според Пю в деня, в който Реза Зариф насочил самолета си към Белия дом, Ранди и Дони Крей проникнали в дома му с маски на лицата в три часа сутринта. Завързали семейството на Реза, след което му подали пистолет и кутия патрони и му заповядали да зареди оръжието. Човекът отказал, а Ранди запалил цигара и заплашил да ослепи сина му с нея. Реза заредил пистолета. После Ранди му обяснил какво се иска от него и добавил, че ако не го изпълни, ще го оставят да гледа как изнасилват съпругата му и децата, включително момчето. Подхвърлил, че Харлан Роудс много си падал по момчетата, дори лежал в затвора заради тази своя страст.

— Господи! — простена Кларк. Не беше нужно голямо въображение, за да си представи ужаса, който са изпитали съпругата и децата на Реза Зариф.

— Това е положението — кимна Пю. — Ранди наистина е успял да изплаши до смърт горкия арабин.

— Той е бил американски гражданин, идиот такъв! — срязва го Кларк.

— Все тая — сви рамене Пю. — В допълнение Ранди му обяснил, че след като се изредят (по два пъти!) на съпругата и децата

му, щели да ги залееят с бензин и да ги запалят живи.

После Ранди казал, че ако Реза Зариф им сътрудничи, те щели просто да си тръгнат и да оставят семейството му на мира. Затова били и маските на главите им: да не бъдат идентифицирани. Изборът бил изцяло негов — или семейството му ще умре в ужасни страдания, или той ще се самоубие, насочвайки самолета си в Белия дом. И Реза го направил.

— Ранди го проследил до частното летище, изчакал го да излети и позвънил на Дони, който избил онези нещастници — небрежно довърши Пю.

С огромни усилия Майрън Кларк се въздържа да не му разбие муцуната.

— Какво се случи с Дони Крей? — глухо попита той. — Само не ми кавай, че е умрял при автомобилна катастрофа!

Пю обясни, че след като от ФБР открили отпечатък на Дони върху кутията с патрони, той получил имейл от мистър Джоунс, в който подробно се описвало как точно трябва да бъде ликвидиран Крей. Макар и неохотно, Пю се съгласил. Просто защото имало опасност ченгетата да го свържат с Дони.

— Понякога Дони беше голям инат, но иначе беше готов да си свали ризата от гърба за приятел — поясни той.

— Как уби тоя тип, дето е бил готов да свали ризата от гърба си за теб?

Пю обясни, че Харлан Роудс строшил врата на Дони, а след това разбил главата на кльощавото му гадже в предното стъкло на пикапа.

— Тоя Харлан само изглежда дебел — с уважение промърмори той. — Но иначе е по-як от горила. Двамата с Ранди закарали пикапа на подходящо място, нагласили трупове на седалката и го бутнали в дерето.

— Джоунс откъде е разбрал, че ФБР е открило отпечатък на Дони в дома на Реза? — зададе следващия си въпрос Кларк.

— Проклет да съм, ако знам — призна Пю, после лицето му разцъфна в усмивка: — Но ако трябва да гадая, вероятно някой от ведомството на Хувър е на заплата при него.

— Имаш ли конкретни доказателства, че служител на ФБР поддържа контакти с този мистър Джоунс?

— Не, разбира се — отвърна Пю.

— В такъв случай да не съм те чул да споменаваш подобно нещо! — изръмжа Майрън Кларк.

— Хей, аз само...

— Сега искам да чуя как принудихте Юсеф Халид да отвлече онзи самолет! — сухо го прекъсна Кларк.

Два часа по-късно историята започна да се изяснява. Оказа се, че Юсеф Халид е имал любовница (един неизвестен на ФБР факт) — афроамериканка на име Атина Уорнър. Хората на Пю причакали Халид пред дома ѝ в Бронкс и заплашили, че ако откаже да отвлече самолета, жената ще бъде изнасилена и убита пред очите му.

— Любовница?

— Аха. Предполагам, че Джоунс го е поставил под наблюдение и открил мацето. Нали ти казах, че го биваше в проучванията.

— Откъде дойде пластмасовият пистолет?

— От Джак. Той го даде на Ранди. Не знам откъде го е взел, но беше много хитра машинка.

Към заплахата за убийство на любовницата на Халид, те показали снимки на двете му деца, снимани пред училището им. Казали му, че ако не изпълни задачата, ще убият и тях.

Преди да се качи в самолета, Юсеф успял да говори с приятелката си и да се увери, че е жива. Ранди му пробутал същия номер, с който праметнал Реза Зариф — жената нямало да пострада, тъй като никога не била виждала лицата им.

— Но въпреки това са я убили, нали? — попита Кларк.

— Страхувам се, че да — кимна Пю. — Като преди това малко са я поизнасилили, за да прилича на обикновено криминално престъпление.

— Почивка, Джубал! — скочи Майрън Кларк. — Страхувам се, че ако не спрем за известно време, просто ще ти размажа физиономията!

Държаха Пю в една хижа в Куонтико, на сред гората. Кларк винаги беше мечтал да се сдобие с такъв прекрасен парцел. Наоколо цареше идилично спокойствие, никой не би допуснал, че на това място е затворен изверг като Джубал Пю. Кларк напълни дробовете си с чистия боров въздух. Бузите му бързо се зачервиха от студа. След известно време извади телефона си, набра номера на един колега и го помоли да събере информация за смъртта на Атина Уорнър. Остана

навън още пет-шест минути просто за да се увери, че няма да удуши Пю.

— Добре, а сега ми кажи какво направихте с Мустафа Ахмед — промърмори той, след като отново се настани зад бюрото.

— Кой? — вдигна вежди Пю.

— Шофьорът на такси. Онзи, който се опита да взриви Капитолия.

— Аха, този ли? Трудно запомням шибаните им арабски имена.

Кларк бавно изпусна въздуха от дробовете си.

— Пю! Заклевам се, че ако не покажеш поне малко респект към хората, които си убил, аз ще...

— Извинявай де! Не знаех, че са ти били приятели. Освен това никого не съм убивал.

Кларк само поклати глава и му направи знак да продължава.

И в този случай използвали същия сценарий: отвлекли Мустафа и племенницата му, а след това го предупредили, че ако не се появи пред Капитолия опасан с експлозиви и да се държи така, сякаш ще ги взриви, момичето ще бъде убито. За всеки случай щели да ликвидират майка ѝ и по-малкия ѝ брат.

Изминаха няколко дълги секунди, преди Кларк да осъзнае какво му казва Пю.

— Сякаш ще ги взриви? — вдигна глава той. — Какво значи това?

— Джоунс държеше да кажем на тези хора, че всъщност няма да убиват никого. Онзи Юсеф трябваше да се опита да отвлече самолета. Да вкара пластмасовия пищов в кабината и да го размахва. Същото важеше и за таксиджията. Той трябваше да препаше експлозивите и само да ги покаже на охраната. Уверихме го, че няма да избухнат.

В това има някакъв смисъл, каза си Кларк. Ако на него му предложеха да взриви Капитолия и да парализира правителството на страната, за да спаси живота на близките си, той щеше ли да го направи? На този въпрос нямаше отговор. Но ако му бяха казали да жертва себе си, за да спаси семейството си, решението щеше да е лесно. Сега разбра всичко. И в трите случая с американските мюсюлмани те предварително са знаели, че ще бъдат убити, преди да сторят зло на други хора. А може би не са знаели дори и това. Разбира се, това не се отнася за Реза Зариф, който е бил наясно, че самолетът

му ще бъде свален. Но другите двама може би не са подозирали, че ще бъдат ликвидирани. На Юсеф са казали да направи опит за отвлечане на самолета, а Мустафа е знаел, че бомбите около кръста му няма да избухнат.

— А защо твоите хора не убиха племенницата на Мустафа? — попита той. — Преди това са убили семейството на Зариф и приятелката на Халид.

— Защото Джоунс каза да не я докосват.

Логично, въздъхна Кларк. Щом Аниса Азис бе жива, никой не можеше да твърди, че Мустафа е бил принуден да извърши терористичния акт. Джоунс правилно е разчитал, че от страх тя няма да проговори. А в случая с приятелката на Халид никой нямало да свърже смъртта ѝ с него.

— Ранди беше бесен — ухили се Пю. — Да не може да забие едно младо и сочно парче, съблечено чисто голо! — Усмивката му се разшири. — Но после ми призна, че все пак ѝ пъхнал един пръст!

В следващия миг десният юмрук на Кларк размаза носа на затворника. Не знаеше дали го е счупил, но изобщо не му пукаше. Човек не може да се тревожи от неща, за които не му пука.

Първият разпит на Джубал Пю завърши с топчета памук в ноздрите му. Майрън Кларк щеше да го разпитва още няколко дни поред, задавайки му едни и същи въпроси, на които очакваше да получи едни и същи отговори. В момента обаче разговаряше със старши агент Мерил Фицсимънс от ФБР, който отговаряше за терористичните атаки и имаше на разположение пет хиляди щатни служители. Предшественикът на Фицсимънс беше наскоро уволнен, тъй като не бе успял да установи, че зад последните нападения стои Пю, а не Ал Кайда.

— Сигурен ли си, че Пю казва истината за ченгето на Капитолийския хълм? — попита Фицсимънс.

— Да, сър — кимна Кларк. — Хората на Пю нямат нищо общо със смъртта му и не са му платили, за да застреля шофьора на таксито.

— А въздушният охранител?

— Същата работа. Всичко е било организирано от Джоунс.

— А мъжът на име Джак?

— Пю няма представа кой е той. Джоунс го е изпратил да контролира акциите. Но очевидно е бил далеч по-дисциплиниран от хората на Пю.

— А сенаторът? Него кой го уби, по дяволите? Сенатът буквално е превъртял на тази тема. В момента толкова много хора от нашите издирват убиеца на Бродрик, че на практика не се занимаваме с нищо друго!

— Пю твърди, че не знае нищо по въпроса, и аз съм склонен да му вярвам. Може би е работа на тоя Джак или на някой друг. Искам да кажа, че ако и зад това убийство стои Джоунс, значи имаме работа с истински организационен гений. Защото убийството на Бродрик е една съвсем отделна операция.

— Боже! — мрачно въздъхна Фицсимънс. За момент изглеждаше така, сякаш се готви да излее гнева си върху Кларк, но все пак успя да се въздържа. — Изпрати художник при Пю. Нека видим дали ще открием някаква следа към тоя Джак.

— Слушам, сър — отговори Кларк, въпреки че вече беше свършил тази работа.

— По-късно ще говорим как и защо си изпуснал нервите си по време на разпита!

— Слушам, сър — повтори Кларк.

Махоуни поиска ФБР да разпита двама от сътрудниците му — Демарко и Ема. Не даде обяснения защо настоява за показанията на цивилни, нито пък за връзките им с него. Но в момента никой във Вашингтон не смееше да му откаже каквото и да било. Разпита проведе специален агент Фицсимънс, който се държеше необичайно кротко. В един момент Бюрото отново щеше да се върне към обичайното си арогантно и надменно поведение, но петната от сурови яйца върху фасадата му все още бяха прекалено пресни.

Фицсимънс беше висок, с посивяла коса, приближаващ петдесет. Говореше тихо и възпитано, държеше се хладно и сдържано въпреки почти трийсетгодишния си стаж във ФБР. Демарко остана с впечатлението, че при нормални обстоятелства този човек е доволен от живота си.

Фицсимънс сбито разказа какво бяха научили от Пю.

— Както вероятно знаете, Пю се е срещнал с някой си мистър Джоунс — добави той. — Срещата се е състояла в ресторант в Уинчестър, по време на която Ранди му е направил снимка. Ето я... — Пръстът му натисна един клавиш на лаптопа върху бюрото и на монитора в другия край на масата се появи увеличена фотография на мъж с дълга черна коса и гъста брада. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, на главата си носеше бейзболна шапка. Носът беше единствената подробност, която се виждаше ясно. Мъжът беше заснет на фона на бяла стена.

— Ето какво се получи след обработка от страна на нашите експерти, които отстраниха шапката, очилата и брадата — добави Фицсимънс и отново натисна клавиша. На екрана се появи хубав, гладко избръснат мъж с къса коса и чувствени устни. Арогантността му си личеше дори на снимката. — Това е човекът.

— Но кой е той? — попита Демарко.

— Казва се Оливър Линкълн, след минута ще ви разкажа някои неща за него — отвърна Фицсимънс. — Но тези две снимки нямат

никаква доказателствена стойност. Пю го няма на първата от тях, където Линкълн е дегизиран. Това означава, че трябва да разчитаме на думата му за проведената среща, но неговата дума тежи колкото фъшкия. Освен това няма как да докажем, че Линкълн е заснет именно в това заведение, защото зад гърба му има бяла стена, без никакви украшения или орнаменти. Колкото до втората снимка — тази без брадата, положението е същото. Тя е получена след основна обработка на пикселите, което означава, че няма доказателствена стойност.

— А ако Ранди потвърди показанията на Пю? — попита Демарко.

— Ранди категорично отказва да говори. Не е отворил уста, откакто сме го арестували, в буквалния смисъл на думата. Напомни ми за Маквей...

Фицсимънс направи къса пауза и добави:

— Но в мига, в който видяхме компютърната реконструкция, бяхме единодушни, че именно Линкълн е манипулирал Пю. Сигурни сме, защото той е работил за половин дузина институции в този град или пък срещу тях. Освен това притежава всички качества, необходими за организирането на тези фалшиви терористични атаки.

— Не разбирам за какво говорите — поклати глава Демарко.

— Линкълн е ловък посредник — поясни Фицсимънс. — Работил е за най-големите каменовъглени, петролни и фармацевтични компании на страната, въпреки че никоя от тях няма да го признае. Освен това е работил и за правителството, армията и ЦРУ, при това многократно. Но и те няма да признаят, че са ползвали услугите му.

— В какви области посредничил? — попита Демарко.

— В каквито ви дойде наум — отвърна Фицсимънс, помълча малко и поясни: — Да речем, че сте собственик на голяма американска петролна компания, която иска да направи няколко сондажа в Чили, но тамошното правителство отказва да сътрудничи. Обръщате се към Оливър Линкълн и само няколко месеца по-късно отношението на Чили към американските петролни компании коренно се променя. За да постигне тази цел, той дава подкупи на някои, други шантажира, а трети са принудени да напуснат работата си. Някои дори умират, най-често при трагични инциденти. — Много е добър — добави Фицсимънс. — Умее да планира сложни операции по един наистина изключителен начин. Отива на място и преценява къде да окаже

натиск, на кого да даде подкуп и кого да отстрани. Но никога не прави тези неща лично. Разработва план, после наема нужните хора и ръководи действията им — точно както го е направил с Пю. Той е от хората, които навсякъде се чувстват у дома си — независимо дали става въпрос за Западна Африка, Южна Америка или Русия. В бизнеса е повече от двайсет години и разполага със солидни контакти на правителствено равнище — както у нас, така и в чужбина. Да не говорим за контактите му с престъпния свят.

— Но тук, у дома, Оливър е истински стълб на обществото — продължи агентът. — Включва се в благотворителни мероприятия, спонсорира изкуството и куп подобни глупости. Притежава прекрасно имение в Кий Уест, кара скъпи коли и спи с красиви жени. Колекционира вина, редки коняци и антики. Живее нашироко, а единственото нещо, което го мотивира, са парите. — Фицсимънс се облегна назад и заключи: — Нашата задача е да докажем връзката между Пю и Линкълн, а оттам да стигнем и до онзи, който е платил за цялата операция.

— Няма да е зле да потърсите връзка между Линкълн и човек на име Кенет Доблър — обади се Ема. — А също и с Идит Бакстър.

— Самата Идит Бакстър?! — смаяно я погледна Фицсимънс.

— Да — кимна Ема и накратко му разказа какво беше открила.

— Как разбрахте, че Доблър и Бакстър финансират Бродрик?

— В момента това няма значение — поклати глава Ема. — Просто ги проверете. Вероятно ще откриете това, което ние вече знаем.

Фицсимънс огледа Ема и Демарко с интерес, примесен с неодобрение. Ако не бяха близки на председателя, положително би им изнесъл една лекция за неправомерната намеса на цивилни в криминалните разследвания.

— Научихме, че Доблър е служил във военното разузнаване — добави Ема. — Когато изисках досието му...

— Вие сте изискали досието му?! — слиса се Фицсимънс.

— ... открих, че е прекарал доста време в Южна Америка, където е участвал в така наречената нарковойна. Следователно съществува шанс да е познавал (и използвал) Оливър Линкълн. От друга страна, вероятно знаете, че Идит Бакстър управлява редица многонационални компании, пръснати по различни горещи точки на света. Което означава, че и тя може да познава Линкълн. Все още не

допускам, че Идит би използвала услугите на човек като него, но не бива да забравяме, че тя е подкрепяла политиката на Бродрик.

— Добре, ще ги проверим — кимна Фицсимънс и надраска нещо в бележника пред себе си.

— Съществува и друга възможност — добави Ема. — Линкълн да е бил нает лично от Бродрик. Сенаторът беше амбициозен човек, а делата на Пю изцяло подкрепят политическата му линия.

— Тогава защо са го убили? — зададе логичния въпрос Фицсимънс.

— Не знам — поклати глава Ема.

— Засега не разполагаме с нищо, което да свързва Линкълн или Пю със смъртта на Бродрик — въздъхна агентът. — Когато бомбата е избухнала, хората на Пю са били във фермата и там са били арестувани от АБН. А Линкълн, както вече споменах, никога не си цапа ръцете. На този етап не разполагаме с нищо, което директно да го свързва с Бродрик. Но ако Пю казва истината, някой несъмнено помага на Линкълн да отстранява неудобните хора като онова ченге от Капитолия. Може би хората на Пю са били насочвани от споменатия Джак, но може би и от някой друг. Линкълн познава много убийци. Съществува и трета възможност, за която в момента предпочитаме да не вдигаме шум, а именно че Бродрик действително е бил убит от мюсюлманин — както пише в бележката, която открихме в колата му.

Фицсимънс дари гостите си с лека усмивка, която би трябвало да изглежда окуражаваща.

— Това е положението — разпери ръце той. — Тръгваме по следата Оливър Линкълн. Трябва да проверим много улики, но в крайна сметка ще го пипнем.

Демарко му повярва. Агентите на ФБР са компетентни, добре обучени и решителни хора. Освен това са много, а зад тях стои огромна машина — легиони от компютърни специалисти, експерти по подслушването, счетоводители и ловки адвокати. Те разполагат с високотехнологични лаборатории, за тях работят опитни психолози, които знаят как действа престъпният ум, а държавата финансира дейността им с милиони долари. От всичко това следваше, че той и Ема не можеха да извършат нищо, което агентите на ФБР да не могат да направят по-добре и по-бързо.

Да, големите хрътки най-после се включиха в лова. ФБР несъмнено щеше да пипне Оливър Линкълн и онзи, който му беше платил.

Той не можеше да стои със скръстени ръце в Кливланд, докато проклетата стачка продължаваше. Освен това трябваше да откъсне момчето от влиянието на майка му.

В крайна сметка реши да го вземе със себе си в Санта Фе, където възнамеряваше да се срещне с другото момче, което бяха изгонили от Военновъздушната академия заради религиозните му убеждения. На път за там щяха да разгледат и други обекти — атомна електроцентрала в Илинойс, химически завод в Колорадо и петролна рафинерия в Тексас, която му изглеждаше особено привлекателна.

Накара момчето да каже на майка си, че фирмата, за която уж работеше, бе решила да го включи в групата талантливи младежи, която заминавала на специално обучение в Чикаго. Да я предупреди, че това обучение ще продължи около шест месеца. И да я увери, че през цялото това време тя ще продължава да получава чековете със заплатата му. Момчето съвестно изпълни инструкциите, а бедната му майка прие всичко за чиста монета. Но той забеляза мрачното му настроение и го попита какво му тежи на душата.

— Майка ми беше страшно горда, като й казах, че отивам в специално училище — отвърна то.

— Разбирам — кимна той. — Аз също обичам майка си.

Момчето от Санта Фе се оказа неподходящо. Все още продаваше пуканки в киното и очевидно беше огорчено, но когато той му подхвърли, че е чул за случката във военната академия, в очите му се появи подозрение. Този младеж се бе американизирал прекалено много. Макар и огорчен от това, което му се беше случило, той положително щеше да докладва на властите за краткия разговор с един непознат арабин. Американците не му позволяваха да управлява техните самолети, но въпреки това, по неизвестни причини, той им

оставаше лоялен. Не разбираше ли, че те никога нямаше да го приемат като свой?

И така, двамата с момчето от Кливланд продължиха пътешествието си. Посетиха още няколко интересни места, които той искаше да види. Атомната централа веднага отпадна. Тя се охраняваше добре, освен това беше много трудно да повредят реакторите така, че да се предизвика мащабна катастрофа. В замяна на това петролната рафинерия в Тексас, която също използваше флуороводородна киселина, изглеждаше като... Как беше изразът? А, да — като „разходка в парка“. Охраната беше още по-зле от тази в рафинерията в Охайо, а цистерните с флуороводородна киселина бяха разположени на петдесетина метра от оградата.

Караше момчето да се обажда у дома през няколко дни, за да уверява майка си, че обучението върви отлично. Не пропускаше да отбележи потиснатото му настроение след тези разговори.

Всеки ден влизаше в интернет, за да провери как се развива стачката.

Това не можеше да продължава безкрайно.

Специален агент Мерил Фицсимънс служеше във ФБР от двайсет и девет успешни години, през които беше получавал много награди за добра работа. Имаше намерение да остане още три, докато най-малката му дъщеря вземе магистърска степен. Предвиждаше да остане в бранша и след като се пенсионира просто защото за човек с неговия опит нямаше да е трудно да си намери работа като консултант. Прибавяйки консултантските хонорари към пенсията си, той се надяваше да осъществи голямата мечта на живота си и да си купи една прекрасна моторна яхта „Бейлайнър“.

Но в момента обмисляше незабавното си оттегляне. Това означаваше, че Деби ще трябва да вземе заем, за да довърши образованието си — всъщност за какво, по дяволите, ѝ е притрябвала магистърска степен?! А той самият просто щеше да каже „сбогом“ на красивата яхта „Бейлайнър“. И както се развиваха нещата, най-вероятно щеше да се смята за късметлия, ако след пенсионирането си успееше да се хване на работа като охрана в някой супермаркет като „Уолмарт“.

Причина за всичко това беше проклетият Оливър Линкълн.

Отначало всички бяха доволни, че отговорността за терористичните нападения падна върху Пю и че законопроектът на Бродрик не беше приет. Но четири месеца и половина по-късно нещата стояха по съвсем различен начин. В момента всички искаха главите на хората, които стояха зад Пю — включително президентът, Конгресът и медиите. В резултат директорът на ФБР беше подложен на огромен натиск. От него се искаше не само да открие организаторите на заговора, но и убиеца на Уилям Бродрик, който, макар и отдавна изгубил статута си на герой, все пак беше американски сенатор. Върху директора се изля огромно количество помия, която в крайна сметка стигна до Мерил Фицсимънс.

И в момента специален агент Фицсимънс буквално се давеше в нея.

Отначало всичко изглеждаше наред. Те знаеха, че Оливър Линкълн се беше срещнал с Пю, който дори беше идентифицирал гласа му. Фицсимънс беше уверен, че с предоставения му ресурс (беше получил абсолютно всичко, което поиска) най-много след две седмици главата на Линкълн щеше да падне.

Разполагаха с лаптопа, който Пю беше получил от Линкълн. В паметта му бяха запазени всички имейли с конкретни инструкции за операцията. Но въпреки усилията не успяха да докажат, че те идват от Линкълн. Всички бяха изпратени от обществени библиотеки, където не се изискваше потребителски акаунт. Никой там не беше виждал Линкълн на датите, на които бяха изпратени. Разбира се, появата му на тези места изобщо не беше задължителна — всеки компютърен специалист би могъл да направи така, че имейлите да изглеждат изпратени оттам. Поне така твърдяха щатните компютърни експерти в Бюрото. Вследствие на всичко това лаптопът се оказа напълно безполезен.

Така стана и с Джак, посредника на Линкълн с руски акцент. Показаха на Пю хиляди снимки на хора с подобни данни, но никой от тях не се доближаваше до оригинала. Който и да беше този Джак, той най-вероятно отдавна беше напуснал страната.

Същото се случи с банковите сметки на Линкълн. Той беше платил обещаните два милиона долара на Пю, но банковите му сметки не отразяваха подобна трансакция. Липсваха и следи, че Линкълн беше получил парите от някой друг.

Пълен провал се оказа и ресторантът, в който се беше състояла срещата между двамата. В него работеха шестнайсет души — всички без изключение с двуцифрен коефициент на интелигентност, — но никой от тях не потвърди, че Линкълн е бил в заведението. За Пю бяха сигурни, защото той се оказа редовен клиент. Но не и за брадат мъж с бейзболна шапка и слънчеви очила, който е бил с него на посочената дата.

— Бейзболна шапка на „Тампа Бей“ — търпеливо обясни Фицсимънс на момичето, което обикновено обслужваше масата, където бяха седнали Пю и Линкълн. — Тук рядко се виждат подобни шапки.

— Честно ще ви призная, че за мен бейзболът е педерастка игра — понижи глас сервитьорката. — Никога не обръщам внимание на

клиенти с подобни шапки. Но ако някой носи шапка на „Долфинс“...

Тормозът над Линкълн беше единственото удоволствие на Мерил Фицсимънс, но и то се оказа доста съмнително. При първата им среща беше принуден да звъни на портала, за да бъде допуснат в имението. А после го оставиха да чака, сякаш не беше агент на ФБР, а жалък търговски пътник. Когато масивното съоръжение от ковано желязо най-после се отвори да пропусне трите натъпкани с агенти коли, Линкълн спокойно ги очакваше на верандата в компанията на адвокатата си.

Това окончателно вбеси Фицсимънс. Откъде изобщо бе разбрал, че някой го свързва с Джубал Пю? Кой го е информирал за появата на ФБР в дома му? Явно този човек разполагаше с информатор, при това на най-високо място. Министерството на правосъдието, Конгресът, а може би и в самото Бюро. И този информатор го беше предупредил достатъчно рано, за да повика адвокатата си.

А него наистина си го биваше. Беше изключително спокоен, изключително възпитан и изключително делови адвокат на име Ламонт Грийн. Той постави пред Фицсимънс абсолютно всички препятствия, позволени от закона. Линкълн беше разпитан пет пъти поред — неизменно в присъствието на Грийн, който го съветваше да отваря уста само за да си каже името. А когато поискаха да подложат клиента му на детектор на лъжата, Грийн се изсмя гръмогласно, сякаш никога през живота си не беше чувал нещо по-смешно.

Единственото удовлетворение на Фицсимънс до момента беше обискът на къщата на Линкълн. Агентите на ФБР буквално я обърнаха с хастара навън въпреки заплахите на Грийн, че ще ги съди за нанесени щети. В края на краищата Фицсимънс работеше за правителството на Съединените щати и изобщо не му пукаше как то щеше да удовлетвори претенциите на Грийн — дори и да се наложеше да удвои националния дълг, за да изплати щетите. Фицсимънс имаше повод да се усмихне, когато ставаше въпрос за пари. Линкълн плащаше на Грийн около шестстотин долара на час. Силно се надяваше мръсникът да обяви фалит до края на разследването срещу него.

За съжаление няколко месеца по-късно, след хиляди работни часове на неговите агенти, Фицсимънс не успя да обвини Оливър Линкълн в абсолютно никакво закононарушение. Този човек беше

действал изключително предпазливо. Не бяха установени никакви негови връзки с Кенет Доблър и Идит Бакстър, нито пък с други хора, които са му плащали. Нямаха успех и в издирването на убийците на сенатор Бродрик и на полицаю от охраната на Капитолия, който беше застрелял Мустафа Ахмед. Фицсимънс дори не успя да арестува проклетия въздушен шериф, убил Юсеф Халид, въпреки доказаната информация, че някой го бе предупредил с кой самолет ще пътува похитителят.

Да, пенсията ставаше все по-примамлива за специален агент Мерил Фицсимънс.

— Пристигнахме, Стив. Това е новият ти дом.

Стив. Джубал Пю все още не можеше да свикне с това име. Както и с факта, че вместо в имението от около 160 хектара в долината Шенандоа, той щеше да живее в някакъв къмпинг за каравани в град Виктор, щата Монтана. Всъщност дори не във Виктор, а някъде в околностите му. Вече мразеше Монтана, мразеше и караваната, в която трябваше да живее.

Мразеше и това местно ченге, което, по силата на непонятна традиция, се наричаше маршал. За него маршалът трябваше да прилича на актьора Сам Елиът — сух и висок, с тънки мустачки и каубойски ботуши. Но този, който го придружи до Виктор и го запозна с Програмата за защита на свидетелите, беше полуплешив дебелак, който би трябвало да продава застраховки. На всичкото отгоре носеше и очила. Само ако покажеше значката си, човек щеше да разбере, че е ченге. Но докато стъпи на краката си, Джубал трябваше да остане във Виктор. Без да е сигурно, че това някога щеше да се случи. До известна степен той беше доволен, защото никога нямаше да забрави погледа на Ранди в съдебната зала, когато даде показания срещу него. Всъщност преместването му тук беше дяволски добра идея. Защото Ранди имаше стотина братовчеди, които бяха не по-малко свирепи от него. И ако някой от тях разбереше къде се бе скрил...

— Е, добре, Стив — обади се маршалът. — Време е да се представиш на новия си шеф.

— Това ли е най-доброто, което успяхте да ми осигурите? — изръмжа Джубал. — Някакъв шибан склад за скрап?

— Ти не притежаваш никакви професионални умения, Стив. Ако не броим познанията ти в производството на метамфетамин. Но новият шеф ще ти хареса, обещавам ти. Казаха ми, че е стар индианец, едър като кон, и че ненавижда хората с бял цвят на кожата.

В първия ден на прекрасния месец май на Махоуни му пареше под задника.

След отхвърлянето на проектозакона на Бродрик събитията се развиваха сравнително добре — той спечели повечето от политическите битки, които водеше, приемаха се закони — и добри, и лоши. Али Зариф се закрепил след инфаркта и Махоуни позволи на фотографите да ги снимат как вечерят риба и пържени картопки в едно крайбрежно ресторантче в Бостън. Но днес, в първия ден на май, той се събуди изключително ядосан. Причината за това беше съвсем конкретна: след четири месеца и половина интензивно разследване и съдебни дела за убийството на осем невинни граждани, сред които и един американски сенатор, плюс нагли опити за корумпиране на правосъдието в затвора попаднаха само двама престъпници от Вирджиния — Харлан Роудс и Ранди Уайт.

Веднага след като се озова в кабинета си, Махоуни позвъни на директора на ФБР и го попита защо той и многобройните му подчинени не постигат никакъв напредък по отношение на арестуването на Оливър Линкълн и хората, които го бяха наели. Послуша известно време обърканите му извинения, после го нарече пълен идиот и заплаши, че ще предложи на президента коренни промени в ръководството на Хувър Билдинг, които отдавна били наложителни. После се обади на министъра на правосъдието и му каза същото — че страната се нуждае от нов обвинител, тъй като сегашният очевидно не притежава качествата да залавя и осъжда престъпниците. Затвори телефона и си наля едно питие, седна в огромното кресло и навъсено се запита на кого още да подпали задника. След като не откри никой, който действително можеше да поеме отговорност за решаването на заплетени случаи и залавяне на престъпници, той нареди да му доведат Демарко.

В момента на издаването на тази заповед Демарко бе в леглото до една учителка от Айова. Приятелката му от Кий Уест беше изявила

желание да заведе група ученици на посещение в столицата. Никога досега не го беше правила просто защото изпитваше ужас от всякакви екскурзии с двайсетина неуправляеми 12-годишни хлапета. Но тази година, с настъпването на пролетта и пробуждането на живителните сокове, тя изпита непреодолимо желание да се срещне със свой познат, който живееше във Вашингтон — широкоплещест италианец със сини очи, който прие новината с нескрита радост.

Екскурзията не се разви според очакванията им просто защото надзорът на 12-годишни хлапета се оказа денонощна работа. През деня обикаляха всички забележителности, обещани на родителите преди екскурзията. Вечер, след като се приберяха в хотела, Ели трябваше да следи за реда — да не се пуши в стаите, да не се поглъщат забранени субстанции, да не се уврежда хотелското обзавеждане, тъй като щетите трябваше да бъдат поети от училището. И накрая, поради факта че част от малките палавници вече навлизаха в пубертета, тя трябваше да следи дали някое от тях не изпробва репродуктивния си инструмент според обясненията в часовете по сексуално възпитание, които голяма част от родителите искаха да бъдат свалени от учебната програма. Положението стана още по-отчайващо, когато първия ден колегата, който я придружаваше, се разболя от стомашно разстройство с повръщане и се видя принуден да прекарва цялото време в леглото или коленичил пред тоалетната чиния.

Така че срещата им съвсем не бе толкова романтична, колкото бяха очаквали. Нито веднъж не вечеряха само двамата в скъп ресторант, нито танцуваха нежно прегърнати. Демарко всяка вечер отскачаше до хотела на Ели, като, разбира се, внимаваше да не го видят, че влиза в стаята ѝ. Там изпиваха по едно-две питиета, макар че Ели очевидно се нуждаеше от повече, за да възвърне доброто си настроение. После скачаха в леглото. През половината от времето им заедно или някое хленчецо хлапе се обаждаше, за да се оплаче от друго, или от управата на хотела звъняха, за да се оплачат от някоя лудория на децата. През час Ели се обличаше и отиваше да провери дали някой от питомниците ѝ не е изчезнал и дали всички от групата вече са заспали.

Когато мобилният му телефон иззвъня, Демарко лежеше по гръб и изследваше приятната извивка на хълбоците ѝ. Следобед тя си заминаваше за Айова. Той се събуди преди нея, но лежеше, без да

помръдва, с плахата надежда, че тя скоро ще се събуди. След което секретарката на Махоуни сухо му нареди да си вдига незадоволения задник и да се яви в кабинета на шефа.

— Направи нещо, за да пипнеш този Линкълн! — извика Махоуни в момента, в който Демарко се настани насреща му.

Отговорът беше предвидим.

— Как да го направя, по дяволите? Дори ФБР не успя, въпреки огромната си машина!

Реакцията на този напълно основателен въпрос бяха няколко дяволити пламъчета в очите на председателя. Демарко ги беше виждал и преди. Те означаваха, че правилата са създадени за хората, но те винаги могат да бъдат нарушавани, защото всяко правило си има изключения. Словесното допълнение означаваше горе-долу същото.

— Предполагам, че Бюрото не постигна успех, тъй като играе по правилата — каза Махоуни. — Това е проблемът на всички държавни организации: никой не проявява желание да нарушава тези правила, да поема рискове. Докато ти...

Изречението остана недовършено, но смисълът беше ясен. Демарко неслучайно заемаше кабинет в приземието на Капитолия, вместо да бъде пълноправен член на председателския екип. Махоуни го беше назначил с презумпцията, че работата му няма да бъде ограничавана от морални скрупули и буквата на закона.

— Какво очаквате от мен, за бога? — гневно попита Демарко. — Може би да му подхвърля компрометиращи улики?

Ако Джон Махоуни беше нормален работодател, той без съмнение би отвърнал: *Не, разбира се. За какъв ме мислиш?* Но Джон Махоуни не беше нормален работодател, той не беше дори нормално човешко същество.

— Bravo на теб — отвърна той. — Най-последно започваш да мислиш с главата си.

— Шефът иска да притисна Линкълн на всяка цена, без да го е грижа как ще го направя — обяви Демарко.

Вместо да демонстрира изненада, Ема просто кимна.

— Наистина трябва да се направи нещо по отношение на този тип. Не можем да го оставим да се измъкне.

За разлика от Махоуни, пък и от Демарко, Ема беше привърженик на високите морални стандарти. Демарко подозираше, че моралът на някои канонизирани светци бе много по-нисък от нейния. Но ето че в случая с Оливър Линкълн тя изведнъж заставаше на страната на Джон Махоуни.

— За бога, Ема! — мрачно въздъхна той. — Какво мога да направя, да подхвърля компрометиращи материали в къщата на Линкълн?

— Не, това е незаконно — поклати глава Ема. — Имам по-добра идея.

Реализирането на плана на Ема започна със серия цифрови фотографии.

Първата ѝ работа беше да изиска снимката на Джубал Пю и Оливър Линкълн, направена от Ранди Уайт в ресторанта в Уинчестър. Разбира се, тя стори това с посредничеството на Махоуни. На въпроса на ФБР защо председателят иска тази снимка той троснато отговори: „Искам я и толкоз!“ Не след дълго секретарката му изпрати въпросната снимка на електронната поща на Ема.

Следващата ѝ стъпка беше да изпрати специален човек в Кий Уест, който да направи серия актуални снимки на Оливър Линкълн. Освен това човекът няколко пъти щракна и интериора на въпросния ресторант. Накрая, използвайки връзките си в „Уошингтън Поуст“, Ема се сдоби и със снимка на Джубал Пю, направена по време на процеса срещу Ранди Уайт.

Специалистите от ФБР потвърдиха, че лицето, с което Пю е бил заснет в ресторанта, действително е Оливър Линкълн. Но Ема използва услугите на свой експерт, който успя да изгради портрет на Линкълн — също с шапката на „Тампа Бей“, перука, фалшива брада и слънчеви очила — в същата компания и в същия ресторант. На снимката ясно се виждаше отсрещната сграда. След като внимателно разгледа снимката, Ема накара експерта си да свали слънчевите очила от лицето на Линкълн.

Седмица по-късно тя притежаваше снимката, която ФБР би желало да има. На нея съвсем ясно се виждаше лицето на Оливър Линкълн, седнал в компанията на Джубал Пю — при това точно на мястото, посочено от Пю. Фактът, че снимката бе фалшива, нямаше никакво значение, тъй като тя не възнамеряваше нито да я предава на ФБР, нито да я използва за обвинения срещу Линкълн. Снимката бе изфабрикувана поради съвсем друга причина.

* * *

Трябваше им човек, който да осъществи ужилването на Пю. Идеалният кандидат би бил държавен служител, решил да престъпи чертата. Отначало бяха склонни той да бъде самият Демарко, но после се отказаха от тази идея. Защото Джо беше роднина на Дани Демарко, а Джубал Пю би проявил подозрителност към всеки, който носи фамилията на човека, който го беше насадил.

После обсъдиха кандидатурата на Бари Кинг — приятеля на Демарко от АБН, с когото играеха софтбоул. Но макар че Демарко харесваше Кинг, той не беше сигурен в способността му да доведе операцията до успешен край. Освен това Пю не познаваше Бари и вероятно нямаше да се довери за втори път на непознат.

В крайна сметка стигнаха до заключението, че им трябва човек, който има достатъчно основания да смени господарите си, но едновременно с това е познат на Пю. Така изборът им падна върху Патси Хол.

За пръв път в живота си Патси Хол беше призована да се яви в Капитолия. Такива като нея ги викаха само когато трябваше да дават показания пред някоя от подкомисиите на Конгреса. Последното ѝ посещение беше без покана, само за да каже на онзи мръсник Демарко какво мисли за него. Но ето че отново бе тук, при това не за да дава показания, а за лична среща с председателя на Камарата на представителите. Нямаше абсолютно никаква представа защо я вика Махоуни.

В момента, в който влезе, секретарката веднага я въведе в кабинета на Махоуни. Беше го виждала само на снимки, но бързо установи, че на живо той изглежда много по-внушителен. Фотографиите акцентираха върху гъстата бяла коса, упорито вирнатата брадичка и внушителната фигура, но нямаше как да уловят дяволитите пламъчета в очите му и безцеремонния начин, по който я огледа от глава до пети. Още по-малко снимките можеха да уловят дъха на бърбън, който тя усети в мига, в който Махоуни стисна ръката ѝ между огромните си лапи и обяви, че страшно се радва да я види.

— Не сте особено щастлива от факта, че онзи отвратителен наркодилър Пю не е в затвора, нали? — директно попита Махоуни.

Без майтап, понечи да отговори Хол, но разбира се, не го направи.

— Не съм, сър — сдържано кимна тя.

— Работата е там, че ако не извърши някое друго престъпление, няма как да го тикнем зад решетките — уточни Махоуни, а после бързо добави: — Но с ваша помощ бихме могли да пипнем Линкълн, който е наел Пю.

— С моя помощ? — вдигна вежди Хол.

— Точно така.

— Какво трябва да направя?

Зададе въпроса, макар да съзнаваше, че ако председателят пожелаеше да я изпрати да обикаля парка по бикини, беше достатъчно да се обади на онзи блюдолизец Гарнър, директора на АБН, който щеше да я накара да го направи.

Но отговорът на Махоуни я изненада.

— Не знам — отвърна той.

— Моля? — вдигна вежди тя. — Искате помощта ми да пипнете Линкълн, но не знаете как?

— Ами да — кимна Махоуни. — Не мога да знам, защото планът на моя приятел е малко, хм, необикновен...

— Не разбирам.

— Аз също — ухили се Махоуни и тя неволно отвърна на усмивката му. Без съмнение беше лукав стар мръсник, но не му липсваше чар. — Но знам, че в момента сте агент от висока категория и сте дяволски добра в работата си — добави Махоуни. — Знам още, че двете ви дъщери учат в гимназията, а сегашната ви длъжност изисква чести отсъствия от дома. Независимо дали ще ми помогнете, или не, аз вече казах на онзи блюдолизец, дето ви се пада шеф...

— Имате предвид Гарнър?

— Да, този беше... Та вече му казах, че след важната роля, която изиграхте при задържането на бандата на Пю, аз съм силно разочарован от липсата на сериозна преоценка на вашите способности. Попитах го защо не сте получили 14-а, а дори и 15-а категория, след което подхвърлих, че спокойно би могъл да ви назначи за свързка на АБН с Конгреса... — Намигна ѝ, а на лицето му изплува дяволита

усмивка. — Останах с впечатлението, че Гарнър доста се разтревожи от моето разочарование...

— Господи! — въздъхна Хол. — Но какво все пак трябва да направя?

— Просто да си поговориш с един човек, когото познаваш — заряза официалностите Махоуни. — Казва се Демарко.

Отношението ѝ към Демарко вероятно пролича по лицето ѝ, защото председателят побърза да добави:

— Знаем, знаем... Последният път не е бил особено коректен с теб, но сега ще бъде, обещавам ти.

— Излишно е да ме подкупвате с повишения, за да разговарям с него, господин председател — твърдо рече Хол.

— Знаем — кимна Махоуни. — Но това не е подкуп. Давам тласък на кариерата ти, защото ми харесваш. И защото съм впечатлен от броя на тъпаците, които си тикнала зад решетките по време на кариерата си.

Преди Патси да успее да реагира, председателят се обърна към помощната масичка и попита:

— Искаш ли питие? Какво ще кажеш за едно „Уайлд Търки“ с лед?

— О, не, сър. Но все пак ви благодаря.

— Стига, Патси! Работното време е към края си, а слънцето почти залезе.

Часът беше едва три и половина следобед.

— Ами... Добре, сър. Но само една глътка.

Махоуни се надигна и пристъпи към малък шкаф.

Пусна по две бучки лед в чашите, след което ги покри с три пръста бърбън.

— Ела да седнем ей там — промърмори той и махна към канапето. После ѝ намигна и добави: — От бюрото не мога да виждам краката ти.

Пак избухна в смях и Патси се разсмя заедно с него.

Беше готова да се обзаложи, че на млади години е бил страхотен сваляч. Впрочем по всичко личеше, че и сега е такъв, въпреки напредналата възраст.

— Как се казват дъщерите ти? — попита Махоуни. — Аз също имам три момичета. Няма да ти казвам какви неприятности си имах с тях по време на пубертета, особено с най-голямата!

Патси беше леко пияна, когато се появи на срещата с Демарко. Но въпреки това не му се зарадва. По негово настояване се срещнаха в „При Сам и Хари“ на 19-а улица.

— Какво ще пиеш? — попита той, след като я настани на масата.

— Нищо. Махоуни вече успя да ме накара да изпия две питиета. Останах с впечатление, че иска да ми свали бикините.

Почти прехапа език, като каза това, но наистина беше останала с такова впечатление.

— Не бих се изненадал — кимна Демарко. — Но аз не се опитвам да направя същото, а само искам да бъда любезен.

— В такъв случай престани да бъдеш любезен и казвай какво искаш.

Демарко се подчини.

— Господи! — възкликна Хол. — Да не си превъртял?!

— Може би — сви рамене той.

— Ще изгубя работата си, ако го направя!

— Няма. В момента си бронирана отвсякъде. Освен това не е нужно някой да знае, че си замесена — освен ако нещо не се обърка.

— Винаги нещо се обърква — въздъхна Хол.

Патси Хол посещаваше Монтана за пръв път в живота си. Остана възхитена от природните красоти — синьото безоблачно небе над планините и зелените долини, прорязани от пълноводни реки. Рибарите, накацали по бреговете на реките, ѝ напомниха за филма с Робърт Редфорд „Там тече река“. Не знаеше дали тези хора улавят нещо, но присъствието им беше част от пейзажа. Замятаха с широк замах, кордата описваше окръжност, а плувката кацаше в чистата вода, лека като пеперуда. Най-много ѝ харесаха наименованията на тези места: „Реката на горчивите корени“, „Сапфирената планина“, „В обсега на анакондата“. Няма да е зле, ако догодина отскочим насам с децата, помисли си тя. Ще половим риба, ще попътуваме със сал по течението на някоя от тези великолепни реки.

Но това можеше да стане догодина. Сега задачата ѝ беше да заложи капан на Джубал Пю.

Пю живееше в къмпинг в околностите на градчето Виктор. Караваната му беше бяла със зелени ивици, купена преди месец, но вече занемарена. Бетонните ѝ подпори бяха обрасли с трева, от облицовката ѝ до едното прозорче висеше къс ламарина. Хол почука на вратата. Отвътре долитаха звуците на включен телевизор, но никой не отвори. Тя измъкна големия пистолет 40-и калибър, който, както винаги, опираше в ребрата ѝ. Заби ръкохватката му във вратата с такава сила, че в метала се появи ясно видима вдлъбнатина.

Вратата рязко се отвори. Джубал Пю беше бос, с омазнени торбести джинси и бяла фланелка без ръкави. Джинсите му се държаха от широки тиранти. В ръката си държеше кутийка бира „Корс“. Не беше се бръснал поне няколко дни, а съдейки по очите му, кутийката бира едва ли му беше първата.

Патси знаеше, че той обича да пие бира, но я поразиха занемареният му външен вид. Така става, когато човек изгуби всичко и се налага да работи в някакъв склад за скрап.

— Какво си се разблъскала, по... — започна Пю, после я позна и в очите му блесна ярост: — Кучко! Какво търсиш...

— Пусни ме да вляза, Джубал — хладно рече тя.

— Не ме наричай така! Сега името ми е Стив.

— Изобщо не ми пука какво ти е името. Пусни ме да вляза!

Пю се поколеба, после направи крачка назад и я пропусна покрай себе си. Беше по-лошо, отколкото очакваше. По пода се въргаляха дрехи, кутийки от бира и опаковки от готова храна, малката мивка беше задръстена от немити чинии. Този човек решително беше пропаднал.

— Не знам какво търсиш тук, кучко, но АБН...

Реакцията ѝ беше светкавична, без да му дава време да се защити. От задния ѝ джоб се появи къса кожена палка, която се стовари в основата на големия му нос. Ударът не беше особено силен, но достатъчен, за да разкъса кожата. Въпреки това Пю политна и тежко се стовари на пода.

Патси Хол отдавна мечтаеше за този миг.

— Тук съм, за да ти направя едно предложение, Джубал — каза тя, без да го изпуска от поглед. — Много изгодно предложение. Но трябва да знаеш, че не обичам да ме наричат кучка. А сега влез в ролята си на домакин и ми предложи една бира.

Пю се изправи и с несигурна крачка се отправи към миниатюрната кухничка. Откъсна парче домакинска хартия от ролката на стената, притисна го в окървавения си нос, а след това отвори хладилника и извади две бири. Онази, която държеше в ръка допреди малко, се беше разляла на пода, когато го удари Хол. Подаде ѝ едната кутийка и се тръшна на кресло от изкуствена кожа. Ръката му със салфетката продължаваше да притиска носа, докато той гледаше сърдито Хол.

Хол потърси с поглед къде да седне. В ъгъла имаше масичка за хранене с дървена скамейка, а към противоположната стена беше прикрепено дълго канапе. То ѝ се видя по-чисто и тя се насочи към него. Отпи глътка бира, облегна се назад и прехвърли крак върху крак, за да създаде впечатление, че е напълно спокойна.

— Каква кочина, господи — въздъхна тя, без да прибира палката, която се поклащаше в свободната ѝ ръка.

— Как ме намери? — втренчи се в лицето ѝ Пю. — Ченгетата казаха, че това място ще се пази в тайна.

— То пак си е тайна — отвърна Хол. — Но не и за хората, които работят за правителството и знаят към кого да се обърнат.

— Какво искаш, да те вземат мътните? Нали успя да ми разбиеш живота? Живея в тая дупка и изкарвам по двеста долара на седмица. Няма как да ме тикнеш в кафеза, нито пък да ми направиш живота по-гаден, отколкото е в момента.

— Научи се да слушаш, Джубал — рече тя. — Казах, че съм тук, за да ти направя предложение.

— Какво предложение?

— Ние с теб ще изнудим Оливър Линкълн. Ще го накараме да ни даде четири милиона долара — два на теб, два на мен.

— Какви ги дрънкаш? — облеци се Пю и внимателно отмести салфетката от носа си. Кръвта беше спряла. — Нима очакваш да ти повярвам?

Смачка окървавената хартия и я захвърли на пода.

— Пет години се опитвам да те вкарам в затвора, Пю — въздъхна Патси. — Знам всичко за теб. Но ти не знаеш нищо за мен, затова ме слушай внимателно. Изкарвам около осемдесет бона годишно, което не е чак толкова зле. Но тъпакът, който ми се води съпруг, купи къща срещу ипотека, която е три пъти по-голяма от това, което можем да плащаме. След което го уволниха и оттогава не е работил. Три четвърти от заплатата ми отива за погасяване на вноските по ипотеката за тази къща, която изобщо не трябваше да купуваме. На всичкото отгоре имам две дъщери, които скоро ще постъпят в колеж. Но докато аз се обличам от магазини като „Кеймарт“, хора като теб и Оливър Линкълн се чудят какво да си правят парите. Колко изкара миналата година, Джубал? Два милиона, или три?

— Не ми пробутвай тези глупости! — изръмжа Пю. — Никога няма да повярвам, че ще рискуваш да влезеш в пандиза, защото не ти стигат парите.

— Истината е, че изобщо не ми стигат — въздъхна Патси. — Но ти си прав, че не става въпрос само за пари. Знаеш ли какво стана, след като те заковах? И след като ФБР склучи тази шибана сделка с теб?

— Не.

— Ти отърва затвора, а онзи задник, който ми се води шеф във Вашингтон, директно ме обвини за провала! Представяш ли си? Аз нямам нищо общо със сделката между теб и ФБР, но въпреки това тоя тип реши да си го изкара на мен, тъй като Бюрото обра лаврите. В резултат аз вече не съм старши агент и съм принудена да изпълнявам заповедите на някакъв тъпак, който не притежава дори половината от интелигентността ми. Може би скоро пак ще ме понижат. Затова ти казвам, че не съм щастливата жена, за която ме вземаш, Джубал. От друга страна обаче, вярвам, че два милиона долара отново ще ме направят щастлива, особено ако тези пари излязат от джоба на Оливър Линкълн. Но стига сме говорили за мен. Нека обсъдим твоето положение. Ти живееш тук, в каравана с две помещения...

— Дори не са две — поклати глава Пю.

— Както и да е. Все едно че живееш в буркан. Ами работата ти? Какво означава това сметище за отпадъци, по дяволите? С два милиона долара в джоба спокойно можеш да си купиш нова самоличност и удобна къща, може дори да започнеш отново производството на метамфетамин!

Пю несъзнателно кимна.

— Но как ще измъкнем парите от Линкълн? — попита той.

— За да го тикне в затвора, ФБР се нуждае от доказателства за срещата между вас, нищо повече. В случай че разполагат с нещо конкретно — например с показанията на добросъвестен гражданин или с достоверна снимка на тази среща, те биха могли да използват твоите показания, за да му връчат обвинителния акт. За жалост разполагат само с онази доста неясна любителска фотография и с твоята дума. И двамата знаем колко струва тя. Но я ми кажи как ще реагира ФБР, ако получи ей това? — Хол извади от чантичката си един плик и му го подаде.

Пю отвори плика и се втренчи в снимката, изработена от Ема.

— Откъде се сдобих с това, по дяволите? — учудено попита той.

— Аз я направих — отвърна тя. — По-скоро използвах услугите на един компютърен специалист, който работи в АНС...

— Какво е АНС?

— Агенция за национална сигурност: държавна структура, която шпионира американските граждани.

— Това няма ли да бъде разкрито от всеки експерт, призован от съда?

— Вероятно не — поклати глава Хол. — Човекът, който изготви тази фотография, не предлага моментални снимки в някой супермаркет, а наистина е специалист. Но това няма значение, защото тази снимка няма да бъде показана в съдебна зала. Ще я види само Линкълн.

Пю отново разгледа снимката.

— Тук е без слънчевите си очила — отбеляза той.

— Точно така — кимна Хол. — Така ще бъде идентифициран полесно, въпреки брадата.

— Но по време на онази среща той изобщо не си свали очилата — рече Пю.

— Свали ги, разбира се. Но ти не помниш. Едва ли ще си спомни и Линкълн, защото въпросната среща се е състояла преди седем-осем месеца.

— Веднага ще разбере, че става въпрос за фалшификация — въздъхна Пю. — Защото ако снимката е истинска, аз щях да я предам на ФБР още при ареста.

Хол поклати глава, вероятно за да покаже разочарованието си от неспособността на Пю да анализира ситуацията.

— Я ми дай още една бира, Джубал — рече тя.

Пю с мъка се надигна от креслото. Тези мебели бяха направени да подпомагат вливането на течности в търбуха на собствениците си, а не да ги връщат обратно. В крайна сметка успя да се изправи и да отвори вратата на хладилника.

— Останала е само една — отбеляза той.

— Какво от това? Нали съм ти на гости?

Пю ѝ подаде бирата и отново се отпусна в креслото.

— Не ми отговори на въпроса — подхвърли той. — Защо да не предам снимката на ФБР, ако съм имал такава?

— Защото си умен — отвърна Хол. — Ще обясниш на Линкълн, че си предал на федералните негодната снимка, за да отървеш кожата. А тази си я задържал, понеже си умно копеле. Пресметнал си, че след като нещата се поуталожат и ако Линкълн не влезе в затвора, ти ще можеш да го изнудваш с нея. Да, Джубал, ти наистина си много хитро копеле. А на всичкото отгоре имаш и свидетел.

— Свидетел ли?

— Точно така. В ресторанта, в който сте се срещнали, работи сервитьорка на име Санди Бърнет. Познаваш ли я?

— Аха. Грозно маце с развалени зъби.

— Точно така. Това грозно маце с развалени зъби има две деца и живее в една дупка, за която не си е плащала наема толкова отдавна, че хазяинът ѝ всеки момент ще я изхвърли. Срещу скромна сума Санди е готова да даде показания, че те е видяла в компанията на Линкълн.

— Но защо не го е казала пред агентите на ФБР, които са разпитвали персонала?

— Заради теб, Джубал. Забрави ли, че по онова време ти се носеше славата на най-големия гангстер в окръг Фредерик? Санди е знаела, че ако отвори уста да те натопа, твоите момчета веднага ще ѝ видят сметката, но преди това ще ѝ избият развалените зъби с ритници.

Джубал нерешително потърка наболата си четина.

— Въпреки всичко не мога да приема, че ти си тръгнала да...

— Използвай главата си, да те вземат мътните! — гневно извика Патси. — Да речем, че те хванат, докато се опитваш да измъкнеш някакви пари от Линкълн. Какво ще стане тогава? Няма теб да тикнат в затвора. Достатъчно е само да ме посочиш с пръст и да заявиш, че гадната Патси Хол, държавен служител, се е появила при теб с готов план, а ти си приел с убеждението, че помагаш на правителството. Не си знаел, че тази корумпирана агентка на АБН се е опитвала да изнудва Линкълн. Две минути ще бъдат достатъчни на ФБР да установи, че съм летяла дотук и че познавам един служител на АНС, с когото спях преди време. Разбираш ли какво ти казвам, Джубал? В най-добрия случай ще станеш богат, а в най-лошия не ти, а аз ще попадна в затвора!

Пю втренчено я погледна и се почеса по брадата.

— Мамка му! — изпъшка той. — Не трябваше да ти давам последната си бира!

Хол се срамуваше да се покаже на публично място с Пю, но ѝ се искаше той да се почувства добре. Качиха се в колата и подкараха към Виктор. Заведението беше точно според очакванията ѝ: електронни машини за покер, маса за бiliarд, оцъкдени глави на елени над бара и

неоновии реклами на бира по стените. Клиентите от мъжки пол носеха бейзболни шапки, на които бяха изписани „хитри“ лафове от сорта на *Хвани и подай* — ама друг път.

Седнаха на маса, която беше максимално далеч от джубокса и масата за билиард. Патси поръча кана бира и напълни чашите. Тя си даваше сметка, че Пю съвсем не е глупак, и той продължаваше да го доказва, въпреки изпитата бира.

— Какво ми гарантира, че Линкълн няма да ми види сметката, след като чуе офертата? — беше поредният му въпрос.

— Може и да се опита — кимна тя. — Но две обстоятелства са в твоя полза. Първо, Линкълн трябва да те намери. Не забравяй, че си в Програмата за защита на свидетели.

— Да, ама въпреки това ти ме откри.

— Но за разлика от него аз работя за правителството.

— Кое е второто? — попита Пю.

— Ще ползвам услугите на екип от частни охранители. Те няма да му позволят да те убие. Ще им кажа, че са наети по Програмата за защита на свидетели, за да те пазят. До скоро и през ум не би ми минало да кажа подобно нещо, но твоят живот изведнъж стана много важен за мен. Това ми напомня и още нещо: мислех да платя на охранителната фирма от четирите милиона, които ще вземем от Линкълн. Сега това ми се струва глупаво и смятам, че трябва да му поискаме двеста и петдесет бона отгоре. Той може да си ги позволи.

— Но защо съм ти аз? — внимателно я изгледа Пю. — Защо просто не му изпратиш снимката и не кажеш, че си я взела от мен?

— Не, не, трябваш ми — поклати глава Патси. — Само снимката не представлява заплаха за Линкълн. Тя трябва да бъде придружена от заплахата на твоите показания. Което означава, че ти трябва да говориш с него. Ще му кажеш, че докато той си живее царски в Кий Уест, ти си принуден да гниеш в скапана каравана някъде из Монтана. И че това никак не ти харесва.

Патси добави, че Линкълн се намира под непрекъснатото наблюдение на ФБР и затова Пю трябва да му изпрати по куриер мобилен телефон за еднократна употреба и снимката от ресторанта. Агентите на Бюрото вероятно подслушват мобилните му телефони и проверяват пощата му, но няма как да предотвратят предаването на пакет от куриер на „Федерал Експрес“.

— Линкълн е изобретателен и положително ще намери начин да ти се обади — каза тя. — А когато го направи, ти ще трябва да го убедиш, че работата е сериозна.

Пю мълчаливо отпи от бирата си, обмисляйки чутото. В един момент очевидно стигна до някакво заключение, защото кимна, запали цигара и се загледа в гърдите на Патси.

— Какво ще кажеш да си вземем един стек от шест кутийки и да се върнем в караваната? — попита той и я дари с поглед, който според него сигурно беше изкусителен.

— Дръж се сериозно, Джубал — сряза го Патси. — По-лесно ще се навия на секс с краставица, отколкото с теб. Казвай сега — участваш ли, или не?

Хол не изпитваше никакви угризения за играта, в която въвличаше Пю. Вероятно би трябвало, но не изпитваше нищо. Планът на Ема не включваше изнудването на Линкълн, нито използването на фалшивата снимка, за да бъде арестуван.

Планът на Ема предвиждаше Линкълн да бъде арестуван за убийството на Джубал Пю.

Преди половин час Оливър Линкълн се обади на Пю, а в момента седеше на верандата и пиеше шампанско. Не празнуваше нищо, просто обичаше шампанското. Очите му бяха заковани в снимката, която беше получил същата сутрин. На нея той седеше в компанията на Пю в онова заведение в Уинчестър.

Едно от качествата, с които се гордееше, беше способността му да запазва самообладание. Когато нещата се объркваха, Оливър Линкълн не ругаеше, не крещеше, не риташе столове и не преобръщаше маси. Нито пък губеше разсъдъка си (а и чувството си за хумор), независимо от сложността на задачата, от промените в последната минута, от силния натиск, на който го подлагаха властите. Но в момента наистина беше бесен. Това... това искане на Пю му дойде прекалено много.

Недодяланият селяндур съсипваше живота му. Снимката, която бе направил, беше достатъчна, за да го превърне в главен заподозрян в организирането на последните терористични атаки. Добрата новина беше, че оригиналната снимка на Пю не се бе оказала достатъчна, за да го арестуват. Лошата новина беше, че разследването буквално го разнищи. Красивият му дом беше обърнат с главата надолу, хонорарите на адвокатите до момента надхвърляха триста хиляди долара, а непрестанното наблюдение, под което беше поставен, не му позволяваше да започне нов доходен бизнес. Току-що отказа една изключително изгодна оферта от Нигерия — бърза и чиста работа, която трябваше да предреши изхода от предстоящите избори в тази страна.

А сега на хоризонта се появи и Пю, който искаше точно четири милиона и двеста хиляди долара. Тази цифра силно го озадачи, но на практика това беше без значение. Тук в Щатите той разполагаше с далеч по-малки суми. Парите му бяха пръснати в офшорни сметки, но той не можеше да ги използва, тъй като ФБР моментално щеше да го засече и да прояви нов интерес към доходите му. В най-добрия случай

ще информират данъчните власти, които ще го тикнат зад решетките за укриване на данъци. Ако трябваше да плати на Пю — нещо, което нямаше никакво намерение да направи — би трябвало да продаде къщата си.

А сега снимката. Фалшива ли беше, или не? На пръв поглед изглеждаше съвсем истинска, но и Кинг Конг изглежда истински, докато сваля двумоторни самолети от небето. Не, няма как да не е фалшива. На нея той не носеше слънчеви очила, макар да беше почти сигурен, че в деня на срещата си с Пю изобщо не ги беше свалял. Би могъл да наеме експерт да я изследва, но в крайна сметка това щеше да му струва много време и пари. Снимката нямаше значение. Джубал Пю трябваше да бъде отстранен.

Просто не можеше да го остави жив, за да виси над главата му като дамоклев меч. Пю трябва да си замине, независимо дали снимката е фалшива и дали имаше или нямаше свидетел. Защото ако ФБР се добереше до реални доказателства за връзката му с терористичните атаки и този негодник свидетелстваше срещу него, това щеше да бъде последният пирон в капака на ковчега му.

Но първо трябваше да се увери, че снимката е фалшива. Ако се потвърдеше, че е истинска, трябваше да се добере до флашпаметта на фотоапарата и да провери дали има други копия. Трябваше да научи и името на сервитьорката, която бе предполагаемата свидетелка. Самият факт, че се нуждаеше от тези неща, означаваше, че Пю сериозно е загазил.

Поднесе чашата с шампанско към устните си и изведнъж забеляза, че ръбчето ѝ е леко нащърбено. Това вече беше прекалено. Чашите бяха изработени от един вече мъртъв венециански стъклар, по личните чертежи на Линкълн. Какви примитивни горили са тези типове от ФБР! Чашата явно беше наранена по време на тяхното претърсване.

Поеми си дъх. Поеми си дълбоко дъх.

Пю искаше парите в рамките на две седмици. Това доказваше, че е безмозъчен тип, иначе не би му дал толкова много време. Засичането му не беше проблем — едно телефонно обаждане стигаше. Проблем беше кубинката, която трябва да бъде убедена да поеме риска. А това означаваше пари. Много пари, които трябваше да плати от собствения си джоб и с които не разполагаше. Вероятно щеше да се наложи да

продаде някои лични вещи, за да ги събере. Да, Джубал Пю действително беше успял да го ядоса!

Линкълн протегна ръка към бутона за вътрешна връзка.

— Есперанца, скъпа, много те моля, кажи на Хуан да изкара поршетото. Отивам в Маями да хапна истинска кубинска храна.

— Да не си се побъркал? — изсъска кубинката. — Какво правиш тук?

— Спокойно. Ако смятаха, че имаш някаква връзка с мен, отдавна да са те скъсали от разпити.

— Ти си пълен идиот!

— Хайде, успокой се. Ако беше вдигнала телефона, можехме да се видим на друго място.

— Няма да разговарям с теб! Изяж си вечерята и изчезвай!

— Двеста хиляди — подхвърли Линкълн.

Кубинката се втренчи в него. Примигна веднъж, втори път. И изведнъж заприлича на стара сметачна машина: ръчката се спуска надолу, машината издава кратко дрънчене и хоп — двеста хиляди се прибавят към спестяванията ѝ.

Тялото ѝ се отпусна на отсрещния стол, пръстите ѝ щракнаха по посока на сервитьора.

— Калвадос за мен и мистър Линкълн — поръча тя, замълча за секунда и добави: — Пиши ги на негова сметка.

Ема прецени, че в момента, в който Линкълн получи искането на Джубал Пю, той ще поръча убийството му. Едва ли щеше да го извърши лично.

— Линкълн е поръчал на някого да премахне Роли Патерсън — промърмори тя, обръщайки се към Демарко. — Много е вероятно същият човек да се окаже и убиецът на Уилям Бродрик.

— А също и този, който се опита да убие мен — кимна Демарко.

— Да. Ти извади късмет.

Планът на Ема беше да заловят убиеца на местопрестъплението с надеждата това да стане, преди да е убил Пю. За да избегне тежката присъда за опит за предумишлено убийство, този човек положително щеше да издаде Линкълн. От своя страна Линкълн, срещу обещание за по-лека присъда, щеше да пропее за поръчителите на терористичните атаки. Ема смяташе, че убиецът едва ли ще застреля Пю от триста метра разстояние, нито пък ще вдигне караваната му във въздуха. Разбира се, би могъл да го направи, но тя считаше, че това е малко вероятно. Линкълн със сигурност искаше да разбере дали Пю му е изпратил фалшива снимка, както и да научи името на свидетелката, която ги бе видяла на една маса. Затова убиецът щеше да измъчва Пю, за да се сдобие с въпросната информация. А те трябваше да го заловят по време на тези изтезания. Ема изобщо не се тревожеше, че междуременно Пю наистина можеше да пострада.

Да, планът беше прост, но ефикасен: убийците падат един след друг, като плочките на домино. Но и Ема, и Демарко съзнаваха, че изпълнението му няма да е лесно. Никой от тях не изказа на глас това, което мислеше: че животът на Пю е от второстепенно значение, важното беше да заловят човека, който щеше да се опита да го убие. Или вече го бе убил.

Демарко никога не беше участвал във военна операция. Но сега участваше, а генералът беше Ема.

В деня, в който Патси Хол изпрати снимката на Оливър Линкълн, Демарко, Ема и четирима мъже пристигнаха във Виктор, щата Монтана. Четиримата бяха бивши военни, а сега професионални бодигардове — всички до един лични познати на Ема. Техни клиенти обикновено бяха знаменитости, които се страхуваха от фанатизирани обожатели, или богаташи, посещаващи страни, в които отвличането срещу откуп бе всекидневие.

Ема ги представи на Демарко само с малките им имена: Боб, Стан, Хари и Стю. Бяха различни, но едновременно с това си приличаха. Стан и Стю бяха ниски и широкоплещести, с мускули на щангисти. Боб беше висок, мършав и плешив, а Хари нямаше отличителни белези — среден на ръст с обикновено телосложение. Общото между тях бяха очите. Всеки, който надникнеше в тях, щеше да открие, че докато са работили за Чичо Сам, тези мъже са отивали в ада и после са се връщали оттам. И нямаха нищо против да изминат този път още веднъж.

Приятелите на Ема се появиха в пълно снаряжение: с бинокли и очила за нощно виждане, с пистолети със заглушители 22-ри калибър. В допълнение всеки от тях носеше снайперна пушка, радиостанция и бронежилетка. Приличаха на военен отряд, готов на всичко.

Патси Хол заповяда на Пю да предаде на Линкълн да изпрати след две седмици четирите милиона до пощенска кутия в Харисбърг, щата Пенсилвания. На въпроса му защо срокът е цели две седмици, тя отговори, че толкова време ще бъде нужно на Линкълн да събере парите. Не му каза истинската причина: че две седмици са напълно достатъчни на Линкълн, за да планира убийството му. Тя лично щеше да прибере парите. Причините за това бяха две: първо, защото е опитен агент, който работи за правителството, и второ, защото Линкълн не я познаваше. На което, с типичната си доверчивост, Пю попита какво би й попречило да духне с неговия дял, оставяйки го да гние в Монтана. Патси само сви рамене, след което му обясни, че едно негово анонимно обаждане в централата на АБН щеше да бъде достатъчно. С простичкия въпрос как една доста непопулярна служителка на агенцията внезапно бе забогатяла.

После Хол му представи охраната — не лично, а по телефона. Обясни, че командир на екипа ще бъде Стан. Ема правилно беше преценила, че селяндур като Пю трудно щеше да приеме жена да отговаря за сигурността му. Пю остана с впечатлението, че ще бъде охраняван от четирима души, а не от шестима. Демарко и Ема щяха да останат в сянка.

След като в продължение на четири дни непрекъснато бе наблюдавал караваната, Демарко беше на път да полудее от скука. Вратът и ръцете му се покриха с червени плюски, причинени от ухапването на някакви гадинки. Нямаше представа какви са те, но хапеха като бесни. Стан и хората му обаче не показваха никакви признаци на неудобство или досада. Сякаш гадните насекоми изобщо не ги докосваха. Демарко имаше чувството, че ако им заповядат да влязат посред нощ в някое блато, те щяха да нагазят в него без никакво колебание и нямаше да мръднат оттам, докато пиявиците не изсмучат и последната им капка кръв.

Демарко беше в екип със Стан и Хари, които дежуреха от шест сутринта до шест вечерта. Ема предпочете втората смяна в компанията на Боб и Стю, тъй като предполагаше, че убиецът на Пю ще се появи през нощта. Придружаваха Пю и през деня, докато разглобяваше изхвърлени от употреба автомобили. Демарко стигна до заключението, че работата в гробище за коли беше ужасно досадна. Поне така изглеждаше отстрани.

След края на работния ден — някъде около четири следобед — Джубал отиваше в любимия си бар, където пиеше бира в продължение на три часа. После се прибираше в караваната и продължаваше да се налива. По нареждане на Ема, Стан го беше инструктирал да не се отклонява от обичайния си график. Целта ѝ беше да улесни по всякакъв начин действията на убиеца.

По нейни изчисления този човек щеше да наблюдава Пю поне два дни. На третия, най-вероятно през нощта, щеше да проникне в караваната с намерението да изтръгне няколко нокти на нейния обитател. Възможно беше да го изведе на друго място, но това едва ли щеше да стане. Ема и хората от смяната ѝ правеха всичко възможно да открият признаци на външно наблюдение, но засега без успех. Това

беше тревожно. Стан и момчетата му бяха твърде опитни, за да изпуснат евентуалния наблюдател, а тя започваше да си мисли, че Оливър Линкълн се е отказал от идеята да премахне Пю.

На по-късен етап призна, че ако не бяха сексисти — включително и тя самата, — нямаше да провалят операцията.

На осмия ден от присъствието си в Монтана Демарко и Стан наблюдаваха склада за скрап от нисък, обрасъл с шубраци хълм. Професионалист до мозъка на костите, Стан непрекъснато оглеждаше околността с бинокъла и на всеки час се свързваше по радиостанцията с Хари и искаше доклад за положението в периметъра, наблюдаван от него. Демарко промърмори, че докато дебнат в тези храсталаци, може да ги ухапе змия. Стан посрещна забележката му с укорителен поглед.

Джубал сваляше огледалата от три току-що докарани коли. Сигурно печели добре от продажбата им, помисли си Демарко. Хората непрекъснато трошат огледалата си на влизане или излизане от гаражите. Преди три месеца самият той бе счупил огледалото на колата си при подобна маневра.

Някъде към единайсет и половина Джубал избърса ръцете си с парцала, който извади от задния джоб на гащеризона си, и тръгна към централния офис да обядва. Десет минути по-късно в склада влезе кола с инициалите на шерифската служба на окръг Равали. Ченгетата със сигурност проверяват редовно подобни места, където често се разглобяват крадени коли, помисли си Демарко и насочи бинокъла си към колата. Жената, която слезе от нея, носеше кафява униформа, островърха шапка в същия цвят и слънчеви очила. От широкия ѝ колан висяха обичайните полицейски атрибути — белезници, радиостанция, шокова палка и пистолет. Ако всичко това беше окачено на колана на някой кльоцав тип, той със сигурност щеше да се смъкне до глезените му, помисли си Демарко. Но това ченге имаше закръглени бедра и още по-закръглен задник. Коланът си стоеше на мястото.

Петнайсет минути по-късно ченгето си тръгна.

Демарко измъкна от раницата си кутийка кока-кола и погледна часовника си. Беше му дошло до гуша от топла кока-кола.

— Днес Джубал си е взел доста продължителна обедна почивка — отбеляза той.

— Аха.

Лаконичен отговор. След два дни безуспешни опити да поговори с този човек той се беше отказал. Стан мълчеше като риба. Или като човек, който пее в църковния хор и пази гласа си.

Половин час по-късно Стан се изправи.

— Нещо не е наред — обяви той.

— Какво? — попита Демарко, насочил вниманието си към някакво насекомо с вид на стоножка. Нямахше да му е приятно, ако то решеше да пропълзи в крачолата му.

— Казах, че нещо не е наред — повтори Стан. — Този човек никога не си е вземал толкова дълга обедна почивка, а и шефът му не се вижда. Обикновено той е навън и обикаля наоколо. — Включи радиостанцията и попита: — Хари, наред ли е всичко при теб?

— Да, всичко е спокойно — отговори Хари. — Но защо тоя тип продължава да стои в офиса?

— Не знам, но това не ми харесва — изръмжа Стан. — Слизам да проверя.

Ема, Демарко и Стан стояха на паркинга пред мотела, в който бяха отседнали, а Хари отиде да се обади по телефона.

— Съжалявам, Ема — каза Стан. — Изобщо не ми мина през ума, че някой ще се маскира като ченге, особено на това място. Нито пък че този някой ще бъде жена. Прецаках всичко, по дяволите. Не знам какво да кажа.

— И аз не допусках, че ще бъде жена — призна Ема. — Предполагам, че го е наблюдавала поне два дни. Ако нямахме тези психологически капаци на очите, положително щяхме да я забележим. Гадната му кучка!

— Така го е обработила, че копелето несъмнено е изпяло всичко — мрачно добави Стан.

Когато бе влязъл в централния офис, Стан бе видял най-напред собственика индианец с дупка в челото. Той беше извадил късмет. Джубал също беше застрелян в главата, но преди това беше получил половин дузина малокалибрени куршуми в коленете. Убийцата беше използвала оръжие със заглушител, вероятно пистолет 22-ри калибър. И беше му пукала куршум след куршум, докато изпее всичко.

Стан веднага бе позвънил на Ема, а след това бе набрал 911. Второто обаждане беше грешка, защото ченгетата го задържаха в продължение на повече от три часа. Разбира се, той не им каза, че двамата с Демарко са наблюдавали Джубал в продължение на четири дни, нито пък че са видели убийцата. Обяснението, което им предложи, беше елементарно: просто се бе отбил да потърси някаква автомобилна част и на входа се бе разминал с колата на шерифа.

— Какво според теб е изпял Джубал? — попита Демарко.

Ема не успя да отговори, тъй като Хари изскочи от мотела и тръгна към тях.

— Не е убила полицайката — съобщи той. — Открили са я в багажника на патрулката. С лепенка на устата, по бельо, посиняла от студ и с рана на главата. В момента дори не може да каже името си.

— Можеш ли да я идентифицираш? — попита Ема, обръщайки се към Стан.

— Кого, убийцата ли? Абсолютно. Имах шанс да я огледам много добре.

— Аз също я видях — обади се Демарко. — Но само в профил и със слънчеви очила, тъй че...

— Не! — прекъсна го Ема. — Със сигурност можеш да я идентифицираш! Изобщо не си помисляй да кажеш нещо друго! Когато я хванем, ще ѝ обясним, че имаме двама свидетели, които са я видели да влиза в офиса, облечена в полицейска униформа. И никой не е влизал там преди Сам, който е открил труповете.

— Ясно, разбрах — кимна Демарко. — Но какво според теб ѝ е казал Джубал?

— Аз знам какво ѝ е казал: че снимката е фалшива, изработена от специалист в АНС по поръчка на Патси Хол. Казал ѝ е и името на сервитьорката от Уинчестър. Вече звъннах на Хол и я предупредих, че претърпяхме пълен провал...

— Господи! — съкрушено въздъхна Демарко. — Сигурен съм, че Патси е бясна!

— ... Позвъних и на още един човек, който ще отиде да прибере сервитьорката и децата ѝ на сигурно място — довърши Ема.

— Мислиш ли, че Хол е в опасност? — погледна я Демарко.

— Не знам. Може би.

— Какво ще правим сега?

Ема не отговори. Отстрани четиримата — Стан, Хари, Демарко и Ема — приличаха на приятели, които обсъждат къде да отидат за обяд. Или като групичка туристи, които току-що са обяждали, но не са останали доволни от храната.

— Как би постъпил Линкълн? — прошепна Ема. Въпросът ѝ не беше насочен към никого. Просто разсъждаваше на глас, играейки шах с противник, който се намира на три хиляди километра от нея. — Може да убие Патси просто за да отстрани една конкретна заплаха. Същото се отнася и за горката сервитьорка. Но може и да отвлече Патси и да я подложи на изтезания, за да изтръгне името на експерта от АНС, който е изготвил снимката.

— Но Патси ще каже, че това е твое дело — изтъкна Демарко.

— Не би трябвало да му пука. Линкълн знае само това, което Патси е казала на Пю. Следователно ще си помисли — разбира се, ако изобщо успее да пипне Хол, — че ще е най-добре да изтръгне от нея името на човека, изготвил снимката. Той вече е сигурен, че става въпрос за фалшификат. Но след това? Дали ще тръгне да издирва експерта от АНС? Дали ще се опита да го отвлече и изтезава, за да получи всички материали, свързани с изработката на фалшификата? Не, не вярвам. Това би било твърде трудно, дори за него.

Освен това той смята, че Патси е само едно корумпирано ченге, което иска да му измъкне парите, а не да го вкара зад решетките. И когато научи, че Пю е бил убит и изтезаван, тя ще бъде твърде уплашена, за да тръгне отново подире му.

Ема изрита асфалта с върха на обувката си и замислено прехапа устни.

— На този етап Линкълн няма да предприеме абсолютно нищо — отсеке след кратък размисъл тя. — Смъртта на Пю прекъсва всякаква връзка между него и терористичните нападения. Освен това той знае, че снимката е фалшива. Разбира се, всеки опитен специалист може да докаже това, но може да направи и обратното — да внуши на съдебните заседатели достатъчно съмнения по въпроса. Точно така. Линкълн ще изчака развоя на събитията. На негово място и аз бих сторила същото. — Замълча за момент, поклати глава и горчиво промълви: — По дяволите!

— А не можем ли да използваме Хол като примамка? — обади се Стан. — Да го подплаши по някакъв начин, а ние да го пипнем, докато

стреля, или... Ема, заклевам се, че този път няма да...

— Не! — отсече Ема, изпреварвайки намесата на Демарко. — Нямам намерение да я излагам на повече рискове!

Демарко се обърна към Стан.

— Сигурен ли си, че огледа добре жената с униформата? Искам да кажа, че тя беше с шапка и слънчеви очила, а ти я видя само за няколко секунди.

Не успя да види очите на охранителя, скрити зад слънчевите очила, но ясно усети презрението му.

— Вече казах, че я видях — хладно отвърна Стан. — На слизане от колата беше с лице към мен. Вероятно и ти щеше да я видиш, ако не беше зает да търсиш буболечки в крачолите си. А когато тръгна към офиса, получих възможност да я огледам и в профил. — Замълча за момент, после тихо добави: — Ако тя някога попадне пред погледа ми, моментално ще я позная!

— Добре — кимна Демарко. — Според мен имаме известни шансове, макар и далечни, да свържем тази жена с Линкълн.

— По-точно? — вдигна глава Ема.

— Линкълн задължително е говорил с нея. Три са били начините да осъществят контакт: по телефона, по електронната поща или чрез посредник. Но след ареста на Пю той е обект на постоянно наблюдение от страна на ФБР.

— Аха — рече Ема.

Докато пътуваха из страната, която бе наистина красива, богата и много зелена, двамата с момчето често си говореха за саможертвата.

Там, където беше обикалял преди — най-вече в Афганистан, Ирак и Индонезия, — кандидати за мъченици имаше в изобилие. Мъже, жени, момичета и момчета, майки и бащи, съпрузи. Много хора бяха готови да се жертват в името на вярата си. Но тук, в тази страна, не беше така. Дори най-ревностните мюсюлмани имаха задръжки. Онези двамата в Балтимор твърдяха, че са готови на саможертва, но той знаеше, че не е така. Те бяха готови да убиват, но не и да умрат.

Докато това момче вярваше.

Често обсъждаха текстовете от Корана, в които се говореше за мъчениците, отдали живота си в служба на Бога. Момчето ги знаеше наизуст и можеше да ги цитира по всяко време. Особено онези от тях, които обещаваха на мъченика брак с хубаво момиче с „големи красиви очи“. Когато го казваше, момчето се изчервяваше, а той весело се смееше.

Жалко, че това хубаво и умно момче ще загине, без да е докосвало жена.

Но в Корана не пишеше всичко и той се опитваше да обясни на момчето какво още трябва да знае за мъченичеството. То беше достатъчно интелигентно, за да оцени стратегическата ценност на мъчениците като най-мощното оръжие в борбата с неверниците. Момчето се оживяваше по време на разговорите им и отлично разбираше какво е значението на терора, предизвикван от мъчениците — особено в тази страна.

Той знаеше, че на по-късен етап вестниците щяха да пишат за лошия човек, който бе промил мозъка на едно будно и чувствително момче. Често се питаше дали момчето иска да умре, защото е депресирано от случилото се с баща му и защото съзнава, че никога няма да постигне мечтите си. Не, едва ли. Това момче вярваше. Вярваше дълбоко и истински.

Разговаряше с него и за собствената си смърт. Спомена, че и той ще умре като мъченик — най-вероятно тук, в тази страна, далеч от съпругата и синовете си. Каза му, че очаква с нетърпение този ден, но заповедта на шейх Осама била да отложи влизането си в рая до изпълнението на всички задачи, които му е поставил.

— Завиждам на късмета ти — каза в заключение той.

Залавянето на убийцата на Джубал Пю се оказа проста работа.

Най-трудно беше да обяснят на ФБР и на полицаите от Програмата за защита на свидетелите защо Ема, Демарко и четирима бивши командоси се бяха появили в Монтана. В хода на този процес крещяха представителите на ФБР, настояващи за пълна прозрачност, крещеше и Ема, която безцеремонно заяви, че наблюдението на Пю не е углавно престъпление. Измина доста време, преди да насочат вниманието си към извършителката на убийството.

Стан се оказа прав в твърдението си, че е видял убийцата много добре. Благодарение на неговото описание беше изготвен портрет, който самият той определи като изключително точен. Демарко изрази същото мнение в мига, в който видя портрета, но истината беше, че личните му наблюдения бяха ограничени предимно върху хубавия задник на тази жена, а не върху чертите на лицето ѝ. Ако го бяха помолили да опише на полицейския художник задника ѝ, той беше готов да се обзаложи, че описанието му нямаше да отстъпва по нищо на наблюденията на Стан върху лицето ѝ.

Портретът беше разпространен между всички агенти на ФБР, които следяха Линкълн през последните четири месеца. Двама от тях без колебание обявиха, че това е собственичката на кубински ресторант в Маями. Десет дни преди убийството Оливър Линкълн беше посетил въпросния ресторант и беше разговарял дълго с неговата собственичка на чаша калвадос.

Името на жената беше Бианка Тереса Хелена Кастро, но то нямаше никаква роднинска връзка с Фидел. Мис Кастро бе пристигнала в САЩ едва петнайсетгодишна с малък сал, направен от брезент и автомобилни гуми. Майка ѝ била проститутка, която вкарала дъщеря си в древния занаят още на тринайсет. Пред имиграционните власти Бианка признала, че била принудена да прави секс с всички мъже на сала, за да я вземат със себе си. След двегодишен престой в лагер за имигранти в Литъл Рок, щата Арканзас, тя била освободена от

някаква жена, представила се като нейна роднина. На практика обаче тя била съдържателка на публичен дом в Джаксънвил, щата Флорида. Между седемнайсет- и деветнайсетгодишната си възраст Бианка била арестувана два пъти за проституция, но до присъда не се стигнало. След това изчезнала от погледа на правоохранителните органи — поне що се отнася до официалните архиви. На двайсет и шест тя поискала лиценз за ресторантьорска дейност. След внимателен преглед на финансовото ѝ състояние ФБР стигнало до заключението, че разходите ѝ са в рамките на това, което печели от ресторанта.

После ФБР се зае с една от дейностите, които владееше до съвършенство: преглед на записите от охранителните камери на летището в Маями през десетте дни преди убийството на Пю. След като изгледаха купища дискове и разговаряха с много хора, те успяха да докажат, че шест дни преди убийството Бианка се бе появила на летището и си бе купила билет под името Мария Ернандес. Целта на пътуването ѝ бил град Спокейн, щата Вашингтон. Трийсет агенти на ФБР направиха десант в Спокейн и разпространиха снимката на Бианка до различни компании за коли под наем. Един младеж, служител в подобна компания, си спомни за Бианка единствено защото била „страхотно парче“.

Документите сочеха, че тя бе наела кола под името Мария Ернандес. Изминатите километри покриваха разстоянието от Спокейн до Виктор, но това не бе достатъчна улика. Агентите на ФБР обиколиха мотелите в околностите на Виктор, за да проверят дали Мария Ернандес бе отседнала в някой от тях. Но удариха на камък. Наложило се да разпитат поотделно администраторите и обслужващия персонал. Един младеж разпозна Бианка по снимката, която му показаха. Тя се бе регистрирала под името Елена Мендоса и бе платила в брой. Не показала документ за самоличност. Но младежът бе сигурен, че жената на снимката е именно Елена Мендоса. Беше я запомнил, защото била „супермацка“. Явно младите мъже в този район на страната използват унифицирани изразни средства за оценка на представителки на другия пол.

Пипнахме я! — казаха си агентите на Бюрото. И с основание. Разполагаха с двама свидетели, които бяха видели Бианка да влиза в офиса на гробището за стари коли в униформа на заместник-шериф по времето, когато бе убит Пю. И двамата бяха категорични, че до

откриването на трупове в офиса не бяха влизали други хора. Освен това разполагаха с доказателства, че тя бе пътувала до Виктор и бе прекарала известно време там. Да, те разполагаха с достатъчно доказателства, за да арестуват Бианка Кастро и да я обвинят в убийството на Джубал Пю. Дори преди да претърсят дома ѝ, където очакваха да открият още доказателства.

Първият агент, който разпитал Бианка, несъзнателно изрекъл думите, които в крайна сметка я принудили да издаде Оливър Линкълн. Всъщност той изобщо не я разпитвал, а произнесъл реч, в която изброил уликите срещу нея и я предупредил, че ще бъде осъдена на смърт за предумишленото убийство на Джубал Пю и на индианеца, собственик на гробището за стари коли. А после добавил:

— Предлагам ти да си наемеш някой много добър адвокат.

А Бианка бързо стигнала до решението, че няма да харчи пари за адвокати. Давала си сметка, че ФБР разполага с достатъчно доказателства, за да я обвини в убийството на Пю, но не и за ликвидирането на Роли Патерсън. И още по-важно — те нямали никакви доказателства, че именно тя бе сложила запалителната бомба под леглото на любовницата на сенатор Уилям Бродрик. Жалко за онзи индианец, но не и за Джубал Пю. В края на краищата той беше гаден наркодилър, замесен във фалшиви терористични нападения, при които бяха загинали осем души. Никой не го бе грижа за него. Но най-много се радваше, че не беше убила онази полицайка от Монтана, задоволявайки се само с един хубав нокаут.

Вследствие на всичко това Бианка Кастро стигна до решението да сътрудничи на ФБР. При условие присъдата ѝ да бъде максимум двамайсет години, а след изтичането на десет от тях да има право на помилване. Двамайсет години бяха много за убийството на Пю и някакъв индианец. Последното и най-важно за сделката условие гласеше, че властите няма да докоснат спестяванията ѝ и ще ѝ позволят да ги вложи в дългосрочни инвестиции, преди да влезе в затвора. При евентуален отказ тя беше готова да гние в килията до края на дните си, без да им каже нищо.

В момента тя беше на четирийсет и две. След пълното излежаване на присъдата щеше да бъде на шейсет и две, а и не беше

изключено да получи помилване, преди да изтече крайният срок. На шейсет и седем майка ѝ не спираше да се вихри, а баба ѝ беше починала на деветдесет и две. Бианка произлизаше от род на дълголетни проститутки. Затова мисълта да бъде стара и бедна ѝ се струваше непоносима. По тази причина беше готова да приеме една двайсетгодишна присъда, но само при условие че запази парите си.

ФБР прие условията на Бианка Кастро и тя им предаде Оливър Линкълн.

Но Ник Файн, или по-скоро сенатор Никълъс Файн, им разказа играта.

Той отгатна, че Оливър Линкълн ще бъде арестуван, далеч преди да му щракнат белезниците — още в момента, в който Бианка Кастро го предаде. И в следващия момент свика извънредна пресконференция.

Файн изглеждаше много добре зад катедрата — висок и строен, облечен в безупречен сив костюм, с красиво извити мефистофелски вежди и безупречно подстригана брадичка. Камерите го обичаха не по-малко от репортерките, които го следваха на всяка крачка.

Файн обяви пред новинарските хиени, че току-що се е добрал до „нещо много обезпокоително“. След като заел мястото на покойния Уилям Бродрик в Американския сенат, той решил да провери финансовото състояние на предшественика си и с огромна изненада открил, че в една сметка на Каймановите острови има около осем милиона долара на негово разположение. Самият факт, че парите се намират в офшорна сметка, му се сторил „крайно подозрителен“.

— Но това не е всичко, дами и господа — обяви той. — Само преди два дни открих, че този влог принадлежи на човек на име Оливър Линкълн.

Един от репортерите вдигна ръка и попита:

— По какъв начин разбрахте, че парите са на негово име? Нали хората влагат парите си в чужбина, за да не се разбере, че ги притежават?

— Един американски сенатор все пак трябва да има известни контакти, нали? — усмихна се Файн. — Просто се свързах с президента на съответната банка и му обясних, че много искам да узная името на титуляря на сметката. Не мога да цитирам точно какви думи използвах, но доколкото си спомням, намекнах, че би било грешка да дразни човек като мен... — Репортерите избухнаха в смях, Файн спокойно изчака и добави: — В резултат банката реши да ми сътрудничи.

(По-късно президентът на въпросната банка потвърди, че е предоставил на сенатора тази информация. И че го е направил в интерес на банката, тъй като конкретните обстоятелства били изключително деликатни.)

— Както и да е — продължи Файн. — Името Оливър Линкълн пробуди определени спомени в главата ми. Преди първото си участие в заседанието на Комисията по разузнаването сенатор Бродрик ме попита кой е този Линкълн. Отговорът ми беше, че не го познавам. В качеството си на личен сътрудник на сенатор Уингейт, а след това и на сенатор Бродрик, аз не съм присъствал на всички заседания на тази комисия просто защото част от тях бяха закрити за сътрудниците. След въпросното заседание сенаторът поиска да му предоставя протоколите на всички заседания на Комисията по разузнаването от десет години назад. Не го попитах защо, той все пак ми беше шеф.

Днес сутринта, докато все още обмислях какво да правя с получената информация, дойде новината, че ФБР е арестувало Оливър Линкълн по обвинения за подготовка и реализация на неотдавнашните терористични атентати. Научих също, че Линкълн има славата на човек, който умее да организира мащабни операции — понякога за престъпници, понякога — за голямо съжаление, и за правителствени институции, най-вече за ЦРУ. Това беше истинската причина за любопитството на сенатор Бродрик, който се е надявал да открие подробности за Линкълн в архивите на комисията.

Репортерите зажузаха като рояк сърдити пчели около разбит кошер. Без да обръща внимание на залповете от въпроси, Файн продължи:

— За жалост в желанието си законопроектът му да бъде приет на всяка цена — един законопроект, който лично аз никога не съм харесвал — Уилям Бродрик е платил на въпросния Линкълн за организацията на терористичните атаки, които по-късно бяха приписани на американските мюсюлмани. Казвам го с огромно съжаление и вече съм споделил мнението си с ръководството на ФБР.

Репортерите реагираха със спонтанни крясъци. Защо, по дяволите, Бродрик би направил подобно нещо?

Отговорът е очевиден, усмихна се Файн. Твърдо решен да утвърди името си в политиката, внасяйки прословутия си законопроект, Бродрик се е надявал да го постигне, като предизвика

страх и ксенофобия сред обществото. А най-добрият начин за това са серия от фалшиви терористични актове, за които да бъдат обвинени американските мюсюлмани.

— Защо тогава го убиха? — попита един репортер.

— Честно ще ви отговоря, че не знам, сър — поклати глава Файн. Било напълно възможно убийството наистина да е дело на някой гневен мюсюлманин — както твърдяла бележката, открита в колата на Бродрик. Това би било ирония на съдбата, но много от обстоятелствата я подкрепяли. Но също така възможно е Линкълн да е отнел живота на сенатора по неизвестни причини. — Наистина не знам защо беше убит Бродрик — каза в заключение Файн. — Това е загадка, която трябва да бъде разкрита от доблестните жени и мъже, които работят за ФБР.

— Последен въпрос, господин сенатор. Какво е накарало Бродрик да остави следи от прехвърлянето на пари по сметката на Каймановите острови?

— Как да ви кажа... — промълви Файн, отчаяно търсейки точните думи. — Как да ви кажа... Малко ми е неудобно, но трябва да ви призная, че Бил Бродрик не беше сред най-умните мъже, които познавам.

Ник Файн буквално обезглави Оливър Линкълн.

В момента той седеше на долното легло в затворническата килия, облечен в бяла тениска и прекалено къси джинси. На краката си имаше джапанки. На горното легло лежеше друг мъж, вперил очи в тавана. Казваше се Мартин Коул, обвинен в педофилия. Когато доведоха Линкълн в килията, Коул заемаше долното легло. Без да каже нито дума, Линкълн го сграбчи за яката и го повлече към вонящата, оплескана с изпражнения тоалетна чиния в ъгъла. Заби главата му в нея — един акт, който лиши Коул от два предни зъба, след което му заповяда да се премести на горното легло заедно с вонящия си дюшек. После го предупреди да не мърда оттам и да си затваря устата.

Оливър Линкълн беше бесен, а Мартин Коул получи урок, който мнозина бяха получавали преди него: въпреки че обичаше фините и красиви неща в живота, самият Линкълн беше твърд като скала.

ФБР подходи към него по същия начин, по който беше обработена Бианка Кастро. Бяха убедили кубинката да даде показания, че Линкълн ѝ бе платил, за да ликвидира Джубал Пю. На базата на тези показания щеше да бъде изградено обвинението срещу Линкълн както следва: Преди смъртта си Джубал Пю беше признал, че някой си мистър Джоунс му е платил, за да принуди определени американски граждани, изповядващи исляма, да извършат конкретни терористични действия. В резултат на тези действия бяха загинали невинни хора, между които и две деца. Един от хората на Пю бе направил снимка, благодарение на която ФБР успяло да идентифицира Линкълн. В началната фаза на разследването въпросната снимка не представлявала особено силно вещественно доказателство, но след признанието на Бианка, че Линкълн е поръчал убийството на Пю, нещата претърпели коренна промяна. В момента ФБР разполагаше с достатъчно доказателства за доживотна присъда на Линкълн — при това само за убийството на Пю и нещастния индианец, собственик на гробището за стари автомобили. Но, благодарение на сенатор Файн, Бюрото получи

възможност да прибави към това и обвинение в заговор за терористичните нападения. За това се нуждаеше само от признанието му, че е работил за Бродрик.

Но Линкълн отказа.

— Бях нает от Ник Файн — изненадващо обяви той.

— Лъжеш! — отсече Бюрото. — Прекрасно знаеш, че трябва да посочиш някого, за да отървеш жалкия си задник. Но си наясно, че ако хвърлиш вината върху един мъртъв сенатор, работата ти е спукана. Затова реши да обвиниш Ник Файн!

— Казвам ви, че беше Файн — държеше на своето Линкълн.

— Можеш ли да го докажеш?

Тъкмо там беше работата. Линкълн нямаше как да го докаже.

Минималната присъда беше доживотен затвор. Край на изисканите костюми и на отлежалото шампанско. Можеше да отърве смъртната присъда само ако в обвинението за организирането на терористичните нападения имаше някакви пропуски. Но дори да се откриеха такива, той пак нямаше да излезе от затвора, докато е жив.

В един прекрасен юнски ден Махоуни се срещна с Ема и Демарко в къщата на Ема. Познавайки нрава му, Демарко беше сигурен, че мотив за това посещение бе някаква егоистична причина. В Маклийн живееха богати привърженици на Демократическата партия, на които би могъл да гостува, или пък просто се беше отбил на път към летище „Дълес“ преди поредната екскурзия, платена с парите на данъкоплатците. Със сигурност се беше появил в района, защото това бе изгодно лично за него, а не за някой друг.

Ема, Демарко и Кристин седяха на верандата, пиеха лимонада и се наслаждаваха на прекрасните цветя в градината. Разбира се, кученцето на Кристин също беше част от компанията. Когато Махоуни се появи, първата му работа беше да огледа с разсъбличащ поглед късите панталонки на Кристин. В този поглед се съдържаше всичко, което можеше да си помисли един лъстив мъжкар за панталонките на красива лесбийка и онова, което се криеше под тях. Той грабна кученцето от ръцете ѝ, вдигна го над главата си, погали го и обяви, че никога през живота си не е виждал по-красива купчина рошава козина.

— Как му е името? — попита председателят, успял правилно да определи пола на животинчето. Вероятно бе напипал миниатюрния орган под гъстата козина.

Демарко се извърна към Кристин, очаквайки отговора ѝ с видим интерес.

Тя забеляза погледа му и леко се усмихна.

— Казва се Йо-Йо. Когато бях малка, имах куче, което се казваше Йо-Йо.

— Миниатюрен е като ухото на въшка — обяви Махоуни.

Кристин се извини, че трябва да направи гимнастиката си, и напусна верандата. Без да обръща внимание на мълниите в очите на Ема, Махоуни с възхищение огледа задника и дългите ѝ крака, след което се тръшна на освобождения от Кристин люлеещ стол и промърмори:

— Надявам се, че в тази къща ще се намери нещо за пиене.

— Боже господи! — направи гримаса Ема, но все пак се изправи.

— Какво искаш? Бърбън?

— Със съвсем малко лед, ако може.

Когато Ема се появи отново с питието в една ръка и бутилка бърбън в другата, той вдигна глава и подхвърли:

— Значи и двамата сте на мнение, че цялата работа е постановка на Файн, а?

— Точно така — кимна Демарко. — Досега не се бях замислял за него, по простата причина че смятах, че не разполага с достатъчно пари. Някой е платил на Пю и Линкълн огромна сума за това, което направиха. Насочих вниманието си към Доблър и Идит Бакстър, дори към самия Бродрик. Но не и към Файн, защото той не разполагаше с подобни средства.

— Да, ама се оказа, че е разполагал — поклати глава Махоуни.

— Така е. Имал е достъп до всички средства, събрани от спонсорите на Бродрик. Казано с други думи, Файн е вършил точно това, в което обвинява Бродрик, но го е организиран така, че да хвърли вината директно върху шефа си, в случай че нещо се обърка.

— Какви са мотивите му? — сбърчи вежди Махоуни.

— На първо място парите. Не мога да бъда сигурен, но според мен именно Файн е привлякъл Доблър. След приемането на законопроекта Доблър несъмнено щеше да получи поръчка за няколко милиарда, а Файн — тлъста комисиона. Може би си е казал: „Майната му на всичко. Белите копелета никога няма да ме направят сенатор, а на мен ми писна да получавам трохи.“

Демарко направи кратка пауза и продължи:

— Според мен се е случило следното: идеята за регистрацията на мюсюлманите възниква след неуспешния опит за взривяване на тунела в Балтимор. Но тя не е идея на Бродрик, а на Файн. Той убеждава шефа си да внесе съответния законопроект, след което се свързва с Доблър и споделя с него идеята си за бързо забогатяване, в случай че законопроектът бъде приет. Доблър захапва въдицата и вероятно му отпуска известни средства за „смазване на зъбчатите колела“.

Но Файн прекрасно знае, че опитът за взривяване на тунела от страна на двама мюсюлмани няма да е достатъчен. Независимо от изявленията си пред медиите, той знае за Линкълн, тъй като на

практика е присъствал на заседанията на Комисията по разузнаването заедно с Уингейт, независимо от изявленията му пред медиите. Така се появява идеята да принуждават мюсюлмани да извършват терористични актове, които да привлекат общественото внимание — например насочването на самолет към Белия дом. Свързва се с Линкълн и му плаща за изпълнението на плана.

— Но защо е убил Бродрик?

Демарко беше доста озадачен от небрежния и спокоен начин, по който Махоуни задаваше въпросите си. Дали това не се дължеше на бърбъна? Не, не беше това.

— За да бъде приет законопроектът — отговори на въпроса той. — „Законът Бродрик“ събира почти цялата подкрепа, от която се нуждае. Той е одобрен от Сената и по всичко личи, че ще бъде приет и от Камарата на представителите. Но там се появяват вие и му слагате прът в колелата. Файн усеща, че е нужно съвсем малко за преодоляване на препятствието „Махоуни“. И това е убийството на Бродрик, което ще го превърне в мъченик. Да не забравяме, че на този етап Файн се интересува само от парите, които ще спечели от Доблър. Идеята да доведе войната докрай му хрумва малко по-късно. Защо пък да не заеме овакантеното място на Бродрик? След пенсионирането на Уингейт той почти го получава от републиканците. Но този път решава да не разчита на тях, а да си осигури подкрепата на губернатора, който има право на временни назначения. Как го прави? Обещава му място на университетски преподавател след изтичане на мандата му, а може би и направо го е подкупил.

— Но законопроектът не минава, защото ти успя да заковеш Джубал — отбеляза Махоуни.

— Да — кимна Демарко. — Но въпреки това Ник Файн получава утешителна награда: място в Сената на САЩ.

— А защо не са успели да стигнат до него чрез Доблър?

— Защото това би означавало Доблър да признае, че е съучастник на Файн в опит за източване на значителни държавни средства. По всяка вероятност в момента Доблър е бесен, защото се е простил с парите, вложени в законопроекта на Бродрик. Но той няма да издаде Файн, защото това би означавало да уличи и себе си.

— Дотук добре — кимна Махоуни и разклати леда в чашата си. — Имаш ли някакви идеи как да изобличим Файн?

Добре?! Какво му става на този човек?

— Не — отвърна на глас Демарко.

— А ти, умнице? — попита председателят, обръщайки се към Ема. — Обикновено от теб идват най-блестящите идеи. Например за кубинката, която уби онзи производител на дрога, за да може Бюрото да закове Линкълн.

Ема го погледна така, сякаш щеше да скочи и да го удуши. Може би заради „умницата“, а може би и заради внушението, че умишлено е предизвикала смъртта на Пю. Но Махоуни не й обърна внимание. Просто защото си беше Махоуни, или защото беше зает да си налива ново питие.

— Нямам идеи — отвърна Ема. — Просто се надявам, че най-после ще използваш влиянието си, за да насочиш вниманието на ФБР към Файн. Сигурна съм, че едно изявление пред медиите ще бъде достатъчно, но не смея да си помисля подобно нещо...

— Правилно, че не смееш — тежко отвърна Махоуни.

— Но би могъл да проведеш един частен разговор с шефовете на ФБР, нали?

— Вече го направих — изненада ги председателят. — Но дълбоко се съмнявам, че ще му направят нещо, особено след рязко нарасналата му популярност. Всички социологически проучвания сочат, че при извънредни избори във Вирджиния Файн ще получи мястото на Бродрик. — На лицето му изплува широка усмивка. — Вчера чух, че Опра го е поканила в своето шоу, едновременно с онзи тип от Илинойс, с когото ще осъществи телевизионен мост. Но както и да е. Заключение е само едно: Бюрото ще стъпва на пръсти около Файн. Няма как да го вкара в килия и да го пребие с гумен маркуч, за да изтръгне признанията му.

— И това е всичко, така ли? — изгледа го Ема. — Файн ще получи място в Сената на САЩ въпреки всичко, което е направил?

— Предполагам, че е така — въздъхна Махоуни, а в гласа му прозвуча странно примирение.

Демарко остана доста озадачен от факта, че председателят не е разстроен от перспективата Файн да остане ненаказан за престъпленията си.

По всичко личеше, че и Ема изпитва същото. Впила очи в лицето на Махоуни, тя замислено хапеше устните си.

— Нима мислиш, че...

— Да — кимна Махоуни, без да я изчака да довърши въпроса си.

Какво да мисли? — объркано се запита Демарко. Какви ги дрънкат тези двамата?

Махоуни изля остатъка от уискито в гърлото си, след което с усилие се надигна от стола.

— Трябва да вървя — промърмори той. Но преди да си тръгне, все пак се обърна към Демарко и закачливо му намигна: — Не се тревожи. Сигурен съм, че нещата ще се подредят.

Двамата с момчето сведоха глави и отправиха благодарствени молитви към своя бог. Стачката най-после беше свършила.

За да се върнат в Кливланд, щеше да им трябва поне седмица, още една щеше да изтече в проверки. Трябваше да са сигурни, че в рафинерията всичко си е постарому, а инсталациите отново работят с пълен капацитет.

Възнамеряваше да накара момчето да напише писмата по обратния път за Кливланд. Там нямаше да имат време за писане. Макар че беше необичайно умно за възрастта си, момчето беше зле с писането. Трябваше му време, за да напише писмата. Трябваше да ги напише лично, със свои думи.

Първото щеше да бъде за майка му. В него щеше да й каже, че много я обича и че тя не трябва да страда за него. Щеше да й обясни, че прави това, за да отмъсти за баща си и защото вярва в Бога и във вечното блаженство, обещано на всеки, който се жертва за него.

Получател на второто писмо щеше да бъде президентът на Съединените щати. В него момчето щеше да повтори, че се жертва в памет на баща си и отмъщава за всички мюсюлмани по света, пострадали от Америка. Щеше да изтъкне, че докато американците подкрепят евреите в Палестина и отказват да признаят правата вяра, те ще продължават да умират. И все повече американци като него ще им помагат да умрат.

Опасявайки се, че писмото до президента ще бъде забавено от подчинените му, той възнамеряваше да изпрати копие от него до офиса на ФБР в Кливланд и още едно до председателя Махоуни.

Преди да напусне Кливланд, той щеше да пусне писмата по пощата.

В библиотеката на затвора Бианка Кастро прелистваше вчерашните вестници, търсейки финансови новини. Състоянието на борсата беше средно — нито много добро, нито много лошо. Привършила с проучването си, тя върна вестниците на мястото им и пристъпи към полиците с книги. Искаше да намери някоя книга за инвестиции в недвижими имоти.

Досега не беше проявявала интерес към недвижими имоти. Предпочиташе вложенията в сини чипове и индексни фондове, а съвсем наскоро вложи куп пари в депозитни сертификати с десетгодишен падеж. Парите нямаше да ѝ трябват в близките дни и затова реши да се образова в областта на недвижимите имоти. Интересуваше се и от фючърсни сделки, но и за тях нямаше достатъчно познания. Знаеше, че са изключително рискови, но в замяна на това носят огромни печалби. Но в тази библиотека едва ли имаше литература по въпроса. За разлика от юридическите книги, с които бяха пълни полиците. Те очевидно бяха предназначени за жените, затворени тук, които, макар че едва сричаха, искаха да научат как да формулират поредната си молба за помилване.

Зад гърба ѝ проскърцаха обувки и тя спря да следи заглавията с показалеца си. Към нея се приближаваха две кучки с вид на мексиканки. Бианка не хареса изражението на лицата им, но остана спокойна. Още на четвъртия ден от пребиваването си в затвора тя показа на старите обитателки, че е по-добре да не я закачат. Показа им го по един категоричен начин — грозен, дори брутален.

Двете затворнички спряха на няколко крачки от нея. Пътеката между полиците беше прекалено тясна, за да застанат една до друга, нито пък позволяваше на някоя от тях да мине зад гърба на Бианка. После до слуха ѝ достигна ново проскърцване и тя рязко се обърна. Зад гърба ѝ се появи трета затворничка, също с вид на мексиканка.

— Помниш ли Хорхе Ривера? — попита една от жените.

— Кой, по дяволите, е Хорхе Ривера? — вдигна вежди Бианка.

После си спомни. Ставаше въпрос за шофьора, когото беше използвала във Вашингтон.

— Беше мой братовчед — отвърна жената. Ръката ѝ се стрелна към колана на джинсите и се появи отново с остро шило, направено от дръжката на четка за зъби.

Използвайки миниатюрен елмаз, украинецът изряза кръгче в прозореца на хотелската стая. След това се настани удобно и зачака. Водното такси щеше да се появи всеки момент.

Туристическият комплекс „Портсайд“ беше построен на брега на река Елизабет, в непосредствена близост до центъра на град Портсмут, щата Вирджиния. Той се състоеше от просторен летен театър, хотели, барове и увеселителни заведения. Оттатък реката — в Норфък, щата Вирджиния, имаше още по-голям търговски център, носещ името „Уотърсайд“ с много магазини и заведения за хранене. Връзката между двата комплекса се осъществяваше от водно такси, което на всеки половин час превозваше пешеходци и велосипедисти. Украинецът се намираше откъм страната на Портсмут.

В момента и двата бряга сияеха в червено, бяло и синьо — цветовете на американския флаг, върху балони, плакати и знаменца. Хората празнуваха Четвърти юли, националния празник на САЩ. Украинецът знаеше, че вечерта ще има грандиозни фойерверки, и много му се искаше да ги види. Той обичаше празниците и фойерверките. Представяше си как флиртува с дългокраките американски момичета с халба бира в ръка. „Здрасти, казвам се Джон“, щеше да се представи той. А след това щяха да се напият заедно, вдигнали глави към фойерверките над реката.

За съжаление не можеше да остане за фойерверките. Щеше да бъде на километри отгук още преди да са започнали.

Погледна часовника си, а след това напрегна взор към отсрещния бряг. Дори без бинокъл можеше да види водното такси, което се пълнеше с пътници от Норфък. В момента в него се качваха пет-шест мъже с бели униформи. Той знаеше, че наблизо има голяма военноморска база. Мъжете с униформите най-вероятно бяха морски офицери, а може би и адмирали — ако се вземеше предвид човекът, когото придружаваха. Вдигна бинокъла към очите си и го видя.

Действително беше заобиколен от адмирали. Чернокож, с добре оформена козя брадичка, той приличаше по-скоро на саксофонист, отколкото на политик.

Украинецът изчака водното такси да стигне до средата на реката и бавно вдигна пушката.

— Поуката от тази история е проста, синко — промърмори Махоуни и хвърли кос поглед към Демарко. — Никога не се занасяй с човек, който си вади хляба с убийства.

Демарко опря крака на парапета и насочи поглед към езерото. В осем и половина вечерта все още беше светло, но и доста горещо. Добре, че над водата полъхваше прохладен ветрец. След като цял ден повърхността на езерото беше гладка като стъкло, в момента тя най-сетне започваше да се раздвижва.

След дълги часове на слънце и каране на водни ски той се чувстваше леко уморен и му беше приятно просто да седи и да си почива. Всъщност чувстваше се направо страхотно! Особено след вчерашния ден, изцяло прекаран в подземния му офис.

Вчера получи две телефонни обаждания. Благодарение на първото той прие поканата, която получи при второто. Първо се обади бившата му съпруга, която му честити рождения ден с цяла седмица закъснение, а после го засипа с благодарности за помощта, която беше оказал на братовчед си Дани. Всичко това можеше да се понесе, но накрая тя изтърси: „Знаеш, че все още те обичам“. Той се въздържа да не тресне слушалката. Остави я леко, почти нежно. А после затвори очи и се помоли на бога да изпрати тази жена на някоя далечна планета.

Беше на път да не вдигне при второто позвъняване, убеден, че Мари отново го търси заради внезапното прекъсване на връзката. Но не беше Мари, а Ели. И първите й думи бяха: „Имам една оферта за теб, момче“.

По план момчето трябваше да проникне в рафинерията в един часа след полунощ. Всички устройства бяха готови, с изключение на едно.

Той щеше да закара момчето на обекта и да го изчака да инсталира устройствата. Щом се озвеше извън оградата на рафинерията, момчето трябваше да му се обади по мобилния телефон и да му докладва за изпълнението на задачата. Той щеше да го

благослови и да си тръгне. Искаше да бъде далеч, когато хората започнеха да умират.

Извика го и го накара да пробва жилетката. Беше от онези с многото джобове, които използват любителите на риболова. Опаковката С-4 беше в джоба над сърцето. Той не си беше направил труда да му обясни как точно убива флуороводородната киселина. Просто му спомена, че това е лесно изпаряваща се течност, смъртоносна при вдишване. Така беше най-добре. А когато материалите пристигнаха и той си даде сметка, че бяха достатъчно за едно допълнително устройство, решението бе взето бързо: въпросното устройство ще бъде прикрепено към тялото на момчето. Американците пак щяха да го идентифицират — благодарение на писмата и ДНК пробите, но това беше най-безболезненият начин да умре, убивайки и всички около себе си.

— Готов ли е духът ти за дългото пътуване? — попита той.

— Готов е — кимна момчето.

Какво прекрасно момче, помисли си той, целуна го по челото и прошепна:

— Да се помолим, имаме още малко време.

Еди Колоуски се напи и закъсна за работа. Мамка му! Поканиха го на помен на стар приятел, с когото беше служил заедно във флота. Спомни си, че е на работа едва в полунощ, вече пиян. Все пак си даваше сметка, че трябва да кара по-бавно, за да не го спре някое ченге. Но дори и при сегашната скорост (доста по-висока от разрешената) едва ли щеше да стигне до рафинерията по-рано от един, един и половина. Ако беше на смяна само с Били, закъснението щеше да бъде простено и забравено. Но онзи мормон положително щеше да го изпорти. Защо още не беше напуснал, да го вземат мътните?! Мамка му!

Имам една оферта за теб, момче.

Ели обясни, че богатата ѝ леля заминава на двуседмична ваканция и търси някой, който да ѝ пази разкошната вила на езерото Ери. Самата тя беше приключила с летните занимания в училище и

беше свободна. По тази причина, плюс факта, че ще има достъп до моторница за теглене на водни ски, спортен мерцедес и една пълна с ядене и пиене къща, Ели решила да помогне на любимата си леля. Въпросът ѝ беше дали Демарко ще пожелае да се измъкне за няколко дни, за да ѝ прави компания.

Той моментално позвъни в офиса на председателя. Оттам го увериха, че Махоуни все още е в Бостън и не дава признаци, че има намерение да се прибира. Още същия ден Демарко беше в самолета, а на следващия вече караше водни ски.

Ели беше в банята и се приготвяше за излизане. Искаше да отскочат до близкото градче, да изпият по нещо и да потанцуват. Демарко не беше много въодушевен от перспективата да танцува, но заради нея се престори, че това ще бъде много вълнуващо преживяване. Разбира се, щеше да стои като пън и да прави леки движения с ръцете, докато тя се върти около него, сякаш е празнично украсена елха.

Очите му се сведоха към вестника, който лежеше на масичката до него. Махоуни се беше оказал прав — както за Файн, така и за Линкълн.

Оливър Линкълн веднага пое отговорността за смъртта на Ник Файн. Убийството му изкара на улицата доста афроамериканци, които настояха правителството да открие белите расисти, които са го извършили. Линкълн заяви, че не бе искал никой да пострада заради Файн, но главната причина да поеме отговорността за убийството му бе опасността този мръсник да се превърне в мъченик и герой. Той отново потвърди, че именно Файн му е платил за организирането на терористичните атаки, а не глупакът Бродрик.

На въпроса как е организирането на Файн той отговори, че това било проста работа. Познавал няколко професионални убийци, защото бил в този бизнес. Помолил свой близък приятел да пусне по пощата писмо до един от тях, а след това да му преведе пари от тайна сметка. ФБР не било открило всичките му офшорни сметки, а и тези пари вече не му трябвали, тъй като никога нямало да излезе от затвора. След убийството приятелят му изплатил останалата част от уговорената значителна сума, към която Линкълн добавил щедра премия за убиеца и за приятеля си.

На въпроса дали е платил на някого за убийството на Бианка Кастро той отговорил отрицателно. Само помолил приятеля си да изпрати едно писмо до роднините на Хорхе Ривера.

Но в момента на Демарко изобщо не му пукаше за Файн, Линкълн или Пю. Сега щеше да отиде на танци с една учителка.

Странната кола, която приличаше на пикап, но не беше пикап, спря на безопасно разстояние от рафинерията.

От този момент нататък нещата излизаха от неговия контрол. Макар да беше излишно, той отново повтори инструкциите си.

— Няма да влизаш в периметъра, преди младият пазач да се прибере в будката до портала.

— Знам — отвърна момчето.

— Ще прикрепиш първото устройство към резервоара. Това е задължително. Ако те засекат вътре, ще взривиш бомбите. Няма да загинат кой знае колко хора, но времето е хубаво и улиците сигурно ще са доста оживени. Баровете са пълни, а мнозина са си легнали на отворени прозорци.

— Знам — повтори момчето и в гласа му се долови нетърпение.

А той си напомни, че ако момчето взриви бомбите предварително, трябва да вдигне стъклата на колата и да напусне града с максимална бързина. Разбира се, опасността да загине беше голяма, но каквото му е писано.

Остана да му каже само последните думи.

— Бог е с теб.

Момчето кимна с блеснали очи, отвори вратата и слезе. В едната си ръка държеше късата лопатка, с която щеше да прокопае дупка под телената мрежа. В другата се поклащаше малкият сак с бомбите.

Еди се добра до рафинерията за рекордно време. Часът беше едва дванайсет и половина. Но докато набере кода за достъп и се преоблече, закъснението му щеше да набъбне до два часа.

О, мамка му! Това там не е ли кола? Нима някое шибано ченге е избрало точно този район за обиколката си? Кракът му стъпи на спирачката, колата забави ход. Все още не можеше да види дали колата

е полицейска. После изведнъж си даде сметка, че през цялото време е карал с изключени светлини. Протегна ръка към бутона на таблото и включи фаровете. Колата беше спряла встрани от пътя и, слава богу, не беше полицейска. Профуча покрай нея и за част от секундата зърна фигурата на момче, което вървеше покрай оградата с раница в ръка.

Трябваша му две секунди, за да осъзнае какво е видял. Колата беше светлозелената „Ел Камино“, която за последен път видя преди шест месеца. Някъде в навечерието на стачката. Точно така. Беше я виждал поне три пъти, винаги нощем, спряла близо до рафинерията. Обърна й внимание, по простата причина че тъпият му зет имаше същата. Само идиот като зет му можеше да си купи такава. Самият Еди разсъждаваше просто: ако ти трябва кола — купи си кола; ако ти трябва пикап — купи си пикап, по дяволите! Но не и този грозен хибрид.

Тревожеше го и още нещо, но не можеше да определи какво е то.

Най-после се добра до портала и Били вдигна бариерата. Изражението на лицето му бе достатъчно красноречиво: „Къде ходиш, по дяволите?“.

* * *

Заведението имаше дансинг на открито и диджей, който пускаше стари рок хитове — за огромно удоволствие на Демарко. За негов късмет в момента се въртеше стара балада на Рой Орбисън. Той притискаше Ели в прегръдките си, а тя очевидно се чувстваше добре. Много му се искаше отгук нататък да пускат само бавни парчета. При тях не изглеждаше толкова недодялан, а освен това държеше в прегръдките си една изключително красива жена.

Беше леко изпотен. Ели — доста повече, тъй като движеше не само рамене, но и други части на тялото си. Прохладният ветреца откъм езерото беше много приятен. В него се долавяше някаква странна миризма. Източникът ѝ най-вероятно беше грозният промишлен обект, покрай който бяха минали на път за ресторанта. Въпреки миризмата ветреца беше приятен.

Над главата на Ели видя една жена, която много приличаше на Ема — висока, с късо подстригана руса коса. Неволно се запита как ли

се справя приятелката му със случая „Идит Бакстър“. Тя беше решила да спаси тази жена. За целта се бе свързала с една своя стара приятелка, вероятно и любовница, която правеше блестяща кариера като психолог в Ню Йорк. И се готвеше да я заведе при Идит, независимо от желанието на Идит. Ема бе стигнала до заключението, че Идит е прекрасен човек, който се нуждае от помощта на приятелите си. По простата причина че нямаше живи роднини. Не по-малко прекрасен човек, Ема беше твърдо решена да ѝ помогне, преди да се е самоубила.

А докато Ема се опитваше да реализира благородната си цел, Демарко танцуваше с красивата жена, с която на другия ден щяха да порят спокойните води на езерото Ери. Харесваше му да кара бързата моторница, която теглеше водните скиори.

— Искаш ли да се прибираме? — прошепна в ухото му Ели. Гласът ѝ прозвуча уморено и секси.

— Познай! — отвърна той.

* * *

— Закъсня! — обвинително го погледна мормончето в момента, в който Еди влезе в караулното. — Освен това си пиян!

Еди се бореше с колана на униформата си, от която висяха неизползваният до този момент пистолет и също така неизползван флакон със зашеметяващ спрей. В крайна сметка успя да промуши проклетото нещо през гайката. Ако не отслабна, ще се наложи да сменям колана, мрачно си помисли той.

— Я млъквай! — изръмжа Еди и се обърна към Били: — По пътя насам видях нещо странно.

— Така ли? — иронично попита приятелят му.

— Да, един „Ел Камино“.

— „Ел Камино“ ли? Имаш предвид онези смешни коли, дето...

— Да. Шантавият ми зет има такава. Но тази, която видях...

— Били, твой ред е да патрулираш — обади се мормончето.

— Млъкни, да те вземат мътните! — изкреця Еди. — Става въпрос за нещо важно! — Обърна се към Били и добави: — Тая кола

съм я виждал спряла край оградата поне два-три пъти, преди стачката...

— По време на нашата смяна? — изгледа го Били.

— Да, но това не е всичко. От колата слезе едно момче — кльощаво хлапе с гърбав нос, което ми е познато отнякъде...

— Виждал си го наоколо? — присви очи Били.

— Не знам — въздъхна Еди. — Но съм сигурен, че го познавам. Сега носеше нещо като сак или раница...

— Твърдиш, че си виждал тази кола, как ѝ беше марката... — започна мормончето.

— „Ел Камино“.

— Няколко пъти, винаги по време на нашето дежурство?

— Точно така. А ти си почисти ушите!

— Трябва да докладваме — каза младежът.

— В никакъв случай! — отсече Били.

— Не знам — промърмори Еди, по-скоро на себе си. — Но нещо в това хлапе не ми харесва.

— Трябва да натиснем копчето! — настоя мормончето и Еди се обърна да го погледне. Очите му възбудено блестяха, сякаш току-що беше видял Исус Христос.

— Да не си превъртял, по дяволите? — извика Били.

Всъщност „копче“ нямаше. Това беше част от служебния им жаргон. „Натискане на копчето“ означаваше три телефонни обаждания. Първото до началника на нощната смяна в рафинерията, когото трябваше да уведомят за възможен проблем със сигурността. Той от своя страна щеше да събере хората си и да ги подготви за евакуация. Второто обаждане трябваше да бъде до някой от големите шефове, а третото — до полицията. Компанията имаше договор с местната шерифска служба, според който в случай на проблем със сигурността на рафинерията ченгетата трябва да изпратят няколко патрулни коли с включени лампи и сирени, след което старателно да претърсят района, подпомогнати от охраната.

Но Еди не беше готов да разговаря с важни клечки и шерифи, особено когато вони на бъчва. И какво щеше да им каже? Че е видял нещо странно, но не се сеца какво?

Но момчето, слязло от онази смешна кола, не му излизаше от главата.

— В правилника пише, че копчето трябва да се натисне дори и при най-малко съмнение за проблем със сигурността — рече мормончето.

— Защо не млъкнеш, да те вземат мътните! — едновременно изкрещяха Еди и Били.

Може би двамата с Били трябва да направим една патрулна обиколка, ама истинска, помисли си Еди. С всички съответни проверки. Освен това чистият въздух със сигурност щеше да му помогне да изтрезнее.

— Ще се обадя! — решително каза младежът.

— Пипнеш ли телефона, ще ти счупя проклетата ръка! — мрачно го предупреди Еди.

Демарко тихо се измъкна от леглото. Тялото на Ели се очертаваше под чаршафите. Един загорял крак стърчеше навън. Какъв късметлия съм, господи, усмихна се той.

Взе бърз душ, облече къси панталони и избеляла тениска на „Редскинс“, нахлузи джапанките и отиде да направи кафе. През прозореца на кухнята се виждаше гладката повърхност на езерото и синьото небе. Отлично. Прекрасен ден, обещаващ приятна разходка с моторницата на лелята.

Отвори входната врата да прибере сутрешния вестник, после си взе чашата с кафето и излезе на верандата. Смъкна придържащия ластик на вестника и пред очите му се появи заглавието на първа страница, отпечатано с тлъсти черни букви: **ПРЕДОТВРАТЕНА ТЕРОРИСТИЧНА АТАКА В РАФИНЕРИЯ НА БРЕГА НА ЕЗЕРОТО ЕРИ.**

— Господи! — прошепна той и се наведе над текста.

Снощи охраната на рафинерия „Шефийлд“ на брега на езерото Ери предотврати терористична атака, която със сигурност би отнела живота на стотици, а може би и на хиляди. Според говорителя на ФБР Джеръм Хиксън терористът е 14-годишен американски мюсюлманин от Кливланд на име Джавед Хан. Момчето е арестувано.

Около един часа през нощта Хан е прокопал дупка под оградата на рафинерията, проникнал е в периметъра и е монтирал три взривни устройства на резервоарите с флуороводородна киселина. По мнението на доктор Матю Трейс, професор по химия в университета в Охайо, вдишването на минимално количество от тази киселина може да бъде фатално или да причини сериозни увреждания на вътрешните органи.

Четвърта бомба е била прикачена към дрехите на Хан. Според ФБР Хан е възнамерявал да изчака работниците от дневната смяна във вторник сутринта, а след това да се приближи максимално близо до портала и да възпламени четирите заряда едновременно, включително този на себе си. С това той е целял не само да изпусне отровната киселина в атмосферата, но да убие или рани максимален брой работници в рафинерията. Остава неясно колко души биха загинали при подобна експлозия, но експертите твърдят, че изпуснатата киселина би поразила всичко в диаметър от петнайсет километра.

По време на рутинната си обиколка двама мъже от охраната — Едуард Колоуски и Уилям Хортън, забелязали Хан, който пропълзъл под оградата. Той вече бил поставил експлозивите и се опитвал да напусне периметъра. При залавянето на момчето открили дистанционно устройство в джоба на якето му. Той не успял да го използва, защото охраната го хванала точно когато пълзял под оградата. Експертите на ФБР твърдят, че ако в този момент бомбите са били взривени, охранителите и извършителят щели да бъдат убити, а резервоарите щели да изпуснат отровен облак в атмосферата. Говорителят съобщи, че Хан е имал съучастник, който се е придвижвал със светлозелен шевролет „Ел Камино“. В момента всички сили за сигурност в района издирват този автомобил. Мистър Хиксън признава, че от известно време насам са съществували опасения от терористични атаки срещу рафинерии и други подобни обекти, а в Конгреса са изслушани редица мнения по този въпрос. Директорът на рафинерията Джон Толивър обаче заяви, че подобни твърдения са преувеличени, а снощният инцидент доказва ефективността на охраната. „Ние разполагаме с модерни охранителни средства — обяви той. — Но най-сигурна защита на обекта осигуряват висококвалифицираните охранители като Ед Колоуски и Бил Хортън.“

Всекидневникът в Кливланд „Плейн Дилър“ съобщи, че преди около година покойният баща на терориста Ишак

Хан е бил арестуван от ФБР по подозрение за връзки с Ал Кайда. Възможно бе синът да е поел работата на бащата. Опитите за връзка с майката на Хан...

По дяволите — поклати глава Демарко. Дали двамата с Ели не са били изложени на смъртна опасност? Слава богу, че онези охранители са проявили бдителност. Да, аз съм късметлия, повтори си той и се прехвърли на спортните страници, любопитен да види как са се представили „Нешънълс“.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Уязвимостта на химическите заводи и рафинериите при евентуални терористични атаки е съвсем реална. Тя е обект на обсъждане в различни телевизионни предавания и изслушвания в Конгреса. Също така реална е и опасността от флуороводородната киселина, изпусната в атмосферата. Изразът, че тя „разтапя белите дробове“ е взет от телевизионното предаване „СЕГА“ на Пи Би Ес.

През април 2007 г., когато все още пишех тази книга, останах удивен от факта, че дванайсет години след взривяването на федералната сграда „Алфред П. Мъра“ в Оклахома Сити в Камарата на представителите е бил внесен законопроект под номер HR-1680 за засилен контрол върху продажбите на торове, произведени на базата на амониев нитрат. Възможно е този законопроект да бъде приет, преди тази книга да стигне до читателите, но дванайсет години са прекалено много!

Накрая искам да призная, че си позволих известни „литературни волности“ по отношение на сградата на АБН във Вашингтон. На практика Агенцията за борба с наркотиците разполага само с оперативното бюро в столицата на страната и то заема петия етаж на една сграда на Фърст стрийт — северозапад, която действително се намира на две пресечки от спирката на метрото „Галъри Плейс“ — както е описано в книгата. Но на входа ѝ липсва гравираното наименование. Плоча има, но на нея е изписано „Отдел за подпомагане на ветераните от войните“. Убеден съм, че АБН има напълно основателни причини да не афишира присъствието си в нашите градове. Веднъж ми се наложи да потърся централата им в Арлингтън и трябва да призная, че ми отне доста време и усилия. А когато най-после се озовах там, човекът от охраната ме погледна така, че... Всъщност това е друга история.

Издание:

Автор: Майк Лосън

Заглавие: Двойни игри

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Николай Пекарев

Коректор: Здравка Славянова

ISBN: 978-954-769-179-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5905>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.